

Giới thiệu Hồ Đồ

Tình yêu khiến con người ta có những hành động khác thường mà một người bình thường không thể làm. Truyện Hồ Đồ của tác giả Ngải Tiểu Đồ sẽ miêu tả những khác thường đó vô cùng sống động không kèm phần lãng mạn trong tình yêu.

Cho dù cô ra sức, mọi hành động có thể là khóc hết nước mắt để anh quan tâm cô. Nhưng điều đó thật xa vời. Anh cứ rời xa rồi xa cô không một lý do, còn nếu cô muốn lý do...Anh sẽ cho cô một lý do?

Đây là một cuốn truyện hầu hết trên mạng đều đặt pic. Mình sẽ cập nhật các chương dạng text cho các bạn dễ dàng xem nhất trên điện thoại nhé. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Trước khi bước ra cửa, Trình Đoan Ngộ cẩn thận ngắm mình trong gương, suy nghĩ một hồi rồi mới búi cao mái tóc dài tới tận lưng.

Một tuần, cô chỉ được nghỉ ngày thứ Năm, vì vậy cô sắp xếp việc gấp mặt vào ngày hôm nay. Cũng may đối tượng hẹn gặp là ông chủ của một doanh nghiệp tư nhân. Nghe nói vợ anh ta đã qua đời hai năm rồi, một mình anh ta nuôi cô con gái ba tuổi. Anh ta không thiếu tiền chỉ thiếu một người phụ nữ để chăm lo cho gia đình. Điều kiện của Trình Đoan Ngộ cũng chẳng xứng với người ta, nhưng người giới thiệu lại là cô Vu - giám sát quản lý của cô. Cô Vu từ trước giờ luôn đối xử tốt với cô. Trước đó, cô ấy nói, người đàn ông này cũng có chút tiền của, chỉ có điều thân thể không được trong sạch, yêu cầu anh ta đưa ra cũng đơn giản, lại không kén chọn gia cảnh, chỉ cần đối xử tốt với con gái anh ta, biết làm việc là được. Trình Đoan Ngộ thấy mình rất phù hợp với yêu cầu của anh ta.

Nơi họ hẹn gặp là một quán ăn cách nhà cô không xa. Nghe nói người này cũng không phải là người học cao, cho nên không giống những người thời thượng, hay hẹn hò ở những quán cà phê lịch sự, tao nhã.

Cô Vu không ngớt lời giới thiệu, còn Trình Đoan Ngộ thì cứ nắm chặt tay, chẳng

dám ngẩng lên. Lúc ấy, cô nghĩ mình giống như món hàng bị ế từ lâu, giờ được người ta ra sức rao bán. “Đoan Ngộ tuy còn trẻ nhưng rất chăm chỉ, giỏi giang, biết kính trên nhường dưới. Cô ấy có một cậu con trai tên là Đông Thiên, tôi cũng đã gặp qua vài lần. Cậu rất biết vâng lời, vừa hay có thể làm bạn với con gái nhà anh đây.... Gia cảnh cô ấy tuy bình thường nhưng tính tình thật thà, mà lại chẳng phải cậu cũng nổi không cần những cô gái mặt hoa da phấn sao? Tôi thấy cô ấy rất hợp với cậu đây!”

“...”

“Thôi chết, nhà tôi có chút việc bận, tôi về trước nhé, hai người cứ ngồi nói chuyện với nhau đi! Tôi cũng chẳng thích để ý đến chuyện của bọn trẻ đâu, nhưng tôi rất quý hai người nên mới muốn vun vén cho hai người đây!”

Cô Vu dường như vẫn còn nhiều điều muốn nói, vừa đi vừa ngoái đầu nhìn lại, cứ như sợ hai người bọn họ sẽ biến mất ngay trong một tích tắc vậy.

Đợi cô Vu đi khỏi, người đàn ông ngồi đối diện Trình Đoan Ngộ từ nãy giờ chẳng nói câu nào mới mở miệng. Anh khẽ thờ dài, như thể họ đã cách biệt lâu lắm rồi. “Đoan ngộ lâu rồi không gặp.”

Đoan Ngộ ngây người một lúc, ngay từ lúc vừa nhìn thấy anh, cô đã hiểu tại sao cô Vu thân thể của anh không được trong sạch lắm. Từ đầu đến cuối cô không nói một lời, chỉ biết nắm chặt hai bàn tay vì lúng túng, trong lòng cứ thấy bất ổn.

Lúc anh lên tiếng, cô chỉ ngẩng đầu, khẽ nhếch môi, cố tỏ vẻ cười như không có chuyện gì. “Anh Du Đông, lâu rồi không gặp.”

Du Đông nhìn Trình Đoan Ngộ với ánh mắt phức tạp. Anh im lặng một lúc rồi mới dè dặt hỏi: “Em có con trai?”

Trái tim Trình Đoan Ngộ bỗng dừng đập thình thịch. Cô thầm nghĩ: Du Đông cũng biết kinh doanh sao? Anh thực sự đã rời khỏi nơi đó rồi sao? Anh thực sự đã rời khỏi thế giới chẳng biết ngày tháng đó rồi sao? Hay là... người kia phái anh đến thăm dò và gây chuyện?

Cô đắn đo mãi, cuối cùng cũng im lặng gật đầu.

Du Đông nuốt nước bọt, nhú mày, hỏi: “Cậu bé đó bao nhiêu tuổi rồi?”

Trình Đoan Ngộ càng lo lắng, hai tay nắm chặt, các đốt ngón tay trở nên tím ngắt. Sự lo lắng và bối rối khiến cô không có cảm giác đau, cô lúng túng trả lời: “Sáu tuổi”

“Em...” Du Đông tỏ ra giận dữ, trừng mắt nhìn cô về thất vọng rồi khoanh tay, ngã người về phía sau, quay mặt ra phía cửa sổ, lạnh lùng nói: “Em đi đi, coi như hôm nay anh không gặp em! Nhưng nếu có lần sau, nhất định anh sẽ báo cho anh ta biết.”

Trình Đoan Ngọ thờ phào nhẹ nhõm, toàn thân căng thẳng từ nãy đến giờ lúc này mới được thả lỏng một chút.

Cô tự trách mình quá đa nghi, đa cảm. Hơn sáu năm không xuất hiện, lại chẳng để ý đến cô, làm gì có chuyện tự dừng anh ta phí công sức đến tìm cô, lãng phí thời gian quý báu để đi thăm dò cô cơ chứ? Cô bật cười tự giễu rồi đứng dậy, cầm túi xách, cúi đầu chào và cảm ơn Du Đông một cách chân thành: “Anh Du Đông, cảm ơn anh!”

Lần gặp bất ngờ lần đó khiến Trình Đoan Ngọ thấp thỏm lo âu mất mấy ngày. Cho đến khi tròn một tháng không có biến động gì, cô mới thực sự cảm thấy yên tâm.

Trình Đoan Ngọ cầm đơn hàng, kiểm kê hàng hóa trong khu đông lạnh. Cô kiểm đến ba lần. Doanh thu tháng này vẫn còn thiếu những một nghìn tệ, mà đã là ngày cuối cùng của tháng rồi. Nếu không đạt được chỉ tiêu thì lương cũng sẽ ít hơn tháng trước một trăm tệ.

Trình Đoan Ngọ cẩn thận tính toán lại mà thấy rất buồn. Đạo này anh trai cô phát bệnh ngày càng nhiều, không mua thuốc thì không ổn. Đông Thiên cũng cao lớn hơn rồi, quần áo từ mùa đông năm trước không còn vừa nữa, những đứa trẻ cùng xóm chẳng có đứa nào cao hơn nó nên không xin được quần áo cũ của ai. Tiền thuê nhà, tiền điện, tiền nước rồi tiền học phí của Đông Thiên... Nó đã sáu tuổi, không thể không cho nó đi học, học mẫu giáo thì cô có thể ở nhà tự dạy, chứ học tiểu học thì làm sao như vậy được.....Không phải cô không biết Đông Thiên khao khát được đi học như thế nào. Mỗi lần nhìn thấy lũ bạn đeo cặp sách đến trường, ánh mắt nó luôn toát lên vẻ ngưỡng mộ. Nó còn ít tuổi nhưng lại rất hiểu biết, thường an ủi cô: “Mẹ, đợi sau này mẹ có tiền rồi cho con đi học cũng được dù sao thì ở nhà có bác dạy học thì cũng thế.”

Thấy con còn bé mà hiểu chuyện như vậy Trình Đoan Ngọ thấy xót xa đến rơi nước mắt.

Cô buông tiếng thở dài, buồn rầu vuốt vuốt tóc, chỉ có vuốt nhẹ thôi mà đã có vài sợi rụng rồi. thường xuyên phải làm việc trong môi trường lạnh, bất kể mùa nào cũng lạnh đến run người, chiếc tủ lạnh lại rất lớn, cái lạnh công người khiến tóc cô rụng rất nhiều. nhưng vì cô chỉ có bằng cấp ba, tìm tòi tìm lui cũng chỉ có công việc bán hàng, việc thì nhiều mà lương lại thấp, công phải đứng cả ngày, cả đêm.

Trong lúc cô đang thất thần suy nghĩ thì Phương Kiều vỗ vai cô. “Anh em đã khỏe chưa?” Hôm trước anh cô phát bệnh, may nhờ có Phương Kiều trực thay nên cô mới kịp về nhà chăm sóc anh trai.

Trình Đoan Ngọ ngẩn người một chút rồi cô gắng nhếch miệng cười. “Hôm trước cảm ơn chị nhiều lắm, anh em đã đỡ nhiều rồi.”

Trương Kiều thở dài, giọng đầy thương xót: “Nghe mẹ chị nói, ở Thành Đông có một bệnh viện chữa bệnh động kinh rất nổi tiếng, chi phí chữa bệnh cũng không cao. Không thể để anh trai em như thế mãi được, chữa khỏi bệnh thì gia đình mới có thêm một người đi làm, gánh nặng của em cũng được giảm bớt phần nào.”

Trình Đoan Ngọ im lặng, khoog phải cô chưa từng nghĩ đến chuyện đưa anh trai đi khám bệnh, nhưng với đồng lương ít ỏi, nếu chữa bệnh cho con thì không còn tiền nuôi con, và ngược lại, hơn nữa, bệnh của anh cô lại khó chữa, chẳng khác nào cái động không đáy, đổ vào bao nhiêu tiền cũng không đủ. Mỗi lần đi làm, cô rất miễn cảm với tiếng chuông điện thoại, vì cô sợ khi nhắc điện thoại lên sẽ lại nghe thấy tin anh trai cô bị phát bệnh. Hôm trước, cô vội vã trở về nhà, đã thấy anh trai đang nằm co rúm người trong nhà vệ sinh, mắt trắng dã, miệng sùi bọt. Đông Thiên không di chuyển nổi anh nên chỉ nhét một cái khăn vào trong miệng để phòng anh cắn phải lưỡi. Cậu bé cứ đứng trông bên cạnh không dám rời một giây. Trong sáu năm qua, cảnh tượng đó đã diễn ra hàng trăm lần. anh cô bị bệnh thần kinh nên chẳng có công ty nào muốn nhận anh vào làm việc. Nhưng nỗi uất ức tích tụ từ lâu khiến anh cô từ một người cao ngạo trong quá khứ trở nên rất nản chí và trầm cảm. Trình Đoan Ngọ cũng vì bệnh tình của anh tái phát mà nhiều khi đang trong giờ làm cũng phải bỏ về nhà, cô đã bị đuổi việc cả chục lần rồi.

Trình Đoan Ngọ thu lại đơn hàng, quay đầu, khẽ cắn môi, nói với Trương Kiều: “Khai xuân xong em sẽ đưa anh ấy đi viện khám.”

Trương Kiều nhìn Trình Đoan Ngọ với vẻ mặt đồng tình, than thở: “Thật không hiểu mỗi em nghĩ như thế nào mà lại sinh thằng bé đó, còn trẻ mà đã nuôi con nhỏ thì sống thế nào được?”

Công việc ở siêu thị chia làm hai ca, ca sáng từ tám giờ đến hai giờ chiều, ca chiều từ ba giờ chiều đến mười giờ rưỡi tối. Lúc Trình Đoan Ngọ tan làm, trời cũng đã khuya, người, xe đi trên đường thưa thớt, xe buýt cũng nghỉ gần hết. tháng ba, tiết trời mùa xuân, cứ đến tối là nhiệt độ xuống rất thấp, gió lạnh thấu xương luồn qua cổ áo vào trong người khiến Trình Đoan Ngọ run lên cầm cập. cô kéo áo siết chặt lấy người mà tay chân vẫn lạnh cóng, đành phải giậm chân liên tục, xoa xoa tay vào nhau để tìm chút ấm áp.

Chuyến xe buýt cuối cùng thường phải đợi rất lâu, chẳng bao giờ đến đúng giờ. Trình Đoan Ngọ cũng đã mua hai chiếc xe đạp cũ nhưng đều bị trộm mất. Trước cửa siêu thị chỉ có chỗ trông giữ xe đạp điện nhưng giá xe đạp điện bằng cả một tháng lương cô chẳng có tiền mà mua.

Vất vả lắm mới đợi được xe buýt đến, nhưng trên xe lại chật cứng người, Trình Đoan Ngọ buồn ngủ đến rũ mắt, ôm lấy tay vịn chợp mắt một lát.

Sau khi xuống xe cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Đoạn đường không một bóng người. cô bước nhanh vào ngõ nhỏ tối đen như mực, cứ có cảm giác sau lưng mình có tiếng gì đó. Cô rảo bước thật nhanh, gần đến cổng nhà, cô bỗng thấy một luồng ánh sáng chiếu vào mặt mình, rồi cô lại nghe thấy có tiếng gọi: “Đoan Ngọ?”

Lúc này Trình Đoan Ngọ mới thờ phào nhẹ nhõm, bước nhanh về phía có ánh sáng đèn pin. “Anh, sao anh lại ra đây?”

“Đang đi ra bên xe buýt đón em”

“Anh và Đông Thiên ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi, đồ ăn trưa còn thừa, tối chỉ hâm lại một chút rồi ăn, vẫn để phần em đấy, anh để trong hộp cơm cho em rồi.”

“Vâng!”

“...”

Họ về đến nhà trong phòng đã yên ắng, chẳng còn chút tiếng động. Trình Đoan Ngo rón rén đi đến bên giường. Đông Thiên đã ngủ say, không biết đang mơ gì mà tủm tỉm cười, vẻ mặt rất mãn nguyện. Trời lạnh quá nên hai má cậu bé đỏ ửng, căng tròn lên làn da trắng nõn. Trình Đoan Ngo xót xa hôn lên gò má mềm mại của con.

Ăn cơm xong, Trình Đoan Ngo liền đi đánh răng, rửa mặt rồi kéo rèm. Vì không có đủ tiền nên cô chỉ có thể thuê một phòng đơn rộng hơn hai mươi mét vuông. Trong phòng kê hai chiếc giường, ở giữa có tấm rèm ngăn cách, góc phòng còn chất một ít hộp giấy mà cô thu nhặt được ở siêu thị chỗ làm, khi nào được nhiều thì đem đi bán, lấy tiền mua táo cho Đông Thiên.

Công việc của cô là bán sữa chua nên mỗi tháng cũng được chia một ít sữa thừa. Thức ăn ở nhà cũng chẳng đủ chất nên chỗ sữa đó là nguồn cung cấp dinh dưỡng thêm cho Đông Thiên.

Cô bôi một chút kem chống nắng rồi nhẹ nhàng bôi cho Đông Thiên. Kem chống nắng lạnh lạnh khiến cậu bé đang ngủ mơ liên chui vào trong chăn. Lúc lên giường bên cạnh, chiếc giường phát ra tiếng kêu kẹt.

“Anh, tháng sau em lĩnh lương xong, anh em mình đi khám bệnh nhé, Trương Kiều nói có thể chữa được...”

Cô chưa kịp nói hết câu thì anh cô đã từ chối ngay “Không cần, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, bệnh của anh chữa thế nào được! Đừng phí tiền làm gì, anh chẳng đi đâu cả, sẽ chẳng có vấn đề gì đâu.”

Cô thấy lòng xót xa, nước mắt bỗng dâng trào. Cô không dám nói gì nữa, cô sợ anh trai sẽ nghe thấy tiếng nấc nghẹn của mình. Cô vùi mình trong chăn, đặt túi sưởi trong áo rồi ôm chặt Đông Thiên. Cậu bé cảm nhận được hơi ấm liền nằm sát vào, cuộn người lại, trông như một chú cún con đang run rẩy.

Trình Đoan Ngo đau lòng ôm thằng bé chặt hơn, rõ ràng dinh dưỡng không đủ nhưng dáng người rất giống người đó, thằng bé cao lớn rất nhanh. Đôi lúc cô nghĩ, giả như con mình giống mình một chút thì cô sẽ không cảm thấy lòng đau xót mỗi khi ôm nó như thế này.

Nhưng chuyện đời lại không như mong muốn. Từ lòng này, đôi mắt đến cái mũi, chẳng có chỗ nào không giống người đó, giống in như lột vậy. tất cả đều gọi cho cô nhớ đến người đó.

Cô mới hai mươi tư tuổi mà đã có cậu con trai lên sáu. Nhiều người có ý định giới thiệu đối tượng cho cô, nhưng khi nghe đến gia cảnh của cô họ mất hứng. Cô vẫn trẻ, trông cũng xinh xắn, lại có thể chịu khổ nên người ta mới giới thiệu đối tượng cho cô, nhưng lại đeo bông thêm con nữa thì còn ai muốn lấy?

Cả ngày làm việc mệt mỏi nhưng đêm đến, nghe tiếng thở đều của Đông Thiên, cô lại chẳng thể ngủ nổi.

Cô hận người đó sao? Có lẽ vậy, nhưng cũng đành phải chấp nhận số phận, có lẽ trong xã hội này, có rất nhiều người phụ nữ mạnh mẽ và đầy bản lĩnh nhưng Trình Đoan Ngo không nằm trong số đó. Cô chỉ một người phụ nữ rất đỗi bình thường, không đủ mạnh mẽ, không đủ thông minh, thậm chí ngay cả yếu đuối cũng chẳng đủ. Người đó không yêu cô cũng là chuyện thường, nghĩ lại mình bảy năm về trước, ngay đến cô cũng cảm thấy ghét chính mình thì làm sao có thể yêu cầu người ấy yêu cô chứ?

Kỷ ức cuối cùng của cô về người ấy chính là về mặt lạnh lùng khi ngồi ở vị trí mà bố cô từng ngồi, cách cô một chiếc bàn làm việc vauwf dài vừa rộng, cất lời châm chọc một cách đáng sợ. “Mang thai? Giống của tôi khỏe thế cơ à? Một lần đã dính rồi hả? và lại, cũng là do cô tự dâng hiến, thế nên có chuyện gì thì cô tự đi mà giải quyết. Trình Đoan Ngo, cho đến bây giờ vẫn chưa thấy rõ vị trí của mình sao? Cho dù có thai đi chăng nữa thì cô nghĩ tôi sẽ vì đứa bé mà giữ cô lại sao?”

Trình Đoan Ngo xiết chặt bàn tay, cảm giác như toàn bộ máu trong cơ thể đều dồn hết lên đầu. Từ trước tới giờ, cô chưa phải cầu khẩn ai một cách hèn mọn như thế, vậy mà cô phải cúi đầu trước anh ta, nhưng anh ta lại nhẫn tâm dẫm nát lòng tự tôn của cô. Cuối cùng, cô buông lỏng bàn tay đang siết chặt, chưa xót mỉm cười với anh ta. Cô cười mà nước mắt cứ tuôn trào ra, toàn thân run rẩy. “Quả nhiên là không thể lừa nổi anh, tôi cứ nghĩ rằng khi tôi nói mình có thai thì anh sẽ mềm lòng có đấy.

Hồi ức đó cứ giằng vò một người không mạnh mẽ như cô. Nửa đêm tỉnh giấc, cô không thể phân biệt nổi rốt cuộc mình đang mơ màng hay đang mình mẫn nữa. Chỉ đến lúc Đông Thiên ngủ mơ nắm lấy áo cô, cô mới thực sự tỉnh lại, nước mắt lặng lẽ rơi.

Phải nói rằng cậu bé quả thật mệnh lớn, trải qua bao gian nan như vậy mà vẫn được sinh ra và lớn lên khỏe mạnh, trở thành động lực để cô tiếp tục sống.

Cho dù cha nó có khinh thường, miệt thị thế nào thì cô vẫn cam tâm tình nguyện chấp nhận khó khăn, vất vả. sáu năm qua, người đó chỉ dạy cho cô năm chữ: Đối diện với hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2

Đồng Thiên lớn rất nhanh, tình tình hoạt bát và náo nhiệt. Vốn đã không có nhiều giày, giờ lại còn bị rách nát, thằng bé sợ mẹ nhìn thấy nên mấy ngày liền không ra ngoài đi chơi, chỉ kéo đôi dép lê đi lại trong nhà. TRình Đoan Ngoạ bận quá nên cũng chẳng để ý, không phát hiện ra giày của con rách nát cả rồi.

Cuối cùng, anh cô tranh thủ lúc Đồng Thiên đang xem ti vi, kéo cô ra một góc rồi lấy đồng tiền lẻ túi trong túi mình ra, đưa cho cô. “Giày của Đồng Thiên bị rách lúc đá bóng, sợ bị em mắng nên mấy hôm nay không dám ra khỏi nhà. Nó cũng thấy buồn bức lắm, ngày mai em đưa nó đi mua đôi mới nhé!”

Hai tay cô run run nhận lấy mấy tờ tiền vẫn còn vương hơi ấm của anh trai, thấy xót xa như vừa hít phải một luồng khí lạnh.

Tiền sinh hoạt hằng tháng cô đưacho anh vốn đã rất ít, vậy mà anh cô vẫn tiết kiệm tiền để mua giày cho Đồng Thiên. Còn cô, mang tiếng là mẹ mà đôi giày của con bị rách cũng không biết.

Nước mặt cô lại rơi, đọng lại trên mu bàn tay. Cô bối rối lau đi, cố tỏ ra mạnh mẽ nói: “Chút tiền này cũng chẳng đủ mua, anh cầm lấy để mua thức ăn, em vẫn còn tiền, ngày mai sẽ đi mua cho Đồng Thiên một đôi giày đá bóng thật tốt.”

Trình Đoan Ngoạ quyết định sẽ cắt mái tóc dài đến thắt lưng của mình, đem bán.

Người ta thường nói có bản tính của phụ nữ là thích xinh đẹp, Trình Đoan Ngoạ cũng không phải ngoại lệ. Mái tóc của cô vừa đen vừa thẳng, mỗi lần đi cắt là ông chủ tiệm lại gạ cô bán tóc nhưng cô nỡ như vậy. lần này thì cô hạ quyết tâm bán tóc. Ông chủ buộc túm lại rồi cầm thước đo, sau đó đưa kéo cắt một đường. Sáu mươi phân tóc, bán được năm trăm tệ.

Ông chủ tiệm cắt xong, nhanh chóng thu lại mớ tóc, cười tít mắt, sau đó còn hào phóng giúp cô sửa lại kiểu tóc miễn phí. “Tiểu Trình sinh ra vốn đã đẹp, giờ để kiểu tóc nào cũng đẹp cả. Kiểu tóc ngang vai này năm nay đang là mốt đây. Cô nhìn xem, xinh quá đi mất!”

Trình Đoan Ngoạ ngắm mình trong gương, ngắm người một lúc. Mái tóc dài bao năm qua bao giờ đột nhiên trở nên ngắn cùn nên cô cứ cảm thấy trống trống phía sau lưng. Cô phải phúi những vụn tóc bám trên vai, quay đầu cảm ơn ông chủ tiệm rồi rời đi.

Đã sáu tuổi nhưng Đồng Thiên chưa bao giờ được mẹ dẫn tới các khu trung tâm thương mại. Quần áo cậu bé mặc hơi cũ nên không thích hợp lắm so với vẻ sang trọng xa hoa của nơi này. Cu cậu cứ nắm chặt lấy tay Trình Đoan Ngoạ, sợ hãi núp sau lưng mẹ, liếc nhìn khắp nơi. Hàng hóa bày biện ở đây hoàn toàn mới lạ đối với cậu nhưng cậu không hề nói gì. Cu cậu hiểu rằng những thứ ở đây đều rất đắt, tuyệt đối không nên nói với mẹ.

Trình Đoan Ngoạ cũng không ngờ rằng đồ dành cho trẻ con lại đắt như vậy. Năm trăm tệ trong túi cô không đủ để mua cho Đồng Thiên một bộ quần áo. Cô đi hết một lượt các gian hàng quần áo trẻ em, cuối cùng mới mua được cho Đồng Thiên hai đôi giày giảm giá, một đôi để đi đá bóng, còn một đôi để đi thường ngày.

Đã lâu lắm rồi Trình Đoan Ngoạ không mua giày hay quần áo mới cho Đồng Thiên. Cậu bé ôm túi giày mới, ngạc nhiên nhìn mẹ rất lâu, không tin được mẹ lại mau cho mình.

“Mẹ, mẹ mua cho con thật à?”

“Đương nhiên rồi, đều là mua cho Đồng Thiên đấy!”

Nghe mẹ khẳng định như vậy, cu cậu ôm chặt cái túi rồi cười rất khoái chí. Về thỏa mãn của cậu bé lan truyền sang cả Trình Đoan Ngoạ. Cô cúi xuống, dặn dò con: “Đồng Thiên, đôi giày này rất quý, vì vậy con phải giữ gìn thật cẩn thận rõ chưa? Lúc nào đi đá bóng thì đi đôi màu đen, còn bình thường thì đi đôi màu trắng, biết chưa?”

Thằng bé hiểu chuyện gật đầu lia lịa, ánh mắt toát lên vẻ vui sướng.

Trình Đoan Ngoạ trầm nghĩ: Đúng là trẻ con, rất dễ thỏa mãn.

Chẳng biết có phải ông trời muốn trêu ngươi cô hay không, không ngờ cô lại gặp Du Đông ở đây. Anh cũng đưa con gái ba tuổi của anh đi mua sắm, gặp nhau trong tình cảnh này thì đúng là “Oan gia ngõ hẹp.”

Du Đông đưa họ đến khu vui chơi trên tầng tám. Vừa nhìn thấy đủ loại trò chơi, hai đứa trẻ ham chơi liền cười tít mắt chạy đi chơi, để mặc Du Đông và Trình Đoan Ngoạ ngồi nghỉ ngơi ở gần đó.

Trình Đoan Ngoạ cứ cúi gầm mặt, mái tóc mới cắt ngắn không còn ngoan ngoãn tuân theo ý cô, vài sợi cứ xõa xuống, vô tình che đi vẻ mặt thấp thỏm không yên. Lần trước Du Đông đã nói, nếu gặp lại cô lần nữa, anh sẽ kể mọi chuyện cho người đó. Câu nói này chẳng khác nào quả bom hẹn giờ, chỉ “Đùng” một cái là mọi thứ trở thành đồng vụn nát.

“Con em...nhìn giống anh ta thế...” Giọng Du Đông bình tĩnh, lạnh lùng nhưng cũng chứa đựng không ít xúc cảm.

Trình Đoan Ngo không hiểu được rốt cuộc anh đang nghĩ gì, chỉ “Vâng” một tiếng.

“Em sợ anh à?” Du Đông chân thành nhìn cô, sự thương xót hiện rõ trong đáy mắt. Ánh mắt nóng rực của anh khiến cô phải ngẩng đầu đối diện.

“Sợ!”. Trình Đoan Ngo cắn môi, thành thật trả lời.

“Tại sao?”

“Anh sẽ nói cho anh ta biết.” Trình Đoan Ngo thẳng thắn trả lời. Thực ra cô hy vọng sẽ nghe được lời phản bác của anh nhưng hồi lâu sau, cô chỉ nghe được tiếng thờ dài của Du Đông.

“Đúng, anh sẽ nói cho anh ta biết.”

Trình Đoan Ngo cảm thấy mình như đang rơi xuống mười tám tầng địa ngục. Cô đứng phắt dậy, trịnh trọng nói “Du Đông, anh không thể làm như vậy!” Cô thành khẩn nhìn anh, đây là chút cố gắng cuối cùng của cô, cảm hóa anh bằng tấm lòng một người mẹ. “Anh cũng có con chắc anh cũng hiểu rằng... rời xa con mình thì sẽ có cảm giác như thế nào. Em thừa nhận Đông Thiên ở cùng em sẽ rất khổ, nhưng chỉ cần em có thể chịu đựng được, em tuyệt đối không để con phải thiệt thòi...” “Ông chủ Lục...” Chỉ cần nhắc đến tên người ấy thôi là cô đã cảm thấy vô cùng đau đớn. cô bỗng có cảm giác mình không có chút sức lực để nói tiếp. Hồi lâu sau, cô mới dần bình tâm trở lại, nói tiếp: “Ông chủ Lục căm ghét em như vậy, em biết anh ta cũng không thích đứa bé này.”

Nhìn ánh mắt chân thành của Trình Đoan Ngo, Du Đông nghẹn lời. Anh không biết mình nên nói gì nữa đây.

Trong khoảng thời gian hơn sáu năm, cuộc sống vất vả đã khiến Trình Đoan Ngo mà anh từng quen biết trở thành một người hoàn toàn khác.

Vừa rồi, khi gặp lại cô, anh dường như không dám thừa nhận đó chính là Trình Đoan Ngo. lần trước gặp mặt, cô còn trang điểm, lần này nhìn bộ dạng không trang điểm của cô, anh thực sự cảm thấy chua xót.

Trình Đoan Ngo xinh đẹp, cao ngạo của ngày xưa giờ biến thành một người phụ nữ với bộ quần áo đã phai màu, mái tóc ngắn buộc qua loa thành một túm, tay dắt một đứa bé rụt rè, đi khắp các khu hàng quần áo trẻ em giảm giá.

Anh nhìn cô mà thấy lòng đau xót nhưng lại chẳng biết nói gì. Anh không nhẫn tâm nhìn cô sống một cách khổ sở như vậy, nhưng lực bất tòng tâm.

Rất lâu sau, anh thờ dài một tiếng rồi nói: “Đừng sợ anh, Đoan Ngo! Anh hứa với em là sẽ không nói choa anh ta biết, anh chỉ mong em sống thật tốt...”

Chưa nói hết câu, anh đã thấy nét mặt căng thẳng này giờ của Trình Đoan Ngo bỗng nhiên biến mất, cô cười rất tươi.

Hơn sáu năm trôi qua, Trình Đoan Ngo dường như đã thay đổi rất nhiều, chỉ có nụ cười là vẫn như xưa, rạng rỡ như một đóa hoa.

Từ sau lần không hẹn mà gặp đó, Du Đông bắt đầu xuất hiện nhiều hơn trong cuộc sống của Trình Đoan Ngo. lúc thì mua quà cho Đông Thiên, lúc thì đưa hai mẹ con cô ra ngoài chơi.

Trình Đoan Ngo không có ý từ chối, cũng chẳng thể từ chối được. Nếu chỉ có mình cô thì cô có thể từ chối, đằng này còn có Đông Thiên, vì con, có bảo cô chết, cô cũng sẵn lòng. Để đáp lại lòng tốt của Du Đông, thỉnh thoảng cô cũng đến nhà giúp anh dọn dẹp nhà cửa, sắp xếp lại đồ đạc cho gọn gàng ngăn nắp. con gái Du Đông tên là Lạc Lạc, rất ngoan ngoãn, nghe lời, cô bé rất quý Trình Đoan Ngo và chơi với Đông Thiên rất hợp. Có những lúc cô bận làm việc, hai đứa trẻ chơi bên cạnh nhưng không hề khiến cô phải lo lắng.

Hôm nào về sớm, Du Đông lại đưa Trình Đoan Ngo ra chợ mua đồ về nấu ăn. Một mình anh đi chợ thường bị người ta “chặt chém”, nếu không cần thiếu thì ừng bị hét giá trên trời, anh lại là người qua loa, đại khái nên chẳng tính toán gì. Đưa Trình Đoan Ngo đi cùng, anh thấy rất yên tâm. Từ một tiểu thư chẳng bao giờ mó tay vào bất cứ việc gì, bây giờ Trình Đoan Ngo chẳng khác gì những cô gái bình thường khác, biết mặc cả khi đi chợ mua đồ, cũng rất biết cách ăn nói để người ta cảm thấy hài lòng, đi mua rau còn xin thêm được cả cọng hành hay mớ rau thơm.

Nhiều lúc đi trên đường, hai người tình cờ gặp lại một, hai tên đồng bọn ngày trước. thỉnh thoảng Du Đông cũng gặp vài tên đầu sỏ trên đường. họ vẫn kính nể anh. Lâu ngày quen dần, họ cũng không quá e dè nữa, buông lời trêu chọc Trình Đoan Ngo. Những lúc như vậy, hai người chỉ nhìn nhau cười, cũng chẳng nghĩ thêm. Họ không ngờ tất cả những chuyện này lại lọt đến tai Lục Ứng Khâm.

Lục Ứng Khâm rất bận, một mình quản lý mấy công ty. Vì cos tiền sử là người xuất thân không trong sạch nên hơi một tý là bọn lưu manh lại kéo đến, đòi đánh dọa giết, rất khó quản lý. Ngày nào cũng mệt lử với bọn thuộc hạ.

Anh ta cúi đầu, chăm chú nhìn vào đồng giấy tờ. Quan Nghĩa – người trợ lý đắc lực của anh ta – đang đứng báo cáo kết quả công việc. Khi đề cập đến những vấn đề khiến Lục Ứng Khâm thấy phiền lòng, anh ta liền chau mày, thờ dài nghĩ: Giả mà Du Đông vẫn ở đây thì tốt biết bao, đảm thuộc hạ của mình chẳng có tên nào giỏi giang cả!

Cuối cùng, Lục Ứng Khâm buông tập giấy tờ đang cầm trên tay xuống, nghỉ ngơi rồi hỏi: “Sao dạo này chẳng thấy tin tức gì của Du Đông vậy?”

Quan Nghĩa không ngờ Lục Ứng Khâm lại đột nhiên nhớ đến Du Đông, ngay ra một chút mới nói: “Nghe nói là đang hẹn hò yêu đương. Quý Đông có người nhìn thấy anh ta đưa một cô gái rất xinh đẹp đi mua đồ ăn.”

“Mua đồ ăn? Hay đây!.. Lục Ứng Khâm bật cười. Quan nghia đứng bên cạnh không nói gì thêm, cẩn trọng quan sát anh ta.

Hơn sáu năm trôi qua, Lục Ứng Khâm cũng đã thay đổi nhiều. Trước kia, anh ta là một thanh niên trầm tĩnh, ít nói, mỗi khi cười là khiến người khác cảm thấy thoải mái, và ấm áp. Giờ đây, anh ta trở thành một người đàn ông có nhiều dã tâm, thủ đoạn. anh ta nổi tiếng trên thương trường, ai ghe đến cũng sợ xanh mặt.

Anh ta gấp tập giấy lại, nheo mắt, dừng dừng nói: “Xem ra tôi phải tìm cơ hội để gặp Du Đông, tôi muốn xem người phụ nữ có thể khiến anh ta tình nguyện đưa đi mua đồ ăn có bộ dáng như thế nào?”

Cả đời Trình Đoan NGọ cũng không thể ngờ rằng mình sẽ gặp lại Lục Ứng Khâm trong tình cảnh đó.

Lúc đó cô đang treo tạp dề bận nấu ăn trong phòng bếp ở nhà Du Đông. Cô đang nấu canh, mùi thơm phảng phất khắp phòng. Cô cầm một chiếc thìa dài khuấy đều rồi múc một ít để nếm.

Trong bếp vang lên đủ loại tiếng động nên cô không thể tập trung. Hơn nữa, hơi nóng bốc nghi ngút khiến cô không nhìn rõ, chỉ nghe thấy giọng một người đàn ông: “Cô ở đây làm gì ở vậy?”

Trình Đoan NGọ chưa nhận ra sự khác biệt, cứ nghĩ là Du Đông, cũng chẳng ngẩng đầu lên nhìn, tiếp tục công việc của mình. Cô cười ngọt ngào, giọng nói nhẹ nhàng và êm ái: “Anh nghĩ em vẫn là đại tiểu thư trước đây à? Em bây giờ đang làm, một tay làm tất cả việc nhà đấy!”

Nói xong, cô mới ngẩng đầu lên. Nụ cười ngọt ngào bỗng dừng tắt ngúm. như bị sét đánh trúng, cô đứng như trời trồng, không dám nhúc nhích, cũng chẳng biết phản ứng như thế nào. Khuôn mặt quen thuộc của Lục Ứng Khâm bất ngờ xuất hiện ngay trước mắt khiến cô không kịp phản ứng

Năm tháng trôi đi, vẻ trong sáng và lạnh lùng của thuở niên thiếu đã hoàn toàn biến mất. Lục Ứng Khâm trước mặt rõ ràng không thay đổi nhiều nhưng Trình Đoan NGọ lại cảm thấy ánh mắt ấy hoàn toàn khác trước kia, chỉ có thái độ lạnh lùng với cô vẫn như xưa.

Hơi nóng trong bếp dày đặc. Trình Đoan NGọ cứ nghĩ là mình bị ảo giác. Cô đưa tay lên dụi dụi mắt rồi mở thật to, Lục Ứng Khâm vẫn đứng trước mặt cô, không nhúc nhích, cũng chẳng mở miệng nói bất kỳ câu gì.

Hóa ra, mọi thứ đều là thật.

Trong phút chốc, cô dường như mất đi khả năng ngôn ngữ.

Biết bao lần cô tưởng tượng ra cảnh sẽ gặp lại anh ta. Cô từng nghĩ cả đời này mình sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa, nhưng không thể nghĩ được rằng lại có thời khắc đau lòng thế này. cô cắn môi, im lặng nhìn thẳng vào mắt Lục Ứng Khâm. Cuối cùng, cô vẫn phải chấp nhận bại trận trước ánh mắt biết rõ tất cả của anh ta.

Cô cố tỏ vẻ trấn tĩnh, rửa sạch tay, cởi tạp dề rồi treo lên tường. cô vừa lễ phép vừa kinh ngạc nhìn Du Đông, em nấu xong canh rồi, em có chút việc nên phải về đây.”

Cuối cùng, cô quay đầu lại nhìn Lục Ứng Khâm, khẽ cúi đầu chào. Từ đầu tới cuối, cô không nói với anh ta câu nào, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi khoảng không gian khiến cô sụp đổ này.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Lục Ứng Khâm cũng không thể ngờ rằng mình lại gặp lại cô trong tình cảnh như thế.

Đã gần bảy năm rồi không gặp, trong tiềm thức của anh ta, hình ảnh cô gần như rơi vào quên lãng.

Anh ta thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ. bầu trời tối đen và sâu thẳm, cả thành phố chìm trong bóng tối. Mảnh trăng trên bầu trời bị mây che khuất, chỉ thấy một quãng tròn mờ mờ ảo ảo.

Trong phòng không bật đèn. Anh ta vô thức chạm vào ngón út trái rồi cứ mê mẩn ngón tay đã cụt mất một nửa đó, nỗi căm tức vô cớ lại trào dâng trong lòng. Anh ta không quên, sẽ không bao giờ quên.

Điều mà cả đời này Lục Ứng Khâm căm ghét nhất chính là bị người khác điều khiển, còn Trình Đoan NGọ chính là vết nhơ lớn nhất trong cuộc đời của anh ta.

Từ nhỏ đã bị bố mẹ bỏ rơi, anh ta và Du Đông cùng lớn lên trong cô nhi viện. Anh ta rất chăm chỉ học hành, nhưng sau khi học xong trung học thì chẳng

có ai tình nguyện giúp đỡ anh ta học tiếp nữa. Cho đến một ngày, viện trưởng đưa anh ta đến gặp một người đàn ông.

“Đây là chú Trình, chú ấy đồng ý tài trợ tiền ăn học cho con cho đến khi con học xong đại học.”

Anh ta là người sống nội tâm, không biết cách thể hiện tình cảm. Trước kia, viện trưởng đã dạy anh ta những lời nói hoa mỹ để lấy lòng người khác nhưng anh ta chưa từng thốt ra câu nào. Không ngờ chính tính cách đó của anh ta lại khiến Trình Thiên Đạt để ý.

Lúc bấy giờ, anh ta không suy nghĩ nhiều, chỉ mong được tiếp tục đi học. Trình Thiên Đạt rất tốt, rất hào phóng với anh ta nên anh ta không cần phải lo lắng bất cứ thứ gì trong cuộc sống và việc học.

Cho đến khi tốt nghiệp đại học, anh ta mới biết tại sao Trình Thiên Đạt lại làm như vậy, nhưng anh ta vẫn quyết định theo ông ta.

Nhiều năm sau đó, anh ta vẫn thấy cảm kích và biết ơn Trình Thiên Đạt, cho đến khi Trình Đoàn Ngo xuất hiện.

Trình Đoàn Ngo chính là con gái mà Trình Thiên Đạt cưng chiều nhất. Cô có ngoại hình giống hệt người vợ đã qua đời của ông ta.

Nhưng nếu như Trình Đoàn Ngo không phải là đứa con gái ương ngạnh, phóng túng thì cuộc sống của anh ta không đến mức thê thảm như vậy, anh ta cũng sẽ không vì thế mà phản bội ân tình, dồn người nhà họ Trình đến bước đường cùng...

Nét mặt Lục Ứng Khâm trở nên u ám, hai tay bắt gập nắm chặt. Anh ta luôn cho rằng mình căm ghét Trình Đoàn Ngo đến tận xương tủy nhưng anh ta lại bất ngờ phát hiện ra, khi thấy Trình Đoàn Ngo vui vẻ, không chút e dè nẫu cơm ở nhà Du Đông, lòng anh ta lại quặn đau.

Cô gầy quá! Khuôn mặt bầu bĩnh như trẻ con, mỗi khi cười hai má lại đỏ hồng như một quả táo trước kia không còn nữa, thay vào đó là khuôn mặt gầy guộc, nhỏ chỉ bằng bàn tay, đôi mắt vốn đã to vì thế trông lại càng to. Vậy mà cô vẫn có thể cười vui vẻ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, ánh mắt vẫn long lanh như thuở nào, đồng tử vẫn trong suốt đến mức có thể nhìn thấy rõ chính mình trong đôi mắt đó.

Anh ta căm ghét diện mạo đó của cô. Anh ta căm ghét đến mức muốn nghiền nát cô.

***

“Đoan Ngo!” Trương Kiều gọi. “Có người tìm em này.”

Trình Đoàn Ngo bỗng hoảng hốt, chân nặng trĩu như đeo đá. Dù đã đoán trước việc này sẽ xảy ra nhưng không ngờ nó lại đến quá khiến cô thực sự không kịp trở tay.

Cô theo chỉ dẫn của Trương Kiều đi đến cửa siêu thị. Trước cửa siêu thị là bốn chiếc xe Audi. Bốn chiếc xe sang trọng đó bỗng dừng lại giữa hàng trăm ngàn chiếc xe bình thường khác khiến những đến đây mua sắm phải tò mò đứng lại nhìn.

Quan Nghĩa từ trên xe bước xuống, đi thẳng đến trước mặt Trình Đoàn Ngo, giọng lạnh lùng không chút biểu cảm: “Đoan Ngo, ông chủ muốn gặp cô.”

Trình Đoàn Ngo gật gật đầu, trấn tĩnh bước lên chiếc xe đã mở cửa chờ sẵn.

Cô siết chặt bàn tay, cố gắng coi như không có chuyện gì xảy ra.

Là phúc khí không phải họa, mà đã là họa không tránh được. Sớm hay muộn cũng sẽ đến, dù sao cũng không thể cảm được.

Cô bị đưa lên tòa văn phòng làm việc của anh ta. Cao ốc CBD nằm ngay giữa trung tâm thành phố, trên đó có một tấm bảng ghi rõ họ tên của anh ta. Toàn bộ sản nghiệp của bố cô đã bị anh ta thay hình đổi dạng hoàn toàn, phát triển lớn mạnh và hùng hậu như ngày hôm nay. Anh ta luôn là người có năng lực và cũng rất thủ đoạn, nếu không, cô đã không yêu anh ta, không những thế còn một lòng một dạ đến vậy.

Anh ta ngồi quay lưng về phía cô, trong có vẻ rất thành thoi. Còn cô thì lại thấy gò bó, tay chân trở nên lỏng lẻo.

Nhiều năm trôi qua, đây là lần đầu tiên khoảng cách giữa họ gần đến như vậy, chỉ cách nhau có một chiếc bàn làm việc bằng gỗ lim. Anh ta vẫn lạnh lùng như thế. Từ lúc cô bước vào, anh ta không thể quay lại nhìn cô. Anh ta... chẳng coi cậu ra gì.

Trình Đoàn Ngo có chút hoang mang. Những chuyện cũ tràn về, ùn ùn như nước lũ. Cô cắn chặt môi, thất thần nhìn bóng lưng của anh ta, như nhìn thấy tuổi trẻ nông nổi, khao khát và tham lam của chính mình.

Cuối cùng thì Lục Ứng Khâm cũng phá vỡ bầu không khí im lặng đó. Anh ta chậm chậm quay người lại, vút cho cô một chiếc phong bì.

Trình Đoàn Ngo nhận lấy. Trong đó đựng các giấy tờ liên quan đến Đông Thiên và một bức ảnh chụp lúc đi đăng ký ở ủy ban phường.

Lòng cô bỗng thất lại, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh. Mặc dù đã đoán được chuyện gì sắp xảy ra nhưng cô vẫn cảm thấy mọi việc xảy ra quá nhanh khiến cô không kịp trở tay.

Lục Ứng Khâm chậm rãi đứng dậy, bước từng bước đến cạnh Trình Đoàn Ngo. Anh ta khoanh tay đứng đó, nghiêm nghị, lạnh lùng nhìn cô. Một lúc sau, anh ta mới nheo mắt, lạnh lùng châm chọc: “Trình Đoàn Ngo những người muốn sinh con cho tôi nhiều vô kể, nhưng từ trước tới giờ chưa có ai dám sinh thật. Trình Đoàn Ngo, cô khá lắm, nhiều năm trôi qua như vậy mà cô vẫn chẳng tiến bộ chút nào cả.”

Trình Đoan Ngọ im lặng lắng nghe lời châm chọc của anh ta, long đầu đến tê tái đến mức không còn cảm giác đau đớn nữa. biết bao lần cô hình dung Lục Ứng Khâm sẽ có phản ứng như thế nào khi biết sự tồn tại của Đông Thiên. Anh ta căm ghét cô như vậy, nhưng cô lại ngoan cố, quyết định đưa bé. Anh ta nhất định sẽ cảm thấy phiền phức lắm? người đàn bà không ra gì như cô thì đúng là vô cùng đáng ghét.

Trình Đoan Ngọ tự giễu. Một nụ cười bất lực và thê lương.

Lục Ứng Khâm không nhìn thấy biểu hiện đó của cô, chỉ lạnh lùng cười một tiếng, cảm xúc ánh Đông Thiên đang cười tươi như hoa trên tay cô, nhoe mắt cẩn thận quan sát, cuối cùng thốt lên: “Cô cũng thật biết đề, thằng bé này rất giống tôi. Thật khó để tôi không bận tâm.” Rõ ràng anh ta đang cười nhưng ánh mắt đó lại khiến Trình Đoan Ngọ cảm thấy mình như thứ rác rưởi ghê tởm nhất trên đời này.

Lục Ứng Khâm hững hờ nói: “Nói đi, cần bao nhiêu tiền?” Rồi anh ta rút từ trong ngăn kéo ra một tập séc. “Năm mươi vạn, đủ không?”

Trình Đoan Ngọ cảm thấy lời nói của anh ta giống như một cái tát trời giáng giữa ban ngày, ngay giữa chốn đông người vậy. Đau đớn...Nhục nhã...Phẫn nộ...Rất nhiều cảm xúc đan xen.

Cô cố gắng kiềm chế, ổn định nhịp thở để kìm nén cơn phẫn nộ đang dâng trào.

Cũng được. Từ lúc gặp lại anh ta ở nhà Du Đông, cô đã dự liệu tất cả các tình huống có thể xảy ra. Cô cố trấn tĩnh. Một lát sau, cô nghe thấy giọng nói của chính mình vang lên: “Đủ rồi!”

Cô im lặng nhận lấy tờ séc từ tay Lục Ứng Khâm, cẩn thận cất đi.

Trình Đoan Ngọ chỉ là một người phụ nữ, không có ai để dựa dẫm, cũng không có năng lực, cô không thể đấu lại Lục Ứng Khâm. Cô cũng đã từng nghĩ đến đối đầu với anh ta tới cùng lắm thì “cá chết lười rách”, nhưng cô cũng nghĩ, tội gì phải làm vậy chứ?

Lục Ứng Khâm có tiền, anh ta có thể cho Đông Thiên đi học, có thể mua cho thằng bé quần áo mới, bữa nào cũng có thể mua thịt cho nó ăn... Còn cô, cô có thể cho Đông Thiên cái gì chứ/.

Khi Lục Ứng Khâm không biết thì cô vẫn có thể chịu đựng được, nhưng bây giờ, Lục Ứng Khâm đã biết mọi chuyện, cô biết dựa vào đâu để đấu anh ta?

Cô là một người mẹ không tài cán, lại dè hèn. Cô không có khả năng mang lại cho Đông Thiên một cuộc sống tốt đẹp. Sau này, Đông Thiên không gặp lại cô, như vậy cũng tốt.

Cũng may, Lục Ứng Khâm không phải là người vô tình vô nghĩa. Năm mươi vạn này đủ để đưa anh cô đi chữa bệnh.

Xem ra Trình Đoan Ngọ không phải hoàn toàn vô dụng, ít nhất cô cũng sinh ra một thằng bé đáng tiền, vừa mang ra bán đã có luôn năm mươi vạn trong tay.

Rõ ràng đây là chuyện đáng vui mừng, nhưng tại sao lòng cô lại đắng ngắt như ăn phải hoàng liên thế này? Cô đau đớn nhìn Lục Ứng Khâm. Cuối cùng cũng bình tĩnh lại, cô thấp giọng nói: “Ông chủ Lục định khi nào đến đón thằng bé?”

Lục Ứng Khâm không ngờ cô lại nói chuyện một cách thẳng thắn như vậy. anh ta cứ nghĩ rằng cô sẽ khóc lóc thảm thiết đòi tự tử hoặc sụp xuống, nhưng những điều anh ta dự đoán đều không xảy ra. Trình Đoan Ngọ của bảy năm sau lại ngoan ngoãn cầm lấy năm mươi vạn và đồng ý trả con cho anh ta.

Anh ta nheo mắt, chăm chăm nhìn cô. “Trình Đoan Ngọ cô biết không, tôi ghét nhất là những kẻ giờ trò, cứ nghĩ rằng mình có đủ tư cách để đùa giỡn với tôi!”

Về mặt của Trình Đoan Ngọ vẫn không có chút biểu cảm “Anh yên tâm, tôi đã đồng ý rồi thì sẽ không hối hận đâu.”

Lúc rời khỏi phòng làm việc của anh ta, Trình Đoan Ngọ có cảm giác như mình đang giẫm lên những cây bông. Chân cứ nhẹ bẫng. Ra đến cửa, cô vô tình bắt gặp Du Giai Giai vừa đi du lịch nước ngoài về.

Du Giai Giai thay đổi quá nhiều, không còn vẻ rụt rè, nhút nhát của ngày trước mà đã trở thành một cô gái quyến rũ, ăn mặc rất thời thượng. cô ta mặc bộ đồ ôm sát người màu đỏ rực cùng đôi giày cao gót da màu đen, càng tôn lên vẻ đẹp gợi cảm, nữ tính.

Trình Đoan Ngọ bông quay đầu nhìn lại. rất lâu sau cô mới thốt nên lời, giọng nói ngập ngừng và mệt mỏi: “Lâu rồi không gặp...”

Du Giai Giai gật gật đầu. cô ta nhìn Trình Đoan Ngọ một lượt từ đầu tới chân, có vẻ tò mò tại sao cô lại xuất hiện ở đây.

“Chị đến tìm Ứng Khâm à?” Cô ta chớp mắt, chỉ tay về phía văn phòng của Lục Ứng Khâm, dáng vẻ vừa đáng yêu vừa xinh đẹp.

Ứng Khâm, cách xưng hô sao mà thân thiết đến vậy! Trình Đoan Ngọ cũng từng không biết tự lượng sức mình mà xưng hô với anh ta như thế. Kết quả thì sao chứ?

Trình Đoan Ngọ cười tự giễu.

Thì ra anh ta cũng không phải là kẻ vô tình, chỉ có điều, đối tượng của anh không phải là cô.

Cuối cùng Trình Đoan Ngo cũng có phản ứng. Ánh mắt của cô lướt qua ngón tay búp măng thon dài của Du Giai Giai. Chiếc nhẫn phát sáng long lanh trên ngón giữa khiến cô vô cùng đau đớn. cô đột nhiên nhớ lại, vừa rồi trên tay Lục Ứng Khâm cũng đeo một chiếc nhẫn y như vậy.

Rõ ràng biết mình không nên đau lòng như vậy nhưng cô không thể kiềm chế. Có lẽ cô đau đớn vì một thời ngu ngốc, ngu muội đến mức đáng căm hận ấy của chính mình. Trước kia, Lục Ứng Khâm miễn cưỡng ở bên cô là vì bố cô lấy quyền thế ép buộc anh ta. Sự lạnh lùng, kiêu ngạo, hồ hững của anh ta trở thành ưu điểm trong mắt cô.

Nghĩ lại hồi đó, cô tự hỏi, sao mình lại mù quáng mà yêu một người như vậy chứ?

Cô ngu ngốc, hồ đồ, cố chấp cứ đóng chết không tin rằng, Lục Ứng Khâm không yêu mình. Cuối cùng thì cô không thể không tin, trên thế giới này thực sự có người đàn ông nhẫn tâm đến như vậy, nước mắt của cô có rơi nhiều đến đâu cũng không thể khiến trái tim anh ta rung động, dù cô có khóc đến đỏ cả Trường Thành như nàng Mạnh Khương khi xưa đi chăng nữa thì anh ta cũng chẳng mấy may động lòng. Anh ta rời xa cô, chẳng vì một lý do nào cả.

Nếu cô hỏi anh ta, anh ta sẽ trả lời một cách vô cảm: “Cô muốn lý do à, vậy thì tôi sẽ cho cô một lý do.”

Đã từng rất đau đớn, quá tổn thương, Trình Đoan Ngo buồn bã nghĩ: Như vậy đủ rồi!

Trình Đoan Ngo quay lại, mỉm cười hòa nhã với Du Giai Giai, sau đó rời đi. Từ đầu đến cuối, cô đều rất lễ phép không có bất cứ lỗi lầm nào.

***

Du Giai Giai nhìn theo bóng cô rời đi, có chút hoang mang.

Cô cố định thần, hít một hơi thật sâu, đẩy cửa bước vào. Nhìn thấy Lục Ứng Khâm đang ngồi trước bàn làm việc, trầm mặc hút thuốc, cô liền hỏi: “Anh yêu! Surprise!”

Lục Ứng Khâm không ngờ Du Giai Giai sẽ vào phòng nên anh ta có vẻ giật mình và hoảng sợ, nhưng cảm xúc đó đến chưa được một giây, nhanh đến mức Du Giai Giai nghĩ mình đã nhìn nhầm.

Anh ta nheo mắt nhìn cô, ánh mắt đầy nguy hiểm và gọi cảm, giọng nói trầm âm và dịu dàng: “Sao lại về sớm thế?”

“Nhớ anh chứ sao!” Du Giai Giai tiến lại gần Lục Ứng Khâm, đột nhiên bị thu hút bởi tầm ảnh trên bàn làm việc.

“Đây là con ai vậy? sao anh lại có bức ảnh này! Cậu bé trông đáng yêu quá!”

Lục Ứng Khâm cười, nhẹ nhàng nói: “Con trai anh.”

Du Giai Giai kinh ngạc, cô không tin nổi, liền hỏi lại: “Con trai anh?”

Nói xong, cô chợt nhớ ra vừa gặp Trình Đoan Ngo ngoài cửa, liền hỏi tiếp: “Là con của anh và Trình Đoan Ngo?” vừa dứt lời cô lấy tay che miệng, chính cô cũng cảm thấy chuyện đó thật hoang đường.

Lục Ứng Khâm cũng không lấy làm ngạc nhiên với phản ứng đó của Du Giai Giai. Anh ta mỉm cười rồi đứng dậy, từ từ bước đến trước mặt cô ôm cô vào lòng nhẹ nhàng nói: “Giai Giai con trai anh cũng là con trai em hiểu chứ? Sau này chúng ta sẽ cưới nhau mà!”

Giọng nói của anh ta nhẹ nhàng, êm ái vừa an ủi vừa cố gắng lấy lòng cô. Nhưng Du Giai Giai lại cảm thấy trong sự êm ái đó có một lưỡi dao hay cái gai rất nhọn. Anh ta nhẹ nhàng thuyết phục cô nhưng cũng là uy hiếp cô....

Ở bên cạnh Lục Ứng Khâm, ngày nào cũng xảy ra vô số những chuyện tưởng chừng như không thể có. Khó khăn lắm mới bước đến được ngày hôm nay, cô không thể, cũng vĩnh viễn không cho phép mình rút lui.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Mang thai Đông Thiên, Trình Đoan Ngo luôn mang tâm trạng mong chờ.

Đông Thiên được sinh ra vào tháng chạp vô cùng lạnh giá. Cô đau vật vã mười lăm tiếng liền trong bệnh viện. Khi đó trong túi cô chỉ có chín trăm tệ, đủ tiền viện phí cho một ca đẻ thường mà thôi, vì vậy mặc dù bác sĩ luôn nói vào tai cô rằng nguy hiểm lắm rồi khuyên cô nên đẻ mổ nhưng cô nhất quyết không chịu.

Có lẽ trời không phụ lòng người. Cô kiên trì liều mạng, cho đến lúc gần như kiệt sức thì Đông Thiên cũng chịu chui ra.

Lúc mới sinh, Đông Thiên rất nhanh nhẹn, đáng yêu. Quấn chặt tã mà cậu bé không ngừng vùng vẫy, hai mắt tròn vo, tò mò khám phá thế giới mới, ngây thơ đến mức khiến người ta phải thương xót.

Hằng ngày, khi màn đêm buông xuống, Trình Đoan Ngo lại trầm tư nếu một ngày Lục Ứng Khâm nhìn thấy thằng bé có mềm lòng? Dù sao nó cũng là cốt nhục của anh ta.

Đáng tiếc, tưởng tượng cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi. Hơn sáu năm qua, cô ngày đêm mong chờ, nhưng vẫn chỉ là mong chờ. Anh ta là một người đầy quyền thế, chỉ cần anh ta muốn thì làm gì có chuyện không thể tìm thấy cô cơ chứ?.

Cô chưa từng rời khỏi thành phố này, luôn hi vọng anh ta sẽ đến tìm mình. Nhưng cuối cùng anh ta không đến.

Sáu năm trôi qua, nỗi nhớ nhung sâu đậm trong lòng cô cũng dần biến thành tro tàn, liệu cô còn có chút tình cảm nào với Lục Ứng Khâm? Chính cô cũng không biết nữa.

Tình yêu chẳng? Không, cô đã quá đau đớn và sợ hãi rồi.

Thù hận chẳng? Cô thường nói như vậy với chính mình, nhưng lại bị ai đó phát hiện ra rằng, cô không thể hận anh.

Cho nên, cuối cùng cô tự nhủ, hãy quên đi. Chỉ có quên anh ta cô mới không cảm thấy đau đớn nữa.

Cầm trên tay tấm séc mà anh ta đưa cho mà cô cảm thấy tờ séc ấy cũng giống như anh ta vậy, lạnh lẽo đến thấu xương. Cô lết cơ thể mệt mỏi quay lại siêu thị. Cả buổi chiều hôm đó, cô cứ lang thang như người ở trên mây, đêm hàng cũng sai mấy lần. Đến lúc gần tan ca. Sếp mang đến cho họ một tấm vé ăn như một phần thưởng cho nhân viên. Đây là tấm vé dự tiệc buffet giá bình dân trong thành phố, mỗi vé trị giá bốn mươi tệ. Cô nhìn tấm vé chằm chằm rồi cắn chặt răng, này ra một ý.

“Trương Kiều, có thể giúp em một việc không?”

Đang chuẩn bị đi về nhà. Trương Kiều vừa thay quần áo vừa hỏi: “Việc gì?”

Trình Đoan Ngo nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Ngày mai là sinh nhật anh trai em, em muốn mang đến cho anh ấy một bất ngờ, em định đưa cái vé này cho anh ấy, ngày mai chị giúp em giữ chân anh ấy, đợi em chuẩn bị xong hết mọi thứ rồi chị mới cho anh ấy về nhà!”

Trương Kiều nghe thấy thế, khúc khích cười: “Úi trời! cứ tưởng có chuyện gì to tát, xem ra em cũng rất có lòng đấy chứ!” Trương Kiều vui vẻ chấp nhận yêu cầu của Trình Đoan Ngo. Cô ấy cũng vô tư, không nghĩ ngợi nhiều, đứng bên cạnh giúp cô. Còn cô thì chỉ muốn nhanh chóng xong việc để về nhà.

Cô và Đông Thiên chỉ còn một đêm cuối cùng được bên nhau nữa thôi.

Trước khi về nhà, cô chạy ra chợ hải sản mua một ít tôm. Cô tiêu hết vài chục tệ còn lại trong túi, hai mươi ba tệ được nửa cân tôm tươi. Những đồ ăn xa xỉ này, chỉ vào dịp tết, Trình Đoan Ngo mới dám mua. Vì vậy hàng năm, Đông Thiên ăn được một bữa tôm tươi trong một ngày tết rồi nhớ mùi vị đó cả năm trời mới lại được ăn bữa thứ hai. Những đứa trẻ khác thường kén ăn, cũng chưa bao giờ so bì với những đứa trẻ khác. Từ nhỏ đến giờ, cô chưa mua cho Đông Thiên một chiếc ô tô trò chơi nào, nhưng thằng bé cũng chưa từng trách móc cô.

Cho đến lúc năm tuổi, Đông Thiên rất hay bị ốm, vì vậy cuộc sống của Trình Đoan Ngo đã khó khăn nay lại càng khó khăn. Mỗi lần đi chữa bệnh cho Đông Thiên cũng tốn không ít tiền, cô lại phải vác cái mặt dày của mình đi vay tiền đồng nghiệp. Vay được tiền rồi lại cùng người anh trai bệnh tật chạy đôn chạy đáo vào bệnh viện.

Cuộc sống của họ rất vất vả, nhiều lúc Trình Đoan Ngo cảm thấy không thể chịu đựng được nữa. Nhưng đêm đến nghe thấy tiếng hít thở đều của con trong lúc ngủ, cô lại cảm thấy dù có đến chết cũng đáng.

Tối hôm đó, Đông Thiên ăn rất nhiều tôm, anh trai cô cũng ăn một ít, họ hoàn toàn tin vào câu chuyện được “tiền thưởng” mà cô bịa ra. Chỉ có Trình Đoan Ngo là không gấp miếng nào. Ngồi trên bàn ăn mà cứ run rẩy nhưng cô vẫn tỏ ra không có chuyện gì mà mỉm cười. Cô nhìn con ăn một cách ngon lành, chẳng ngờ rồi mất chỉ một khắc.

Cho đến lúc nửa đêm, khi đã tắt hết điện, nước mắt mới lặng lẽ rơi. Cô ôm chặt thằng bé đang ngủ say, đau đớn đến mức toàn thân như co rút lại.

Đông Thiên đáng thương quá! Buổi tối ăn tôm xong cậu bé nhất định không chịu đi rửa tay, còn nói ngày mai sẽ quên mất dư vị của nó. Bộ đáng đáng thương đó của nó khiến Trình Đoan Ngo càng quyết tâm thực hiện mục đích của mình.

Ngày hôm sau, tất cả mọi việc đều diễn ra theo đúng kế hoạch của cô.

Anh trai cô không hề biết gì, cầm tấm vé ăn, một mình đến nhà hàng buffet. Còn Trình Đoan Ngo lại bế Đông Thiên, với lý do là đưa nó đi tiêm phòng nên không đi được.

Lục Ứng Khâm cũng rất giữ lời. Người của anh ta đỗ xe cách đó vài con phố, không khiến mọi người quá chú ý.

Trình Đoan Ngọ cứ ôm chặt Đông Thiên. Rõ ràng cánh tay đã tê lăm rồi nhưng cô cũng không chịu buông cậu bé ra.

Bàn tay nhỏ bé của Đông Thiên ôm chặt lấy cổ mẹ, hơi thở ấm áp của cậu bé cứ phảng phất trước mặt cô. Cậu bé lấy làm lạ hỏi: “Mẹ, mẹ có mệt không, mẹ đặt con xuống đi, con tự đi được.”

Trình Đoan Ngọ cố nén nước mắt, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại của Đông Thiên, nói: “Mẹ không sao.”

Trình Đoan Ngọ thấy sống mũi cay cay. Rất lâu sau cô mới cố nén được giọng nói nức nở, nói: “Được rồi, không đi tiêm nữa.”

Vừa nghe thấy không phải đi tiêm, vẻ mặt ủ rũ của thằng bé liền biến mất. Đôi mắt đen láy mở to, đẹp long lanh như ngôi sao trên bầu trời.

Đi qua rất nhiều ngõ quẹo, cuối cùng Trình Đoan Ngọ cũng đặt Đông Thiên xuống, cô cúi thấp người xuống trước mặt Đông Thiên, nhẹ nhàng chỉnh lại quần áo cho cậu bé. Hít một hơi thật sâu, cô trịnh trọng nói: “Đông Thiên, con có muốn gặp bố không?”

Đông Thiên chớp mắt, rõ ràng đang rất mong chờ. Một lát sau, cậu bé lại nói hoàn toàn ngược lại, “Không muốn, có mẹ với bác là đủ rồi.”

Trong sáu năm qua mặc dù Đông Thiên không hề nhắc đến một tiếng “bố” nhưng biểu hiện vừa rồi của cậu bé lại thể hiện rõ điều ấy. Dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ, sao có thể che giấu được cảm xúc của mình chứ?

“Đông Thiên, trước kia bố phải đến một nơi rất xa, mẹ sợ con nhớ bố quá nên không nói cho con biết. Bây giờ bố đã trở về, Đông Thiên có bố rồi biết chưa?”

Đông Thiên mở to đôi mắt trong trẻo, không dám tin hỏi lại: “Thật sao?”

“Thật!”

“Vậy bố Đông Thiên đâu?”

“Mẹ con mình sẽ gặp bố ngay bây giờ, nhưng Đông Thiên phải hứa với mẹ, nhất định phải nghe lời bố, như thế thì bố mới yêu con.”

“...” Đông Thiên im lặng một lúc rồi chau mày, ngẩng đầu lên nhìn Trình Đoan Ngọ. “Mẹ, có phải mẹ không có tiền nên không cần Đông Thiên nữa không?”

Sự nhạy cảm của thằng bé khiến Trình Đoan Ngọ thấy tức ngực, nỗi chua xót dâng lên trong lòng rồi trào lên khóe mắt.

“Không đâu!” Đôi mắt Trình Đoan Ngọ đỏ hoe. Cô an ủi Đông Thiên, cũng tự an ủi chính mình: “Đông Thiên ngoan như vậy, làm sao mẹ bỏ Đông Thiên được chứ?”

Có lẽ là có chút linh cảm, Đông Thiên bỗng òa khóc, đôi mắt tròn xoe đỏ hoe. Bàn tay nhỏ bé, trắng nõn túm chặt lấy áo của Trình Đoan Ngọ. “Mẹ, sau này con sẽ ăn ít cơm thôi, con sẽ không ăn vặt nữa, con cũng sẽ không đi học nữa, con không muốn gặp bố. Mẹ ơi, sau này Đông Thiên sẽ ngoan ngoãn. Mẹ ơi, đừng bỏ Đông Thiên, có được không? Đông Thiên không cần bố, Đông Thiên chỉ cần mẹ và bác thôi” Cậu bé đau đớn cầu cứu khiến lòng cô đau đớn như bị dao đâm.

Trình Đoan Ngọ nhìn cậu bé khóc mà cũng khóc theo. Cô ôm chặt con trong lòng, miệng líu ríu: “Mẹ sẽ không bỏ Đông Thiên, mẹ sẽ không...”

Cậu bé giãy giụa thế nào cũng không thắng được cô. Mặc kệ cho nó gào thét thảm thương, cô vẫn tàn nhẫn trao nó cho kẻ có vẻ mặt không chút biểu cảm kia – Quan Nghĩa. Quan Nghĩa đón lấy cậu bé, định rời đi thì Trình Đoan Ngọ vô thức túm lấy vạt áo của anh ta, môi run rẩy, cô muốn nói với anh ta vài lời cuối cùng cũng chẳng thể nói được gì, run rẩy buông tay, lưu luyến nhìn theo Đông Thiên càng ngày càng xa.

Đông Thiên khóc đến đỏ hoe mắt, khản cả tiếng. Cu cậu ra sức giãy giụa trong lòng Quan Nghĩa, kêu gào gọi: “Mẹ!” Trình Đoan Ngọ chỉ có thể đứng chết lặng ở đó, nước mắt âm thầm rơi.

Chiếc xe chở Đông Thiên liền khởi động rồi lao đi. Trình Đoan Ngọ đứng bên đường nhìn theo chiếc xe đi xa dần cho đến lúc khuất hẳn. Cô đứng đó rất lâu, đến mức những người đi đường phải tò mò dừng lại hỏi có phải cô đang “nghĩ quẩn” hay không...

Long cô giờ đây hoàn toàn trống rỗng, cô cứ như thế mơ hồ trở về nhà.

Còn anh trai cô, đáng lẽ giờ này đang phải ở nhà hàng buffet thì lại ngồi ở nhà, sắc mặt nghiêm nghị.

Trình Đoan Ngọ đang rất mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng che dấu tâm trạng, nhếch khóe miệng hỏi: “Anh, sao lại về sớm thế? Buffet ăn không ngon à?”

Anh cô vẫn nhồi đó, chẳng nhúc nhích, nhìn cô với ánh mắt vô cùng khinh bỉ và coi thường.

“Sao vậy?”

“Đông Thiên đâu?”

Trình Đoan Ngọ không trả lời, noi sang chuyện khác: “Em đói rồi, nhà còn gì ăn không?”

Anh cô tức giận, đẩy đổ chiếc ghế trước mặt Trình Đoan Ngo, tiếng va đập vang khắp nơi trong phòng. Anh lớn tiếng quát: “Anh hỏi em Đông Thiên ở đâu?!”

Trình Đoan Ngo quay mặt đi, đau khổ cắn chặt môi không nói gì.

Anh cô vô cùng tức giận, đến mức từ trên ghế nhảy dựng lên. Anh chìa tờ séc mà Lục Ứng Khâm đưa cho cô quát lên: “Cái gì đây? Trình Đoan Ngo! nói cho anh nghe xem nào, cái này là cái gì?”

Trình Đoan Ngo vô thức nhìn tờ séc đang rơi xuống từ tay canh của cô. Trên đó vẫn còn in đậm chữ ký của Lục Ứng Khâm, bây giờ nó như con quái vật đang nhe nanh, múa vuốt tiến về phía cô. Cô gần như mất đi ý thức, im lặng nhìn mọi thứ trước mặt, lạnh lùng thốt ra một từ: “Tờ séc.”

Đồng tử của anh co lại rồi dần ra, anh nhìn cô với ánh mắt không thể tin nổi. “Em điên rồi à? Đông Thiên là con của em! Em nuôi nó bao lớn như vậy chỉ vì có năm mươi vạn này thôi sao?! Trong mắt em, Đông Thiên chỉ đáng giá có năm mươi vạn thôi sao? Em dùng tính mạng của mình để đổi lấy thằng bé rồi lại lấy thằng bé đổi lấy năm mươi vạn. Trình Đoan Ngo! Em điên rồi à?”

“Roẹt ... roẹt...roẹt ...roẹt...” tiếng xé giấy vang lên, như một sự giả thoát Trình Đoan Ngo khỏi sự bó buộc và buồn bã. Cô cố gắng hít thở thật lâu lạnh lùng nhìn anh xé vụn tấm séc. Rồi anh vứt đồng giấy vụn nát đó vào mặt cô.

Những mảnh vụn nhỏ bé mà sắc nhọn tấp vào mặt cô giống như những lưỡi dao đâm, nhưng cô như không cảm thấy đau đớn, cứ ngây người nhìn những mẩu giấy vụn bay lượn trong không trung...

Anh cô vẫn gào lên: “Trình Đoan Ngo! em thêm khát năm mươi vạn này nhưng anh thì không! Bây giờ hãy lập tức đi đón Đông Thiên về đây cho anh! Nghe rõ chưa?” Anh cô tức giận đến mức khóe miệng co rúm lại, cơ mặt cũng co giật.

Trình Đoan Ngo biết đây là dấu hiệu của bệnh cũ tái phát, nhưng cô vẫn bất chấp, đứng dậy nói: “Anh đừng nói nữa, không nên quá tức giận, mau đi nghỉ đi!”

Anh cô tròn tròn mắt nhìn cô. Giọng của anh cũng không rõ ràng nữa, ngón tay đang chỉ vào mặt Trình Đoan Ngo cũng trở nên run rẩy. “Em không đi phải không? Em không đi thì anh đi!” Nói rồi, anh cô đứng bật dậy, người lao đảo, như sắp chạy ra ngoài.

Cuối cùng, Trình Đoan Ngo đành phải kéo anh cô lại.

Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ to tiếng với anh trai. Nhưng đến giờ phút này thì cô không kiềm chế được nữa “Anh muốn đi đâu?” cô gần từng tiếng: “Anh nói cho em biết đi! Anh có thể đi đâu được? Đi tìm Lục Ứng Khâm à?” rồi cô lạnh lùng giễu cợt. “Trình Lạc Minh! Lục Ứng Khâm bây giờ địa vị như thế nào, anh biết rõ hơn em. Anh định đến đó làm gì? Anh muốn tự si nhục mình à?...anh có biết bên ngoài có bao nhiêu người phụ nữ muốn sinh con cho anh ta không? Anh ta để ý đến Trình Đoan Ngo này thì cũng coi như có phúc rồi! Anh muốn đến đó mang thằng bé về. Anh có thể cho nó gì chứ? Anh nói cho em biết đi! Còn em có thể cho thằng bé cái gì? Cứ cho là em góp đủ tiền cho thằng bé đi học thì như thế nào? Nó sống với em, ngay cả khi bị ốm, em cũng không lo được cho nó, Lục Ứng Khâm có tiền. Anh ta có thể mang lại cho con thứ tốt nhất. Anh có hiểu không?”

Nước mắt của cô rơi đầy khóe mắt. Cô ngẩng cao đầu để ngăn nước mắt trào ra. Hồi lâu sau, cô lạnh lùng nói: “Trình Lạc Minh, xin anh, đừng cản trở tiền đồ của thằng bé!”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Lần phát bệnh này của anh kéo dài hơn những lần trước. chứng kiến cảnh anh trai đau đớn như vậy, Trình Đoan Ngo vô cùng lo lắng. Cảm khăn lau mồ hôi ở lưng và ngực cho anh, mong anh sẽ bớt đau mà nước mắt cô đầm đìa.

Hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, anh trai cô mệt mỏi mà rơi vào hôn mê. Trình Đoan Ngo xoa dầu gió dưới mũi cho anh rồi đỡ anh nằm xuống giường nghỉ ngơi. Sau khi làm xong mọi việc, cô cũng cảm thấy người mệt lử, bèn ngồi xuống ghế. Không có Đông Thiên, căn phòng trở nên yên tĩnh đến dị thường. cô thấy xót xa.

Cho dù cả thế giới này khinh thương cô cũng không sao, cho dù sau này Đông Thiên có hận cô đi nữa thì cũng chẳng vấn đề gì. Cô chỉ cần Đông Thiên được lớn lên trong điều kiện tốt nhất. còn cô, cô hoàn toàn không dám chắc mình có khả năng nuôi dưỡng Đông Thiên đến lúc đo hay không.

Bảy năm trước Trình Đoan Ngo đâu phải lo lắng hay suy nghĩ về chuyện tiền nong như thế này chứ?

Từ nhỏ đến lớn, cô sống trong sự che chở, yêu thương của hàng tá đàn ông, được mọi người cưng chiều, quý mến chẳng biết đến hai từ “vất vả”. Đến

lúc đi học , tất cả bạn bè trong trường đều không dám đắc tội với cô, thậm chí những cậu bé buồng binh, nghịch ngợm cũng phải cúi đầu trước cô. Chính vì điều ấy đã tạo nên tính cách ương ngạnh, cao ngạo và tác oai tác quái của cô. Cô chưa bao giờ làm hại ai nhưng cũng không để yên cho những kẻ có ý định dò xét mình. Có những lúc cô tranh cãi vài câu với ai đó, chỉ vài tiếng sau là người đó gặp tai ương. Mỗi đầu cô cũng hạn chế những hành vi ấy, nhưng sau đó cô cũng không quan tâm nữa.

Có lẽ vì thế Lục Ứng Khâm mới ghét cô như vậy?

Kiểu người Lục Ứng Khâm thích phải giống như Du Giai Giai, một cô gái vừa yếu đuối vừa vô tư, đáng yêu. Trình Đoan Ngo cũng biết như vậy, nhưng cô vẫn muốn kéo anh về với mình. Giờ nghĩ lại, cô bỗng nhận ra hồi đó chưa lần nào cô hỏi Lục Ứng Khâm có muốn ở bên cô hay không. Cô đã quen với việc, nếu cô đã thích cái gì thì cái đó nhất định phải là của cô.

Trước kia, Trình Đoan Ngo lại không biết rằng Lục Ứng Khâm lại căm ghét mình đến như vậy, đến mức anh ta hủy hoại tất cả những gì thuộc về cô rồi tàn nhẫn đẩy cô xuống một vực sâu xa lạ, không thể nào ngoi lên được nữa...

Lần đầu gặp Lục Ứng Khâm là khi cô mười sáu tuổi. Có lẽ thực sự là số mệnh dường như anh ta được định trước là phải gặp cô, không sớm cũng chẳng muộn, vừa vặn đúng trong thời khắc đó xuất hiện trong cuộc đời cô, khiến cô vui vẻ đến mê muội. Từ đó trở đi, cô không thể cưỡng lại bản thân mình được nữa.

Lúc ấy, Lục Ứng Khâm không biết Trình Đoan Ngo là một viên ngọc quý trên tay Trình Thiên Đạt. Bốn năm học đại học, Lục Ứng Khâm đều ở trong ký túc xá của trường. Sau khi học xong, bị thuộc hạ của Trình Thiên Đạt lôi đến Quảng Đông mưu sinh cho nên chưa một lần trở về đây. Tròn sáu năm, lần đầu tiên anh ta trở về thì gặp Trình Đoan Ngo ở nhà Du Đông.

Lúc đó, Trình Đoan Ngo đang ngồi chơi cùng một cậu bé bốn năm tuổi. cậu ta hình như là con trai của một đại ca xã hội đen, trên tay cầm khẩu súng lục chưa lắp đạn rồi túm lấy Trình Đoan Ngo hỏi nọ hỏi kia.

Một đứa trẻ còn non nớt, một cô gái không hiểu biết nhiều, một lớn, một nhỏ chụm đầu lại, nghịch khẩu súng chết người kia. Trình Đoan Ngo giải thích cấu tạo của khẩu súng cho thằng bé luyện thuyên và sai bét. Lục Ứng Khâm nhìn thấy cảnh tượng đó mà không nhìn được bật cười. người vốn chuyên nghiên cứu rất sâu về các loại máy móc và rất chuyên nghiệp như anh ta chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà lại bước đến, cầm lấy khẩu súng.

“Đây là một khẩu súng lục, tên tiếng anh là Revolver.” Anh ta lắp ráp khẩu súng một cách thuần thục. Vì trong súng không có đạn nên anh ta kéo cò súng làm như đang bắn, tiếng “tạch...tạch” vang lên Trình Đoan Ngo đang dán mặt vào anh ta.

Anh ta giống như một thầy giáo kiên nhẫn, nhiệt tình giải thích, “Khẩu súng lục này có sáu lỗ đạn, dành cho người thuận tay phải nên nó sẽ chuyển động theo hướng trái, vì vậy người Trung Quốc thường gọi nó là súng lục ô quay trái. Đặc điểm lớn nhất của súng lục là không cần phải kéo búa gỗ, chỉ cần kéo cò bắn là được.”

“...”

Có lẽ là do từ nhỏ Trình Đoan Ngo đã có tâm lý phản nghịch. Cô muốn học đủ thứ từ cha cô, Trình Thiên Đạt. cô luôn cho rằng con gái không nên kém cỏi so với con trai. Trình Thiên Đạt hay thuộc hạ của ông đều nâng niu cô như một báu vật, mỗi lần cô động vào vũ khí là họ vội vã, hốt hoảng giật lại.

Còn người đàn ông này đứng trước một cậu bé còn non nớt và một cô gái trẻ tuổi lại giảng giải rất nhiệt tình ánh mắt không có biểu hiện gì khác.

Trình Đoan Ngo luôn cho rằng nam nữ phải được đối xử bình đẳng, và đây là lần đầu tiên trong đời cô gặp được một người đối xử với cô bình đẳng như vậy. kể từ đó, cô lên theo dõi Lục Ứng Khâm, giống như kẻ su tâm biến thái, cô si mê từng động tác, từng biểu hiện của anh ta.

Lục Ứng Khâm hơn cô sáu tuổi, bằng tuổi Du Đông nhưng chưa bao giờ cô gọi anh Lục Ứng Khâm là “Anh”. Từ bé cô đã mất mẹ nên không được hưởng sự dạy bảo dịu dàng của mẹ. cô cũng không có những khái niệm rõ ràng về tình cảm. Lúc cô còn chưa biết phân biệt rõ ràng thế nào là tình yêu, thế nào là si tình thì đã mù quáng để cho Lục Ứng Khâm từ từ chiếm mọi thứ trong tâm mắt mình.

Lục Ứng Khâm là người đàn ông khôi ngô, tuấn tú nhất mà cô từng gặp. Mặc dù xuất thân nghèo khổ nhưng khí chất lạnh lùng, điềm tĩnh luôn khiến anh ta nổi bật giữa đám đông. Tuy tuổi còn trẻ nhưng anh ta rất cẩn thận và bạo dạn trong công việc, vì thế anh ta giúp Trình Thiên Đạt rất nhiều. So với những bậc đàn anh có tên tuổi trong giới, anh ta cũng không kém cỏi chút nào.

Khi ấy, mọi suy nghĩ của Trình Đoan Ngo đều ngấy thơ như vậy. Một người đàn ông ưu tú như thế, nếu ở bên cạnh cô cả đời thì tốt biết mấy. Vì thế, trong ngày sinh nhật lần thứ mười bảy của cô, khi Trình Thiên Đạt đứng trước rất nhiều anh em, hỏi cô con gái yêu quý của mình rằng: “Đoan Ngo, hôm nay sinh nhật, con muốn quà gì nào, bố sẽ mua tặng con?”, lúc ấy, mặc dù có chút ngại ngùng, cô vẫn dũng cảm đưa tay ra, chỉ thẳng vào Lục Ứng Khâm, nói rất rõ ràng: “Bố, con muốn anh ấy.”

...

Khi ấy cô rất ngang ngạnh, đã muốn thứ gì là phải có bằng được. Vì lúc đó người luôn bên cạnh Lục Ứng Khâm là Du Giai Giai, cô bạn thanh mai trúc mã của anh ta, nếu bây giờ cô không hành động thì có lẽ sẽ không kịp nữa. Cô bất chấp tất cả để chia rẽ bọn họ, cuối cùng cũng đoạt được Lục Ứng Khâm như mong muốn.

Hồi đó, một cô gái mười bảy tuổi như cô đâu có biết rằng, chính hành vi nông nổi, bốc đồng đó của cô đã khiến Trình gia gặp đại họa...

Đã rất lâu rồi Lục Ứng Khâm không lái xe. Chiếc xe để lâu nên động cơ cứ kêu “ù...ù”. Anh ta cũng chẳng biết mình đang nghĩ gì mà một nửa đầu như

tê đại.

Nhận thẳng bé từ tay Trình Đoan Ngo, Quan Nghĩa lập tức gọi điện thoại cho anh ta: “Đại ca, thẳng bé ở trong tay em rồi, em đưa nó về đó nhé?”

Lục Ứng Khâm nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Đưa đến chỗ Giai Giai.” Nói rồi, anh ta vẫn cảm thấy không yên tâm, lại nói thêm: “Tiện thể tìm mấy người giúp việc rồi bảo Du Giai Giai lựa chọn.”

“Dạ!”

Lục Ứng Khâm không hỏi gì nữa, lúc định tắt điện thoại thì nghe thấy tiếng thờ dài của Quan Nghĩa. Anh ta vẫn cầm chiếc điện thoại, chau mày. “Thờ dài gì vậy?”

Đã nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên Quan Nghĩa đề cập đến vấn đề ngoài công việc. Trầm lặng rất lâu, nhớ đến cảnh tượng vừa rồi của Trình Đoan Ngo, Quan Nghĩa thấy không đành lòng, nói: “Đại ca, thực sự là anh đối xử với cô ấy quá nhẫn tâm rồi. Dù sao cô ấy cũng chỉ là một người phụ nữ...”

Quan Nghĩa cũng quen biết Trình Đoan Ngo nhiều năm, vì vậy có chút thương hại cô.

“Cậu thì hiểu cái gì chứ?!” Lục Ứng Khâm rất ghét người khác nhắc đến với Trình Đoan Ngo trước mắt mình lạnh lùng nói. “Cứ làm cho tốt việc của cậu, những việc khác không cần quan tâm!” Đã nhiều năm rồi anh ta không nổi giận với Quan Nghĩa, cũng chẳng hiểu sao lúc này lại không kiềm chế được cảm xúc như vậy.

“Dạ vâng!” Nói rồi, Quan Nghĩa lại im lặng. Lục Ứng Khâm chau mày, ngất máy.

Trình Đoan Ngo, cứ mỗi lần nghe đến cái tên này là Lục Ứng Khâm lại thấy rất bức bối, khó chịu. Anh ta thực sự căm ghét Trình Đoan Ngo, vì thế ghét cả đứa con cô sinh ra, nhưng anh ta không biết tại sao mình lại muốn đoạt lại thẳng bé.

Giờ đây, Trình Đoan Ngo đã mất hết chỗ dựa, cô không thể là đối thủ của anh ta. Nhìn thấy cảnh tượng Trình Đoan Ngo trắng tay, chẳng còn bất cứ thứ gì, anh ta thấy rất vui. Anh ta căm ghét Trình Đoan Ngo, căm ghét những ký ức thuộc về cô, lại càng căm ghét khi cô lên lút sinh ra cốt nhục của anh ta. Rõ ràng anh ta không muốn dính dáng đến cô ở kiếp này nữa, nhưng giờ đây, cùng với sự xuất hiện của thẳng bé đó, những chuyện trong quá khứ lại bày ra trước mắt anh ta.

Dù rằng cuộc sống hiện đại của anh ta rất tốt thì quá khứ vẫn cứ đeo bám, không tài nào thoát khỏi. Đầu óc cứ mông lung suy nghĩ nên anh ta không để ý mà vượt đèn đỏ. Xe cô đi lại như mắc cùi, anh ta càng chạy càng tăng tốc, cảnh vật hai bên cũng rất nhanh bị đẩy lùi về phía sau, đồng hồ tốc độ không ngừng tăng lên. Anh ta cảm thấy người nóng bừng, mặc dù gió từ bên ngoài đang ào ào thổi vào qua cửa sổ nhưng anh ta vẫn không cảm thấy dịu bớt.

Dù đã nhiều năm trôi qua nhưng lúc này đây anh ta vẫn cảm thấy cái bóng của quá khứ đang bám đuôi. anh ta nắm chặt vô lăng, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên rõ mồn một.

Anh ta vẫn nhớ mãi biểu cảm đó của Trình Đoan Ngo. cô đứng ở trên cao ngạo nghễ chỉ thẳng vào anh ta rồi nói với Trình Thiên Đạt: “Bố, con muốn anh ấy.”

Lúc đó, anh ta không biết mình phải phản ứng ra sao, tim đập thình thịch, ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt khó hiểu của Trình Thiên Đạt.

Công chúa nhà họ Trình chọn anh ta làm phò mã. Trong ánh mắt ngưỡng mộ của đám đông, anh ta bị đẩy đến bên cạnh Trình Đoan Ngo. một cô bé mới mười bảy tuổi, vậy mà chỉ cần một câu nói thôi cũng là cho anh ta phải chấp nhận, không hề được thỏa hiệp.

Anh ta ghét nhất cảm giác không thể khống chế được mọi thứ như vậy. Anh ta căm ghét cả đời này. Cũng vì thế mà anh ta căm ghét Trình Đoan Ngo, ghét việc cô áp đặt tình cảm của anh.

Hồi ấy, Trình Đoan Ngo lúc nào cũng kề bên cạnh, gọi tên anh một cách thân mật: “Ứng Khâm”, cũng chẳng ngại ngần thể hiện sự nhiệt tình với anh ta, mặc cho anh ta đối xử với cô lạnh nhạt như thế nào. Anh ta chưa bao giờ hứa hẹn bất kỳ điều gì với cô, còn cô, không hiểu có niềm tin ở đâu mà lại cho rằng anh sẽ yêu mến mình.

Hoang đường hơn nữa là, Trình Thiên Đạt – người từ trước đến giờ vẫn đối xử tốt với anh ta – cũng “hạ chỉ” tổ chức đám cưới.

Ông ta muốn Lục Ứng Khâm lấy một cô gái mới mười bảy tuổi?

Khoảnh khắc đó, Lục Ứng Khâm có cảm giác như cả thế giới đều diễn hết rồi. trong tiềm thức, anh ta muốn trốn chạy khỏi những chuyện không thể kiểm soát đó. Anh ta đã đưa Du Giai Giai đi trốn, nhưng trên đường trốn chạy không ngờ lại gặp phải anh trai cô, Trình Lạc Minh.

Lúc ấy, người nhà họ Trình thật ngạo mạn. Trình Lạc Minh mang theo một đám thuộc hạ vây lấy Lục Ứng Khâm. Anh ta chỉ có một mình, trong hoàn cảnh yếu thế ấy, anh ta chỉ còn cách thỏa hiệp.

Trình Lạc Minh gọi Trình Đoan Ngo đến. Lại một lần nữa, Trình Đoan Ngo cao ngạo, từ trên cao nhìn xuống Lục Ứng Khâm đang bị trói tay sau lưng. Cô không nói một lời nào nhưng ánh mắt lại hiện rõ sự đau xót.

Đứng giữa đám đông Trình Lạc Minh với khí thế uy phong, lăm lăm, hỏi: “Đoan Ngo, em muốn xử lý nó như thế nào?”

Trình Đoan Ngo lắc lắc đầu, rồi đi, không nói lời nào. Cô không hề thấy vui vẻ, cả thế giới đều nhận ra điều ấy.

Còn Lục Ứng Khâm... Để công chúa nhà họ Trình thấy vui, anh ta đã bị chặt ngón tay út xem như sự trừng phạt cho hành động “phản bội”.

Anh ta cầm chặt ngón tay vẫn chảy máu ròng ròng, không còn cảm giác gì. Những giọt máu theo kẽ tay rơi xuống đôi giày của anh ta. Anh ta nhủ thầm, không nói năng. Từ giờ phút đó, anh ta đã thâm thê với mình rằng, nhất định sẽ có một ngày Trình gia sẽ phải chịu đựng nỗi sỉ nhục mà anh ta đang phải chịu đựng.

Anh ta cố gắng nhẫn nhịn để chờ cơ hội trả thù.

Trình Thiên Đạt bị cảnh sát phục kích và giết ngay tại hiện trường. lúc đó, tất cả mọi người đều nháo nhác, hỗn loạn, còn anh ta thì sử dụng những thủ đoạn Trình Thiên Đạt đã dạy để ngồi vào vị trí của ông ta. Anh ta đoạt lấy tất cả những gì thuộc về nhà họ Trình trước kia. Anh ta tàn nhẫn dồn người của Trình gia đến bước đường cùng đẩy họ vào ngõ cụt khiến họ phải cầu xin anh ta tha thứ...

Lục Ứng Khâm chau mày, anh ta không thích hồi tưởng chuyện cũ. Anh lấy điện thoại ra gọi điện cho Du Giai Giai. Cô nhận điện thoại rất nhanh, vừa bắt máy đã khẽ cầu nhàu, “Ứng Khâm, sao anh không nói sớm? Làm em bận cuống cuống cả lên.” Giọng nói nhẹ nhàng của Du Giai Giai khiến cho tâm trạng buồn bực, khó chịu của Lục Ứng Khâm dịu xuống, đầu mày nhũu chặt cũng được dần dần ra.

“Ngoan nào, ngày mai anh đưa em đi chơi nhé?”

Đang cảm thấy bực bội, nghe thấy Lục Ứng Khâm nói như vậy, Du Giai Giai lập tức nguôi giận, nói: “Anh nói vậy nhé không phải em bắt ép anh đâu đấy!”

“Ừ.”

“Vậy tối nay anh qua đây chứ?”

Lục Ứng Khâm nhìn đồng hồ, lập tức quay đầu xe: “Giờ anh đến luôn.”

Du Giai Giai vui vẻ nói: “Em sẽ bảo người giúp việc nấu cơm ngay bây giờ.”

“Ừ.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Trình Đoan Ngo của tuổi hai mươi tư không giống như Trình Đoan Ngo của thuở mười bảy nữa. Cô đã không còn ôm ảo tưởng về Lục Ứng Khâm. Trái tim từng đã sôi sục cũng theo năm tháng mà lạnh lẽo dần. Những thứ mà cô cho là xa hoa kia cuối cùng chỉ đổi lấy sự tiêu điều của nửa cuộc đời còn lại. Những đêm khuya mơ thấy ác mộng, nước mắt lại ướt đầm khuôn mặt, cô tự hỏi: Vẫn yêu anh ta ư? Còn dám yêu anh ta ư? Nhưng câu trả lời dành cho cô chỉ là sự lạnh lẽo và im ắng của căn phòng.

Sau một tuần chiến tranh lạnh, cuối cùng anh cô cũng tha thứ cho cô.

Cuộc sống đôi khi tàn nhẫn đến mức khiến con người ta chỉ có thể thỏa hiệp một cách bất lực.

Cả Trình Đoan Ngo và Trình Lạc Minh đều bị gánh nặng cuộc sống đè lên lưng, cuộc sống biến họ thành những con người tầm thường, thô tục. cái gọi là tôn nghiêm, khi chất ở họ hoàn toàn biến mất, giờ chỉ còn lại thân xác tiêu tụy cố sống cho qua ngày.

Nhiều năm trôi qua, dù có đau đớn thế nào thì cô cũng chưa bao giờ thấy anh trai rơi nước mắt trước mặt cô. Vậy mà, lúc thu dọn đồ đạc của Đông Thiên, nhìn thấy tấm ảnh của thằng bé, anh cô lại khóc.

Cô thấy chua xót. Cô cố gắng hít thở thật sâu để không để lộ chút tiếc nuối hay thương xót, nuốt nước mắt vào trong. Không phải cô vô tình. Nó là con trai cô, cô gần như mất đi mạng sống của mình mới sinh ra nó, làm sao không đau xót? Nhưng cô có thể làm được gì chứ? Cô thấy quá mệt mỏi để có thể tiếp tục đấu tranh với số phận của mình rồi.

Rời khỏi thành phố này để bắt đầu một cuộc sống mới. Đó là điều mà cô và anh cô đã thỏa thuận.

Khoảng thời gian bảy năm đủ để cô nhận thức rõ hiện thực. Lục Ứng Thâm sẽ không yêu cô, sẽ không vì đứa trẻ mà thỏa hiệp, nhượng bộ, cũng sẽ không dành cho cô một chút cảm tình nào. Chỉ có duy nhất một điều cô có thể làm được đó là chấp nhận số phận.

Sau một thời gian không gặp Du Đông, giờ gặp lại Trình Đoan Ngo thấy ánh mắt của anh có rất nhiều cảm xúc. Đôi mắt sau thăm, gò má gầy gò, anh nhìn cô, do dự rất lâu mới mở miệng nói: “Đoan Ngo, người nên rời đi không phải là em.”

Trình Đoan Ngo mỉm cười, sự bi thương còn hơn cả nỗi tuyệt vọng đọng đầy trong khóe mắt cô. “Anh Du Đông không rời khỏi đây thì em biết làm gì?” rồi cô chống tay lên cằm. Người con gái độ tuổi hai mươi đáng nhẽ phải rạng rỡ như hoa, vậy mà Trình Đoan Ngo tiêu tụy đến mức đáng thương.

“Ông chủ Lục mà biết em vẫn đang ở thành phố này thì chắc sẽ khó chịu lắm, giống như cái gì đó mắc nghẹn trong cổ họng ấy. Anh ta ghét em anh cũng biết mà. Em không muốn gây thêm bất cứ phiền toái nào nữa, rời khỏi đây là lựa chọn tốt nhất, không có em, anh ta sẽ đối xử tốt hơn với con em, đúng không?” Đôi mắt mệt mỏi của cô chớp chớp, đôi mắt bây giờ giống như lỗ nước đen tĩnh lặng. Cô cúi đầu, lòng đau như cắt, giọng nói cũng nhỏ dần, “Anh Du Đông, Giai Giai và ông chủ Lục chắc... cũng sắp kết hôn. Hi vọng anh có thể nói với Giai Giai đối xử tốt với Đông Thiên một chút.”

Du Đông rất muốn nói cho Trình Đoan Ngo biết rằng từ khi thoát khỏi phạm vi thế lực của Lục Ứng Khâm, đã rất lâu rồi anh chưa gặp lại em gái, nhưng trước ánh mắt khẩn cầu của Trình Đoan Ngo, anh không đành lòng nói ra điều ấy, chỉ khàn giọng đáp: “Ừ”

Tâm sự nặng trĩu được trút bỏ, Trình Đoan Ngo khẽ mỉm cười. Cô nâng tách trà lên nhấp một ngụm, hơi nóng từ tách trà bốc lên khiến mắt cô hơi đỏ. Du Đông nhìn bàn tay gầy guộc và yếu đuối đang cầm tách trà, không thể tưởng tượng nổi trong từng ấy năm, đôi vai yếu ớt của cô đã phải chịu đựng gánh nặng gia đình như thế nào.

Một thiên kim tiểu thư kiêu ngạo, bốc đồng rốt cuộc đã phải trải qua những ngày tháng như thế nào mà thành ra bộ dáng như ngày hôm nay, Du Đông thực sự không thể tưởng tượng được.

Du Đông trầm lặng nhìn cô nơi đây mắt dâng lên cảm giác thương hại, hồi lâu mới nói: “Đoan Ngo, nếu anh giúp được gì cứ nói nhé!”

Trình Đoan Ngo gật đầu rồi thở dài, nói: “Những lúc mệt nhất khổ nhất, em cũng đã từng nghĩ đến cái chết.” Cô chớp mắt nhìn Du Đông, mỉm cười, nói tiếp: “Anh đừng coi thường em nhé lúc đó em thật sự rất tuyệt vọng, tiền không có một xu, bệnh viêm phổi của Đông Thiên lại tái phát, em ôm con đứng trên lầu cao nhất của bệnh viện suýt nữa nhảy xuống rồi.” cô im lặng một lát rồi lên tiếng thở dài, hồi tưởng chuyện quá khứ khiến cô thấy xót xa. Dư vị của nỗi xót xa ấy không hề thay đổi, dù cô muốn nuốt xuống cũng không dễ dàng một chút nào: “Sau đó, anh trai em nhìn thấy mẹ con em, anh cau mày rồi quát âm lên, nói với em rằng: “Đoan Ngo em có bị điên không đấy? Đến cái chết em cũng không sợ mà giờ lại sợ sống sao?”

Cô ngước lên. Trong khoảnh khắc ấy, Du Đông sững sốt. Trình Đoan Ngo thực sự đã hoàn toàn biến thành con người khác.

“Anh Du Đông em sẽ sống thật tốt, không phải là vì bất cứ ai mà vì bản thân em”

“...”

Trình Đoan Ngo đã không còn là thiếu nữ cao ngạo của ngày xưa. Giờ đây, tuy cuộc sống của cô có vất vả nhưng nghị lực sống thì mãnh liệt. Du Đông cảm thấy cô hấp dẫn hơn nhiều so với trước kia.

Anh nhớ trước kia anh đã từng không biết lượng sức mình mà thích Trình Đoan Ngo, cuối cùng bị Trình Lạc Minh “dạy cho một bài học”. khi ấy, nhà họ Trình quyền cao chức trọng như vậy, đâu dễ để người khác tiếp cận. Trình Lạc Minh đã không chút nể mặt, khinh thường nói: “Cậu dựa vào gì mà thích em gái tôi chứ? Đúng là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga.”

Lúc đó, Du Đông chỉ biết im lặng đứng sau lưng anh ta, tức giận siết chặt bàn tay, cắn răng chịu đựng, không dám nói lời nào. Anh đúng là “cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga”. Vì thế anh nhẫn nhịn không nói ra. Những năm sau đó, ngày càng chứng kiến Trình Đoan Ngo lớn lên từng ngày, ngày càng lộng lẫy, rồi cô đem lòng yêu Lục Ứng Khâm, từng bước lao xuống vực sâu và chẳng bao giờ có thể quay lại được...

Chưa bao giờ anh thấy vui sướng khi Trình gia rơi vào túng quẫn bởi anh sợ nếu như thế, anh sẽ chẳng bao giờ dám tiếp cận Trình Đoan Ngo. Anh luôn cảm thấy so với Trình Đoan Ngo, tình cảm của anh rất tầm thường, cho đến bây giờ, anh vẫn không xứng với cô.

Biểu lộ của Trình Đoan Ngo đã mang lại cho Du Đông sự cổ vũ vô hạn. Nhiều năm trước, vì sự tự ti anh đã bỏ qua cơ hội thể hiện tình cảm của mình. Nhiều năm sau, anh nhận ra rằng, nửa cuộc đời còn lại của anh sẽ không thể tiếp tục hối hận nữa. Bàn tay đang nắm chặt này giờ dần buông lỏng rồi cuối cùng đặt nhẹ lên bàn tay của Trình Đoan Ngo. Giọng anh run run vì xúc động, anh nghe thấy giọng nói của mình đang vang vọng bên tai: “Đoan Ngo, đừng đi nữa, sau này... ở bên cạnh anh nhé...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7

Trình Đoan Ngo biết rằng không nên quá tham lam, nhưng cô chỉ là một cô gái bình thường, một môi đến độ không thể bước thêm được nữa, cô thực sự muốn được nghỉ ngơi. Vì vậy cô đã chọn cách dừng chân bên cạnh Du Đông.

Cô luôn nghĩ rằng bầu trời của cô còn lại những tầng mây u ám. Không ngờ ông trời vẫn thương xót mà cho cô một con đường sống. Bầu trời tối tăm mù mịt của cô cuối cùng cũng hé lộ những tia sáng rực rỡ.

Du Đông gửi Lạc Lạc đến nhà trẻ rồi buơn chải làm ăn cũng kiếm được một khoản tiền để trang trải cuộc sống, tuy không dư giả nhưng cũng không đến mức thiếu thốn chật vật. Hai bố con cũng có một cuộc sống khá đầy đủ, nhà ,xe đủ cả, Trình Đoan Ngo có đến sống cùng cũng không phải chịu cực khổ gì.

Cứ rảnh rỗi là Trình Đoan Ngo lại đến nhà Du Đông. Anh cũng chẳng nghĩ ngợi gì, đánh cho cô một bộ chìa khóa để dùng cho thuận tiện.

Đi chợ mua thức ăn xong Trình Đoan Ngo liền chạy qua đó. Du Đông gà trống nuôi con nên cũng chẳng để ý gì nhiều đến chuyện thu dọn nhà cửa, bếp núc. Nhà cửa không có ai dọn dẹp nên rất bừa bộn. Trình Đoan Ngo uống xong cốc trà liền bắt tay vào quét dọn nhà. Trước kia cô cũng có đến dọn dẹp vài lần nhưng chưa vào phòng ngủ của anh. Lần này, không biết vì Du Đông đã ngỏ lời với mình hay là ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại đi vào căn phòng ấy. Du Đông là một người đàn ông trầm tính, trước đây cũng vậy. vợ anh đã mất hai năm nhưng cuộc sống thật là đơn điệu, trong nhà chẳng có hơi phụ nữ. Thậm chí, đến bức ảnh của người vợ đã mất cũng không có. Trình Đoan Ngo day day mũi. Cũng chẳng nghĩ ngợi thêm nữa. Cô sờ lên tấm ga trải giường, thấy hơi ẩm. Chẳng có ai chăm sóc, tất cả mọi thứ đều tự mình làm, Du Đông bận rộn cả ngày như vậy, chẳng có thời gian mà để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này.

Trình Đoan Ngo nghĩ vậy mà thấy cổ họng nghẹn nghẹn. cô buộc một sợi dây thật dài rồi mang ga trải giường và chăn của Lạc Lạc và Du Đông ra phơi. Cô đứng trên một chiếc ghế rồi lấy chổi lông gà đập nhẹ để những sợi bông bên trong được tơi xốp, dễ dàng hấp thụ ánh sáng mặt trời, mau khô.

Trước đó, Trình Đoan Ngo đã gọi điện cho Du Đông, vì muốn gặp cô lâu hơn một chút nên anh vội vã trở về nhà , khi về đến cửa, trán anh đầm mồ hôi.

Trình Đoan Ngo đang bận rộn nên không để ý, chỉ nghe thấy tiếng thờ dốc của Du Đông ở phía sau lưng.

“Đoan Ngo, sao em đến đây dọn dẹp vậy? Máy việc vặt này anh thuê người làm vài tiếng là được rồi. Em xuống đi!”

Trình Đoan Ngo quay đầu lại, chạm phải ánh mắt long lanh của Du Đông, khóe miệng khẽ nhếch lên, hai chiếc răng khểnh khiến anh trẻ hơn so với tuổi rất nhiều.

Cô dừng tây, ánh mắt có chút bối rối, bỗng nhận thấy đã nhiều năm trôi qua nhưng Du Đông không thể thay đổi. Trước kia, anh ta cũng trầm tính như vậy nhưng trước kia, làm gì có chỗ dành cho Du Đông chứ? Khi ấy, trong tầm mắt của cô chỉ có Lục Ứng Khâm. Sự cao ngạo khiến cô tự cho rằng chỉ có người đàn ông ưu tú nhất mới xứng với cô mà thôi.

Giờ nghĩ lại, cô thấy suy nghĩ của mình thật nực cười. Nếu như...nếu như cô nhận ra mọi thứ sớm hơn thì phải chẳng mọi chuyện sẽ không như thế này.

Cô hít một hơi thật sâu, quay lại mỉm cười, trêu anh: “Nếu anh cảm thấy áy náy thì cứ đưa tiền thuê giúp việc theo giờ đó cho em”

Du Đông sững lại, cảm thấy hơi khó xử. Ánh mắt do dự của anh khiến Trình Đoan Ngo không nhịn được cười, chắc anh đang nghĩ nếu đưa tiền cho cô thật thì sẽ xúc phạm đến lòng tự tôn của cô chăng? Cô đã đánh mất lòng tự tôn từ lâu rồi. cô cười độ lượng, tiếp tục công việc đang làm dở.

Du Đông im lặng một lúc rồi thận trọng hỏi: “Đoan Ngo, hôm nay nhà trẻ của Lạc Lạc có tổ chức một số, hoạt động, cô giáo bảo anh đến đón muộn một chút, hay là chúng ta...hay là chúng ta ra ngoài ăn nhé?”

Trình Đoan Ngo định từ chối. cuộc sống khốn khó đã dạy cho cô thói quen tiết kiệm, nhưng cô nghĩ, mình đã bắt đầu một giai đoạn tình cảm mới thì cũng nên vui vẻ chấp nhận lòng tốt của Du Đông. Cô mỉm cười vui vẻ trả lời: “Được thôi, hôm nay trời nắng to, phơi chăn hai tiếng là được rồi, vừa hay đến giờ ăn tối, chúng ta ra ngoài ăn đi!”

“...”

Du Đông lái xe đưa Trình Đoan Ngo đến một nhà hàng cao cấp trong thành phố. Trình Đoan Ngo mặc chiếc váy hoa liền thân, đi đôi giày đế bệt, nhìn rất bình thường, mặc dù cô trông cũng khá xinh xắn nhưng cô có cảm giác mình không thích hợp với nơi này lắm. Cô nắm lấy váy, cảm thấy hơi căng thẳng.

Vốn là người xuề xòa nên Du Đông cũng chẳng để ý đến những chi tiết nhỏ đó. Thực ra Du Đông cũng là một người rất quê, nếu không phải vì gặp gỡ, trao đổi làm ăn, thì anh rất hiếm khi đến những nơi lãng mạn như thế này, thế nên anh cũng chẳng nghĩ gì nhiều.

Nhà hàng được trang trí rất tao nhã. Những chiếc bàn ăn được sắp xếp ngay ngắn, bên trên phủ chiếc khăn trải bàn màu champagne, những chiếc ghế cao với phong cách rất độc đáo. Trên mỗi chiếc bàn đặt một lọ hoa với ba bốn bông hồng trắng và chiếc giá cắm nến với những hình dáng cổ điển khiến bầu không khí lãng mạn. Du Đông và Trình Đoan Ngo ngồi bên chiếc bàn cách chỗ cô gái chơi dương cầm không xa. Tiếng nhạc trầm bổng vang lên qua những ngón tây nhỏ nhắn, linh hoạt của cô gái khiến mọi người nơi đây càng trở nên hoàn hảo.

Đã lâu lắm rồi Trình Đoan Ngọ không đến những nơi như thế này. nhiều năm bươn chải kiếm sống, đầu tắt mặt tối khiến cô quên mất thế nào là lãng mạn, thế nào là hưởng thụ. Cô cầm quyền thực đơn mà tay run run, thực đơn mang phong cách của phương tây, trên đó không ghi giá tiền từng món ăn. Trình Đoan Ngọ cẩn thận nhìn từng món ăn trên thực đơn, lòng thấp thòm không yên.

Du Đông nhận ra sự bối rối của cô nên ngắt đầu hỏi: “Đồ ăn nhiều quá nên không biết gọi món gì phải không? Hay để anh gọi giúp em nhé!”

Trình Đoan Ngọ như trút được gánh nặng, liền gật đầu. Du Đông mỉm cười, nhìn thực đơn rồi gọi liền mấy món.

Anh trò chuyện vui vẻ với Trình Đoan Ngọ câu được câu chăng. Thực ra thì cũng chẳng có nhiều đề tài để nói, chủ yếu là xoay quanh chuyện con cái.

Nếu nói là thất vọng thì cũng không đúng. Trình Đoan Ngọ hiểu rằng, nhân vô thập toàn, trên thế giới này chẳng có ai hoàn mỹ cả. đối với cô, Du Đông cũng là quá tốt rồi, cô chẳng có tư cách để kén chọn.

Nhân viên phục vụ chu đáo giúp cô trải khăn ăn. đĩa thịt bò bít tết đặt trên bàn đã rất lâu nhưng Trình Đoan Ngọ vẫn chưa đụng đến. Du Đông nhìn cô với ánh mắt khó hiểu, hỏi: “Sao vậy? không thích món này à?”

Trình Đoan Ngọ nhìn bộ dao đĩa được sắp xếp ngay ngắn trên bàn, gãi đầu vể lúng túng. “Lâu lắm không ăn những thứ như thế này, em quên mất là phải làm thế nào rồi.”

Du Đông không nhịn được cười, nụ cười của anh vô cùng ấm áp. Không hề có vẻ châm chọc hay coi thường. Anh vô tư nói: “Em thích dùng thế nào thì dùng, ăn cơm với anh chẳng cần phải phép tắc hay quy củ gì đâu. Hay là... để anh gọi cho em một đôi đĩa nữa?”

Trình Đoan Ngọ bị anh trêu liền bịt miệng cười, đôi mắt to tròn của cô nheo lại thành một đường cong.

Du Đông vừa cười vừa để đĩa thịt bò của mình trước mặt Trình Đoan Ngọ, anh đã cắt sẵn thành từng miếng nhỏ cô không cần phải động đến dao nữa.

Du Đông tiếp tục cắt thịt bò ở đĩa của Trình Đoan Ngọ rồi lầm bầm nói: “Biết thế này thì anh không đưa em đến đây, là cho cả hai đều không tự nhiên. Xem ra chúng ta không hợp với phong cách nơi đây.”

Trình Đoan Ngọ bật cười. Một người bình thường như Du Đông nhưng lại có biểu hiện nhẹ nhàng như vậy, cô thấy vô cùng cảm động. Cô đưa miếng thịt bò đã được anh xắt nhỏ vào miệng, cảm giác ngọt ngào biết bao.

Nếu là Trình Đoan Ngọ của những năm về trước, cô có thể mang lại cho Du Đông nhiều thứ, nhưng Trình Đoan Ngọ nghèo khổ của ngày hôm nay chỉ mang lại gánh nặng cho anh mà thôi. Vậy mà Du Đông chẳng hề để ý đến điều đó, vẫn đối xử với cô rất tốt. anh yêu thương chiều chuộng cô từ điều nhỏ nhất. Điều đó khiến cô có cảm giác mình không hề thay đổi, vẫn là Trình Đoan Ngọ cao ngạo ngày trước khiến nhiều người phải tranh giành để có được.

Nghĩ vậy mà cô thấy xót xa cảm giác như có một dòng nước ấm từ trong lòng trào dâng khiến mắt cay cay. Cô bối rối cúi đầu, không muốn để Du Đông nhìn thấy biểu hiện của mình lúc này.

Cô thực sự không nghĩ rằng cô và Lục Ứng Khâm sẽ gặp lại nhau.

Khi đó hai người thanh toán, chuẩn bị rời đi thì nhìn thấy Lục Ứng Khâm và Du Giai Giai đang được người phục vụ dẫn vào bên trong. Họ định đi thẳng vào phòng đã đặt trước, nhưng vì nhìn thấy Du Đông nên Lục Ứng Khâm cố tình vòng sang đây.

Trình Đoan Ngọ đang cười nói vui vẻ bỗng khựng lại, nhìn hai người họ từng bước tiến đến, không chớp mắt.

Lúc đó, trái tim cô ngừng đập. cô cũng quên mất cả nhịp thở, cánh tay đang khoác tay Du Đông cũng quên không rút về.

Lục Ứng Khâm trầm tư nhìn hai người họ một lượt, sau đó nhìn Du Đông với vẻ mặt đầy ẩn ý. “Du Đông, bây giờ muốn gặp anh cũng phải hẹn trước đấy nhỉ?”

Du Đông im lặng, bước đến trước mặt anh ta, che chắn cho Trình Đoan Ngọ ở phía sau. Hành động theo bản năng này của anh khiến cho Trình Đoan Ngọ dần ấm áp trở lại.

“Thình thoảng cũng bận một chút thôi, làm ăn nhỏ nên không có gì phải lo nghĩ lắm.”

Lục Ứng Khâm háng giọng. “Làm ăn nhỏ? Tôi thấy hình như khoanh phải như vậy. anh có thể bỏ công ty của tôi ra làm riêng thì cũng không phải dạng làm ăn nhỏ.” Bộ dạng công kích đó của Lục Ứng Khâm khiến Du Đông không thể nói gì thêm, chỉ cười nhạt.

Cuối cùng vẫn là Du Giai Giai giải vây cô nói sang chuyện khác để xua tan bầu không khí căng thẳng đến khó thở kia. Cô hờn dỗi vỗ nhẹ lên vai Du Đông, cong miệng trách: “Anh, anh bận đến như vậy cơ à? Không phải đến cả đám cưới của em và Lục Ứng Khâm, anh cũng bận đến nỗi sẽ không đến được đấy chứ?”

Vẫn biết rõ chuyện của Trình Đoan Ngọ và Lục Ứng Khâm, Du Giai Giai cố tình nhắc đến chuyện kết hôn của hai người họ, chẳng phải là muốn cô nghe được hay sao?

Trình Đoan Ngọ mỉm cười. Du Giai Giai đã đánh giá cô quá cao rồi. thực ra, cô đã tỉnh giấc mộng đó từ lâu. Cô hiểu rằng có những người đàn ông mà cả đời này cô cũng không thể chạm đến. nhưng không hiểu sao tim cô vẫn nhói đau. Cô cũng không hiểu nỗi đau này đến từ đâu nữa, chỉ biết rằng trong

thời khắc đó, cổ họng như tắc nghẽn không thể nói nên lời.

Du Đông nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của cô, nhẹ nhàng xoa xoa để cô dần cảm nhận được hơi ấm. Anh cười, đáp: “Khi nào định ngày rồi thì báo cho anh biết để anh chuẩn bị quà mừng.” rồi anh vỗ vai Lục Ứng Khâm, nghiêm túc, nói: “Đối xử tốt với em gái tôi đây! không thì đừng trách huynh đệ vô tình!”

Lục Ứng Khâm lạnh lùng “Hừ” một tiếng, anh ta không phản đối mà cũng chẳng thừa nhận, chỉ đứng trơ ra đó trong khi Du Giai Giai vẫn đang ôm chặt lấy cánh tay anh ta. Bộ vest xám sang trọng càng khiến anh ta trở nên lịch lãm, nho nhã hơn người. khuôn mặt tuấn tú, ngũ quan sắc nét nhưng vẻ mặt không giấu được sự châm chọc, anh ta cứ nhìn Trình Đoan Ngo chăm chăm. Ánh mắt ấy rất phức tạp khiến cô cảm thấy không thoải mái, người nóng bừng. Hồi lâu sau, cô cúi xuống, từ từ lùi lại phía sau DU Đông. Hành động đó của cô càng khiến Lục Ứng Khâm muốn chế nhạo. Anh ta lạnh lùng liếc nhìn Trình Đoan Ngo, rõ ràng anh ta đang cười nhưng lời lẽ chẳng khác nào băng giá: “Trình Đoan Ngo, cô nói xem có phải cô đã cố tình muốn gây sự không? Cô định giờ trò gì vậy?” Nơi đáy mắt anh ta chất chứa nỗi căm ghét, khuôn mặt vô cùng lạnh lùng. “Du Đông, anh có ý gì vậy?”

Anh ta hung hăng tiến đến, kéo mạnh Trình Đoan Ngo. Cánh tay đầy vũ lực của anh ta khiến cô lao đảo, nhanh chóng bị lôi ra khỏi sự che chắn của Du Đông. Cô bị Lục Ứng Khâm phơi bày trước mặt nhiều người. Cô tê dại ôm lấy cánh tay, cúi đầu, không nói bất cứ lời nào, trông cô khi ấy thật đáng thương. Cô có cảm giác như có một ngọn đèn chói sáng đang chiếu rọi trên đỉnh đầu mình, muốn né tránh cũng không được.

Lục Ứng Khâm dường như vẫn chưa hả dạ với sự sỉ nhục đó. Cô lại nghe thấy giọng nói vừa quen vừa lạ của anh ta vang lên: “Du Đông, tôi cảnh cáo anh, hãy biết đối nhân xử thế một chút, đừng có loại nào cũng kéo theo bên mình, tôi không muốn nhìn thấy người phụ nữ này thêm một giây một khắc nào nữa, đừng để cô ta xuất hiện bên cạnh anh! Nếu không, cho dù anh là anh trai của ai đi nữa, đừng trách tôi trở mặt!”

Anh ta phui nhanh bàn tay vừa chạm vào Trình Đoan Ngo, nét mặt thể hiện rõ sự căm ghét cô, giống như cô là thứ rác rưởi bẩn thỉu nhất thế gian này vậy.

Anh ta tức giận bỏ đi, không quên lạnh lùng quát một câu: “Cút hết đi.”

Cô mới bước thì chợt nghe thấy hình như có ai đó gọi, cô bỗng giật mình.

Con ngõ không có đèn điện nên lại càng u tối và lạnh lẽo.

“Trình Đoan Ngo!” Một giọng nam trầm thấp vang lên phía sau lưng khiến cô có cảm giác ớn lạnh. Cô rút điện thoại ra, qua chút ánh sáng yếu ớt phát ra từ điện thoại để nhìn xem là ai. Một bóng dáng trông rất quen thuộc ở phía xa. Cô nheo mắt nhìn, thừ lên tiếng hỏi: Anh? Là anh phải không?”

Trình Lạc Minh vẫn đứng ở đó, không hề nhúc nhích. Anh vẫn cầm chặt chiếc đèn pin nhưng không bật. Ánh trăng yếu ớt chiếu xuống người anh và Trình Đoan Ngo, chiếu xuống những vùng nước trên đường rồi hắt lên khiến bầu không khí ngập tràn vẻ mông lung, huyền ảo. Trong khoảnh khắc ấy, sự tĩnh mịch đến ron người bủa vây lấy hai anh em họ.

Trình Đoan Ngo nhìn anh trai vẻ khó hiểu, “Sao vậy? anh ra ngoài mà không mang theo đèn pin à? Cũng chẳng nói gì cả. Anh sao lại đứng trơ như vậy chứ?”

Trình Lạc Minh nhìn Trình Đoan Ngo rất lâu rồi lạnh lùng hỏi: “Ai đưa em về vậy?”

Trình Đoan Ngo cười: “Anh Du Đông, chẳng phải anh cũng biết anh ấy sao?”

Trình Lạc Minh dửng dưng nổi giận: “Trình Đoan Ngo em có bị điên không hả? Mấy hôm nay em vui vẻ đi ra ngoài, hóa ra là đi cùng cái thằng Du Đông ấy? Trình Đoan Ngo! Tại sao em không nhớ hết gì vậy? sao cứ muốn qua lại với những kẻ liên quan đến Lục Ứng Khâm thế?”

“Em đâu có...” Trình Đoan Ngo dần hiểu ra anh trai đang hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Bây giờ anh Du Đông không có quan hệ gì với Lục Ứng Khâm nữa, anh ấy tách ra ngoài làm ăn riêng rồi.”

“Thế thì sao nào?” Trình Lạc Minh nghiêm trọng quát. “Quan hệ giữa Du Đông và Lục Ứng Khâm như thế nào? Em còn không biết à? Nó sẽ thoát khỏi Lục Ứng Khâm sao? Là em ngu ngốc hay em nghĩ anh là thằng ngốc? em đừng nghĩ anh không biết tình cảm của em thế nào, em muốn dựa vào Du Đông để gặp được Lục Ứng Khâm chứ gì? Trình Đoan Ngo, em còn chút thể diện hay không đây? Em có biết liêm sỉ không? Lục Ứng Khâm sỉ nhục em đến như vậy mà em vẫn thấy chưa đủ sao? Còn chưa nhớ à?”

Những lời trách móc của anh trai vang lên như lưỡi dao sắc nhọn đâm vào cổ khiến cô không còn nói được lời nào. Cô có cảm giác từng dòng nước mắt dâng lên trong lòng mình. Cô không biết nên giải thích như thế nào, mặt tái nhợt, bất lực đáp: “Đâu có, em chỉ muốn bắt đầu lại một cuộc sống mới thôi...” nước mắt cô lặng lẽ rơi. Giọng nói của Trình Đoan Ngo ngày càng nhỏ, cuối cùng nắc nhen không thành tiếng: “Anh Du Đông... Anh ấy nói là anh ấy muốn lấy em... Anh... anh chúng biết mà... Chẳng ai muốn lấy em cả... Anh, em cũng chỉ là một người phụ nữ, cố gắng trong thời gian dài như vậy em cũng mệt mỏi rồi, em cũng muốn tìm một người đàn ông. Em đã phải mất nhiều năm như vậy để sửa chữa lỗi lầm của mình, chẳng lẽ vẫn chưa đủ sao? Bây giờ có người muốn lấy em, cũng không được sao?”

“Đoan Ngo...” Anh nắm chặt đèn pin, cổ nén giọng nói đang run rẩy. “Không phải là anh không muốn em lập gia đình. Du Đông và em thực sự không hợp nhau đâu, nếu em sống với nó, cả đời em sẽ không thể không dấy đưa đến Lục Ứng Khâm. Đông Thiên đã trả cho nó rồi, anh không muốn em lại rơi vào tay nó nữa, em hiểu không?”

“Anh, em không quan tâm, em chẳng còn gì cả, chỉ còn lại trái tim chẳng đáng một xu này. Trước kia, em bó tay, bất lực trước Lục Ứng Khâm, anh ta đã khinh bỉ em như thế nào, anh cũng biết rồi mà. Giờ ngay đến trái tim này cũng đã nguội lạnh, chúng ta còn gì phải sợ nữa chứ?”

“...” cuối cùng thì Trình Lạc Minh vẫn im lặng chấp nhận quyết định của Trình Đoan Ngo. nhiều năm qua, anh cũng quen với việc thuận theo những quyết định của cô rồi.

Sau khi Trình Thiên Đạt qua đời, hai anh em bọn họ chỉ biết nương tựa vào nhau. Anh bị bệnh nên cũng chẳng thể chia sẻ hay gánh vác áp lực cuộc sống giúp cô. Anh cũng luôn hy vọng sẽ có một người đàn ông thật lòng chăm sóc em gái thay mình. Nhưng đã nhiều năm trôi qua mà chẳng có người đàn ông nào xuất hiện. Rồi dần dần, niềm mong muốn của họ cũng biến thành sự tuyệt vọng.

Là máu mủ ruột thịt, sao anh lại không hiểu niềm mong mỏi đáng thương đó của Trình Đoan Ngo cơ chứ. Anh biết rõ Du Đông cũng không phải là người thích hợp nhất với Trình Đoan Ngo nhưng cũng không đành lòng tổn thương cô. Cô đã quá mệt mỏi rồi, anh chỉ hy vọng lần này ông trời sẽ thật lòng thương xót cho số phận của em gái anh. . .

Từ sáng sớm, Trình Đoan Ngo đã có cảm giác bất an.

Cô mới đi vệ sinh một chút mà khi quay lại đã thấy mấy hộp sữa chua xếp trên giá bị ai đó làm đổ, vỡ hết. Trước kia, cô cũng đã gặp chuyện này. Siêu thị vốn là nơi có nhiều người qua lại, hệ thống theo dõi cũng chẳng có tác dụng gì khi mà tổn thất cũng chỉ là vài hộp sữa chua, đồng nghiệp cũng sẵn sàng giúp cô tìm ra thủ phạm, nhưng có vài hộp sữa thì bồi thường cũng chẳng đáng gì, cứ coi như là mình gặp xui xẻo vậy.

Thời gian gần đây, tâm trạng của cô cũng khá tốt nên không quá để ý đến chuyện nhỏ này. Chỉ có điều, trong lúc thu dọn, cô sợ ý đồ bị đứt tay, từng giọt máu đỏ cứ thế rơi. Cô vội vã lau đi, vừa lau vừa lẩm bầm mình thật đến đi.

Thế là mất cả buổi sáng, cuối cùng cũng dọn dẹp xong đồng hàng của một ngày đen đủi. Đến trưa, cô thay quần áo, chuẩn bị cùng đồng nghiệp đi ăn. Ai ngờ, vừa thay xong quần áo, cô bị một người đàn ông chặn ở cửa phòng nghỉ của nhân viên, chính là người mà cô đã gặp cách đây không lâu – Quan Nghĩa.

Đương nhiên cô biết chẳng tự dưng mà Quan Nghĩa đến tìm mình. Trong lòng có chút căng thẳng, cô cố tỏ vẻ bình tĩnh, hỏi: “có việc gì vậy?”

Quan Nghĩa ngao mạn nhìn cô, vẻ mặt rất nghiêm trang. “Ông chủ muốn gặp cô.”

Trình Đoan Ngo có ý phản kháng, cứng rắn nói: “Rất cuộc, ông chủ Lục còn muốn thế nào nữa đây? Anh ta muốn tôi cút, tôi cũng đã cút rồi. Anh ta muốn con trai tôi, tôi cũng đưa cho anh ta rồi. Anh ta còn muốn gì nữa nào?”

Nét mặt của Quan Nghĩa vẫn không thay đổi, dường như anh ta đã đoán được sự phản kháng của cô. “Ông chủ có việc muốn gặp cô, hi vọng cô có thể đi cùng tôi, như thế sẽ dễ cho tất cả mọi người.”

“Dựa vào cái gì mà tôi phải đi theo anh chứ?” Trình Đoan Ngo đẩy Quan Nghĩa tránh sang một bên. Anh ta vẫn đứng trơ đó. Trình Đoan Ngo tức giận nói: “Rất cuộc anh muốn thế nào? Anh không tránh ra tôi báo cảnh sát đây!”

Cuối cùng, nét mặt của Quan Nghĩa cũng có chút biến đổi. Anh ta nhìn cô với ánh mắt có chút khó xử, hít một hơi thật sâu, nói: “Đoan Ngo, việc gì cô phải làm loạn lên thế chứ? Cô biết là dù thế nào đi nữa thì cô cũng không thể thắng nổi anh ấy mà.”

Trình Đoan Ngo tức giận mở trừng mắt. “Là tôi giày vò hay chính anh ta giày vò tôi? Quan Nghĩa, nếu anh còn coi tôi là bạn thì xin anh tránh đường cho tôi đi!”

“Đoan Ngo, ngày hôm nay cô rời đi, thế ngày mai thì sao? Ngày kia thì sao? Còn... còn con cô nữa. Ôi, tôi thật không biết nói thế nào với cô, hà có gì cô phải tự hủy hoại mình như vậy? Vẫn chưa đủ sao?”

“Trước kia tôi ngu ngốc, nhưng bây giờ thì tôi tỉnh ngộ rồi, được chưa?” Nhắc đến con, Trình Đoan Ngo đành phải chấp nhận đầu hàng, cô thở dài bất lực. “Vì những sai lầm của quá khứ, tôi đã phải trả giá đắt như vậy mà vẫn chưa đủ sao? Tại sao vẫn chưa buông tha cho tôi chứ?”

“...”

Cuối cùng thì Trình Đoan Ngo đành phải thỏa hiệp đi theo Quan Nghĩa. Cô không muốn làm anh ta phải khó xử. cô cũng không thể làm ngơ trước mối thân tình trước kia của mình. Suốt quãng đường ngồi trên xe, cô chỉ im lặng, không nói bất cứ câu nào. Nhiều lúc Quan Nghĩa cũng thấy hoài nghi không biết cô có ngồi trên xe hay không.

Quan Nghĩa và Trình Đoan Ngo bằng tuổi nhau. Trước kia, anh ta cũng là người có quan hệ tốt nhất bên cạnh Lục Ứng Khâm và Trình Đoan Ngo. mặc dù Lục Ứng Khâm không thích Trình Đoan Ngo nhưng anh ta cũng để hai người kết bạn. Vì vậy Quan Nghĩa quan tâm đến Trình Đoan Ngo hơn những người khác.

Mấy năm nay, con đường sự nghiệp của Lục Ứng Khâm cũng coi như thuận buồm xuôi gió, tiền bạc, quyền lực và phụ nữ đều không thiếu. nhưng dường như anh ta không động lòng với ai. Quan Nghĩa có cảm giác anh ta trở nên cứng nhắc, chẳng giống người nữa.

Lúc chưa giàu có, người mà anh ta thích là Du Giai Giai nhưng theo như Quan Nghĩa thấy, nhưng năm qua anh ta cũng chưa xác định gì với cô, mặc dù đã có hẹn ước nhưng cũng chẳng thấy đã động đến chuyện kết hôn. Chẳng ai hiểu được rất cuộc anh ta nghĩ gì nữa.

Du Giai Giai là một cô gái thông minh, luôn biết khi nào thì nên nói gì. Giống như hôm đó trở về, ngay cả Quan Nghĩa cũng biết rằng Lục Ứng Khâm rất khó chịu khi nhìn thấy Trình Đoan Ngo đi ăn cùng Du Đông nên anh ta mới đẩy mọi người vào tình thế khó xử như thế. Tuy vậy, Du Giai Giai vẫn tỏ ra không hiểu chuyện gì, còn giận dỗi nói với Lục Ứng Khâm: “Ứng Khâm, có phải là anh quá độc ác với Đoan Ngo rồi không? Cũng chẳng phải chuyện gì

to tát, làm gì phải tức giận như vậy?”

Lục Ứng Khâm cười mà như không cười, ôm eo cô, nói: “Em chỉ cần biết anh sẽ không đối xử với em như vậy là được.”

Một câu trả lời nước đôi như vậy thì có thể hiểu theo nhiều nghĩa khác nhau. Du Giai Giai cũng không nói thêm nữa, rồi đi với vẻ mặt thỏa mãn.

Đôi lúc Quan Nghĩa cũng tự hỏi, người phụ nữ này dễ thỏa mãn đến vậy sao?

Quả nhiên, Du Giai Giai vừa rời đi không lâu, nét mặt Lục Ứng Khâm liền thay đổi. Anh lạnh lùng dặn dò Quan Nghĩa điều tra tất cả những gì liên quan đến Du Đông cùng Trình Đoan Ngo. cuối cùng, khi nhìn thấy một tập ảnh thuộc hạ chụp lại, anh ta nổi giận đùng đùng.

Lục Ứng Khâm không phải dễ dàng nổi giận thậm chí anh ta còn rất biết kiềm chế cảm xúc, nhưng đứng trước Trình Đoan Ngo hay những việc liên quan đến cô, anh ta lại biến thành người đàn ông khắc nghiệt nhất trên thế giới này. dường như, Trình Đoan Ngo có khả năng đánh thức và kích thích những khả năng vô hạn trong con người anh ta. Nhưng Quan Nghĩa cũng cảm thấy, chỉ khi đứng trước Trình Đoan Ngo, Lục Ứng Khâm mới giống một người đang sống...

Quan Nghĩa quay lại, nhìn nét mặt không chút cảm xúc của Trình Đoan Ngo. Anh ta lo lắng nghĩ, tất cả những việc mà anh ta làm, liệu có đúng không?

Hai con người ấy phải chăng chỉ có thể trở thành hai kẻ xa lạ thì mới phải là giải pháp thích hợp nhất?

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Trình Đoan Ngo im lặng, không nói lời nào, mặt cúi gằm mái tóc rũ trước trán che đi vẻ mặt của cô. Đến khi cô ngẩng lên thì chỉ còn nhìn thấy bóng lưng dứt khoát của Lục Ứng Khâm, trong chớp mắt, cô bỗng trở nên như người mất hồn.

Từ nét mặt đến giọng nói của Lục Ứng Khâm đều toát lên vẻ lạnh lùng, giống y như trong ký ức cô. Giờ nghĩ lại mới thấy anh ta chưa bao giờ đối xử nhẹ nhàng với cô. Có lẽ khi đối diện với tình yêu đích thực, con người đều trở nên thấp hèn như vậy? người càng khiến cô cảm thấy đau đớn thì cô lại càng nhớ sâu sắc.

Thứ mà mình chưa có được luôn là thứ tốt đẹp nhất.

Nếu như không phải vì cô gặp biến cố lớn trong cuộc sống như thế này thì chắc cô sẽ không bao giờ tỉnh ngộ được?

Cho dù là bây giờ, cô cũng không đủ khả năng để nói rằng cô không còn yêu anh ta một chút nào nữa nhưng cô đã dám đối diện với sự thật rằng, Lục Ứng Khâm sẽ mãi mãi không bao giờ yêu cô.

Cô cố gồng mình nén sự yếu đuối, ngẩng lên nhìn Du Đông vẫn đang đứng bên lo lắng cho mình, mỉm cười vờ như không có chuyện gì xảy ra. “Chúng ta đi thôi!”

Du Đông nhìn cô với ánh mắt đầy âu lo và nghi ngờ một lúc lâu sau mới khẽ nói: “Đoan Ngo... em không sao chứ?”

Trình Đoan Ngo hít một hơi thật sâu. Hiện tại, cô đối mặt với tất cả những điều ấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều so với trước đây. “Anh Du Đông, câu này đáng lẽ phải là em nói với anh mới đúng. Anh không sao chứ? Vì em mà liên lụy tới anh, em xin lỗi!”

Du Đông bỗng thấy lòng đau nhói, anh chau mày, giọng nói cũng khàn khàn: “Đoan Ngo, em đừng có ngốc như vậy!”

Trình Đoan Ngo lắc đầu. cô cố mỉm cười, xua đi nỗi chua xót trong lòng rồi chậm rãi nói với Du Đông: “Em đã quen với tình cảm như thấy này rồi. Thái độ đó của ông chủ Lục đối với em cũng chẳng phải ngày một ngày hai, việc gì để em phải để bụng chứ? Giờ em đã làm theo ý anh ta, tránh anh ta thật xa, nhưng đúng là trái đất tròn, em khoanh tề chắc chắn sẽ mãi mãi không gặp lại anh ta.”

“Đoan Ngo...”

Trình Đoan Ngo thở phào một cái rồi nói giống như vừa được giải thoát: “Trước sau gì cũng phải đối mặt, nếu như anh dám ở bên em thì anh cũng nên nghĩ đến điều này. Em đã không để ý đến nữa thì anh có gì mà phải để ý chứ?”

Cô đưa tay ra nắm chặt tay Du Đông. “Anh Du Đông, em không thấy tủi thân chút nào đâu, thật đấy! Bao năm trôi qua, em đã nghĩ thông rồi. Ông chủ Lục...” Cô ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp: “... là người em không thể với tới, trước kia em không nhận ra điều ấy. Giờ thì em nghĩ thông rồi thật đấy!”

Cô chân thành nhìn Du Đông, mỉm cười, nụ cười đó bắt đầu từ khóe miệng rồi lan dần lên khóe mắt. cô chưa bao giờ có cảm giác được giải thoát như vậy. Cô đã làm theo đúng ý của Lục Ứng Khâm, không còn ôm bất cứ ảo tưởng nào nữa, cũng chẳng còn vương vấn anh ta. Anh ta có căm ghét cô nữa

thì cô cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi, còn những chuyện khác thì anh ta tự mình giải quyết, không phải như thế sao?

Du Đông nắm lấy tay Trình Đoan Ngo, kiên định nhìn cô trình trọng nói: “Đoan Ngo, anh không có năng lực như Lục Ứng Khâm nhưng anh sẽ cố gắng chăm lo cho em hết mình, sau này chỉ cần anh có thể làm được điều gì, anh nguyện sẽ dành tất cả cho em. Có những người chúng ta không nên động vào lòng tốt nhất là nên tránh, chỉ cần em không cảm thấy ảm ức, chúng ta hãy rời khỏi đây, được không?” Anh như một kiến trúc sư vĩ đại đang vẽ nên một bức tranh tuyệt đẹp. “Rời khỏi nơi đây, chúng ta sẽ bắt đầu một cuộc sống mới.”

Trình Đoan Ngo đứng ngây ra một lúc rồi mỉm cười. Cô nghiêng đầu tựa vào anh, nhẹ nhàng đáp: “Vâng!”

Du Đông đưa Trình Đoan Ngo đi dạo vài vòng rồi mới về nhà. Chỗ ở mà cô thuê là một khu nhà thấp chật chội và lộn xộn, con ngõ nhỏ vào nhà nhỏ hẹp, tối om. Xe của Du Đông không vào được bên trong nên Trình Đoan Ngo đã xuống xe, đi bộ về nhà.

Du Đông nhìn cô định bước đi liền vội vã gọi lại: “Đoan Ngo!”

Anh gọi cô lại nhưng chẳng biết nói gì thêm, chỉ là cảm thấy lưu luyến, chưa muốn Trình Đoan Ngo rời đi.

Trình Đoan Ngo quay đầu nhìn lại, mái tóc đen rủ xuống khuôn mặt trắng trẻo của cô làm toát lên vẻ dịu dàng đến rung động lòng người, cô mỉm cười, “Sao vậy?”

Du Đông im lặng rất lâu rồi mới nói: “Đi cẩn thận, vào nhà, nhớ gọi điện cho anh!”

Nghe thấy cậu nói quan tâm chân thành đó của anh Trình Đoan Ngo thấy lòng thật ấm áp. Cô vẫn đứng đó. “Anh Du Đông, em muốn được nhìn anh rời đi.”

“Gi cơ?”

“Không sao, từ trước đến giờ toàn là anh chăm sóc em hôm nay hãy để em được nhìn anh rời đi rồi đó em mới vào nhà.”

Du Đông không từ chối, gãi gãi đầu, bối rối đứng ngây ra như một cậu bé, lúc lâu sau mới tạm biệt cô, lái xe rời đi.

Nhìn xe của Du Đông dần lặn vào màn đêm, Trình Đoan Ngo khẽ mỉm cười. Gió lạnh buổi đêm thổi vào mặt của cô xua đi những căng thẳng của một ngày mệt mỏi.

Nhưng đây thần kinh trong đầu cô như được dẫn ra, cô chợt cảm thấy toàn thân thật nhẹ nhõm và thư giãn. Cô ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầy sao, cảm thấy mọi thứ thật đẹp, cô trầm nghĩ, cuối cùng thì những cực khổ cũng đã chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Từ hôm gặp lại Trình Đoan Ngo, Lục Ứng Khâm bắt đầu cảm thấy trong lòng không yên. Đặc biệt là sau hôm gặp cô và Du Đông đi ăn cùng nhau rồi vừa nói cười rồi đi, cảm giác không yên đó lên đến cực điểm, anh ta như muốn nổ tung.

Tập ảnh do thuộc hạ chụp để đầy trên bàn làm việc. tình cảnh hiện giờ của Trình Đoan Ngo chẳng khác nào cá nằm trên thớt, có sẵn con dao bên cạnh. Anh ta chẳng cần phí chút sức lực cũng có thể nghiền chết được cô. Nhưng chẳng hiểu tại sao anh ta lại cảm thấy Trình Đoan Ngo bây giờ khiến anh ta phải để ý đến như vậy.

Những bức ảnh không rõ nét lắm có những bức chụp Trình Đoan Ngo đang bận rộn đếm hàng trước thùng trữ lạnh, có những bức lại chụp cô đang mỉm cười. Cô không còn là cô “công chúa” cao ngạo trước kia, thậm chí còn không bằng những người phụ nữ bình thường khác. Trên người cô là bộ quần áo lao động màu ô liu cũ kỹ nhưng không vì thế mà che đi vẻ đẹp của cô, cô vẫn trắng trẻo như ngày nào, dưới ánh sáng ban ngày lại càng nổi bật, khiến người khác không thể rời mắt.

Chỉ có Lục Ứng Khâm là hoàn toàn khác biệt. Anh ta không thích kiểu con gái kiêu ngạo, lúc nào cũng tự cho mình là nhất. Có lẽ điều này cũng liên quan đến quá khứ của anh ta. Từ nhỏ đã bị bỏ mẹ bỏ rơi, vì thế anh ta không có nhiều khái niệm về tình thân, ruột thịt. Anh ta xem thường những người sinh ra đã giàu có. Anh ta luôn cho rằng phải tự mình cố gắng đạt được mới là người có bản lĩnh thực sự.

Anh ta khinh thường việc chỉ nhờ một người phụ nữ mà đạt được mọi thứ, anh ta khinh thường những sự hâm mộ nông cạn. Anh ta cũng không thể chịu được sự chế giễu cười nhạo của người khác.

Thời gian bị ép phải ở bên Trình Đoan Ngo đối với anh ta là một vết nhơ trong cuộc đời. đây cũng là điều khiến Lục Ứng Khâm không thể đáp lại tình

cảm Trình Đoan Ngọ dành cho anh ta. Khi ấy, Trình Đoan Ngọ lại ngoan cố bước bình tiến tới. Anh ta càng lạnh nhạt thì cô lại càng bám chặt.

Cuối cùng thì Trình Đoan Ngọ chẳng còn bất cứ thứ gì, cô rơi thẳng xuống vực thẳm mà không thể phản kháng cô nhìn anh ta bằng ánh mắt trống rỗng, mặt tái nhợt như không còn chút máu, đôi mắt vốn trong trẻo bỗng trở nên xám xịt và tối tăm, cô nói với anh ta bằng giọng cầu xin khẩn thiết, giọng nói nhỏ đến mức cô cũng không chắc là Lục Ứng Khâm có nghe thấy không: “Ứng Khâm, anh thật sự... chưa từng thích em sao? Chưa từng sao?”

Rõ ràng cô đang hỏi anh ta nhưng ánh mắt lại thất thần như hướng về một nơi vô định. Không đợi Lục Ứng Khâm nói, cô đã tự trả lời: “Em biết từ trước tới giờ anh chưa hề thích em... Là do em tự tưởng tượng và si mê hão huyền.”

Tuy giọng nói tuyệt vọng nhưng cô không hề rơi một giọt nước mắt. Lục Ứng Khâm cũng thừa biết cô là người thích khóc, chỉ bị đau một chút thôi, cô cũng kêu gào ầm ĩ khiến mọi người xung quanh phải cuống quýt. Một thiên kim tiểu thư chẳng biết làm bất cứ thứ gì ngoài việc giãy vờ người khác, vậy mà khi xảy ra biến cố lớn như vậy, cô lại biến thành một người khác hoàn toàn khác, cô không khóc.

Có lúc Lục Ứng Khâm nghĩ, nếu Trình Đoan Ngọ có thể học được một nửa sự thức thời của Du Giai Giai, ngoan ngoãn nghe theo sự điều khiển của anh ta, biết khi nào phải nhượng bộ thì có lẽ anh ta cũng không tàn nhẫn đến như vậy.

Anh ta đứng trước cửa sổ, ánh nắng bên ngoài rực rỡ đến chói mắt. anh ta nhìn rõ những hạt bụi nhỏ li ti đang bay lơ lửng trong không trung, trong phút chốc bỗng có cảm giác chao đảo.

Bảy năm qua, Trình Đoan Ngọ dường như đã biến thành một người hoàn toàn khác, tính cách cũng không giống ngày xưa. Anh ta bảo cô cắt đi, cô cũng ngoan ngoãn cắt đi. Anh ta bảo cô giao đứa bé cho anh ta, cô cũng ngoan ngoãn giao cho anh ta. Chẳng phải đây là điều anh ta muốn ư? Sao anh ta lại cảm thấy khó chịu như vậy?

Du Giai Giai nói anh ta đối xử quá đáng với Trình Đoan Ngọ, Quan Nghĩa cũng nói anh ta quá tàn nhẫn với cô. Nhưng hình như anh ta không tự chủ được, chỉ cần dính dáng đến Trình Đoan Ngọ là anh không kiềm chế nổi bản thân, biến thành con người hoàn toàn khác. Không thể phủ nhận một điều, dù bảy năm trôi qua nhưng người khiến Lục Ứng Khâm có thể nổi giận ngay tức khắc chỉ có Trình Đoan Ngọ.

Lục Ứng Khâm chậm rãi bước đến phía trước bàn, cầm một tấm ảnh bất kỳ. Mặc dù bức ảnh không được rõ nét lắm nhưng tiêu điểm lại rất rõ ràng. Du Đông đang cầm bó rau, nói gì đó với Trình Đoan Ngọ, còn Trình Đoan Ngọ thì đang đắn đo suy nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trông rất xinh xắn, hàng mi vừa đậm vừa dài trông giống chiếc quạt che lấp con ngươi đen láy, khiến người ta có cảm giác thần bí. Rõ ràng cô không trang điểm nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp tự nhiên và sự lạnh lùng.

Anh ta bỗng ngạc nhiên tự hỏi: Trước đây tại sao mình không nhận ra cô ta cũng rất xinh đẹp chứ?

Anh ta càng nhìn càng mất kiên nhẫn, giống như bị ma ám vậy, cầm xấp ảnh lên, nhìn đi nhìn lại từng bức một, sau đó anh ta cầm bức ảnh chụp Du Đông và Trình Đoan Ngọ đang vừa nói chuyện vừa cười, một người đang xách hai túi đồ ăn, cử chỉ vô cùng thân thiết, rồi lại cầm bức ảnh khác, Trình Đoan Ngọ đang dắt tay con gái của Du Đông chẳng biết họ đang nói những gì nhưng cô cười vô tư như một đứa trẻ. Anh ta lại cầm một bức ảnh khác lên, trên con đường rộng thênh thang, rất nhiều xe cộ qua lại, Du Đông vẫn rất tự nhiên nắm chặt tay Trình Đoan Ngọ... đột nhiên anh ta cảm thấy vô cùng tức giận, vứt cả xấp ảnh đó vào trong thùng rác, nhìn những bức ảnh đầy màu sắc nằm trong thùng rác, ah ta vẫn chưa hả giận, giẫm mạnh lên đó.

Cảm thấy vô cùng phiền muộn, Lục Ứng Khâm ngồi ngã lưng vào ghế rồi châm một điếu thuốc. Nhìn khói thuốc bay lơ lửng trong không trung, cảm giác tắc nghẽn nơi lồng ngực mới vơi đi một chút.

Chuông điện thoại nội bộ vang lên, anh ta cau mày, nhắc máy, giọng hơi khó chịu: “A lô”

Giọng nói khó chịu của anh ta khiến cô thư ký cảm thấy hơi sợ, dè dặt nói: “Quan Nghĩa đưa một vị khách đến muốn gặp anh, còn nói là anh cần gặp người này.”

Lục Ứng Khâm nhíu mày. “Là nam hay nữ?”

“Là một cô gái ạ!”

“Cho cô ta vào.” Nói xong, anh ta liền dập máy.

Trình Đoan Ngọ đứng chờ ở ngoài hành lang rộng thênh thang, vắng vẻ. đây là lần thứ hai cô đến đây. Dù đã tới một lần nhưng lần này cô vẫn có chút sợ hãi.

Đứng trên tấm thảm mềm mại ở hành lang, cô lại càng cảm thấy trong lòng khoong yên. Góc cuối hành lang có đặt một chậu cây rất xanh tốt. Trình Đoan Ngọ cứ đứng ngay ra đó nhìn, nắm chặt bàn tay, tâm trạng rất căng thẳng.

Bước chân nặng nề của Quan Nghĩa khiến cô phải ngừng lên. Nét mặt của anh ta rất phức tạp, anh ta trầm giọng nói với cô: “Ông chủ mời cô vào.”

Trình Đoan Ngọ hít vài hơi thật sâu rồi mới đẩy cửa bước vào.

Lục Ứng Khâm đang quay lưng về phía cửa sổ, hút thuốc. khói thuốc khiến Trình Đoan Ngọ có cảm giác như thời gian quay trở lại vòng xoáy của lần gặp trước.

Hai bàn tay đan chặt vào nhau, để trước bụng, cô chủ động lên tiếng: “Xin hỏi ông chủ Lục tìm tôi có việc gì vậy?”

Lục Ứng Khâm quay người lại, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào cô. Anh ta mỉm cười, dụi tắt điều thuốc trên tay. Trình Đoan Ngọ cứ ngáy ra nhìn điều thuốc đang cháy dần trong chiếc gạt tàn.

Lục Ứng Khâm dừng dừng nói: “Trình tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Trình Đoan Ngọ không biết trả lời như thế nào, cô ngáy người, vừa định lên tiếng thì nghe thấy Lục Ứng Khâm cười, nói: “Trình tiểu thư giờ cũng thủ đoạn cao siêu quá còn đem cả đàn ông ra đùa giỡn nữa cơ đấy! thế nào? Đã sinh con cho tôi rồi, giờ mơ tưởng sẽ cưới Du Đông à? Cô nghĩ cô có thể làm được cái gì chứ? Định chia rẽ tình cảm giữa anh em tôi sao?”

Vẫn là giọng nói đó, vẫn là những lời mỉa mai, châm chọc đó, cô đã quá quen rồi, nghe mà thấy bất lực. Cô khẽ thở dài, lòng đau đớn. “Ông chủ Lục, anh đánh giá tôi quá cao rồi, tôi chẳng có mục đích gì cả.”

“Vậy sao?” Lục Ứng Khâm cười mỉa mai, lạnh lùng liếc nhìn cô. “Du Đông ngu ngốc nhưng tôi thì không! Đừng tưởng bây giờ anh ta đang bị bịt mắt mà cô muốn làm gì thì làm nhé!”

Giọng nói lạnh lùng của anh ta khiến Trình Đoan Ngọ cảm thấy con ác mộng mà cô đã quên bấy lâu giờ lại hiện lên trong đầu. Chân tay cô lạnh toát, trong lòng như có từng đợt sóng dâng lên, rất đau đớn. Cô cố nắm chặt bàn tay nhưng không thấy ấm hơn chút nào. Cô mở miệng định nói mà cổ họng đắng chát: “Ông chủ Lục, tôi bây giờ... đã nhìn rõ tất cả rồi.” Cô nhìn đi chỗ khác về không thoải mái. “Những hành động hoang đường trước đây của tôi, hy vọng ông chủ Lục không chấp nhất làm gì à bỏ qua. Xin anh... hãy quên tất cả đi...”

Đầu lông mày của Lục Ứng Khâm vừa giãn ra được một chút, nghe cô nói xong lại nhú chặt. Hoang đường? Cô nói những hành động theo đuổi anh ta ngày xưa là hoang đường sao? Mặc dù chính anh ta cũng không dám nhớ lại, nhưng không hiểu sao nghe cô nói như vậy, anh ta lại có cảm giác ngộp thở.

Anh ta bỗng ngừng lên, nhìn cô trừng trừng, ánh mắt sắc như dao như muốn lột da tróc xương cô.

“Trình Đoan Ngọ! cô hãy biết điều một chút!” Anh ta đứng phắt dậy, lôi từ trong ngăn bàn ra một tập séc. Động tác và phong thái quen thuộc đó khiến cô thấy gai mắt.

Anh ta cầm bút viết. “Cầm lấy số tiền này thành thật một chút! Quan Nghĩa sẽ đưa cô đi làm thủ tục rồi khỏi đây. Hãy tránh xa người anh em của tôi! tôi nói cho cô biết, cô đừng có giờ trò với tôi! Với tôi, xử cô cũng dễ như giết một con kiến vậy!”

Anh ta viết xong tám séc, đóng dấu rồi quăng lên đầu cô.

Anh ta cao ngạo nhìn cô. Giữa buổi trưa của một ngày đầu xuân ấm áp, Trình Đoan Ngọ mặc chiếc áo khoác mỏng để lộ chiếc cổ trắng như tuyết, trông tao nhã tựa như thiên nga trắng.

Cô hơi cúi đầu, bộ dáng run rẩy, Lục Ứng Khâm có chút hoảng hốt.

Cô mơ màng nhìn tờ séc vừa lướt qua trước mặt mình, giống như đưa trẻ vô cùng hiếu kỳ đang nghiên cứu một vật thể lạ mà mình chưa nhìn thấy bao giờ. Trong giọt nước mắt, cô tê dại đưa tay cầm lấy tờ séc.

Bảy năm qua, lần đầu tiên cô mở to mắt như vậy để nhìn Lục Ứng Khâm. Ánh mắt quật cường chiếu thẳng vào anh ta, giống như con thú bị thương đang cố tự vệ.

Tờ séc mà Lục Ứng Khâm vừa viết còn chưa khô mực bị cô xe nát. Mùi mực phảng phất lan tỏa trong không khí.

Cô vung tay, những mảnh giấy vụn bay bay giữa không trung. Những mảnh vụn giống như những con bướm đang tung tăng nhảy múa một cách thê lương. Nhìn biểu hiện đó của Trình Đoan Ngọ, Lục Ứng Khâm bỗng ngỡ ngàng.

Cách lớp giấy vụn đang rơi là tả kia, Lục Ứng Khâm nghe thấy giọng nói dường như không còn chút ấm áp của Trình Đoan Ngọ: “Ông chủ Lục, xin anh cũng biết chừng mực một chút! Người làm gì, trời cũng thấy hết. trước kia là tôi có lỗi với anh, bao nhiêu năm như vậy tôi cũng đã trả lại hết cho anh rồi. Giờ đây, anh bảo tôi rút đi, tôi cũng đã ngoan ngoãn rút thật xa khỏi anh, anh muốn tôi trả lại con cho anh, tôi cũng đã trả rồi. anh còn muốn tôi phải thế nào nữa? Cái mạng của tôi chẳng còn đáng giá, nếu anh cần thì cứ lấy đi! Còn nếu không thì tôi cũng có quyền được sống yên ổn. Tôi biết mình không thể thắng được anh, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ tôi sẽ đấu với anh cả...” Cô ngừng lại một chút, vẻ mặt phức tạp, giọng nói cũng trở nên run rẩy: “Như vậy vẫn chưa được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10

Trình Đoan Ngo không bao giờ nghĩ lại có ngày mình dám uốn ngược, thẳng lưng nhìn thẳng vào Lục Ứng Khâm mà nói chuyện như vậy. Trước kia, cô hồn nhiên và hoạt bát, dùng đủ mọi cách để thu hút sự chú ý của Lục Ứng Khâm nhưng anh ta chưa từng động lòng. Còn bây giờ, cô đã quen với việc kiềm chế tất cả nỗi nhớ mong, nhún nhường chịu đựng, cúi thấp đầu trước mặt anh ta, nhìn bóng lưng lạnh lùng của anh ta rồi đi.

Hai mươi tư tuổi, Trình Đoan Ngo bị cái gọi là tình yêu hoang đường của thời niên thiếu giày vò đến mức không còn là mình nữa. Nếu thực sự ông trời có đức hiếu sinh chắc cũng sẽ buông tha cho cô chứ?

Ánh mắt quật cường không chịu khuất phục của Trình Đoan Ngo khiến Lục Ứng Khâm bỗng có cảm giác hoang mang. Anh ta chợt quên mất phải nói gì, cứ như vậy trong vài giây rồi thấy Trình Đoan Ngo bỗng nghiêng người, kính cẩn nói: “Ông chủ Lục, quan hệ giữa tôi và Du Đông không xấu xa như anh nghĩ đâu.” Trình Đoan Ngo mỉm cười, nhắc đến Du Đông, cảm giác nặng nề trong lòng cô như vơi bớt. “Tôi và Du Đông thật lòng muốn sống cùng nhau. Chúng tôi sẽ rời khỏi đây, đi thật xa, hi vọng ông chủ Lục đại nhân đại lượng mà tác thành cho chúng tôi.”

Giọng nói của cô không lớn, thái độ cũng không cứng nhắc, nhưng lại khiến cổ họng anh cứng ngắc, chẳng thể nói thêm lời nào.

Lục Ứng Khâm chỉ cảm thấy máu trong người như đang sôi lên, ánh mắt sắc lẹm đến đáng sợ. Anh ta không biết sự tức giận đó đến từ đâu, chỉ biết rằng trong người mình như đang có một ngọn lửa mạnh mẽ bùng cháy.

Anh ta cười lạnh lùng, nụ cười đó thật thâm sâu, khó đoán. “Cả hai đã xác định? Thật lòng? Lại còn tác thành?” anh ta nhìn Trình Đoan Ngo về phía mai. “Những lời cô nói có buồn cười quá không? Trình Đoan Ngo, cô đừng có dát vàng lên mặt mình nữa, cô là cái loại gì, chẳng lẽ tôi còn không rõ sao?”

Trình Đoan Ngo cảm thấy tim mình đập càng lúc càng mạnh, đến mức cô thấy quá bình thường trước những người châm chọc, khiêu khích và dè bêu của Lục Ứng Khâm.

Cô nhìn đi chỗ khác, thản nhiên nói: “Có thể ông chủ Lục thấy nực cười. tôi cũng không nghĩ là ông chủ Lục sẽ hiểu.” Cô gượng cười về mặt một mọi nhưng vẫn quật cường. “Đương nhiên ông chủ Lục cũng chẳng có quan hệ gì. Tất cả những chuyện đã qua đều là sai lầm của thời tuổi trẻ nông nổi, xin ông chủ Lục đại lượng mà quên đi...”

Nghe những câu nói này của Trình Đoan Ngo, ánh mắt Lục Ứng Khâm bỗng trở nên hiểm ác vô cùng, người bùng bùng lửa giận đến đáng sợ. anh đẩy mạnh cơ thể yếu của Trình Đoan Ngo ngã xuống bàn, nắm chặt lấy cổ cô phải nhìn thẳng vào anh ta. “Tuổi trẻ nông nổi?” Anh ta cười lạnh lùng. “Sao? Vì muốn ở cùng Du Đông nên phải nhận tất cả sao? Trình Đoan Ngo, chúng ta trở thành những người xa lạ từ bao giờ vậy? Nhìn lại xem, không phải là cô lén lút sinh con cho tôi sao?”

Trình Đoan Ngo bị áp chế đến mức không thể cử động được, chỉ có gắng tránh ánh mắt của anh ta, không muốn nhìn anh ta nữa. “Nếu việc phía mai, chế độ tôi có giúp tâm trạng của anh tốt hơn thì xin anh cứ tiếp tục.”

Lục Ứng Khâm càng mạnh tay, anh ta neho mắt, càng lộ rõ nguy hiểm. Lúc này, anh ta dường như biến thành con thú vô cùng hung ác, mất hết lý trí, lạnh lùng trút ngọn lửa đang bùng bùng trong cơ thể mình. “Trình Đoan Ngo, nói cho cô biết, đừng có không biết suy nghĩ như vậy, cô có biết tôi ghét cô ở điều gì không? Tôi ghét nhất là cô không bao giờ nghe lời!” Anh ta nắm chặt cổ cô, hai má bầu bĩnh như trẻ con ngày xưa cô không còn nữa, cô đã lột xác trở thành một người phụ nữ dịu dàng đáng yêu và xinh đẹp, đôi mắt long lanh sóng nước dường như khiến bất cứ ai nhìn vào cũng mê đắm. Lục Ứng Khâm cảm thấy dục vọng mãnh liệt đã biến mất từ nhiều năm về trước bỗng trở lại.

Anh ta cảm thấy khinh bị sự hèn mọn của chính mình lúc này, càng cố phía mai, châm chọc: “Trình Đoan Ngo, tôi thích nhất là nhìn thấy người khác cúi đầu chịu thua và ghét nhất người khác không chịu khuất phục. Người đối đầu với tôi sẽ không có kết cục tốt đẹp.”

Trong tiềm thức, cô biết rất rõ rằng Lục Ứng Khâm là một kẻ máu lạnh, Từ trước đến giờ, bất cứ điều gì anh ta nói ra đều giống như từng nhát dao cứa vào lòng cô. Có lẽ trái tim một thời yêu mê muội Lục Ứng Khâm đã có hàng ngàn hàng vạn vết cứa rồi. Cô cũng đã tê dại đến mức không biết đau là gì nữa.

Cô bị Lục Ứng Khâm đè lên, không thể nào cử động được, cảm thấy khó thở, nhưng cô không hề tỏ ra sợ hãi, ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào Lục Ứng Khâm, hỏi từng từ chậm rãi: “Lục Ứng Khâm, có phải anh yêu tôi rồi không?” Khoảng cách giữa họ gần như vậy, đến mức những yêu thương, lưu luyến tưởng chừng đã bị tiêu hủy thành tàn tro ngày nào của Trình Đoan Ngo bây giờ đang dần hồi sinh.

Câu hỏi bất ngờ đó của Trình Đoan Ngo khiến người Lục Ứng Khâm cứng đờ, lúc lâu sau anh ta mới có phản ứng.

“Hả?” Lục Ứng Khâm cười lạnh lùng, tiếp tục giễu cợt: “Cô bị điên à?”

Trình Đoan Ngo biết câu trả lời sẽ là như vậy, chỉ có điều cô muốn khiến mình tỉnh táo trở lại. Rõ ràng Lục Ứng Khâm đã giễu cợt, sao cô còn mơ tưởng viên vọng những câu trả lời khác cơ chứ! Làm sao Lục Ứng Khâm có thể để ý đến cô chứ? Cô biết rõ câu trả lời sẽ là như vậy rồi mà, tại sao cô vẫn cứ thấy đau đớn?

Cô chìm trong cảm giác sợ hãi hồi lâu rồi mới trầm giọng nói: “Nếu đã vậy thì ông chủ Lục việc gì phải để tâm đến một người không đáng quan tâm như tôi?”

Lục Ứng Khâm không tin được rằng hiện tại Trình Đoan Ngo tỏ ra biết vâng lời như thế mà miệng lưỡi cũng đanh thép quá. Anh ta bị bất ngờ, không nói lại được gì nữa, nhìn cô chăm chăm, mặc dù tức giận đến tận độ nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh lại, cười lạnh lùng, nói: “Khá lắm! Trình Đoan Ngo, cô khá

lắm!”

Nói xong anh ta liền buông cô ra, phui tay rời đi khỏi phòng, anh ta còn đóng cửa đánh “sầm” một tiếng.

Trình Đoan Ngọ ngẩng mặt, ngơ ngác nhìn lên trần nhà thăm ngẫm. Lục Ứng Khâm, cuối cùng thì anh và cô cũng trở thành những người xa lạ được rồi!

Cô cảm thấy mình được giải thoát, nhưng không hiểu tại sao lại có cảm giác như mất đi một thứ gì đó, lòng đau đốn trống rỗng.

Cả ngày hôm đó về mặt của Lục Ứng Khâm không tốt, nhân viên trong công ty ai nhìn thấy cũng cảm thấy sợ hãi. Cả ngày trời bọn họ non nớt lo sợ, trừ những người đến đầu phải gặp anh ra để báo cáo công việc, còn lại không dám đến gần trong phạm vi năm mét.

Đến tối, lái xe đưa Lục Ứng Khâm đến nhà Du Giai Giai. Đó là một căn biệt thự ở ngoại thành, đi mất khoảng một tiếng đồng hồ. Anh ta tranh thủ chớp mắt, rõ ràng rất mệt mỏi nhưng không tài nào ngủ được. trong đầu anh ta cứ hiện lên về mặt chấp nhận số phận của Trình Đoan Ngọ về mặt ấy không có chút sức lực sát thương nhưng anh ta lại cảm thấy biểu hiện đó của cô giống như cái gai nhọn hoắt đâm vào người anh ta.

Lúc Lục Ứng Khâm đến nhà Du Giai Giai thì cô đang cho thằng bé ăn. Anh ta không gọi điện trước nên cô không biết là anh ta về nhà, cũng chẳng chuẩn bị gì. Thấy anh ta, cô liền đứng lên đi chuẩn bị thêm thức ăn. Lục Ứng Khâm xua xua tay ngăn lại, cời áo khoác, ngồi vào bàn ăn.

Anh ta ngồi đối diện Đông Thiên. Cậu bé giống anh ta như đúc, nhìn anh ta như người xa lạ, chẳng chào hỏi, cũng chẳng khép nép, hoảng sợ hay có ý lấy lòng, chỉ cúi đầu ăn cơm, im lặng như chỗ này chẳng có ai khác nữa.

Lục Ứng Khâm càng nhìn càng thấy nó giống hệt mẹ nó, ương ngạnh và cứng đầu, con tức giận trong lòng anh ta lại dấy lên.

Du Giai Giai thấy biểu hiện của Lục Ứng Khâm hơi khác, liền nhẹ nhàng hỏi: “Sao vậy? Anh gặp chuyện gì không vui à?”

Lục Ứng Khâm vút mạnh đôi đũa xuống bàn. “Ngày mai đi đòi họ cho thằng bé, sau này đỡ phiền lòng!”

Du Giai Giai chẳng hiểu chuyện gì, nhìn cậu bé hồi lâu, bỗng thấy hơi căng thẳng như thế sắp có dông bão kéo đến. cô cũng không rõ thái độ của Lục Ứng Khâm đối với cậu bé. Nếu như anh ta không để tâm thì sao lại phải nghĩ trăm phương nghìn kế để cướp nó về, rồi ngày ngày gọi điện hỏi thăm tình hình của nó? Còn nếu để tâm, tại sao anh ta lại không thích nhìn thấy nó, cũng như chưa bao giờ nói một câu nhẹ nhàng với nó?

Thằng bé tuyệt thực mấy hôm liền, rõ ràng còn rất nhỏ nhưng không hiểu sao nó ương ngạnh như vậy. cuối cùng, Du Giai Giai phải dỗ ngon dỗ ngọt, tìm đủ mọi cách để dỗ nó ăn cơm. Giờ lại đến Lục Ứng Khâm, tính khí cũng thất thường chẳng đoán được khiến cô cảm thấy trong lòng thấp thỏm không yên, cả bố và con đều vậy, thật khó hầu hạ.

Thấy sắc mặt của cậu bé biến đổi, Du Giai Giai nghĩ là nó sẽ gào khóc một trận, không ngờ nó lại cứng rắn kìm nén như vậy. Khuôn mặt trắng trẻo, từ hình dáng đến ngũ quan chẳng khác nào Lục Ứng Khâm thu nhỏ. Nó đặt bát cơm xuống, nhảy ra khỏi ghế, nói: “Ăn nó rồi.” rồi lặng lẽ đi lên phòng.

Lục Ứng Khâm nhìn thao bóng lưng rời đi của nó, con bực tức trong lòng lại bùng phát, anh ta đập mạnh xuống bàn, “Quay lại đây! Chưa ăn xong cơm, ai cho phép bỏ đi hả?”

Lục Ứng Khâm quen ra lệnh cho người khác, sáng nay đã không khống chế được mẹ nó, giờ lại đến nó, anh ta cũng không thể không chế được.

Đông Thiên dường như không nghe thấy mệnh lệnh của Lục Ứng Khâm, cứ đi về phòng khiến anh ta tức giận mà trừng mắt nhìn, quát lớn: “Cả mẹ, cả con nhà nó đều ương ngạnh, cứng đầu!”

Anh ta chống tay vào hông, chửi xong vẫn chưa hết tức, đập đồ cả ghế, tiếng va đập với sàn nhà vang vọng khắp phòng.

Thái độ của Lục Ứng Khâm khiến mọi người đều hoảng sợ.

Cuối cùng, Du Giai Giai đánh liều hỏi: “Ứng Khâm, anh làm sao vậy? Sao lại tức giận với cả thằng bé chứ?”

Lục Ứng Khâm cảm thấy đau đầu vô cùng, hai bên thái dương giật giật khiến đầu anh ta như muốn nổ tung, trong mắt anh ta vẩn vẩn tia máu vì tức giận, người vô cùng khó chịu. Anh ta nhìn Du Giai Giai chằm chằm, khuôn mặt cô khác hoàn toàn Trình Đoan Ngọ, rõ ràng ở nhà cả ngày không đi đâu nhưng lại trang điểm kỹ càng, mặc bộ quần áo rất sang trọng như thể đi dự yến tiệc bất cứ lúc nào cũng được, vô cùng tao nhã. Còn Trình Đoan Ngọ, đứng là không thể so được. nhưng lạ thay, tại sao trong đầu Lục Ứng Khâm luôn hiện lên dáng vẻ không màng đến sống chết đó của Trình Đoan Ngọ?

Rất lâu sau, anh ta mới khống chế được cảm xúc của mình, nói với Du Giai Giai bằng giọng lạnh băng: “Ngày mai gọi anh trai em đến đây để bàn chuyện kết hôn của hai chúng ta.”

“...”

Chương 11

Du Giai Giai không đoán được ý của Lục Ứng Khâm. Mấy năm nay, Lục Ứng Khâm càng ngày càng trở nên thâm trầm khiến cô cảm thấy rất xa lạ. Tuy trước kia anh ta không phải hạng người lương thiện gì nhưng ít nhất cũng là Lục Ứng Khâm mà cô từng biết. Còn bây giờ, Du Giai Giai luôn cảm thấy sự dè dặt, chiều chuộng của anh ta có vẻ giả dối.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng Lục Ứng Khâm rất yêu Du Giai Giai. Trước kia, khi còn bị TRình gia khống chế, người mà anh ta dẫn đi chạy trốn chính là cô, sau đó anh ta đảo ngược thời thế, đoạt lấy ngôi vị đại ca thì người sánh vai với anh ta cũng chỉ là cô. Nhưng cô lại cảm thấy mình như đang bước trên một lớp băng mỏng, cô hiểu rằng người đứng càng cao thì ngã càng đau.

Lục Ứng Khâm thích cô vì cô nghe lời anh ta, dựa dẫm vào anh ta. Cô chính là tác phẩm tinh xảo và hoàn mỹ do chính ta anh tạo ra, anh ta bị mê hoặc bởi tác phẩm của chính mình được mọi người tán thưởng và ngưỡng mộ. còn cô thì sao? Tình cảm của cô đối với Lục Ứng Khâm cũng theo thời gian mà càng ngày càng trở nên phức tạp cuối cùng cũng biến thành cảm giác hoang mang, lo sợ, nhưng cô không thể quay đầu lại được nữa, chỉ có thể kiên trì đi trên sợi dây thép đó mà thôi.

Cô cũng hiểu mình không phải là một cô gái thông minh, nhưng so với những người khác trong cô nhi viện thì cô trưởng thành sớm hơn họ, cô cũng hiểu được như thế nào là sự quý trọng. Đã nhiều năm như vậy mà Lục Ứng Khâm vẫn chưa cưới cô. Mỗi lần anh ta đề cập đến chuyện kết hôn, thì vài ngày sau lại quên mất, Du Giai Giai cũng thấy lo lắng nhưng cô chưa bao giờ giục anh ta, đối xử với anh ta vẫn trước sau như một. cô mãi mãi giống như cô bé trong cô nhi viện, ngoài việc dựa dẫm vào Lục Ứng Khâm chẳng biết làm gì nữa. Cô biết rằng Lục Ứng Khâm thích mẫu người phụ nữ như cô. Nhưng giờ đây, cô lại có dự cảm không hay. Từ hôm vô tình chạm mặt Trình Đoan Ngo ở phòng làm việc của Lục Ứng Khâm, cô thấy mọi chuyện biến đổi theo chiều hướng không thể kiểm soát được.

Trước đây, Lục Ứng Khâm không đề cập đến chuyện kết hôn, cô cũng cảm thấy không vội, bởi thái độ của anh ta đối với cô rất đặc biệt, cô có thể chờ đợi. Còn bây giờ, thái độ của Lục Ứng Khâm đối với Trình Đoan Ngo cũng rất đặc biệt, khiến cô đứng ngồi không yên.

Lục Ứng Khâm là người như thế nào đây? Từ trước đến giờ, anh ta quyết định làm việc gì phải làm bằng được, cũng chẳng cần bàn bạc hay thương lượng với bất cứ ai.

Nhưng tại sao lần này anh ta lại phải gọi Du Đông đến để bàn chuyện kết hôn?

Du Giai Giai không hiểu nổi anh ta nhưng cô thấy thật sự rất gấp rồi, bất kể là Lục Ứng Khâm muốn bàn việc kết hôn hay có ý gì khác, cô cũng không cần quan tâm, cũng chẳng cần biết lý do là gì, anh ta đã chủ động nói đến chuyện kết hôn thì lần này nhất định cô sẽ không để tuột mất cơ hội.

Gọi điện cho Du Đông để hẹn thời gian, Du Giai Giai thay đôi dép lê, đi lên tầng.

Không chịu bỏ qua Du Đông Thiên, Lục Ứng Khâm lên phòng đối chất với cậu bé bướng bỉnh đó.

Về mặt anh rất tức giận, hai tay chống nạnh, từ trên cao nhìn xuống, lớn tiếng răn dạy: “Ai dạy con hư hỏng như vậy hả? đúng thật là đàn bà mà không có văn hóa thì cũng dạy con chẳng ra gì. Mẹ dạy con như thế à?”

Đông Thiên tròn trĩnh mắt, đôi mắt ấy giống như hai quả nho trên khuôn mặt trắng nõn. Ban đầu Đông Thiên không định để ý đến Lục Ứng Khâm, nhưng vì Lục Ứng Khâm nhắc đến Trình Đoan Ngo nên cậu bé nhất quyết cho người khác sỉ nhục mẹ mình. Cậu ngay lập tức dùng hết sức mình xông tới chỗ Lục Ứng Khâm, nắm chặt tay, đâm mạnh vào người anh ta.

Nhưng sức của cậu làm sao đâu nổi Lục Ứng Khâm cơ chứ? Lục Ứng Khâm chẳng tốn chút sức lực, túm cổ áo cậu bé, tay cậu hươ hươ trong không trung về bất lực. nhưng cậu bé vẫn không chịu khuất phục cổ vung tay vung chân giằng co với Lục Ứng Khâm.

Cuối cùng, Lục Ứng Khâm không kiên nhẫn được nữa. Anh ta xách thẳng bé bằng một tay, thô lỗ vứt xuống giường, “con thử không nghe lời xem, đừng có tưởng rằng bố không thu phục được con!”

Đông Thiên ngã xuống chiếc giường mềm mại, lúc lâu sau mới bò dậy được. Nó tức giận hét lên: “Cháu muốn về nhà! Cháu muốn mẹ! Bác là người xấu! Cháu ghét bác!”

Lục Ứng Khâm cười lạnh lùng. “Về nhà? Mẹ con đã bán con cho bố rồi, con còn nhà sao? Thật đáng thương, con là đứa bé mà chẳng ai muốn cả!”

Đông Thiên tròn trĩnh mắt, phản bác về không phục: “Không phải như vậy! mẹ chỉ là không có tiền thôi! Không phải mẹ không cần cháu!” Cậu bé hét to, lúc lâu sau, sâu trong đáy mắt cậu toát lên nỗi buồn sâu sắc, dù sao cậu cũng chỉ là một đứa trẻ, không biết cách ngụy trang khéo léo như người lớn, la hét một hồi rồi ào khóc, vừa khóc vừa nói: “Không phải mẹ không cần cháu, cả bác cháu nữa, không phải bác không cần cháu! Đợi khi họ có tiền rồi, nhất định họ sẽ đón cháu về nhà...”

Nhìn ánh mắt hoang mang của cậu bé, Lục Ứng Khâm bỗng cảm thấy sao nó giống Trình Đoan Ngo đến vậy, Trình Đoan Ngo chết tiết kia không dám hỏi anh ta: “Lục Ứng Khâm, có phải anh yêu tôi rồi không?”

Lục Ứng Khâm tức giận vô cùng, nắm chặt bàn tay, trán cũng nổi gân xanh. Cảm xúc đó khiến anh ta cảm thấy hổ thẹn với chính mình.

Anh ta chăm chăm nhìn Đông Thiên đang la khóc, đứng lặng người một lúc, chau mày, không nói thêm lời nào.

Du Giai Giai từ nãy đến giờ vẫn đứng ngoài cửa nhìn hai bố con. Cô thấy thật may là thằng bé không thông minh, không trưởng thành sớm và cũng không lấy lòng Lục Ứng Khâm. Mặc dù không biết rõ là Lục Ứng Khâm có tình cảm như thế nào với Trình Đoan Ngo nhưng cô có thể khẳng định, thái độ của anh ta đối với người phụ nữ ấy khiến cô vô cùng lo lắng.

Lục Ứng Khâm chẳng phải hạng người lương thiện, anh ta chẳng thèm để ý đến người phụ nữ nào, cũng chẳng quan tâm đến đứa trẻ nào, cho dù họ có chết ở ngoài đường đi chẳng nữa thì anh ta cũng không nhăn mặt, chau mày. Vậy mà với con của Trình Đoan Ngo, anh ta cố sống cố chết cướp về bằng được.

Cô sợ thằng bé sẽ là quả bom hẹn giờ và trở thành sợi dây vô hình ràng buộc mối quan hệ của bố mẹ nó, vì thế cô chỉ có thể âm thầm cầu nguyện Trình Đoan Ngo sẽ không lợi dụng thằng bé để tiếp cận Lục Ứng Khâm, đồng thời cô cũng không hi vọng Lục Ứng Khâm sẽ không lấy danh nghĩa thằng bé để gặp Trình Đoan Ngo...

Cô hít một hơi thật sâu, đẩy mạnh cánh cửa đang khép hờ, bước vào, về mặt đầy thân thiện ôm Đông Thiên vào lòng. Sau vài ngày sống chung, thằng bé cũng không còn chống đối mạnh mẽ với cô như mấy ngày đầu nữa. Cô nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nó, hồi lâu mới quay ra trách móc Lục Ứng Khâm với vẻ không chút mưu đồ gì: “Ứng Khâm, hôm nay anh hơi quá đáng rồi đấy! Đông Thiên chỉ là một đứa trẻ, anh đang làm gì vậy?!”

Nói xong, cô ôm cậu bé ra khỏi phòng. Lúc đi sát qua người anh ta, cô chau mày, nói: “Nó là con trai anh, anh đón nó về đây là để mắng mỏ nó à? Ứng Khâm, anh làm sao vậy? Chẳng giống con người anh chút nào!”

“...”

Lục Ứng Khâm im lặng. Một lúc sau, anh ta quay đầu nhìn bóng đang Du Giai Giai ôm đứa bé rồi đi, bỗng giật mình vì chính hành động không kiểm soát được của mình. Anh ta ngây người, tự hỏi: Lục Ứng Khâm, rốt cuộc mày bị làm sao vậy?

Trình Đoan Ngo bận rộn cả buổi tối.

Lẽ ra hôm nay Du Đông sẽ đưa cô đến một nhà hàng thật lãng mạn nhưng con gái anh đột nhiên bị viêm phổi cấp tính, thế là họ vội vã đưa cô bé đến bệnh viện, lo việc nọ việc kia suốt buổi tối.

Trên mặt Du Đông hiện rõ sự mệt mỏi, đôi mắt thâm quầng, những sợi râu dưới cằm cũng mọc ra lởm chởm, nhưng chính biểu hiện lo lắng đó của anh lại khiến người anh tỏa ánh hào quang, có gì đó thật thần thánh khiến người khác phải sùng bái.

Nỗi lòng của người làm cha làm mẹ, Trình Đoan Ngo cũng hiểu. Cô chợt thấy nhớ Đông Thiên đến phát điên. Đông Thiên của cô rất ngoan ngoãn và khéo léo, thích đá bóng, mỗi khi nói dối nháy mắt liên hồi...

Cô nhớ hồi ba tuổi, Đông Thiên cũng từng bị viêm ruột thừa cấp tính. Thằng bé gầy yếu, nửa đêm bị con đau bụng hành hạ, không ngừng kêu rên. Rõ ràng chỉ là một đứa trẻ, vậy mà nó kiên cường chịu đựng cho đến khi không thể chịu đựng được nữa mới gọi cô. Đêm hôm đó, ngoài trời tuyết rơi rất nhiều, trên đường không có một bóng xe. Anh cô cống Đông Thiên, còn cô bám sát theo, đỡ thằng bé cho anh đỡ mệt.

Đông Thiên đau đến mức không còn sức mà kêu rên nữa. Trình Đoan Ngo ở phía sau nhìn thằng bé thoi thóp thở mà vô cùng đau xót, nước mắt cứ lăn dài trên má.

Cô run rẩy nói với con: “Con ơi, con đừng ngủ... Đừng sợ, có mẹ đây rồi!” Cô giống như một con vẹt, cứ nhắc đi nhắc lại: “Con ngoan, đừng ngủ nhé! Cố gắng chịu đựng một chút nữa là đến bệnh viện rồi...”

Lúc đến bệnh viện, Đông Thiên đau đến mức rơi vào hôn mê. Sau khi bác sĩ chẩn đoán kỹ càng thì lập tức cho mổ.

Trình Đoan Ngo lấy từ trong túi ra tờ một trăm tệ vẫn còn hơi ấm. Chỗ đó còn không đủ để đặt cọc. Bác sĩ không thể tự mình mổ cho thằng bé khi không có sự cho phép của bệnh viện. Trình Đoan Ngo òa khóc một cách bất lực, nắm chặt chiếc áo blouse của vị bác sĩ đó, quỳ xuống xin cứu mạng con cô.

Là một người mẹ, Trình Đoan Ngo lúc đó không màng đến sự kiêu hãnh nữa, cô chỉ mong con được cứu sống, dù có đổi mạng sống của mình cô cũng bằng lòng.

Cuối cùng thì vị bác sĩ đó cũng động lòng trước sự khẩn thiết van xin của Trình Đoan Ngo. Ông ta tự rút tiền túi ra để ứng trước tiền viện phí cho thằng bé.

Nhờ trời, cuối cùng Đông Thiên đã được cứu sống. Suốt một đêm suy nghĩ, lo lắng trong viện khiến cô kiệt sức. Mặc dù đã quá mệt nhưng cô vẫn cảm tạ ông trời đã trả đứa bé lại cho cô.

Ngày hôm sau, cô không còn cách nào khác, đành ra chợ đen bán 400cc máu. Thật may mắn là cô có nhóm máu O, lúc ấy nhóm máu này rất khan hiếm nên cô cũng kiếm được một khoản tiền kha khá. Cô lết cơ thể yếu đuối trở về bệnh viện, đưa số tiền bán máu đó cho anh cô. Không ngờ đúng lúc ấy, anh trai cô cũng lấy từ trong túi ra những tờ tiền vẫn còn hơi ấm, đưa cho cô...

Cũng may mắn như cô, là nhóm máu O nên anh cô cũng bán được một khoản tiền kha khá. Khoảnh khắc ấy, Trình Đoan Ngo cảm thấy đau xót vô

cùng, cô ghen ngào đến nỗi không thốt nên lời.

Thậm chí có lúc cô oán hận vì Đông Thiên xuất hiện không đúng lúc nên cuộc sống của cô mới vất vả như vậy, nhưng nhìn khuôn mặt ngây thơ, hồn nhiên của thằng bé, cô lại thầm cảm kích vì nếu không có con, có lẽ cô không thể sống đến hôm nay...

Trình Đoan Ngo nghĩ đến Đông Thiên rồi nhìn ánh mắt của Du Đông mà thấy đau lòng. Cô hiểu rất rõ tâm trạng của anh lúc này. con cái dù sao cũng là cốt nhục của bố mẹ, nó đau thì bố mẹ cũng đau.

Trình Đoan Ngo đưa tay vỗ nhẹ lên lưng của Du Đông, an ủi: “Ca mở rất thành công, anh đừng quá lo lắng!”

Du Đông cảm kích nắm chặt tay cô, vừa dịu dàng vừa thành khẩn nói: “Đoan Ngo, cảm ơn em!”

Trình Đoan Ngo cười và trách: “Khách sáo với em như vậy ư?”

Du Đông lắc đầu rồi rút từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ rất xinh xắn. Trình Đoan Ngo chỉ cần liếc mắt một cái cũng đoán ra đó chính là chiếc hộp đựng nhẫn.

Du Đông mở chiếc hộp, nắm lấy tay Trình Đoan Ngo. “Đoan Ngo!...” ánh mắt trong trẻo của anh không hề có chút âm mưu hay tính toán, rất thân thiết, chân thành. “Định đưa em đến một nơi lãng mạn một chút để lưu lại ấn tượng đẹp, không ngờ Lạc Lạc lại bị bệnh... Đến bây giờ anh không muốn chờ đợi thêm một giây phút nào nữa...” Anh đứng dậy, trình trọng quỳ xuống trước mặt cô, chậm rãi nói từng từ: “Đoan Ngo, lấy anh nhé!”

Đêm khuya, giữa hành lang trống trải của bệnh viện cả y tá trực đêm cũng đang ngồi lì trong phòng trực của họ, khung cảnh ấy không lãng mạn chút nào, nhưng biểu hiện chân thành đó của Du Đông khiến Trình Đoan Ngo không thể làm ngơ. Cô thấy lòng chua xót. Cô cũng không hiểu cảm xúc của mình xuất phát từ đâu nhưng biết rõ một điều rằng, người đàn ông trước mắt đáng gửi gắm cả đời mình.

Cô ngẩng lên, ánh mắt vô hồn hướng về phía của Lạc Lạc rồi quay lại nhìn Du Đông.

Cô nghĩ, một người đàn ông yêu thương trẻ con như vậy chắc sẽ không phải là người xấu.

Cô hít một hơi thật sâu, mỉm cười và nói: “Vâng!”

...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Ngày hôm sau, tình trạng sức khỏe của Lạc Lạc đã tốt hơn rất nhiều. Du Đông nhất quyết đưa Trình Đoan Ngo về nhà nghỉ ngơi. Đưa cô về nhà, anh vẫn không cảm thấy yên tâm khi y tá chăm sóc Lạc Lạc nên quay xe, trở lại bệnh viện.

Vừa mới phẫu thuật nên đôi mắt của Lạc Lạc vẫn tái nhợt, nhưng tinh thần của nó không đến nỗi tệ, nhìn thấy Du Đông, cô bé mở to đôi mắt tròn, cất tiếng gọi: “Bố!”

Du Đông đáp lại một tiếng, kéo ghế xuống bên cạnh giường bệnh. Cô con gái ngoan ngoãn, biết nghe lời khiến lòng Du Đông bất giác dịu đi.

“Bố, lần này mẹ về thật và sẽ không đi nữa chứ?” Lạc Lạc rất hiểu biết và nghe lời, trước mặt Trình Đoan Ngo chưa bao giờ nói linh tinh điều gì, đợi đến khi Trình Đoan Ngo đi rồi, nó mới thận trọng hỏi.

Du Đông vuốt vuốt tóc con, nhẹ nhàng nói: “Cô Trình không phải là mẹ Lạc Lạc, nhưng cô Trình sắp trở thành mẹ của con rồi.”

Lạc Lạc bĩu môi có vẻ không phục: “Nhưng cô Trình giống mẹ.”

Du Đông chum miệng: “Không phải, mẹ con rất giống cô Trình.”

Trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh của Minh Nguyệt người vợ quá cố. Minh Nguyệt hơn Trình Đoan Ngo một tuổi nhưng Du Đông luôn cho rằng Minh Nguyệt rất giống Trình Đoan Ngo chứ không phải Trình Đoan Ngo giống Minh Nguyệt.

Sau khi gặp lại Trình Đoan Ngo, Du Đông cất tất cả ảnh của Minh Nguyệt vì sợ Trình Đoan Ngo nhìn thấy sẽ nghĩ rằng anh lấy cô để thay thế vị trí của cô ấy. Thực ra anh thích Trình Đoan Ngo từ khi mới lớn. Anh lấy Minh Nguyệt cũng là bởi cô ấy rất giống Trình Đoan Ngo.

Lạc Lạc còn chưa biết nói thì Minh Nguyệt đã qua đời. Nó cũng chỉ biết mặt mẹ qua những bức ảnh, vì thế nó rất thích Trình Đoàn Ngo, luôn cho rằng cô là mẹ mình.

Anh cũng thừa nhận rằng, cưới Minh Nguyệt là hành động không đúng, anh nghĩ mình có thể tìm thấy bóng dáng của Trình Đoàn Ngo qua Minh Nguyệt từng giờ, từng phút.

Sau khi Minh Nguyệt qua đời, người thân và bạn bè cũng giới thiệu cho anh vài người, nhưng anh không cảm thấy có hứng thú cho đến khi gặp lại Trình Đoàn Ngo. Anh rất cảm kích vì ông trời lại cho anh một cơ hội nữa. cũng chính vì quá cảm kích, vì quá quý trọng mà anh rất sợ mất đi một lần nữa.

Vậy mà trái tim của Trình Đoàn Ngo lại không hướng về anh. Du Đông biết rõ điều này hơn bất cứ ai.

Anh thu lại tất cả những bức ảnh của Minh Nguyệt, nhưng Trình Đoàn Ngo chưa bao giờ để ý đến điều ấy. Cô thậm chí còn không hỏi về cuộc sống tình cảm trước đây của anh, cô không hề quan tâm đến mẹ của Lạc Lạc. Không phải cô không thể hỏi chuyện đó mà thực sự không hề để ý.

Du Đông cũng hiểu rằng, trên thế giới này, làm gì có người phụ nữ nào lại không ghen. Nếu như cô thực sự không ghen hay không để ý thì lý do duy nhất đó là cô không yêu.

Cô đối xử với anh rất tốt, đối xử với Lạc Lạc cũng rất tốt nhưng anh có cảm giác cô như con búp bê bị rút mất dây thần kinh cảm xúc, cô đối với anh, sự cảm kích lớn hơn tình yêu.

Nhưng Du Đông không quan tâm. Anh thực sự không quan tâm đến điều đó. Cuộc sống vốn dĩ không có tình yêu. Trình Đoàn Ngo có thể trao bảy năm cho Lục Ứng Khâm nhưng cô dành sáu mươi, bảy mươi năm sau để ở bên cạnh anh, như thế là quá tốt rồi. Anh không tham lam. Anh chỉ muốn Trình Đoàn Ngo cho anh một cơ hội để được chăm sóc cô.

Trình Đoàn Ngo thực sự không muốn phải đối mặt với Lục Ứng Khâm thêm lần nào nữa, vì Du Đông và vì chính bản thân cô. Nhưng cô cũng hiểu rằng, Du Đông, Lục Ứng Khâm và Du Giai Giai có quan hệ với nhau, vì vậy cả đời này cô sẽ không thể xóa sạch mối quan hệ với Lục Ứng Khâm.

Từ khi chấp nhận lời cầu hôn của Du Đông, Trình Đoàn Ngo cũng hiểu rằng, những chuyện cô phải đối mặt sẽ ngày càng nhiều.

Một người anh em của Du Đông và Lục Ứng Khâm trước kia đưa cả nhà ra nước ngoài định cư nên muốn mời mọi người đến ăn bữa cơm coi như là “tiệc chia tay”. Du Đông cứ đắn đo mãi mới hỏi xem Trình Đoàn Ngo có đi cùng không, cô nghĩ ngợi một lúc cuối cùng cũng đồng ý.

Tuy người anh em đó trước kia cũng xuất thân từ xã hội đen nhưng dưới sự diu dặt của Lục Ứng Khâm, giờ đây anh ta cũng khác rất nhiều. Trình Đoàn Ngo chỉ lo sợ một điều là đến dự tiệc ở những nơi sang trọng. trước kia cô có một mình, mặc thế nào thì mặc, quê mùa cũ kỹ cũng chẳng sợ ai cười chê. Còn bây giờ, đi cùng Du Đông, cũng không thể để anh mất mặt được. Trình Đoàn Ngo không phải là người coi trọng hư vinh nhưng cũng không muốn để người khác thương hại họ.

Vốn là một người xuề xòa nhưng lần này Du Đông rất tỉ mỉ và nhạy bén, anh nhận ra sự lo lắng của cô, chẳng nói gì cứ thế lôi cô đi mua sắm.

Du Đông tính xuề xòa, trông bề ngoài biết ngay là kiểu nhà giàu mới nổi. Anh dắt Trình Đoàn Ngo đến từng cửa hàng thời trang nổi tiếng. Trình Đoàn Ngo có dáng người cao gầy, nước da lại trắng nên mặc gì cũng rất đẹp. Du Đông định mua nhiều đồ cho cô nhưng cô ngăn lại. hai người họ bàn bạc rất lâu mới quyết định chọn một chiếc áo khoác màu kaki, chiếc váy màu xanh đậm và một đôi giày cao gót màu be.

Lúc thanh toán, Trình Đoàn Ngo mới phát hiện ra bộ đồ như vậy mà giá sáu nghìn tệ, cô liền kéo tay Du Đông ngăn lại, không cho anh trả tiền.

Cô chau mày, nói: “Đắt quá, chúng ta đi xem cái khác đi, cũng có nhiều hàng giảm giá, chứ mặc trên người bộ đồ trị giá sáu nghìn tệ, em chẳng cảm thấy thoải mái chút nào.”

Du Đông mỉm cười, nắm ngón tay đeo nhẫn của Trình Đoàn Ngo, ánh mắt long lanh nhìn cô, nói: “Đoan Ngo, em là vợ anh, sau này tiền của anh cũng là tiền của em, em phải cố gắng mà tiêu, nếu không, anh chẳng có động lực gì mà kiếm tiền cả!”

Trình Đoàn Ngo cảm thấy từ “Vợ” thấm tận vào tim, cô cảm động vô cùng, bàn tay Du Đông đang nắm chặt kia vì quá xúc động mà run lên bần bật.

“Du Đông...” giọng cô run lên vì nấc nghẹn, cô gọi tên anh mà không biết nói gì tiếp theo. Từng câu nói của anh thực sự khiến cô phát khóc. Cô chợt cảm thấy mình thật may mắn vì kiếp này có thể gặp được anh.

Du Đông nhìn khỏe mắt đỏ hoe của cô, mím môi, nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô, chân thành nói: “Nhìn xem này, vừa khóc vừa cười, em đúng là cô bé ngốc nghếch! Nghe lời anh, sau này phải cố gắng kiếm tiền, đừng tiếc gì cả, tiêu hết tiền của anh thì anh mới không ăn chơi lêu lổng ở bên ngoài chứ!”

Trình Đoàn Ngo biết rằng Du Đông muốn cô tự nhiên hơn một chút, sáu, bảy năm trời nghèo túng đã khiến cô trở thành một người luôn tự ti và cảm thấy bất an. Cô không thể giống như người phụ nữ khác, không thể cứ vô tư tiêu tiền của đàn ông được.

Nhưng nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ thương yêu chân thành của Du Đông, cô như bị mê hoặc, sau một hồi đấu tranh tư tưởng, cô cũng gật đầu.

Dưới sự khích lệ của Du Đông, cuối cùng cô cũng thay bộ đồ mới.

Chất vải lạnh tiếp xúc với da thịt, cô bỗng thấy nổi da gà. Đứng trước gương trong phòng thay đồ, cô cứ thất thần nhìn chính mình.

Ánh đèn trên đầu rọi thẳng xuống Trình Đoan Ngo, nước da trắng nõn của cô như phát sáng, cặp lông mày mượt mà, thanh tú, dáng người cao gầy, càng trở nên đẹp hơn trong bộ đồ mới đó, đôi giày cao gót màu be càng tôn lên vẻ đẹp của đôi chân ngọc ngà... về đẹp của người phụ nữ trong gương có vẻ không thật lắm. Trình Đoan Ngo cảm thấy không giòn chút nào, thậm chí cô còn ngây người tự hỏi: Là mình đây sao?

Du Đông khoanh hai tay trước ngực, đứng trước mặt Trình Đoan Ngo, nhìn một lượt từ trên xuống dưới rồi tổng kết bằng hai từ: “Đẹp quá!” anh giống như anh chàng mới lớn nghịch ngợm, cố ý đứng bên cạnh cô nói: “Xem này, hai chúng ta như thế này ai dám coi thường em chứ!”

Trình Đoan Ngo nghi ngờ hỏi: “Tại sao?”

“Một người phụ nữ xinh đẹp lại đi cùng một người đàn ông tầm thường thì có khi họ lại nghi ngờ em ấy chứ...” Du Đông lấy mình ra trêu đùa một cách vô tư, chẳng chút ngại ngùng. Trình Đoan Ngo nghe xong, một lúc sau mới cất tiếng, giọng điệu không thích thú cho lắm: “Nói lung tung!”

Chính cô cũng không phát hiện ra rằng, câu nói đùa ấy của Du Đông khiến sự căng thẳng vì món quà sáu nghìn tệ vừa rồi đã tan biến như mây khói từ lúc nào không hay...

Nơi mà người anh em của Du Đông mời tiệc là nhà hàng cao cấp trong khuôn viên một khách sạn nổi tiếng, đó chỉ là một bữa tiệc bình thường nên không quá nghi thức và kiêu cách. Du Đông bước vào, chọn một chỗ cách xa Lục Ứng Khâm và Du Giai Giai. Cả một bàn ăn, Trình Đoan Ngo không quen biết một ai, trước kia là thiên kim tiểu thư của Trình gia, cô đâu gặp những tên xã hội đen đầu sỏ như thế này chứ!

Vì ngồi cách Lục Ứng Khâm rất xa nên cảm giác không thoải mái của Trình Đoan Ngo cũng vơi đi rất nhiều.

Cô cứ im lặng nghe mấy anh em bọn họ nói chuyện trên trời dưới biển, cảm thấy rất tự nhiên. Thỉnh thoảng ngẩng lên, có phạm phải ánh mắt của Lục Ứng Khâm nhưng cô vờ như không thấy gì, quay đi hướng khác.

Cô không có ý nhìn Lục Ứng Khâm nhưng lại cố tình đưa mắt về nhìn Du Giai Giai. Du Đông và Du Giai Giai không giống nhau. Các nét trên khuôn mặt Du Giai Giai rất đẹp, cộng thêm cách trang điểm rất hợp nên đi đến đâu cô ta là tiêu điểm đến đó.

Du Giai Giai mặc một bộ váy liền thân màu kem, một bên vai được trang trí những sợi dây lụa đầy màu sắc, nhìn vừa đón gió lại vừa thời trang, màu sắc đó rất dễ khiến người khác cảm thấy chút buồn tẻ, thế nhưng khi ở trên người cô ta, nó lại trở nên bắt mắt và lộng lẫy, đúng là người đẹp thì mặc thế nào cũng đẹp.

Trình Đoan Ngo tự giễu. Trước đây, cô không hiểu vì sao Lục Ứng Khâm lại thích Du Giai Giai, vì vậy cô luôn hỏi những người bên cạnh về không phục: “Tôi xinh hay Du Giai Giai xinh?” tất cả những câu trả lời mà cô nghe được đều khiến cô cảm thấy vui sướng và khoan khoái. Giờ nghĩ lại mới thấy những người đó cũng chỉ vì sợ hãi bỏ cô mà thôi.

Trình Đoan Ngo cúi đầu, cầm ly rượu trước mặt lên, uống một ngụm nhỏ, thứ chất lỏng lạnh lẽo còn chưa trôi xuống cổ họng, cô đã nghe thấy ai đó nói: “Anh Lục bao giờ mới cưới Giai Giai đây? Con nhà người ta đã đợi anh lâu như vậy rồi, anh có chuyện gì vậy?” Mọi người ngồi cùng bàn đã uống ngà ngà, nghe thấy thế thì bắt đầu bàn tán rồi trêu chọc.

Lục Ứng Khâm chẳng hề nổi giận, chỉ cười, không nói gì, hàm ý thâm sâu. Anh ta vẫn ngồi đó uống rượu khẽ đưa mắt về phía Trình Đoan Ngo.

Hồi lâu sau, anh ta cười, trả lời: “Sắp rồi, nhất định là trong năm nay.”

Cả bàn lại nhốn nháo bàn tán, còn bắt Lục Ứng Khâm và Du Giai Giai uống rượu giao bôi. Bình thường anh ta là một người nghiêm khắc, nhưng hôm nay anh ta lại hòa theo đùa giỡn, thoải mái ôm Du Giai Giai vào lòng, miệng kề miệng uống giao bôi với cô ta.

Trình Đoan Ngo nhìn đến ngáy dại. cô cũng không hiểu tại sao mình lại thấy đau lòng, đến nỗi cứ hít thở lại nhói đau. Cô cứ nói với chính mình là phải nhìn đi chỗ khác, nhưng không thể nào kiểm soát được đôi mắt cứ nhìn Lục Ứng Khâm chằm chằm.

Lục Ứng Khâm, Lục Ứng Khâm, Lục Ứng Khâm...

Lục Ứng Khâm chưa bao giờ hôn cô như vậy...

Cho dù cô có cố gắng như thế nào thì vẫn không thể với tới được. Cho dù cô có giờ trò gì đi chăng nữa thì cũng không thể có được tình yêu của Lục Ứng Khâm. Cho dù cô có rơi nước mắt thì cũng chẳng thể làm Lục Ứng Khâm mềm lòng...

Nhận rõ tất cả những điều ấy, vậy mà cô vẫn cảm thấy đau đớn ư? Cô sắp lấy Du Đông rồi mà, cô cũng có người yêu thương rồi mà, tại sao còn cảm thấy đau lòng như vậy.

Cô thất thần nhìn mọi thứ diễn ra trước mắt. Cho đến khi có người chuyển sang đề tài Du Đông.

“Anh Du Đông, em gái đã gả cho người ta rồi, anh định sắp xếp thế nào? Cô bạn gái này cũng xinh đẹp đấy, anh giấu kĩ thế được sau?”

Du Đông là người xuề xòa, tốt tính. Nghe thấy vậy liền cầm ly rượu lên, tự uống phạt một ly. Uống hết, anh đặt ly rượu xuống, trình trọng nắm lấy tay của Trình Đoan Ngo, nói: “Đây là bạn gái anh, chị dâu của các chú đây!” Anh giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, cố ý giờ ngón tay đeo nhẫn của Trình Đoan Ngo lên, có vẻ đắc ý nói: “Đã lừa được rồi, cũng sắp kết hôn rồi!”

Trình Đoan Ngo không ngờ Du Đông lại đường đột như vậy, nhất thời không biết phản ứng thế nào, cứ đứng ngay ra đó nhìn anh.

Cả bàn lại nhao nhao bàn tán, vài người liền trách Du Đông “Không ra gì”. Mọi người nâng ly mời Du Đông rồi mời Trình Đoan Ngo. Anh cũng rất thoải mái, bất kể là ai mời anh hay mời cô, anh cũng uống cạn, cứ uống như vậy đến mấy lượt.

Trình Đoan Ngo nhìn Du Đông uống hết mình như thế rất muốn ngăn anh lại nhưng không biết làm thế nào, chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Trong cảnh tượng hỗn loạn ấy, trong bầu không khí ồn ào ấy, Trình Đoan Ngo cảm thấy tất cả như hư hư thực thực như là trong một giấc mơ. Đường như có một tấm lưới đang vô hình bó chặt lấy cô, ánh mắt nóng bỏng cứ hướng về phía cô không rời, tựa như một sợi dây quấn chặt người cô khiến cô không thể nào cử động.

Cô hoang mang ngẩng lên, đúng lúc chạm phải ánh mắt dừng đọng của Lục Ứng Khâm. Anh ta cầm ly rượu, lạnh lùng uống cạn.

Mọi việc xảy ra quá nhanh khiến Trình Đoan Ngo không kịp trở tay. Đến khi hoàn hồn, cô thấy Lục Ứng Khâm đã kề má Du Giai Giai. Thậm chí, cô có cảm giác như mình bị ảo giác.

Nhất định là như vậy, nếu không thì tại sao cô lại thấy... Lục Ứng Khâm có vẻ tức giận khi nhìn thấy cô và Du Đông bên nhau chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Bữa tiệc nhỏ kết thúc trong sự vui vẻ của các tân khách.

Lục Ứng Khâm uống cũng không ít nhưng vẫn tỉnh táo một cách khác thường.

Du Giai Giai khoác tay anh ta, tươi cười chào mọi người, sau đó cô cúi đầu nói nhỏ với anh ta: “Ứng Khâm, em đi vào nhà vệ sinh một chút, nhân tiện đi xem anh em thế nào, anh ấy vẫn đang nôn, em không yên tâm chút nào.”

Lục Ứng Khâm không nói gì, để cho cô đi.

Nhắc đến Du Đông, anh ta mới nhớ ra, thực sự hôm nay Du Đông uống hơi nhiều, trong lúc uống, đi ra ngoài đến mấy lần.

Kỳ thực, anh ta không nghĩ rằng Trình Đoan Ngo lại thân nhiên đến như vậy, cũng không ngờ rằng cô thực sự đã đồng ý lời cầu hôn của Du Đông. Anh ta cứ nghĩ, kiểu người cô chấp và cứng đầu như Trình Đoan Ngo sẽ chẳng bao giờ để mắt đến Du Đông.

Anh ta chưa bao giờ nhìn cô kĩ như vậy. Mái tóc ngắn buộc vội, có vài sợi rủ xuống trước mặt, trông thật nhẹ nhàng và rung động lòng người. Cô luôn nhìn Du Đông ánh mắt ấy nhẹ nhàng như dòng nước, trông rất giống một người vợ thời xưa, luôn coi chồng mình là nhất. Hành động đó khiến người khác cảm thấy ấm áp, muốn có bằng được. Thậm chí, Lục Ứng Khâm còn có chút ngưỡng mộ.

So với trước kia, bây giờ cô trầm tính hơn nhiều, ngoài Du Đông, cô hầu như không nói chuyện với ai. Trông cô có chút câu nệ, và miễn cưỡng nhưng vẫn cố gắng tiếp chuyện mọi người. thỉnh thoảng Du Đông gấp thức ăn cho cô, cô lảo nhăm cười đáp lại, khoe miệng cong lên khiến cô duyên dáng, từ khoe mắt đến chân mày đều toát lên vẻ rạng ngời, hàng mi dài tựa như cánh bướm mà lay động mà đẹp đẽ, đôi mắt long lanh như muốn hút hồn người đối diện. Về tự nhiên đó của cô khiến Lục Ứng Khâm không khỏi siết chặt bàn tay thành nắm đấm.

Trình Đoan Ngo hiện tại dường như không giống chút nào so với Trình Đoan Ngo của ngày trước mà có lẽ không phải như vậy. Trước kia, Lục Ứng Khâm từng được cô tôn trọng như thế, cô cũng từng đứng bên cạnh anh ta, không để ý đến bất cứ thứ gì, nhìn anh ta bằng ánh mắt chan chứa tình cảm như vậy, nhưng tại sao hồi ấy, ánh mắt đó của cô không khiến anh ta phải dừng lại để suy ngẫm chứ?

Giờ đây, ánh mắt chan chứa tình cảm đó của cô lại dành cho người khác, anh ta chợt thấy có chút hối hận.

Anh ta nhủ thầm nhìn cô. Bảy năm qua, từ một tiểu thư ương ngạnh, bướng bỉnh, cô đã lột xác thành một cô gái dịu dàng như dòng nước. cô đã thay đổi rồi, thay đổi khiến người ta không còn cảm thấy ghét nữa, thậm chí còn trở nên hấp dẫn. Giờ đây, cô khiến bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy đều phải ngày đêm mong nhớ.

Nhưng cô cũng đã thay đổi, cô không còn yêu anh ta nữa.

Lục Ứng Khâm nắm chặt bàn tay, máu trong người bỗng dồn lên đầu. Anh ta rất bức bối, ánh mắt nhìn Trình Đoan Ngo cũng trở nên hung dữ.

Không phải cô đã nói rằng cả đời này chỉ yêu mỗi mình anh thôi sao? Không phải cô nói cô sẽ không lấy ai khác ngoài anh ta sao? Không phải cô đã

vụng trộm sinh ra đứa con với anh ta sao? sao lại có thể thay lòng đổi dạ dễ dàng như vậy chứ? Nghĩ lại cảnh mọi người ồ lên trên chộc khiến mặt cô đỏ bừng, anh ta thấy bức tức. Sao cô lại có thể quên đi mọi chuyện trong quá khứ, trong khi anh ta vẫn đang luẩn quẩn, không thể thoát ra khỏi cái quá khứ đó chứ?

Nhìn chiếc nhẫn mà Du Đông tặng cô, anh cảm thấy rất tức mắt. Tay cô rất trắng, ngón tay thon dài, đeo chiếc nhẫn kim cương xinh xắn đó càng hợp và nổi bật. Trong lời chúc phúc của mọi người, cô mỉm cười đón nhận hạnh phúc. Nét mặt đó của cô khiến Lục Ứng Khâm muốn phá tan, xé nát, anh ta muốn ném chiếc nhẫn đó lên tận chín tầng mây.

Cả buổi tối hôm đó Du Đông bị choáng rệu. Anh vốn là con người thật thà, đối xử rất tốt với anh em, bạn bè, chẳng cần nói đến mấy ly rượu đó, ngay cả là thuốc độc thì anh cũng nhắm mắt uống cạn.

Vừa uống vừa nôn, Trình Đoan Ngọ lo lắng đi theo anh. Anh cười tí mắt ôm cô bước ra khỏi đám đông. Người nồng nặc mùi rượu, mắt đục ngầu nhưng vẫn không dấu được tình cảm chân thành mà anh dành cho cô.

Trình Đoan Ngọ cứ để cho Du Đông ôm mỉm cười như vậy cô nhẹ nhàng lấy khăn lau mặt cho anh rồi dịu giọng trách: “Ngốc thế, uống nhiều thế để chết à?”

Du Đông bật cười. “Chết làm sao được, sao anh nỡ để em thành góa phụ chứ!”

“Lại nói luyên thuyên đấy!”

Du Đông uống say đến mức không còn biết gì nữa, ánh mắt mơ hồ, đưa tay nâng cằm Trình Đoan Ngọ, nói chậm rãi, “Đoan Ngọ, anh rất vui!” Ngừng lại một lúc, anh cười rất thoải mái. “Anh cứ nghĩ rằng em sẽ hối hận, nhưng em đã không như thế. Anh rất vui! Đoan Ngọ anh không quan tâm đến quá khứ của em, không quan tâm trong tim em đang có hình bóng của ai, chỉ cần em đồng ý lấy anh thì cả đời này anh sẽ đối tốt với em.”

Trình Đoan Ngọ nghe những câu nói bộc bạch chân thành đó của Du Đông mà thấy cổ họng nghẹn đắng vậy mà vừa rồi cô còn cảm thấy đau lòng vì Lục Ứng Khâm, cô cảm thấy mình thật độc ác.

“Đoan Ngọ anh không giàu có như Lục Ứng Khâm, cũng không đẹp trai như anh ta, lại còn phải nuôi một cô con gái nữa, nhưng tình cảm dành cho em là thật lòng. Bây giờ em không yêu anh cũng không sai, anh có thể đợi được...”

Trình Đoan Ngọ đưa tay bịt miệng Du Đông, nước mắt dâng trào nơi khóe mắt, cảm giác tội lỗi bao trùm, cô tự trách mình đã không phải với anh.”

“Đừng nói nữa, em biết tất cả mà!”

Du Đông nghe thấy vậy liền nở nụ cười, không nói thêm gì nữa, chỉ dịu dàng hôn lên lòng bàn tay của Trình Đoan Ngọ.

Hơi ấm lan ra từ lòng bàn tay khiến trái tim cô bỗng loạn nhịp, chút do dự cuối cùng biến mất trong phút chốc.

Cô tự nói với chính mình: Một người đàn ông như thế này thì có gì mà phải do dự nữa chứ?

Đối với cô, như thế là quá đủ rồi.

Du Đông thực sự đã uống quá nhiều, cuối cùng Trình Đoan Ngọ và một người anh em của anh phải dìu anh vào nhà vệ sinh.

Cô cứ đứng chờ ở cửa nhà vệ sinh. Rất lâu sau, người anh em dìu Du Đông vào đó mới đi ra, anh ta đưa cho cô chìa khóa xe, bảo cô đi lấy xe trước. Du Đông uống nhiều như vậy, không thể để anh ấy đứng ở ngoài gió quá lâu được, nghĩ vậy, Trình Đoan Ngọ liền chạy đi lấy xe.

Hôm nay, Trình Đoan Ngọ cũng cảm thấy hơi căng thẳng nên cũng uống vài ly. Rượu khá nặng, cô vốn không uống được rượu nên giờ cảm thấy hơi choáng choáng. Bước chân ra khỏi khách sạn, gió đêm thổi tới khiến cô cảm thấy tỉnh táo hơn. Cô không quen đi giày cao gót nên bước chân hơi chậm chuẩn bị rẽ vào tầng hầm để xe, cô bất ngờ bị một cánh tay mạnh mẽ chặn lại rồi bị kéo đến một góc khuất gần thang máy. Đèn cảm ứng thang máy liền phát sáng, Trình Đoan Ngọ cúi xuống, thấy bàn tay một người đàn ông đang ôm chặt thắt lưng mình, hơi thở quen thuộc dường như bao phủ lấy cơ thể cô. Cô biết người đó là ai, cho dù người đó có biến thành tro cô cũng nhận ra.

Bảy năm rồi kiểu ôm của anh ta vẫn mạnh mẽ như vậy, không để cho cô có bất cứ phản kháng nào. Cô chỉ cảm thấy hoang mang, trong phút chốc tất cả ý thức đều biến mất.

Lục Ứng Khâm hung hãn ép cô vào tường, cô nhìn thẳng vào anh ta. Mặt và tay bị ép vào tường. Lực của anh ta mạnh đến nỗi tựa như tất cả không khí trong ngực cô bị ép hết ra ngoài, cô thấy mình sắp không thở nổi nữa.

Cô hoảng hốt bất lực. Cô không thể hiểu tại sao một người đàn ông máu lạnh như anh lại có vòng ôm ấm áp như vậy, ấm áp đến mức... đã bảy năm rồi mà cô vẫn không thể quên...

Cả người anh ta từ trên xuống dưới chỉ toát ra vẻ tàn ác đáng sợ. Anh ta nắm chặt tay Trình Đoan Ngọ, nắm ngón tay siết chặt. Cô cố vùng vẫy nhưng không thể thoát ra. Cô có cảm giác Lục Ứng Khâm như một bức tường thành cổ kếp chặt lấy cô ở giữa.

Mái tóc của Trình Đoan Ngọ vì ra sức vùng vẫy mà xõa tung, rơi xuống chiếc cổ trắng ngần của cô. Sự tương phản của hai màu trắng đen khiến Lục Ứng Khâm cảm thấy cảnh tượng trước mắt thật diễm lệ. Dường như có một ngọn lửa đang thiêu đốt đầu óc anh ta, anh ta vô thức hôn lên cổ cô. Chiếc

cổ trắng ngần của cô giống như một món ăn vô cùng hấp dẫn khiến anh ta không thể cưỡng lại.

Trình Đoan Ngo trở nên run rẩy vì nụ hôn nóng bỏng đó. Bàn tay mạnh mẽ của Lục Ứng Khâm bắt đầu di chuyển lên chiếc áo khoác mỏng của cô, nhanh chóng tiến vào bên trong. Bàn tay lạnh lẽo tiếp xúc với da thịt ấm áp khiến cô rùng mình. Lúc này cô có cảm giác mọi giác quan đều căng lên. Sự tiếp xúc của Lục Ứng Khâm khiến cô gần như phải đầu hàng, chịu thua. Cô không hít thở nổi, cũng không vùng vẫy được nữa, trán lấm tấm mồ hôi.

Sự tấn công của Lục Ứng Khâm ngày càng vội vã và mãnh liệt. Trình Đoan Ngo cảm thấy anh ta như sắp phát điên. Lúc anh ta toan cởi cúc áo ngực của cô thì cũng là lúc cô thức tỉnh, vội hét to: “Bỏ tôi ra!”

Tiếng hét của cô khiến anh đèn gần thang máy vừa vụt tắt lại sáng bừng, ánh sáng đó xuất hiện thật đúng lúc, khiến Lục Ứng Khâm bừng tỉnh. Mùi rượu nồng nặc trong không khí khiến Trình Đoan Ngo muốn ngất xỉu.

Nhân lúc Lục Ứng Khâm đang đứng ngẩn người, Trình Đoan Ngo liền đẩy mạnh anh ta. Lục Ứng Khâm không kịp chuẩn bị gì nên lao đảo ngã về phía sau.

Vừa thoát khỏi vòng kim kẹp của anh ta, Trình Đoan Ngo toan chạy nhanh ra ngoài, không ngờ cánh tay của Lục Ứng Khâm vẫn nhanh hơn, anh ta nhanh chóng kéo lấy cô rồi lại đẩy mạnh cô vào tường, lưng cô bị đập mạnh, đau đến mức có cảm giác xương bả vai như vỡ ra thành từng mảnh.

Lục Ứng Khâm cười lạnh lùng, nhướn mắt nhìn cô, ánh mắt vô cùng nguy hiểm. “Muốn chạy đi đâu, Trình Đoan Ngo?”

Trình Đoan Ngo tức giận. “Buông tôi ra! Rốt cuộc anh muốn thế nào?!”

Cô như gào lên nhưng Lục Ứng Khâm cũng chẳng hề để ý, anh ta vuốt ve như đang vuốt ve một con mèo.

“Lục Ứng Khâm! Anh có ý gì vậy! Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Lục Ứng Khâm ngẩng đầu nhìn cô, hồi lâu sau nắm lấy bàn tay cô, chăm chú nhìn vào chiếc nhẫn. “Chỉ vì một viên kim cương nhỏ thế này mà cô đã đồng ý bán mình rồi sao? Xem ra Du Đông cũng chẳng ra gì nên mới dây dưa với loại người như thế này nhỉ?”

Ánh mắt châm chọc của Lục Ứng Khâm khiến Trình Đoan Ngo vô cùng tức giận. anh ta có thể sỉ nhục cô, khinh thường cô, nhưng với một người tốt như Du Đông thì anh ta dựa vào gì mà có quyền sỉ nhục như vậy chứ?

“Có thể nào đi chăng nữa thì Du Đông cũng vẫn hơn anh!”

“Đúng!” Lục Ứng Khâm lạnh lùng “hừm” một tiếng. Thấy thái độ vội vàng bảo chữa của Trình Đoan Ngo, anh càng tức giận, cười phá lên, lạnh lùng nói: “Chẳng khác gì thằng ngốc, uống rượu đến nỗi say mềm, người như cọng bún, ngu ngốc đến mức chẳng biết dừng lại. giờ thì ở đâu chứ? Mẹ kiếp, đang nôn mửa ở trong nhà vệ sinh nào? Mẹ kiếp, một thằng đàn ông như thế mà cũng đáng để cô già bộ là một người vợ trinh tiết trước mặt tôi à?”

Đôi mắt Lục Ứng Khâm đảo qua người cô, ánh mắt lạnh lùng đó giống như mũi dao nhọn đâm vào tim cô đau đớn.

“Đúng, tôi là loại hèn hạ. nếu tôi không phải loại hèn hạ thì sao tôi lại thích anh được chứ.” Trình Đoan Ngo từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt đong đầy nỗi tuyệt vọng, cô cười lạnh lùng. “Lục Ứng Khâm, người như anh thực sự khiến tôi cảm thấy đau đớn, sao trước kia tôi lại hèn hạ mà thích anh cơ chứ?”

Ánh mắt hối hận của Trình Đoan Ngo như mũi kim châm vào người Lục Ứng Khâm. Người phụ nữ cứng đầu này dựa vào cái gì mà lại khiến anh ta phải để ý chứ? Dựa vào cái gì mà khiến anh ta không kiềm chế được bản thân? Dựa vào cái gì chứ?

Cô dựa vào cái gì mà cảm thấy hối hận? Lẽ nào không phải là cô cố sống cố chết để được gần anh ta sao? Chẳng phải chính cô đã khiến cuộc sống của anh ta trở nên rối ren thế này sao, giờ đây cô dựa vào cái gì mà lại thấy hối hận chứ? Người nên hối hận không phải là cô!

Anh ta vô cùng tức giận, sỉ nhục cô bằng những lời nói cay độc nhất: “Trình Đoan Ngo, sao? Giờ thấy hối hận vì đã lên giường với tôi phải không? Nôn nóng muốn treo lên người Du Đông à? Mẹ kiếp, cô thèm khát đến thế à? Thế nào? Du Đông làm cho cô thỏa mãn hơn tôi không?” anh ta vừa nói vừa áp sát vào cô, bắt cô phải nhìn anh ta, không thể né tránh. “Chỉ cần người đàn ông như thế thôi sao? Há?” Lục Ứng Khâm nhìn cô chằm chằm. “Anh ta có điểm gì hơn tôi chứ?”

Trình Đoan Ngo chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như vậy, cô không giãy giụa nữa, chỉ lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mắt. Khoảng cách giữa họ thật gần, đến mức cô có thể nghe rõ hơi thở, nhìn rõ đôi mắt, cặp lông mày của anh ta những thứ mà ngày xưa cô đã từng nhớ nhưng. Anh ta luôn cho rằng mình là kẻ chiến thắng, vì như thế mới có thể tàn nhẫn giẫm đạp lên những kẻ bại trận. Anh ta truy đuổi đến cùng, những kẻ mà anh ta căm ghét, không cho họ một cơ hội phản kích.

Đúng như anh ta nói, Du Đông không bằng anh ta ngay cả từ lượng, nhưng anh chân thành. Anh là người duy nhất trong cuộc đời này mang lại sự ấm áp và hạnh phúc cho Trình Đoan Ngo.

Cô cười lạnh lùng, chậm rãi nói: “Có thể anh ấy không bằng anh về tất cả mọi thứ nhưng anh ấy yêu tôi. tôi không cần gì hết, chỉ cần anh ấy yêu tôi là đủ rồi.” cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh ta về chế giễu. “Lục Ứng Khâm, tại sao anh lại muốn so sánh với anh ấy chứ? Anh yêu tôi à?”

Chương 14

Trình Đoan Ngo không phải là một người phụ nữ thông minh. Trước kia, cô có tất cả mọi thứ lại ngóc ngách đem tất cả quyền lực mà ông trời ban tặng cho mình ra trôi buộc Lục Ứng Khâm. Anh ta căm ghét cô, hận cô, cô đều biết. nhưng giờ đây, cô không còn bất cứ thứ gì nữa, cô dùng máu và nước mắt của mình để đổi lấy một câu: “Đối diện với hiện thực”, như vậy vẫn còn chưa đủ sao?

Cô đã từng yêu anh ta sâu sắc, nhưng anh ta chỉ lạnh lùng giày vò và chế giễu cô, sự nhẹ nhàng của anh ta là dành cho người khác.

Cô không oán, không hận, chỉ thấy hối hận vì mình đã thua cuộc mà giờ đây vẫn còn quyến luyến anh ta.

Yêu một người, rồi cuộc phải trở nên hèn mọn đến mức nào thì mới tỉnh ra và buông tay quay đầu đây?

Trình Đoan Ngo cứ hỏi đi hỏi lại câu đó nhưng không thể tìm được câu trả lời.

Đúng, giống như mọi người đã nói, cô chính là người phụ nữ hèn hạ. Nhưng cô biết làm thế nào đây? Nếu có thể, cô sẽ cắt trái tim mình ra thành nhiều mảnh. Yêu anh ta, cô thực sự rất mệt mỏi, rất oán hận và cũng sống đủ rồi. nhưng ngoài sự cố gắng, cô còn có thể làm được gì chứ?

Giờ đây? Cuối cùng, cô cũng đã tỉnh ngộ. Lý trí của cô rồi cuộc cũng đã thắng, cô không còn khao khát tình yêu nữa, cô chỉ cầu mong có một cuộc sống yên ổn, chỉ muốn tìm một người đàn ông bình thường, sống đến hết đời này mà thôi.

Lẽ nào như vậy cũng không được sao?

Chưa bao giờ Lục Ứng Khâm thấy Trình Đoan Ngo có thái độ lạnh lùng và xa lạ trước mặt anh ta như bây giờ. Cùng với thời gian, ánh mắt cô càng đẹp hơn, nhưng nụ cười rạng rỡ và tràn đầy sức sống của ngày xưa không còn nữa.

Cô cứ mở to mắt nhìn thẳng vào anh ta, con người sâu thẳm nghiêm nghị, dáng người cao gầy, kiên cường đứng đó, im lặng không nói gì, nín thở đợi câu trả lời của anh ta.

Lục Ứng Khâm nhíu chặt mày, ghi chặt Trình Đoan Ngo nhưng cũng không biết phải nói gì.

Vẻ mặt không có chút hoảng sợ của Trình Đoan Ngo khiến Lục Ứng Khâm cảm thấy vô cùng khó chịu. anh trừng mắt nhìn cô, vẻ mặt u ám, môi mím chặt, ánh mắt tỏ rõ sự giận dữ đến tột cùng.

Trình Đoan Ngo hỏi: “Lục Ứng Khâm, tại sao anh lại muốn so sánh mới anh ấy chứ? Anh yêu tôi rồi à?”

Ánh mắt suy đoán của cô khiến anh ta có đôi chút dao động. Anh ta như sắp ngã, tự hỏi: Lục Ứng Khâm, mày làm sao vậy? Mày yêu cô ta rồi sao?

Anh ta nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô, lực mạnh hơn, đến mức Trình Đoan Ngo cảm thấy không thể chịu nổi nữa mà kêu lên thành tiếng. khi ấy anh ta mới ý thức được rằng mình đang nắm giữ trái tim cô. Anh ta bỗng tỉnh lại, vội vã buông đôi tay mềm yếu của Trình Đoan Ngo. Toàn thân cô vội vã dựa sát vào tường, cách anh ta một cái nắm tay.

Thật lâu sau anh ta mới lạnh lùng thốt lên một câu: “Trình Đoan Ngo, đừng có nằm mơ giữa ban ngày.”

Mặc dù Lục Ứng Khâm không yêu cô nhưng cô rất hiểu con người anh ta. Cô ngẩng cao đầu, dùng những lời tàn nhẫn nhất để sỉ nhục chính mình và cũng để sỉ nhục anh ta: “Nếu không phải yêu tôi, lẽ nào vẫn nhớ nhung cơ thể hoa tàn nhụy rữa này của tôi sao?” Trình Đoan Ngo mỉm cười lạnh lùng nhưng lại có cử chỉ rất gọi tình, cô đưa tay cởi bỏ chiếc áo khoác, thật chậm, thật nhẹ nhàng mỗi cái nhăn mặt hay mỉm cười đều rất khiêu gợi. những biểu hiện lúc này của cô thật quyến rũ, Lục Ứng Khâm dường như không thể kiểm soát nổi mình nữa.

“Chắc có rất nhiều phụ nữ muốn hầu hạ ông chủ Lục đúng không?” Trình Đoan Ngo chậm rãi thốt ra những lời cay độc. Tình cảnh ấy, câu nói ấy khiến Lục Ứng Khâm có cảm giác thật quen thuộc. Anh ta bắt đầu hoài nghi, người phụ nữ trước mắt mình có thực sự là Trình Đoan Ngo anh ta từng biết không?

Dường như thời gian bảy năm trước lại quay trở về. Tất cả những cảm xúc phức tạp của buổi sáng hôm đó lại hiện ra trước mặt. Khuôn mặt của Trình Đoan Ngo và khuôn mặt của người thiếu nữ im lặng không nói một lời năm đó cứ hiện ra trước mắt anh ta.

Lục Ứng Khâm nhìn đôi môi đỏ hồng của Trình Đoan Ngo không chớp mắt. “Ông chủ Lục muốn như cùng tôi, tôi làm gì có lý do mà không phục tùng? chỉ có điều, hy vọng là sau khi ông chủ Lục thỏa mãn rồi thì có thể buông tha cho tôi, có dục vọng với loại phụ nữ đề hèn như tôi, chắc ông chủ Lục cũng cảm thấy bị sỉ nhục, đúng không?”

Rõ ràng cô cuoiwg, rõ ràng biểu hiện của cô rất quyến rũ và đáng yêu nhưng trong đáy mắt cô lại là sự lạnh lùng băng giá.

Lục Ứng Khâm cảm thấy khó thở, từng trận gió lạnh thổi đến đông lưng rồi ủa vào trong tim, toàn thân lạnh toát.

Trình Đoan Ngo vẫn tiếp tục động tác của mình, ngón tay trắng nõn của cô cời từng chiếc, từng chiếc cúc áo, làn da trắng mịn, tinh khiết như sương buổi sớm dần lộ ra sau lớp áo mỏng manh đó. Lục Ứng Khâm bỗng cảm thấy huyết thái dương đập liên hồi. Những động tác và lời nói của Trình Đoan Ngo giống như một bàn tay vô hình tát mạnh vào anh ta khiến anh ta không còn mặt mũi nào nữa.

Sắc mặt của Lục Ứng Khâm càng lớn càng trở nên giận dữ, hung tợn, trông mắt nhìn cô bùng bùng sát khí, nhưng cô lại đứng đưng, không chút sợ hãi. Cô đột nhiên dừng tay, che cơ thể đang dần lỏa lồ trước mặt anh ta rồi lại nhanh chóng buông tay ra.

Trước mặt anh ta là một cơ thể mà bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy cũng ngất ngây, mê dại. Lục Ứng Khâm cũng không phải ngoại lệ, anh ra bị hấp dẫn bởi hình ảnh vô cùng đẹp đẽ trước mắt ấy. những lời nói chế giễu của Trình Đoan Ngo khiến Lục Ứng Khâm đang chìm đắm trong mê dại phải bừng tỉnh: “Ông chủ Lục kéo tôi vào đây vì cái này sao? Làm ơn nhanh cho, xong rồi thì đương ai nấy đi.”

“Láo xược!” Toàn thân Lục Ứng Khâm lúc này như bị một ngọn lửa mạnh mẽ thiêu đốt. Anh ta giận dữ nhìn Trình Đoan Ngo như muốn xé cô ra thành từng mảnh.

“Bốp!” Trong cơn thịnh nộ, Lục Ứng Khâm không thể kiềm chế, gior tay tát Trình Đoan Ngo một cái thật mạnh. Cô lão đảo. Cô đang mất thăng bằng thì Lục Ứng Khâm đưa tay kéo lại.

Trình Đoan Ngo theo bản năng co người ôm lấy vai mình để tự vệ. Nhưng làm sao cô có đủ sức để đầu lại Lục Ứng Khâm cơ chứ? Cô quá gầy yếu, chiếc cổ trắng nõn, nhỏ nhắn liền bị bàn tay mạnh mẽ của Lục Ứng Khâm siết chặt. Anh ta chẳng cần tốn một chút sức lực cũng có thể bốp gãy cổ cô.

Trong mắt anh ta lúc này chỉ có ánh nhìn độc ác. “Trình Đoan Ngo! Tôi cảnh cáo cô! Đừng có chọc tức tôi! Đừng có nghĩ kích động tôi như vậy là có tác dụng! Đề đối phó với cô, đến ngón tay út, tôi cũng chẳng cần dùng đến. Mẹ kiếp, cô không có đủ tư cách để đầu với tôi!”

Anh ta giận dữ ném Trình Đoan Ngo sang một bên, Trình Đoan Ngo bị

Ngã mạnh xuống đất. Toàn thân đau đớn. Cô từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Lục Ứng Khâm nở nụ cười lạnh lùng.

Nụ cười đó khiến Lục Ứng Khâm thấy tức mắt muốn xé nát khuôn mặt bé nhỏ của cô. Nhưng thấy bộ dạng không còn chút khả năng phản kháng của Trình Đoan Ngo, không hiểu sao anh ta lại cảm thấy không nở ra tay.

Trên khuôn mặt trắng trẻo của cô hằn sâu năm ngón tay đỏ chót, trông càng nổi bật. Anh ta siết chặt bàn tay trong lòng dâng lên chút hối hận.

Anh ta cũng không biết rốt cuộc mình bị làm sao nữa, mỗi lần chạm đến người phụ nữ này là anh ta lại mất hết lý trí, cứ đối diện với cô, anh ta lại không thể kiểm soát nổi mình. Anh ta không thể tin sự thật rằng mình muốn được cô đến như vậy.

Anh ta trừng mắt, hằm hằm nhìn Trình Đoan Ngo, cắn răng buông một câu: “Trình Đoan Ngo! Cô giỏi lắm!” rồi phui tay áo rồi đi.

Anh ta không muốn dừng lại dù chỉ một khắc, cũng không muốn gặp lại cô dù chỉ một khắc. Anh ta sợ rằng chỉ một giây nữa thôi, anh ta sẽ không kiềm chế nổi mà chạy đến ôm lấy cô.

Giống như cô nói, có ham muốn với cô là sự sỉ nhục đối với anh ta. Anh ta không thể. Tuyệt đối không thể...

Lục Ứng Khâm đã rời đi từ rất lâu rồi mà Trình Đoan Ngo vẫn ở yên đó, không động đậy. Lúc anh ta ở đó, cô đã cố kìm nén để nước mắt không trào ra.

Nhưng lúc này, khi mà bốn phía tối đen như mực, cô không thể kìm nén được nữa, nước mắt cứ thế rơi.

Những giọt nước mắt nóng bỏng lăn dài trên má, chạm vào vết thương trên mặt khiến cô thấy bỏng rát. Cô đưa tay lau đi vết máu ở khóe miệng. Vết thương trên mặt rất đau, nhưng dù có đau hơn đi chăng nữa thì cũng không thể bằng nỗi đau trong trái tim. Tim cô nhói đau như bị dao cứa, đến mức không thể thở nổi nữa.

Cô oán hận vì mình vô dụng, đến mức này rồi mà vẫn không thể thay đổi. Lục Ứng Khâm, người đàn ông ấy, cô yêu anh mơ hồ, mà hận cũng thật mơ hồ.

Anh ta đã sai sao? Anh ta không sai, chỉ là vì anh ta không yêu cô.

Còn cô thì sao? Cô sai vì đã làm cho mọi thứ rối tung rồi mù, sai vì đã thất bại thảm hại, sai vì cô yêu anh ta sao?

Tình yêu đôi khi thật sự là lưỡi dao tàn nhẫn nhất, đâm thẳng vào người ta đến nỗi cơ thể đầm máu mà vẫn cứ u mê, không chịu thức tỉnh.

Sau khi tiễn Du Đông lên xe, Du Giai Giai mới phát hiện ra rằng Lục Ứng Khâm và Trình Đoan Ngo đều biến mất rất lâu rồi.

Cô không thể nghĩ ngợi lung tung.

Hôm nay, lúc ở bàn tiệc, ánh mắt Lục Ứng Khâm hướng về phía Trình Đoan Ngo, không chút che giấu khiến Du Giai Giai dù có khoan dung, độ lượng thế nào chăng nữa cũng không thể làm bộ như không nhìn thấy được. thái độ rất khác thường của Lục Ứng Khâm đối với Trình Đoan Ngo ngày hôm nay

khiến tâm trạng Du Giai Giai càng hỗn loạn.

Cô không muốn thừa nhận, nhưng không thể, thái độ của Lục Ứng Khâm ở một góc cửa thoát hiểm gần thang máy.

Du Giai Giai đi giày cao gót nên tiếng bước chân không hề nhỏ, vậy mà Lục Ứng Khâm lại như không nghe thấy gì.

Anh đẩy mạnh cánh cửa thoát hiểm, định bước đi nhưng bỗng dừng lại. anh ta nhũu chặt mày, toàn thân toát lên vẻ bức bối. Du Giai Giai có chút tò mò, đứng nép sau một chiếc bình sứ lớn ở một góc khuất gần đó để anh không nhìn thấy, nín thở nhìn theo.

Lục Ứng Khâm lúc này có vẻ đã rất thông suốt, trông mắt đen sâu thẳm, ánh mắt sáng quắc, bất cứ ai nhìn cũng thấy sợ.

Anh ta buồn phiền rút một điều thuốc từ trong túi ra nhưng tìm mãi mà không thấy bật lửa. Anh ta bức tức vút điều thuốc xuống đất rồi giẫm mạnh cho đến khi nó nát vụn. Anh ta ảo não vò đầu, bứt tóc. Hành động đó khiến Du Giai Giai vừa thấy quen lại vừa thấy xa lạ.

Lục Ứng Khâm mà cô từng quen biết chưa bao giờ có tâm trạng hoảng loạn, lúng túng như vậy. Anh ta đứng đó một lúc, hét lên một tiếng giận dữ rồi sai bước rồi đi.

Lúc lâu sau, Du Giai Giai mới tò mò bước đến chỗ mà anh ta vừa đứng. còn chưa tới cửa, cô đã nghe thấy tiếng nước nở của một cô gái đằng sau cánh cửa ấy.

Tìm cô bỗng loạn nhịp.

Tiếng nước nở đó sao mà quen thế!

Là Trình Đoan Ngo.

Cô như bị dội nước lạnh từ trên đầu xuống. Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ Du Giai Giai cảm thấy bất lực như lúc này.

Cô cứ im lặng đứng ở cửa cho đến khi tiếng khóc kia ngừng hẳn, rồi người phụ nữ ấy từ đằng sau cửa bước ra. . .

Trình Đoan Ngo mặc áo khoác rồi đứng dậy. Cô phui sạch bụi bám trên người, chỉnh lại mái tóc rối bời, sau đó mới rời đi.

Lúc bị ngã, hình như cô bị tẹo chân, mắt cá chân đau nhức. Mỗi bước đi lại khiến cô phải hít một hơi thật sâu. Cô bước từng bước chậm chạp, toàn thân đau đến không thể chịu nổi. Cô không ngờ mình lại gặp Du Giai Giai ở đây.

Du Giai Giai nhìn cô, ánh mắt trầm tư suy nghĩ. Cô đoán hồi lâu rồi nhoen miệng cười với cô ta.

Du Giai Giai khẽ gật đầu. Trình Đoan Ngo không nghĩ gì thêm, lê đôi chân đau đó, bước tiếp. Bất ngờ Du Giai Giai kéo cô lại.

Trình Đoan Ngo quay lại, hỏi về khó khăn: “Có việc gì à?” Vì khóc lâu nên giọng cô hơi khàn.

Chẳng cần soi gương cô cũng biết bộ dạng lúc này của mình trông tiêu tụy thế nào, hai mắt đỏ ra sao, nhưng cô chẳng muốn nghĩ nhiều, trước mắt Du Giai Giai và Lục Ứng Khâm, cô đã chẳng còn thể diện hay tôn nghiêm từ lâu rồi.

“Đoan Ngo...” Du Giai Giai định nói gì đó nhưng lại thôi. Cô ta nhìn những dấu tay đỏ hằn trên má Trình Đoan Ngo, thờ dài nột tiếng. “Không sao chứ?”

Trình Đoan Ngo có chút không thoải mái, lắc lắc đầu, cố gắng quay bên má không bị thương về phía Du Giai Giai để phần nào che đi bên má bị thương, giấu đầu hở đuôi nói: “Vừa rồi bước xuống cầu thang bị ngã, cả chân và mặt đều va xuống đất, thật là đen đủi.”

Trình Đoan Ngo và Du Giai Giai đứng sát nhau. Mùi hương trên người Du Giai Giai khiến Trình Đoan Ngo cảm thấy châm chọc. vừa rồi, lúc Lục Ứng Khâm ôm cô mùi hương toát ra từ người anh ta cũng là loại mùi hương có đẳng cấp như thế này.

Cô bỗng thấy thật buồn cười, tự giễu: Còn vương vấn gì nữa chứ? Lục Ứng Khâm cũng sắp kết hôn rồi, vậy mà chẳng chịu thua mình chút nào.

“Đoan Ngo...” Du Giai Giai thờ dài một tiếng, hồi lâu mới nói tiếp: “Vừa rồi tôi nhìn thấy Lục Ứng Khâm từ đây đi ra...” Cô ta không nói hết câu nhưng ý tứ đã quá rõ ràng khiến Trình Đoan Ngo cảm thấy khó chịu.

Trình Đoan Ngo cười ngượng ngùng, không khẳng định cũng chẳng phủ định, nói: “Nếu không có gì nữa thì tôi đi trước đây.” Trình Đoan Ngo không muốn nói thêm điều gì với bạn gái của Lục Ứng Khâm nữa. Mặc dù Du Giai Giai là em gái của Du Đông nhưng Trình Đoan Ngo vẫn không muốn nói nhiều với cô ta. Cô mệt mỏi đến mức chẳng muốn giả vờ thân thiện để hàn huyên với cô ta. Nói với cô ta chưa được một câu, cô đã cảm thấy khng chịu nổi. cô không muốn tiếp tục nữa.

“Đợi đã!” Du Giai Giai lại cản bước Trình Đoan Ngo. Cô ta hít một hơi thật sâu rồi trịnh trọng nói: “Đoan Ngo, tôi muốn cầu xin chị một điều.”

“Gì vậy?” Trình Đoan Ngo thấy khó chịu, Du Giai Giai mà cũng cầu xin cô sao?

Cô ta hơi nhũu mày, người đẹp quả nhiên vẫn là người đẹp, chỉ hơi nhũu mày thôi cũng khiến người ta cảm thấy thương xót.

“Đoan Ngo, tôi biết yêu cầu của tôi hơi quá đáng, nhưng tôi vẫn muốn nói...” Cô ta ngập ngừng một chút rồi lại ngẩng đầu lên, nói: “Tôi hi vọng chị tránh xa Lục Ứng Khâm một chút.”

“Gi cơ?” Trình Đoan Ngo cảm thấy thật nực cười, lẽ nào cô tránh Lục Ứng Khâm vẫn chưa đủ xa sao?

“Tôi biết, là Ứng Khâm...” Du Giai Giai hơi cúi đầu. “Tôi biết chị cũng không có cách nào khác nhưng tôi vẫn hi vọng chị có thể tránh xa Lục Ứng Khâm một chút, vì bản thân chị, vì anh trai tôi và cũng là vì tôi. tôi sẵn sàng bỏ tiền ra để chị và anh trai tôi rời khỏi nơi này, đi London, Paris, Zurich... hay bất cứ nơi nào khác, chỉ cần là nơi chị muốn.”

“Tại sao?”

“Không có tại sao gì cả!” Du Giai Giai thân nhiên cười. “Tất nhiên, tôi sẵn sàng bỏ tiền ra để cầu xin chị.”

Du Giai Giai ngẩng đầu lên nhìn cô. “Chỉ cần chị đồng ý đi, tôi sẽ trả lại Đông Thiên cho chị.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Trình Đoan Ngo không đi tìm Du Đông, để anh nhìn thấy vết thương trên mặt cô lúc này thì chỉ khiến hai người thêm khó xử. cũng may Du Đông đã say khướt và được đưa về nhà rồi.

Trình Đoan Ngo cũng không gọi xe, chậm rãi đi bộ về nhà.

Ánh trăng mờ ảo, ánh đèn hai bên đường chiếu rọi. Đêm khuya, trên đường không có một bóng người, chỉ có vài chiếc xe qua lại, ánh đèn xe sáng quắc rọi vào mắt rồi lướt qua rất nhanh. Trình Đoan Ngo rệu rã lê từng bước chân. Con đường dường như cứ dài vô tận, đi mãi không nhìn thấy điểm cuối con đường, vậy mà Trình Đoan Ngo không hề thấy điểm cuối con đường, vậy mà Trình Đoan Ngo không hề cảm thấy mệt mỏi.

Cô đi rất lâu, đôi giày cao gót giống như chiếc kim nhọn đâm vào chân cô, đau đến tê dại, nhưng cô vẫn không muốn dừng lại.

Tùng đột gió đêm tấp vào mặt và cơ thể gầy gò của cô, cô thấy lạnh, đưa hai tay ôm lấy mình, đôi yau lạnh buốt chạm vào da thịt lại càng lạnh giá.

Rồi cô ngồi xuống bên đường, tựa vào một cây bạch dương nhỏ gần đó, nhắm mắt lại, trông cô lúc này như con ma men say khướt chẳng ra bộ dạng gì nữa. Hồi lâu sau, cô mới từ từ mở to mắt mệt mỏi, bên má bị Lục Ứng Khâm tát giờ sưng vù khiến cô cảm thấy hơi khó chớp mắt.

Thái độ của Lục Ứng Khâm vẫn không hề thay đổi, chỉ cần nhìn thấy cô là khuôn mặt ngay lập tức lộ rõ vẻ lạnh lùng đến thấu xương. Trình Đoan Ngo chưa bao giờ nhìn thấy chút ấm áp trên khuôn mặt anh ta.

Cô lấy chứng minh thư trong túi ra. Mặt sau của chứng minh thư có dán một miếng Plastic mỏng. Cô chưa bao giờ để nó rời khỏi người ngay cả Trình Lạc Minh cũng chưa từng để ý.

Cô cẩn thận lấy nó ra rồi từ từ bóc tấm ảnh trong miếng plastic đó, cẩn thận cầm tấm ảnh ấy, nhìn chăm chú rồi vuốt cho phẳng, giống như một người điên đang ngây dại.

Đó là ảnh của Lục Ứng Khâm mà trước đây Trình Đoan Ngo xé trộm được trên tấm thẻ học sinh, bên trên vẫn nhìn rõ dấu in lỗi lờ mờ. Bảy năm qua, Trình Đoan Ngo chưa từng để nó rời khỏi mình. Nói cô hèn mọn cũng được, bảo cô ảo tưởng cũng chẳng sao, cô vẫn ngốc nghếch như vậy chẳng ai khuyên nhủ được.

Một tình yêu đơn phương đến hèn nọ, tình yêu ấy tựa như ánh trăng trên trời cao, xa với lắm, chẳng thể với tới nhưng vẫn cố hướng đến.

Trăng trên trời tuy đẹp nhưng không phải muốn là có thể với tới.

Trình Đoan Ngo cứ nghĩ rằng, cả đời này cô không thể yêu thương được ai nữa.

Bảy năm qua, cô đã yêu đến hết sức lực cùng kiệt, trái tim biến thành tro tàn.

Cô đã từng nghĩ cả đời này không gặp lại Lục Ứng Khâm nữa, cho nên cô mới ảo tưởng ngốc nghếch rằng, một ngày nào đó, khi Đông Thiên trưởng

thành, cô có thể lui về ở ẩn, trước lúc rời khỏi thế giới này, cô sẽ cầm tấm ảnh này và nói với con: “Đông Thiên, đây chính là bố của con.”

Tiếc rằng, cuối cùng Lục Ứng Khâm không cho cô cơ hội ấy. Anh ta mang đứa con của cô đi nhưng lại cự tuyệt cô. Cô vẫn luôn biết cái kết cục này.

Từ trước đến giờ, Lục Ứng Khâm chưa bao giờ để cô có được những thứ thuộc về anh ta ngay đến một tấm ảnh cũng keo kiệt, không muốn cho cô.

Anh ta bị ép đưa cô đi chơi, những chưa bao giờ chụp ảnh cùng cô, cho dù có bị người khác đẩy đến trước ống kính máy ảnh thì anh ta nhất định phải đứng ở một góc thật xa Trình Đoan Ngo. Khi ấy, cô chỉ nghĩ đơn giản rằng chỉ cần có thời gian, chắc chắn một ngày nào đó Lục Ứng Khâm sẽ chấp nhận cô.

Tiếc rằng, cuối cùng, cô cũng không đợi được đến ngày đó.

Đến tận hôm nay, cô cũng không biết rằng mình hạnh phúc hay bất hạnh nữa, chỉ đứng một lần gần gũi đó thôi mà cô đã có được Đông Thiên. Phải nói rằng thật sự không dễ chống lại số phận, Lục Ứng Khâm chưa bao giờ để Trình Đoan Ngo có được bất cứ thứ gì từ anh ta, nhưng cuối cùng cô lại có được Đông Thiên.

Cô nghĩ rằng, một đứa trẻ là kỷ niệm đẹp nhất của tình yêu nhưng lại quên rằng đứa trẻ này cũng là sự si nhục nhất đối với Lục Ứng Khâm. Anh ta căm ghét cô như thế, hận cô như thế, vậy mà cô vẫn không biết điều, để hèn sở hữu thứ thuộc về anh ta.

Bảy năm qua, cô thường mơ thấy ác mộng. Nhưng giấc mơ thật kỳ lạ, trong giấc mơ đó. Lục Ứng Khâm chỉ có một thân một mình, chẳng ai giúp đỡ, anh ta bị một nhóm người đánh đến thoi thóp thờ những vẫn kiên cường đứng dậy, toàn thân run rẩy nhưng vẫn đứng thẳng người. Anh ta đứng quay lưng về phía Trình Đoan Ngo, cho dù cô có gọi thế nào anh vẫn không chịu quay đầu nhìn lại.

Dù đã bảy năm trôi qua, cảm giác bất lực đó vẫn chân thực đến vậy.

Sau mỗi cơn ác mộng, trên mặt cô lại đầm đìa nước mắt, điều đó cho thấy cô đã khủng hoảng như thế nào trong giấc mơ.

Thực tế, bây giờ, làm gì có ai dám đánh Lục Ứng Khâm chứ? Còn cô, ngay đến chăm sóc bản thân mình còn chẳng làm được, vậy mà còn thừa hơi rồi sức lo lắng cho người khác.

Lục Ứng Khâm luôn nói rằng cô nợ anh ta. Đúng, cô nợ anh ta, nhưng còn tình yêu sâu đậm mà cô dành cho anh ta thì sao? Anh ta chưa bao giờ để ý đến điều đó, luôn chà đạp lên nó một cách tàn nhẫn. Đến cuối cùng nay cả bản thân cô cũng không nỡ nhìn trái tim mình tan nát.

Ai đó đã từng nói rằng, yêu không hối tiếc. Nếu thật sự là yêu không hối tiếc, vậy thì liệu cô có thể tự trách chính bản thân mình để được cứu rồi không?

Trình Lạc Minh đã nhiều lần nói với cô: “Trình Đoan Ngo, em điên rồi! em có biết Lục Ứng Khâm là ai không? Nếu như không phải Lục Ứng Khâm lợi dụng lúc bố gặp chuyện không may để hãm hại thì chúng ta có phải sống những ngày tháng cực khổ này không?...cho dù bố đã qua đời và không thể không chế được nó đi nữa thì nó cũng không nên báo đáp ân tình mà gia đình ta đã dành cho nó như vậy. Trình Đoan Ngo trước kia em còn nhỏ không hiểu hận thù là gì cũng được, nhưng đến bây giờ em vẫn không hiểu sao?! Lục Ứng Khâm là ai chứ? Là kẻ thù của chúng ta! Cho dù chúng ta không thể đầu nối nó thì em cũng không nên nhớ nhưng mãi như vậy!”

“...”

Không phải cô không hiểu những đạo lý này. Lục Ứng Khâm tàn nhẫn tuyệt tình thế nào lại còn ai hiểu sâu sắc hơn chứ? Nhưng cô không thể thuyết phục được trái tim mình. Cô luôn tâm niệm Lục Ứng Khâm là người tốt. anh ta rất lạnh lùng với người khác, anh ta cũng chẳng quan tâm đến những kẻ có quyền thế, nhưng anh ta lại sẵn sàng cứu một người ăn xin bị thương trên đường phố đến bệnh viện. Anh ta cũng không phải là người sống tốt, nhưng ta cũng chưa bao giờ nhìn người khác bằng con mắt thành kiến. Anh không giống những người đàn ông khác, cội phụ nữa là một gánh nặng.

Có những lúc Trình Đoan Ngo nghĩ, nếu như... nếu như lúc mười bảy tuổi cô không tham lam như vậy, nếu như lúc mười bảy tuổi cô chỉ âm thầm chúc anh ta thôi thì mọi chuyện sẽ không như thế này chứ?

Tiếc rằng Trình Đoan Ngo của tuổi mười bảy không hiểu biết như Trình Đoan Ngo của tuổi hai mươi tư. Cũng thật tiếc, nếu không có Trình Đoan Ngo của tuổi mười bảy thì không có Trình Đoan Ngo của tuổi hai mươi tư

Bao nhiêu năm trôi qua, cho dù cô có mệt mỏi hơn thì cũng chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ rời khỏi đây. Đến một thành phố không có Lục Ứng Khâm, đến một nơi mà cô chưa từng đến, cô không biết liệu mình có thể tồn tại được không, vì vậy cô không dám thử.

Nhưng đến hôm nay Du Giai Giai đã cho cô một cơ hội.

Cô ta nói: “Tôi sẵn sàng bỏ tiền ra để chị và anh trai tôi rời khỏi nơi này đi London, Paris, Durich...hay bất cứ nơi nào khác, chỉ cần chị muốn đi.

Cô ta còn nói: “Chỉ cần chị đồng ý rời đi. Tôi sẽ trả lại Đông Thiên cho chị.”

“...”

Mỗi một điều kiện đều khiến cô thấy lung lay, nhưng cũng không hiểu tại sao lòng mình lại trống trải. chỉ có, điều kiện Đông Thiên có trở về với cô là đủ để cô sẵn sàng chấp nhận yêu cầu này rồi và chắc chắn cô sẽ làm như vậy.

Cô đã đồng ý yêu cầu đó của Du Giai Giai không một chút do dự.

Rời khỏi đây, trốn đi thật xa, cô sẽ cùng Du Đông xây dựng một gia đình nhỏ rồi chăm sóc tốt cho hai đứa trẻ và anh trai cô.

Bức tranh này thực quá đẹp, đến mức dường như không có thật.

Có lẽ bảy năm qua cô đã quá khổ sở nên trong lòng luôn cảm thấy bất ổn. một người như cô liệu có cơ hội để được hạnh phúc không?

Cô vừa hoang mang vừa sợ hãi.

Cô cúi xuống, thất thần nhìn tấm ảnh Lục Ứng Khâm đã chụp từ cách đây rất lâu, cảm thấy mọi thứ trước mắt mình cứ nhòa đi. Trong đầu tựa như có một cục tẩy đang xóa não cô, không thể nhớ bộ dạng của Lục Ứng Khâm nữa.

Cô xé vụn tấm ảnh, để mặc chúng bay là tà trong gió sau đó những mảnh vụn ấu trĩ chậm rãi rơi xuống mặt đất ẩm ướt, không ai có thể ghép chúng thành hình dạng ban đầu được nữa, giống như kết cục của họ vậy.

Trình Đoan Ngọ buồn bã nghĩ: lần này thực sự là “vĩnh biệt” sao?

Không ngờ cô lại cảm thấy có chút luyến tiếc...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Thoạt đầu, khi nghe mọi thứ đã được thu xếp, Trình Lạc Minh không thực sự đồng ý, anh vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng anh em nhà họ Du, đặc biệt là Du Giai Giai.

“Du Giai Giai thực lòng muốn giúp em hay là muốn hại em? Em dễ dàng tin cô ta như vậy sao?” Sự lo lắng của anh không phải là không có lý, nhưng đối với một người chẳng có gì trong tay như Trình Đoan Ngọ thì có gì phải sợ chứ? Đánh cược một lần, biết đâu lại có tất cả, nếu thua thì cũng chẳng tổn hại gì, vì cô vốn là người chẳng có gì trong tay.

“Cô ta lừa em để làm gì chứ? Để Đông Thiên ở bên cạnh Lục Ứng Khâm cũng không phải là lựa chọn tốt nhất của cô ta, trả lại con cho em để em rời đi thật xa, rồi đẩy tất cả trách nhiệm cho em chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện hay sao? Em không nghĩ là cô ta bị thiệt gì cả.”

Anh trai cô nhìn cô với ánh mắt phức tạp, thờ dài, nói: “Đôi khi anh thấy em không ngốc chút nào, phân tích cho người khác cũng đầu ra đầy, nhưng bản thân mình thì sao? Rối tinh rồi mù như một mớ bòng bong.”

Trình Đoan Ngọ cười chua xót. “Đôi khi người ngoài thường nhìn rõ ràng hơn người trong cuộc.”

“Haizz!” cuối cùng thì anh cô cũng đành theo ý cô, giọng nói mang theo chút lo lắng: “Hy vọng Du Giai Giai không lừa chúng ta!”

Trình Đoan Ngọ lại thờ dài. “Anh, giờ đây anh em mình cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.”

Anh cô cũng thờ dài. “Anh thực sự cũng nhớ Đông Thiên.”

Trình Đoan Ngọ mỉm cười. “Chúng ta sẽ sớm được đoàn tụ thôi.”

Anh cô nhìn xa xăm, buồn rầu nói: “Hy vọng thế, giờ chúng ta đang ở thế bị động, chỉ có thể làm như vậy thôi, mọi việc cứ để cho ông trời sắp đặt vậy.”

“...”

Hôm Trình Đoan Ngọ xin thôi việc cũng đúng lúc Trương Kiều trực ban. Nghe Trình Đoan Ngọ nói sẽ thôi việc, Trương Kiều khóc rưng rức, không giấu được sự tiếc nuối.

“Cái con nhỏ này nói đi là đi sao? Thật chẳng có lương tâm gì cả.”

Trình Đoan Ngọ cũng cảm thấy có chút lưu luyến, làm việc cùng nhau lâu như vậy, cũng may có nhiều đồng nghiệp giúp đỡ, giờ bỗng rời đi, cô cũng cảm thấy trong lòng trống trải...

Trương Kiều lau nước mắt hỏi: “Em sẽ đi đâu mà phải xin thôi việc? Đi xa à?”

Trình Đoan Ngo gật gật đầu. “Rất xa” xa tận bên kia đại dương và sẽ một đi không trở lại.

Trương Kiều cũng gắng hỏi gì thêm, cô ấy nghĩ ngợi một lúc mới nói: “Anh Trình có đi cùng không?”

“Có, anh ấy không đi cùng thì em có thể đi đâu được chứ?” Cô trả lời theo bản năng, một lúc sau mới nghĩ ra bèn cười, trêu chọc: “Chị đúng là không đứng đắn, suốt này chỉ quan tâm đến anh trai em thôi, lần này là việc gì nữa đây?” Tình cảm của Trương Kiều đối với anh cô, sao cô lại không biết chứ, nhưng hoàn cảnh gia đình của Trương Kiều có như thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể gả cho một người đàn ông không nhà, không xe và cũng không có khả năng lao động như anh cô được. Trước đây, cô cũng đã thử dò hỏi ý anh trai, nhưng anh từ chối gay gắt, anh không muốn làm liên lụy đến bất cứ ai.

Cứ nghĩ rằng Trương Kiều sẽ mắng cô vài câu, không ngờ cô ấy lại thương cảm nói: “Anh Trình dù gì thì cũng là một sinh viên đại học, gặp gỡ nhiều người có học thức, chị làm sao mà xứng chứ!” Trương Kiều lại thở dài một tiếng em không phải xuất thân từ gia đình bình thường, cả hai đều xinh đẹp, tuấn tú, hơn người như vậy, rõ ràng là những người có địa vị trong xã hội.”

Những người làm việc trong siêu thị đa số là phụ nữ trung niên, cũng có một số tốt nghiệp cao đẳng, như Trương Kiều chẳng hạn, không học hành đến nơi đến chốn nên luôn cảm thấy sùng bái những người tốt nghiệp đại học, thạc sĩ. Có thể sẽ có người cười chê bọn họ là nông cạn, nhưng Trình Đoan Ngo lại thấy họ còn đáng yêu hơn rất nhiều người được học cao. Cuộc sống của bọn họ không được tốt lắm nhưng hay giúp đỡ người khác, bình thường cũng tính toán chi ly, nhưng khi gặp chuyện đại sự thì rất oai phong,凛冽. Trình Đoan Ngo có thể chống chọi cho đến bây giờ và cũng là nhờ sự giúp đỡ vô tư của họ.

Cô không có ý bào chữa nhưng vẫn không thể không nói. “Tình tình anh trai em thì chị cũng biết rồi đấy, anh ấy không muốn làm liên lụy đến bất cứ ai.”

“Chị biết.” Trương Kiều cười. “Anh Trình là người tốt.”

“Trương Kiều, suốt thời gian vừa qua cũng nhờ chị giúp đỡ nhiều, nếu không, chắc em bị đuổi việc từ lâu rồi.”

Trương Kiều liếc mắt nhìn cô, xò lời nói: “Chẳng qua là đàn chị nhân rồi thì buông chân buồn thay về việc ra làm thôi ấy mà.”

“Sau này...” Trình Đoan Ngo không phải là người biết nói những lời hoa mỹ, cô chỉ biết nói những lời từ tận đáy lòng, “Sau này chị phải sống thật tốt nhé, tìm một người đàn ông tốt mà lấy. đừng cố chọi đấy!”

“Cái con bé này, nói nghe xót xa thế, chị lại muốn khóc rồi đây này!”

Trình Đoan Ngo thấy cô hòng nghẹn nghẹn, cô đưa tay ôm Trương Kiều. “Thực sự rất cảm ơn chị...”

Buổi tối hôm đó, sau khi sắp xếp xong tất cả mọi thứ, cả Trình Đoan Ngo và anh trai đều không thể nào ngủ được. qua tám rèm cũ kĩ, cô mơ hồ nhìn thấy bóng lưng của anh trai đang quay về phía mình.

Đèn trong phòng đã tắt chỉ còn ánh trăng chiếu vào Trình Đoan Ngo trở mình khiến chiếc giường cũ kỹ kêu cọt kẹt.

Anh trai nằm bên cạnh bỗng lên tiếng: “Đoan Ngo.” Giọng anh cô rất nhẹ.

Nhiều năm như vậy, anh em họ cùng đứa nhỏ bên cạnh nương tựa vào nhau mà sống, đôi khi cũng chỉ vì chuyện cùi lừa dầu mỡ mà cãi vã, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ tách rời nhau.

“Dạ!”

“Sáng mai, anh đưa em đi đón Đông Thiên nhé!” Cả buổi tối, Trình Lạc Minh cứ máy mất liên tục, trong lòng thấy bất an.

“Không cần đâu, anh và Du Đông cứ đi thẳng ra sân bay, anh ấy còn có Lạc Lạc nữa, anh đỡ lấy một tay.”

Anh cô im lặng hồi lâu, không tán thành mà cũng chẳng phản đối, rồi đột nhiên hỏi một câu: “Đoan Ngo, em thực sự muốn sống với Du Đông cả đời à?”

Trình Đoan Ngo ngây người một hồi, rất lâu sau mới trả lời: “câu hỏi này có quan trọng không?”

Anh cô thở dài. “Không quan trọng.” Anh ngập ngừng một lúc rồi quay người hỏi: “Đoan Ngo, em có hối hận khi sinh ra Đông Thiên không?”

Bảy năm qua, anh cô chưa bao giờ hỏi cô câu này. Thấy Trình Đoan Ngo sống rất khổ sở, cũng rất nhiều người hỏi cô câu này, chỉ có duy nhất anh trai cô chưa hỏi thế.

Trình Đoan Ngo nghẹn ngào, sáu năm qua, hai anh em họ đã cùng chịu đựng rất nhiều khổ cực và mệt mỏi chỉ để nuôi nấng Đông Thiên không lớn. anh trai cô chưa bao giờ oán hận, Đông Thiên bị bệnh, cô phải đi bán máu, anh trai cô cũng đi bán máu. Anh đối xử với Đông Thiên như đối với con đẻ. Anh cô cũng bị bệnh, nhưng vẫn cố chịu đựng, kể cả là người ngoài nhìn vào cũng biết rằng những lúc anh ấy bị phát bệnh thì đau đớn, khổ sở thế nào, nhưng anh vẫn cố chịu đựng, rất nhiều năm như vậy rồi.

“Em không hối hận...” giọng nói của Trình Đoan Ngo có vẻ run run. “Nếu cho em cơ hội được lựa chọn một lần nữa em vẫn sẽ lựa chọn sinh thằng bé.”

Anh cô mỉm cười. “Không hổ danh là em gái anh, rất cứng cỏi.” Anh cô cười nhẹ nhõm, đã bao năm rồi cô chưa từng thấy anh cười nhẹ nhõm như vậy.

“Ngày mai, nếu thật sự có thể rời khỏi đây, sau này chúng ta sẽ quên tất cả mọi thứ mà sống cho thật tốt.”

Trình Đoan Ngo hiểu ý của anh. Anh cô luôn cảm thấy canh cánh trong lòng, chuyện của quá khứ, có lẽ thời gian thực sự là phương thuốc hữu hiệu để làm dịu vết thương ngay cả anh cô cũng buông tay rồi.

“Anh..”

“Đoan Ngo, trước đây là do anh quá cố chấp, luôn áp đặt ý nghĩ của mình lên em, luôn nhắc nhở em không được quên đi thù hận.” Anh cười, tự giễu. “Giờ nghĩ lại anh mới thấy chính mình đã làm cho em gái phải sống một môi thế này. Hận người khác quá là một môi, anh nghĩ tốt nhất vẫn nên sống một cách yên ổn, còn điều gì tốt hơn là được sống vui vẻ chứ?... thực ra, Lục Ứng Khâm cũng không có lỗi gì với chúng ta, không phải bố thường nói “thi ân bất cầu báo!” sao? Hơn nữa, cũng chẳng phải chúng ta giúp đỡ người khác, chẳng ai quy định rằng con người phải có lương tâm, phải báo đáp những người đã giúp đỡ mình. Hồi đó cũng chẳng phải là do Lục Ứng Khâm tố giác bố, cậu ta là người có bản lĩnh thì mới có thể duy trì và phát triển việc kinh doanh của nhà họ Trình đang trong cảnh rối tinh rối mù. Nếu giao cho anh, chưa chắc anh đã làm được.”

Trình Đoan Ngo biết tại sao anh cô lại nói như vậy chẳng qua anh hi vọng cô có thể bớt cảm thấy tội lỗi. tâm tư của cô, người anh trau dồi tối bên cô sao không hiểu được chứ?.

Cô mệt mỏi, có lẽ nào anh trai cô không như vậy?

Cô nghĩ mà thấy lòng chua xót, mắt đỏ hoe, giọng nức nhen: “Anh đừng nói đùa nữa, em hiểu mà!”

...

Cô phải rời khỏi đây, sau này sẽ không ai làm tổn thương cô nữa, kể cả Lục Ứng Khâm.

Từ lúc cô xé nát tấm ảnh đó, cô đã thầm thề rằng không bao giờ để mình rơi vào tình yêu mù quáng thêm một lần nữa.

Cô và Lục Ứng Khâm sẽ vẫn tiếp tục cuộc sống như trước kia.

Anh ta không yêu cô, cô rời xa anh ta. Từ nay về sau, mỗi người một ngã, chẳng ai làm tổn thương đến ai nữa. Tình yêu đối với cô cũng giống như bát nước đã đổ đi.

Cô sẽ không chờ mong Lục Ứng Khâm ngoảnh đầu lại nữa, cô hiểu rằng, đừng yêu cầu bất cứ điều gì với người không yêu mình, đừng cho anh ta cơ hội coi thường mình, anh ta không yêu mình thì mình càng phải yêu bản thân.

Trước kia, Trình Đoan Ngo thường nghĩ, nếu một ngày nào đó có người cũng làm cho Lục Ứng Khâm bị tổn thương sâu sắc, giống như anh ta gây ra cho cô thì liệu cô có cảm thấy vui vẻ không?

Và câu trả lời lại không. Bởi cô không muốn trên thế gian này lại có thêm một trái tim tan vỡ nữa.

Anh trai hỏi cô, có thật sự muốn sống cùng Du Đông đến hết đời không? Cô cảm thấy câu trả lời không quan trọng. Du Đông có thể mang lại cho cô sợ bình yên mà cô muốn, cô sẵn lòng sống cùng anh, như vậy là đủ rồi, sự hứa hẹn cho cả cuộc đời là quá nặng nề, cô đã không còn tin vào điều ấy từ lâu rồi, cô trở thành một người thực tế hơn, chỉ nguyện tin rằng hết một ngày thì sẽ đến ngày khác.

Có lẽ cô sẽ không yêu thêm bất kỳ ai nữa. không phải là vì họ không tốt mà là vì cô không còn thấy thích hợp để yêu đương nữa, cô quá cố chấp, quá bảo thủ nên cứ chắt trong tim mình, chẳng đi đâu nữa là an toàn nhất.

Trình Đoan Ngo nhìn lên trần nhà, trầm trọng nói: “Hận thù sẽ chẳng bao giờ kết thúc, nhưng em chỉ muốn sống thật tốt, không phải để chứng tỏ với bất kỳ ai, mà là chính bản thân mà thôi.”

“Em gái ngoan, em thực sự trưởng thành rồi, hiểu mọi việc thấu đáo hơn anh rồi. Thôi, mau ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm, chẳng lẽ em không muốn gặp Đông Thiên à?”

Trình Đoan Ngo bĩu môi, người khơi chuyện trước là anh cô, người phá vỡ bầu không khí yên tĩnh cũng là anh cô. Cô tò vè giận dữ, nói: “Anh sau này nếu gặp được cô gái nào phù hợp cũng phải kết hôn nhé! Đông Thiên là con em, sau này anh thích chơi thì tự đi mà đề!”

“Ghê chứ, cái con bé này, lại còn so đo với cả anh à?”

“...”

Đêm hôm đó, cả hai anh em họ đều có một giấc mơ bình yên nhất trong nhiều năm qua, họ đều mong chờ một ngày mai tốt đẹp, một tương lai ấm áp, đâu ngờ rằng khi tỉnh giấc, điều nghênh đón họ lại là một cơn ác mộng.

Mới sáng sớm, Du Đông đã tới. Hành lý của Trình Đoan Ngo cũng không nhiều nên đều để anh trai xách cả đi. Anh cô cùng Du Đông lên xe rồi nhưng vẫn không thấy yên tâm lắm, ngo đầu ra hỏi: “Có thật là không cần anh đi cùng em không?”

Trình Đoan Ngọ nhìn hai người đàn ông trước mặt giờ chẳng khác nào hau bà mẹ lắm lời, trừng mắt, nói: “Xin hai ông anh nhanh cho, đừng để trễ giờ nữa, em đi đón Đông Thiên rồi một lát nữa sẽ gặp các anh ở sân bay.”

Du Đông cũng giống như Trình Lạc Minh, không yên tâm lắm về em gái mình, giọng nói có chút lo lắng: “Có thật Giai Giai sẽ đưa Đông Thiên đến cho chúng ta không? Đoan Ngọ, anh biết là nói những câu như thế này thật không có lương tâm, nhưng dù sao Đông Thiên cũng là con trai của Lạc Ứng Khâm, thằng bé ở cạnh anh ta cũng không bị ngược đãi gì, nếu em thực sự không đón được thằng bé thì cũng mau chóng ra sân bay nhé, hôm nay chúng ta nhất định phải rời khỏi đây.”

Trình Đoan Ngọ gật đầu: “Em biết rồi!” cô bước đến vỗ nhẹ lên vai Du Đông, an ủi: “Đừng quá lo lắng, anh chăm sóc tốt cho Lạc Lạc và anh trai em là được rồi, lát nữa em sẽ đến.”

“Đi đường cẩn thận nhé!”

“Anh cũng thế!”

“...”

Ngay từ sáng sớm, Du Giai Giai đã gọi Đông Thiên dậy. Hôm qua, Lạc Ứng Khâm ở nhà cả ngày, cả tháng nay đây là lần đầu tiên anh ta ở nhà. Điều này khiến Du Giai Giai vừa ngạc nhiên lại vừa thấy bất an.

Cô nhìn đồng hồ, thời gian hẹp gấp Trình Đoan Ngọ sắp đến mà Lạc Ứng Khâm vẫn ngồi ở bàn ăn, ăn sáng xong lại còn ngồi thư thái đọc báo. Du Giai Giai bắt đầu cảm thấy sốt ruột nhưng cũng không dám thể hiện.

Cách thời gian hẹn khoảng bốn mươi phút, cuối cùng Lạc Ứng Khâm cũng có biểu hiện sẽ rời đi. Anh ta đứng dậy, chỉnh sửa áo sơ mi và cà vạt. Du Giai Giai biết ý liền mang cho anh ta chiếc áo khoác.

Lạc Ứng Khâm mặc áo khoác, cầm chiếc đồng hồ mà Du Giai Giai đưa cho, đeo lên tay, trông anh ta rất hào hoa, phong nhã. Anh ta xoay người, nheo nheo mắt nhìn Du Giai Giai, nhìn ánh mắt ấy, chẳng ai đoán được là anh ta đang nghĩ gì.

Anh ta hỏi một câu, ý tứ thâm sâu: “Giai Giai, em đã ở bên cạnh anh bao nhiêu năm rồi.”

Du Giai Giai đứng người trước câu hỏi của anh ta. Ánh mắt của anh ta thực sự là rất khó đoán, cô suy nghĩ, từ lúc chính thức thừa nhận mối quan hệ với Lạc Ứng Khâm cho đến nay cũng khá lâu rồi, cô thật thà trả lời: “Sáu năm”

Lạc Ứng Khâm chậm rãi nâng đầu lên nhìn xa xăm, bùi ngùi nói: “Hóa ra đã sáu năm rồi!”

Du Giai Giai cảm thấy chẳng khác nào mình đang bước trên lớp băng mỏng, cô hơi cúi đầu, thận trọng trả lời: “Ừm.”

“Giai Giai, em thấy anh đối xử với em tốt không?”

Thái độ của Lạc Ứng Khâm lúc này lúc này quả thật rất kỳ lạ. thậm chí Du Giai Giai còn hoài nghi, không biết có phải kế hoạch của cô bị bại lộ hay không. Cô đưa mắt nhìn Lạc Ứng Khâm mà trong lòng thấy bất ổn, nhưng rõ ràng biểu hiện của anh ta không hề có chút khác thường. Năm nay, anh ta đã ba mươi rồi, đúng thời điểm hào hoa, phong nhã nhất của đàn ông, không quá non nớt mà cũng chẳng quá từng trải. Anh ta có địa vị, quyền lực, của cải và một diện mạo có thể khiến bất cứ người phụ nữ nào gặp một lần cũng phải xao xuyến. Anh ta là một người đàn ông hoàn hảo, đối với cô đương nhiên là vô cùng tốt, cô muốn gì cũng được. Lúc anh ta tức giận thì không ai dám đến gần, chỉ có Du Giai Giai mới dám “vuốt râu hùm”, tiến đến xoa dịu cơn tức giận của anh ta.

Người ngoài đều biết Lạc Ứng Khâm vô cùng sủng ái vị hôn thê của mình. Cô là đối tượng mà hầu như tất cả những người phụ nữ khác đều ngưỡng mộ.

Du Giai Giai mỉm cười. “Anh đương nhiên là đối với em vô cùng tốt rồi.”

Lạc Ứng Khâm cũng cười, lông mày chau lại, gọi cảm mà nguy hiểm, anh ta đưa tay nâng chiếc cằm nhọn của Du Giai, khẽ hôn rồi nói: “Ngoan!”

Du Giai Giai ngẩn người bởi nụ hôn của anh ta nhưng cố gắng trấn tĩnh mỉm cười.

Nụ cười lúc này khiến Du Giai Giai cảm thấy ớn lạnh. Rồi cô nghe thấy giọng khàn khàn của anh ra cất lên: “Giai Giai, em có biết anh thích em ở điểm gì không?”

“Gì cơ?”

“Anh thích em vì em rất nghe lời anh.”

Du Giai Giai chấn động trước lời nói của anh ta, tim đập nhanh hơn nhưng vẫn cố mỉm cười.

Lạc Ứng Khâm thay giày rồi bước ra khỏi cửa, Du Giai Giai ngoan ngoãn đi theo sau. Trước khi đi, anh ta còn nói

“Em không ở nhà thì có thể đi đâu được chứ?”

“Ngoan!” giọng điệu của Lục Ứng KHâm giống như đang vỗ về thú cưng, nhưng Du Giai Giai cũng chẳng để ý.

Sau khi Lục Ứng Khâm rời đi, cô không ra khỏi cửa ngay mà gọi điện cho Trình Đoan ngọc đang rất sốt ruột chờ đợi để nói rằng cô sẽ đến muộn một tiếng.

Một tiếng sai, Du Giai Giai gọi điện cho Quan Nghĩa, vẫn là giọng nói dịu dàng: “Quan Nghĩa, Ứng KHâm đến công ty chưa? Tôi sợ anh ấy đang họp nên không muốn gọi vào máy của anh ấy, tôi có chút việc cần tìm Ứng Khâm, nếu bây giờ anh ấy không bận thì tôi sẽ gọi vào máy của anh ấy.”

Giọng của Quan Nghĩa vẫn cứng nhắc và máy móc như vậy: “Ông chủ đang họp, lát nữa tôi sẽ nhắn ông chủ gọi lại cho cô.”

Lúc này Du Giai Giai mới thấy yên tâm, cười, nói: “Không sai, vậy thì lát nữa tôi sẽ gọi cho anh ấy.”

Quan Nghĩa tắt điện thoại, Lục Ứng Khâm ngồi bên cạnh anh ta này giờ vẫn đang nhắm mắt thư giãn, nghe thất thế liền hỏi: “Du Giai Giai?”

“Vâng”

Lục Ứng Khâm cười lạnh lùng, vẻ mặt trở nên tàn nhẫn, anh ta từ từ mở to mắt, đôi mắt trắng đen rõ ràng liếc nhìn Quan Nghĩa với vẻ dữ tợn khiến Quan Nghĩa cũng cảm thấy lạnh toát cả người.

Anh ta lạnh lùng nói như một con quỷ khát máu: “Giai Giai càng ngày càng thông minh.”

Quan Nghĩa không đoán được ý của anh ta nên không dám tiếp lời.

“Vé máy bay đã chuẩn bị xong chưa?”

Quan Nghĩa gật đầu. “Đã đặt đúng như đại ca dặn.”

“Rất tốt!”

...

Du Giai Giai thu dọn quần áo của Đông Thiên rồi nhanh chóng đưa thằng bé rời đi, cô tính toán thời gian đến từng giây để kịp đến địa điểm hẹn gặp.

Tài xế là người rất cẩn thận với cô nên cô cũng chẳng có gì dè dặt. cô ôm thằng bé, nói: “Đông Thiên, cô sẽ đưa con đi gặp mẹ ngay bây giờ, nhưng trên đường đi, con phải ngoan, không được làm ồn rõ chưa?”

Đông Thiên nghe thấy chữ “mẹ”, mắt sáng rực, lập tức ngồi rất nghiêm chỉnh, không nói gì nhiều.

“Còn bao lâu nữa?” Du Giai Giai cất tiếng hỏi.

Tài xế nhìn đường, trả lời: “Nửa tiếng nữa.”

Mặc dù Du Giai Giai rất sốt ruột nhưng không thể thúc giục tài xế chạy nhanh hơn, chỉ có thể nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ lùi lại phía sau mà lòng rối bời. Đông Thiên vẫn ngồi im lặng bên cạnh, trông thằng bé như bản sao thu nhỏ của Lục Ứng Khâm, cô nhìn mà nom nớp lo sợ. Từ lúc bước ra khỏi cửa, mí mắt cô cứ giật liên hồi, trong lòng bất an.

Đã đến gần chỗ hẹn, xe bỗng phanh gấp khiến Du Giai Giai và Đông Thiên bổ nhào về phía trước, đập đầu vào ghế.

Du Giai Giai xoa xoa trán Đông Thiên hỏi: “Có chuyện gì vậy?!”

Lái xe quay đầu lại về mặt sợ hãi nói: “Là ... là ... xe của ông chủ Lục... chặn ở phía trước...”

“Cái gì?!..”

“xe của ông chủ Lục...”

Du Giai Giai nghe thấy vậy liền ngả ngửa người, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Đông Thiên ngồi bên cạnh thấy xe bỗng dừng lại bèn thận trọng ghé sát vào Du Giai Giai nói thầm: “Cô ơi, sao lại dừng xe, không đưa cháu đi gặp mẹ nữa à?”

Giọng nói của cậu bé non nớt, tràn đầy hi vọng, còn Du Giai Giai thì thấy tuyệt vọng và bất lực.

Không lâu sau, Quan Nghĩa đã đến, gõ vào cửa xe.

Du Giai Giai ấn cho cửa xe hạ xuống.

“Ông chủ đang ở phía trước đợi cô.”

Du Giai Giai ngẩng lên, nhìn về phía trước mặt rồi lặng lẽ cúi xuống, nói: “Biết rồi”

Lần đầu tiên Du Giai Giai cảm nhận được sự lạnh lùng của Lục Ứng Khâm. Anh ta đứng ở đầu gió, quay lưng lại phía cô. Cô không nhìn rõ biểu hiện của anh ta lúc đó nhưng cô biết chắc biểu hiện đó sẽ khiến người khác phải rung mình sợ hãi.

Cô đột nhiên hiểu tại sao nhiều người lại sợ Lục Ứng Khâm đến vậy. Người anh ta toát ra sát khí đằng đằng, khí thế uy nghiêm của anh ta luôn khiến người khác sợ hãi.

Du Giai Giai nắm chặt tay, móng tay dài đâm vào da thịt nhưng cô hoàn toàn không có cảm giác gì, sông lưng lạnh toát như bị ai đặt một tảng băng ở đó vậy.

Rất lâu sau Lục Ứng Khâm mới lên tiếng: “Giai Giai về máy bay anh đã đặt cho em rồi, em hãy đi chơi một chuyến đi!”

“Tại sao?”

“Vẫn còn phải để cho anh nói sao? Giai Giai, anh nghĩ em hiểu anh chứ!” Anh ta chậm rãi quay người lại, cao ngạo nhìn cô, ánh mắt khinh thường ấy khiến Du Giai Giai như chết lặng.

Cô hít một hơi thật sâu. Cuối cùng nở nụ cười đẹp nhất. “Em biết rồi” Cô không nói thêm gì nữa, quay người chuẩn bị rời đi.

“Khoan đã.”

Du Giai Giai dừng bước: “Sao cơ?”

Lục Ứng Khâm cười: “Cứ đi thẳng đến sân bay nhé!”

Nụ cười trên khuôn mặt cô bỗng đông cứng, khóe mắt đỏ hoe.

Lục Ứng Khâm nhìn cô vẻ thương hoa tiếc ngọc, chậm chậm bước đến, dang tay ôm cô vào lòng, cúi đầu, thì thầm bên tai cô: “Giai Giai, anh đã nói với em rồi, anh thích em vì em nghe lời anh nhất. Tại sao em lại không nghe lời anh nữa?”

“Ứng Khâm...” Du Giai Giai hiểu rõ là mình phải thuận theo anh ta, nước mắt rơi, trông cô lúc này như bông hoa sương nước mưa, ai nhìn cũng thấy đáng thương, chỉ có Lục Ứng Khâm là chẳng có biểu hiện gì.

“Giai Giai, sáu năm qua em đã ở bên cạnh anh, chưa bao giờ anh cảm thấy không thoải mái, hy vọng em sẽ vẫn như thế. Lần này đi, hãy suy nghĩ cho cẩn thận, đừng bắt anh phải cho em đi du lịch như thế này nữa.”

Nước mắt của Du Giai Giai vẫn là chảy rơi, cô cảm thấy vô cùng tuyệt vọng. Người đàn ông trước mắt cô thật sự là người đàn ông cô biết không? Không, anh ta lại lặn đến mức cô có cảm giác như mình không quen biết. Cô có hạn phúc không? Thật may là Lục Ứng Khâm vẫn có chút tình cảm với cô nên không tổng cổ cô đi luôn.

Phụ nữ trong mắt anh ta vẫn nhỏ bé và hèn mọn như vậy, nghe gì làm nấy giống như con rối, không thể có ý kiến riêng mình.

Cô oán hận nhưng không thể phản kháng.

Chỉ bởi anh ta là Lục Ứng Khâm.

Mà cô thì không thể rời xa anh ta.

Trình Đoan Ngọ đứng đợi ở nơi hẹn mà lòng nóng ran như có lửa đốt.

Cô cứ nhìn chăm chú từng chiếc xe đi lại trên đường nhưng vẫn chưa thấy chiếc xe nào đưa Đông Thiên của cô đến.

Du Giai Giai nói sẽ đến muộn một tiếng, nhưng đã hết gần hai tiếng rồi, cô cũng không dám gọi điện thúc giục cô ta, sợ cô ta thấy khó chịu mà thay đổi quyết định.

Mười phút trước, Du Đông gọi điện giục cô, giờ cũng chẳng thấy gọi nữa. cô gọi lại cũng không thấy anh nghe máy, bắt đầu cảm thấy có gì đó bất thường.

Hai bên đều gấp nhưng cô cũng không dám rời đi.

Sau ba tiếng đồng hồ chờ đợi, cuối cùng thì điện thoại của Trình Đoan Ngọ cũng đổ chuông, không phải Đông Thiên đến, cũng chẳng phải Du Đông gọi, cái mà cô nhận được là một tin rất xấu.

Trong điện thoại anh cô vô cùng gấp gáp, lo lắng: “Đoan Ngọ! không xong rồi! Du Đông bị người ta dẫn đi anh đợi hơn một tiếng đồng hồ rồi mà vẫn không thấy trở lại, e là đã xảy ra chuyện rồi!”

Trình Đoan Ngo vẫn chưa hiểu chuyện gì, nhú mồm hỏi: “Anh, anh đừng cuống lên thế, nói rõ cho em nghe xem rốt cuộc chuyện gì!”

“Đoan Ngo, em hãy bình tĩnh nhé! Du Đông bị cảnh sát bắt đi rồi. E rằng chúng ta không thể đi được, mà em đã đón được Đông Thiên chưa?”

Tay Trình Đoan Ngo bỗng run lên, cô gần như không cầm chắc được điện thoại nữa, vì sợ hãi mà toàn thân run rẩy. “Anh, em vẫn chưa đón được Đông Thiên, Du Giai Giai vẫn chưa đến..”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

“Cái gì?” Quan Nghĩa cầm điện thoại mà không dám tin vào tin tức mình vừa nghe được.

Nhưng người đàn ông ở đầu dây bên kia vẫn lần lượt báo cáo kết quả mà anh ta điều tra được, anh ta không nhìn thấy sắc mặt Quan Nghĩa gần như đã hoàn toàn biến đổi.

“Cô Trình hẳn sẽ đi cùng Du Đông, nhưng vé máy bay lại do Du Tiểu thư đặt. Người của Du Tiểu thư có đặt vé máy bay ở ba nơi khác nhau nhưng lại cùng một thời điểm, một vé bay đến Nhật Bản, một vé đến Singapore và một vé đến Hồng Kông, có lẽ đó chỉ là điểm trung chuyển, Tôi nghĩ ý đồ của họ là muốn che mắt. Lục Ứng Khâm. Tôi cũng không rõ họ định đi đâu, nếu đợi bọn họ làm xong thủ tục ở sân bay rồi mới kiểm tra thì e rằng sẽ rất khó tìm.”

“Biết rồi.” Quan Nghĩa tắt điện thoại, quay sang nhìn Lục Ứng Khâm, muốn nói gì nhưng lại thôi.

Lục Ứng Khâm đang thư thái nhắm mắt, khẽ nhú mồm hỏi: “Thế nào?”

Quan Nghĩa nghĩ một lúc rồi cẩn trọng trả lời: “Đại ca bảo em phải theo dõi Trình Đoan Ngo, giờ đã có chút bất thường rồi...”

Lục Ứng Khâm vẫn không ngẩng đầu lên. “Nói!”

Quan Nghĩa thấy sợ hãi trước tâm trạng bất định của Lục Ứng Khâm nhưng vẫn lấy hết can đảm nói: “Du tiểu thư... đặt vé máy bay cho Trình Đoan Ngo và Du Đông, hình như là muốn cho bọn họ xuất ngoại...”

“Xuất ngoại?”

Lục Ứng Khâm vẫn nhắm mắt, chẳng có chút biểu cảm khác lạ, khóe môi cong lên, lạnh lùng nói: “Trình Đoan Ngo và Du Đông muốn cao chạy xa bay à?”

Quan Nghĩa do dự hồi lâu rồi mới nói: “Nếu đoán không sau thì có cả Đông Thiên nữa...”

Lục Ứng Khâm liền trừng mắt, Quan Nghĩa bỗng cảm thấy sống lưng lạnh toát. Anh lạnh lùng “hừm” một tiếng rồi đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, mở chốt cửa. Ánh nắng ấm áp từ bên ngoài chiếu vào, xua tan phần nào sự lạnh lẽo bên trong căn phòng. Cơ thể đag căng ra của Quan Nghĩa cũng cảm nhận được chút ấm áp.

Rất lâu sau, Lục Ứng Khâm mới nói: “Giỏi lắm, từng đưa một, giỏi lắm!” Anh ta không giận dữ, cũng chẳng quát mắng, nhưng trên người anh ta lại toát ra vẻ lạnh lùng khiến Quan Nghĩa cảm thấy sợ hãi.

“Không!” Lục Ứng Khâm vẫn không nhúc nhích, nhẹ nhàng chạm vào ngón tay bị chặt đứt của mình, chăm chú nhìn nó, giọng nói trở nên thâm trầm và dữ tợn: “Tôi sẽ cho bọn họ phải đến cầu xin tôi.” Rồi anh ta cười lạnh lùng. “Quan nghĩa, cậu là người hiểu rõ nhất, những kẻ phản bội tôi chưa bao giờ có kết cục tốt đẹp. Tôi đã tha thứ cho Du Đông một lần nhưng tuyệt đối không có lần thứ hai.”

Trình Đoan Ngo ngày càng to gan, cô dám cả gan chạy trốn cùng Du Đông và Đông Thiên. Quan Nghĩa cũng không biết là mình khâm phục sự can đảm đó hay khinh thường cô vì không biết tự lượng sức mình. Còn cả Du Giai Giai nữa, một người không tự lượng sức mình như cô, tại sao lại có thể phạm sai lầm nhỏ nhặt như vậy chứ?

Với thể lực lớn mạnh như hiện nay của Lục Ứng Khâm thì Trình Đoan Ngo có thể trốn đi đâu được?

Lẽ nào đến bây giờ cô vẫn không hiểu rằng, với những thứ mà Lục Ứng Khâm không chịu buông tay thì cho dù có bị phá hủy đi chăng nữa, anh ta cũng sẽ không nhường cho kẻ khác?

Bất kể là giờ đây Lục Ứng Khâm có tình cảm như thế nào với Trình Đoan Ngo thì những hành động của anh ta cho thấy anh ta vẫn còn rất có hứng thú

với cô.

Vậy thì Trình Đoan Ngọ có trốn đi đến đâu cũng không thoát được...

Ngày hôm đó, Lục Ứng Khâm bỏ mặc chuyện công việc bận rộn, trở về căn biệt thự ở ngoại ô...

Quan Nghĩa biết, không phải vì anh ta muốn gặp con trai cũng chẳng phải vì nhớ Du Giai Giai. Bản tính của anh ta là muốn không chế người khác, thích cái cảm giác khống chế mọi thứ. Anh ta rất thích trò chơi đó, không biết mệt.

Buổi sáng, khi Quan Nghĩa cùng lái xe đến biệt thự đón Lục Ứng Khâm, Du Giai Giai vẫn tiễn họ đến tận cửa như mọi khi, Quan Nghĩa cũng nhìn thấy vẻ mặt rất tình tứ của Du Giai Giai lúc đó, không hề phát hiện ra chút khác biệt.

Không thể không nói, so với Trình Đoan Ngọ, Du Giai Giai ở bên cạnh Lục Ứng Khâm hợp hơn rất nhiều.

Trình Đoan Ngọ không đủ thông minh, tình yêu hay lòng hận thù, cô đều thể hiện rõ ràng trên nét mặt, dù cho trải qua bao nhiêu biến cố và thời gian bao lâu thì đôi mắt xinh đẹp ấy vẫn cứ ngây thơ như vậy. Rõ ràng cô không phải là người phụ nữ hợp với Lục Ứng Khâm.

Khi đối diện với Du Giai Giai, Lục Ứng Khâm vẫn mỉm cười và có cử chỉ rất tình cảm, nhưng ngay sau khi bước lên xe, anh ta liền thu lại nét mặt đó, sự biến đổi nhanh chóng ấy khiến Quan Nghĩa nom nớp lo sợ.

“Đại ca, bây giờ đến công ty à?”

“Ừ.”

Tài xế cho xe chạy, trên đường đi, Lục Ứng Khâm không nói câu nào, lúc gần đến công ty thì đột nhiên anh ta lại thay đổi quyết định, “Quay lại.”

“Dạ?” Cả lái xe và Quan Nghĩa đều ngạc nhiên.

“Du Giai Giai hẹn gặp Trình Đoan Ngọ ở đâu?”

“Đường XX.”

“Đến đó.”

“Vâng ạ!”

“...”

Quan Nghĩa không biết tại sao Lục Ứng Khâm lại muốn đích thân đến đó. Thực ra, họ đã sắp đặt mọi thứ ở sân bay, chỉ chờ Trình Đoan Ngọ và Du Đông đến đó thôi. Còn Du Giai Giai, Lục Ứng Khâm cũng đã sắp xếp ổn thỏa rồi. Thủ đoạn của anh độc ác đến mức Quan Nghĩa cũng cảm thấy không đành lòng.

Quan Nghĩa không biết tại sao Lục Ứng Khâm lại muốn đích thân đến đó. Thực ra, họ đã sắp đặt mọi thứ ở sân bay, chỉ chờ Trình Đoan Ngọ và Du Đông đến đó thôi. Còn Du Giai Giai, Lục Ứng Khâm cũng đã sắp xếp ổn thỏa rồi. Thủ đoạn của anh ác đến mức Quan Nghĩa cũng cảm thấy không đành lòng.

Quan Nghĩa cắn răng, không thể đoán được tâm tư của Lục Ứng Khâm chỉ im lặng cúi đầu, tập trung tinh thần chờ mệnh lệnh.

Lục Ứng Khâm nhìn ra ngoài cửa sổ với tâm trạng chán chường. Xe đã dừng ở đây bốn mươi phút rồi.

Chỗ dừng xe này rất đặc biệt, chỉ cảm nhận sang trái một chút là có thể nhìn thấy rất rõ Trình Đoan Ngọ, còn bên phải là đường mà Du Giai Giai nhất định sẽ đi qua.

Trình Đoan Ngọ không biết Lục Ứng Khâm có ở đó. Dáng người cô phản chiếu trên bức tường kính của tòa nhà đối diện, lọt vào tầm mắt của Lục Ứng Khâm. Anh ta cứ nhìn cô qua lớp tường kính đó, không chớp mắt nhìn một chiếc khăn lụa màu hồng nhạt,

Thường nhưng vẻ ngoài xinh đẹp của cô lại khiến nó trở nên rất thích hợp, màu hồng của chiếc khăn ấy càng làm nổi bật khuôn mặt hồng hào, đôi mắt trong trẻo tràn ngập mong đợi.

Nét mặt ngây thơ, hồn nhiên đó khiến Lục Ứng Khâm luôn muốn xé tan một cách tàn nhẫn.

Cô cứ đi đi lại lại về mặt rất sốt ruột. điện thoại trong túi cứ mười phút lại đổ chuông một lần, mỗi lần rút điện thoại ra cô lại có vẻ vừa vui mừng vừa hụt hẫng. Cô nheo nheo mắt giống hệt con mèo nhỏ, trông vô cùng đáng yêu.

Tính ra thì cô cũng đã hai mươi tư tuổi, thời điểm đẹp nhất của người con gái, nhìn cô lúc này quả thật là như vậy. Có thể cô không phát hiện ra điều ấy. Bất kể cô đi đến nơi nào thì cũng sẽ thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

Lục Ứng Khâm nheo mắt nhìn cô thật kĩ. Thực ra, anh ta biết rõ cô chẳng thể chạy thoát, nhưng khi biết cô muốn ra đi, anh ta vẫn cảm thấy tức giận.

Thậm chí, mấy ngày liền anh ta ngủ không ngon, luôn nằm mơ thấy cô.

Trong mơ, cô vẫn cắn chặt môi, khóe mắt rung rung nhưng vẫn ngoan cường không để nước mắt rơi.

Đó cũng chính là biểu hiện của cô mỗi khi ở trước mặt anh ta.

Nhớ lại một cách cẩn thận, từ sau lần gặp lại cô, ngoài tiếng cười lạnh lùng và giễu cợt, cô hầu như chưa mỉm cười với anh ta lần nào.

Nhưng khi cô nhận điện thoại của Du Đông, vẻ mặt cô lại hạnh phúc như vậy biểu hiện đó khiến Lục Ứng Khâm thấy ghen tức đến muốn phát điên.

Sau bảy năm, Trình Đoan Ngo đã hoàn toàn thay đổi, hiện tại cô chỉ biết chất vấn anh ta, giễu cợt anh ta, làm cho anh ta tức điên lên.

Nếu như...nếu như cô vẫn giống như bảy năm trước, vừa cố chấp lại vừa ngốc nghếch bám víu lấy anh ta thì...

Anh ta siết chặt bàn tay, lực mạnh đến mức những ngón tay phát ra tiếng kêu răng rắc nhưng anh ta chẳng hề cảm thấy đau đớn. Con tức giận hoàn toàn không chế anh ta, anh ta không muốn nghĩ tiếp nữa, chỉ cảm thấy mình như sắp phát điên.

Trên đời này không có cái “nếu như” chết tiệt đó! Trình Đoan Ngo đã thay đổi rồi! Thay đổi rồi! Thay đổi rồi!

Cái kết cục này khiến Lục Ứng Khâm mất hết kiểm soát. Chính anh ta cũng không hiểu tại sao mình làm vậy.

Tất cả diễn ra đúng như anh ta nghĩ. Đối diện với Du Giai Giai, người đã theo mình sáu năm nay. Lục Ứng Khâm cảm thấy khuôn mặt xinh đẹp trong quá khứ đã từng làm anh ta mê đắm kia giờ đây không còn chút kích thích nào nữa. Trong khoảnh khắc ấy, anh ta chỉ nghĩ đến việc khi biết chân tướng sự việc, Trình Đoan Ngo sẽ có phản ứng như thế nào?

Vừa nghĩ đến việc cô lại phải thỏa hiệp, máu nóng trong người anh ta lại dâng trào về đầy hưng phấn.

Nhưng cứ nghĩ đến lần thỏa hiệp này của cô là vì Du Đông, dòng máu nóng ấy bỗng đông lại.

Ngay chính Lục Ứng Khâm cũng không phát hiện ra rằng, người phụ nữ mà anh ta vô cùng căm ghét ấy không biết từ khi nào đã chi phối tâm trạng của anh ta, từ từ chiếm giữ thế giới của anh ta...

Trình Đoan Ngo chưa bao giờ cảm thấy rất bất lực như vậy. bước ra từ đồn cảnh sát, cô có cảm giác chân mình không đứng vững nữa.

Người ta nói, giả nua là một quá trình từ từ, nhưng đối với Trình Đoan Ngo, dường như đó là chuyện trong nháy mắt.

Khó khăn lắm cô mới học được cách không nghĩ đến quá khứ đau khổ mà đuổi theo dấu chân của Lục Ứng Khâm, khó khăn lắm cô mới một lần nữa chọn cho mình một chỗ dựa vững chắc để nghỉ ngơi...

Nhưng chỗ trong chớp mắt, tất cả những thứ tốt đẹp ấy đều bị Lục Ứng Khâm phá vỡ.

Anh ta dễ dàng phá hủy sự kiên cường mà Trình Đoan Ngo vất vả lắm mới có được. Bức Tranh đẹp đẽ mà Du Đông vẽ nên cũng tan thành mây khói dưới bàn tay vô tình của Lục Ứng Khâm.

Cô suy sụp hoàn toàn, không biết mình có thể làm được gì nữa.

Mặc dù Du Đông không nói gì nhưng cô biết tất cả những chuyện này đều là do Lục Ứng Khâm gây ra.

Trước lúc rời đi, Du Đông còn dặn đi dặn lại: “Em đừng đi tìm Lục Ứng Khâm, bất luận ai cầu xin thì anh ta cũng không tha mạng cho anh đâu!”

Nhưng cô không thể nào thờ ơ được, đặc biệt là khi Du Đông dặn dò: “Nhất định phải giúp anh chăm sóc Lạc Lạc thật tốt.”

Cũng là một người mẹ, đương nhiên cô hiểu rất rõ cảm giác vừa đau lòng vừa bất lực khi không thể ở bên cạnh bên mình.

Lần đầu tiên cô cảm thấy oán hận vì sự bất công của số phận.

Du Đông vô tội, tại sao ngay cả anh ấy mà anh ta cũng không tha? Tại sao? Cô đã từng yêu Lục Ứng Khâm, cô là đứa đê hèn, nếu bị báo ứng thì tại sao không phải là cô? Tại sao lại liên lụy đến anh ấy? tại sao Lục Ứng Khâm nhất định phải áp bức người khác? Lẽ nào.. lẽ nào thật sự cô chết đi thì tất cả những tai họa này mới kết thúc?

Trình Đoan Ngo rất bận, hận mình sao lại nhỏ bé và bất lực như vậy.

Bảy năm qua, cô chưa bao giờ xúc động như thế này, cũng chưa bao giờ thấy hận Lục Ứng Khâm đến vậy.

Trước đây, cô luôn muốn chạm vào trái tim anh ta, nhưng anh ta giống như củ hành tây, cô phải bóc từng lớp, từng lớp một. cứ mỗi lần bóc như thêm cô lại chảy nước mắt. Và sau bao nhiêu nước mắt, đến lớp vỏ cuối cùng cô đã phát hiện ra rằng, thì ra anh ta không hề có trái tim.

Cô nghĩ cả đời nay sẽ không gặp lại anh ta nữa, nhưng anh ta lại ép cô phải gặp.

Lần đầu tiên cô dám cả gan xông thẳng vào công ty của Lục Ứng Khâm, nhưng vì cô sức yếu nên bị bảo vệ chặn ngoài cửa.

Đợi hơn ba tiếng đồng hồ, Quan Nghĩa mới đứng định bước ra, dẫn cô lên trên.

Lúc ở trong thang máy, cảm giác nhức nhối, phần nộ đau đớn... trào dâng, cô như muốn phát điên.

Giờ cô không nghĩ được bất cứ thứ gì nữa, chỉ muốn nhanh chóng lên gặp Lục Ứng Khâm để cùng chết với anh ta.

Quan Nghĩa này giờ vẫn đứng ở một góc trong thang máy, không nói lời nào, nhìn thấy vẻ hung hãn nơi đáy mắt cô, anh ta xoay người lại, thờ dài một tiếng, nhắc nhở: “Ông chủ hoàn toàn có thể không gặp cô, nhưng anh ấy vẫn đồng ý gặp, cô đừng lãng phí cơ hội này.”

Câu nói đó của anh ta khiến Trình Đoan Ngọ càng tức giận, giọng nói cũng không tự chủ mà rất cao: “Quan Nghĩa! Anh có bị điên không thế? Tại sao anh lại muốn giúp một tên cầm thú như vậy chứ?! Tại sao cái tên cầm thú này lại tác oai tác quái, coi trời bằng vung như vậy? Tôi không tin! Tôi không tin không có ai trị được anh ta!”

“Cô nghe tôi hay không thì tùy, tôi thì nhắc nhở cô một câu, với khả năng hiện nay của cô thì không thể đấu được anh ấy đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18

Trình Đoan Ngọ kiên định ngẩng cao đầu, ánh mắt nghiêm nghị Quan Nghĩa rồi nói: “Quan Nghĩa, tôi không sợ, không sợ anh ta một chút nào. Tôi chẳng có bất cứ thứ gì, tôi không sợ anh ta, tôi cũng không có ý định đấu với anh ta, tôi chỉ muốn đi thật xa, không phải anh ta ức hiếp người quá đáng sao?!”

Quan Nghĩa chau mày, ánh mắt phức tạp, “Đoan Ngọ cô thực sự không có bất cứ thứ gì sao? Tại sao tôi lại thấy cô có rất nhiều thứ nhỉ? Tại sao tôi thấy trên người cô toàn điểm yếu? Anh trai cô, con trai cô, lại còn Du Đông nữa, hãy nói cho tôi biết, cô có thể từ bỏ người nào?”

Câu hỏi này của Quan Nghĩa khiến Trình Đoan Ngọ cứng họng, không nói được gì. Cô tròn tròn mắt nhưng lại phát hiện mình không thể phản bác. Đúng vậy, cô chẳng có bất cứ thứ gì, nhưng trên người cô toàn điểm yếu, điều này khiến Lục Ứng Khâm si nhục cô hết lần này đến lần khác.

“Đoan Ngọ, cô đã từng nghĩ tới chưa? Tại sao ông chủ lại hết lần này đến lần khác áp bức cô? Anh ấy thực sự rảnh rỗi như vậy sao? Giờ đây anh ấy đã có mọi thứ rồi, đối với anh ấy, cô chẳng là gì cả.”

“Đúng, tôi chẳng là gì cả, tôi chỉ hi vọng anh ta có thể rộng lượng mà quên đi quá khứ. Điều này cũng không được sao?!”

Thấy Trình Đoan Ngọ ngày càng kích động, Quan Nghĩa muốn cho thang máy dừng lại. Trình Đoan Ngọ như thế này đối đầu với Lục Ứng Khâm thì chẳng phải là trúng chọi đá sao? Anh ta thực sự cảm thấy không nhẫn tâm.

Quan nghĩa nhìn cô, nói rõ ràng: “Đoan Ngọ, những chuyện quá khứ, cô quên rồi sao?”

“Tôi...quên rồi...”

Trình Đoan Ngọ bỗng ngạc nhiên khi chính mình nói ra câu hùng hồn như thế.

Quan Nghĩa nhìn thấy nét mặt đỏ ửng đó Tại sao cô lại nhìn anh bằng ánh mắt đó?

Trước kia... trước kia cô luôn theo dõi danh ta bằng ánh mắt ngưỡng mộ, dường như cô yêu anh ta với tất cả sự ngưỡng mộ, còn giờ đây, cô đã thay đổi, cô thực sự thay đổi rồi.

Lục Ứng Khâm bỗng thấy không thể hiểu được cô nữa. cảm giác mất kiểm soát khiến anh ta khó chịu vô cùng.

Anh ta trừng mắt nhìn cô, trong ánh mắt hằn những tia máu, như muốn nhảy vào cắn xé người khác.

“Lục Ứng Khâm, cô nói lại lần nữa xem!”

Rất cuộc cô cũng không thể hững hờ mà coi anh ta như kẻ xa lạ được, nhưng nếu anh ta đã chọn tuyệt tình với cô thì cô cũng chỉ có thể thuận theo sự lựa chọn đó mà thôi. Cô đã từng nghĩ rằng, cho dù họ không thể yêu nhau thì cũng không đến mức trở thành kẻ thù. Nhưng anh ta không muốn như vậy, anh ta luôn muốn cô và anh ta phải đứng ở hai thái cực khác nhau.

Cô chậm rãi nói: “Không nghe thấy à? Lục Ứng Khâm tôi hận anh!”

Cuối cùng, cô cũng thừa nhận, yêu Lục Ứng Khâm thực sự là một con ác mộng, tình không được ngủ chẳng xong. Cô giống như đang bước trên một lớp băng mỏng nhưng dù thế nào cũng không thể thoát ra. Cô đối với anh ta, rất giống câu mà người xưa từng nói “Tình thâm bất thọ, cường cực tắc nhục!”

Trình Đoan Ngo nắm chặt tay, dường như cô chẳng cần biết đến thứ gì mà chỉ trích: “Lục Ứng Khâm, tại sao anh không muốn buông tha cho tôi? mà cho dù anh không muốn buông tha anh cũng không nên làm hại Du Đông như vậy. Chẳng phải anh cũng là anh em với anh ấy sao? Lục Ứng Khâm, tại sao anh lại có thể vô tình như vậy chứ? Tại sao?”

Nhắc đến Du Đông rốt cuộc cô cũng tỉnh ngộ. Quan Nghĩa nói đúng, trên người cô toàn là điểm yếu? cô đến đây cũn có ý nghĩ gì chứ? Cô run thòì gian cứ từng giây từng phút giây vò cô. Cô cảm thấy vừa lạnh vừa mệt, cảm giác bất lực này cứ bám riết cô như hình với bóng vậy.

Cô cười bất lực, nụ cười ấy đáng ghét khiến cổ họng cô nhói đau. “Lục Ứng Khâm, anh muốn làm thế nào thì tùy anh, nhưng Du Đông vô tội.”

“Vô tội?” Lục Ứng Khâm cười lạnh lùng. “Chuyện của Du Đông, cô biết được bao nhiêu? Nếu không có vấn đề gì thì tại sao lại bị cảnh sát tóm?”

“Cứ cho là anh ấy có vấn đề đi chẳng nữa cũng không đến mức phải đến trừng trị, đúng không? Chúng tôi muốn rời khỏi nơi này, anh còn muốn chúng tôi phải làm thế nào nữa?”

“Chúng tôi?” Lục Ứng Khâm lại cười lạnh lùng, giọng điệu châm chọc. “Nói nghe thân mật thế! Sao, ngủ với nhau rồi à? Vì anh ta đến vậy cơ à?”

“Thì đã sao chứ? Anh ấy sẽ lấy tôi, tôi vì anh ấy là điều đương nhiên. Sau này tôi sẽ yêu anh ấy, kính trọng anh ấy, anh ấy là chồng tôi!” Trình Đoan Ngo có thể để người khác xúc phạm mình, anh ta có nói những câu khó nghe về cô thế nào cũng được, nhưng với Du Đông thì tuyệt đối không thể. Du Đông nhẹ nhàng như vậy. cô không thể chịu đựng được Lục Ứng Khâm nhục mạ anh ấy.

“Chồng? Trình Đoan Ngo, xem ra tôi đã nhìn lầm cô rồi. Hóa ra leo lên giường với đàn ông là thói quen của cô, phải không?” Anh ta liếc nhìn cô với ánh mắt căm ghét, độc địa, phun ra từng lời: “Trình Đoan Ngo cô thật dơ bẩn!”

“Đúng!” Trình Đoan Ngo khịt mũi, cười lạnh lùng nói rõ ràng: “Tôi là loại dơ bẩn, tôi dơ bẩn nên tôi mới leo lên giường với anh! Tôi có lỗi với Du Đông bởi vì tôi đã lên giường với loại người như anh. Tôi dơ bẩn nên mới sinh con với loại người như anh. Tôi dơ bẩn! tất cả những thiws dơ bẩn đó đều do anh ban tặng cả đấy, Lục Ứng Khâm!” Trình Đoan Ngo hét lớn khi nói những câu cuối cùng. Cô còn chưa dứt lời, Lục Ứng Khâm đã đứng bật dậy.

Sắc mặt anh ta càng trở nên u ám, một tay tóm lấy Trình Đoan Ngo, anh ta thô bạo ép sát cô vào góc tường, không chút thương tiếc. Cô lao đảo, khi phản ứng lại được thì bàn tay anh ta đã siết chặt chiếc cổ mảnh dẻ của cô, dùng hết sức mình như muốn dồn cô đến chỗ chết. Anh ta dường như đã mất hết lý trí Trình Đoan Ngo thấy không thể bỏ được, không khí trong ngực như bị rút hết ra ngoài, mạch máu cũng không thông, cư tích tụ trên đỉnh đầu.

Trong khoảnh khắc ấy, cô cảm thấy như mình sắp chết.

Cảm giác cận kề với cái chết dường như cũng không khó khăn như vậy, so với những ngày tháng cực khổ mà cô phải trải qua suốt bảy năm, cô cảm thấy giờ đây cái chết lại nhẹ nhõm quá!

Cảm giác nhẹ nhõm này khiến cô không giãy giụa nữa. cô giống như một thi thể không còn chút sinh khí, mặc cho Lục Ứng Khâm làm gì đi nữa, cô cũng không phản kháng.

Có lẽ... có lẽ giết cô rồi, anh ta sẽ cảm thấy thoải mái chẳng?

Có lẽ.. có lẽ không có cô, mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn chẳng?

Du Đông sẽ không phải ngồi tù, Đông Thiên cũng không phải chịu khổ, tất cả mọi người sẽ không bị liên lụy.

Hóa ra, anh cô đã nói sai rồi. ngay cái chết cũng không sợ thì hà cớ gì phải sợ sống chứ?

Cô sợ, cuộc sống của cô quá thống khổ rồi, cô sợ vô cùng... Nếu có thể, cô nguyện được chết...

“Ầm” một tiếng, Lục Ứng Khâm thô bạo tóm chặt Trình Đoan Ngo, vì anh ta dùng lực quá mạnh nên cô vô tình đập vào chiếc bàn để đồ cổ gần đó.

Ầm thanh đó làm Lục Ứng Khâm bừng tỉnh. Lúc này sắc mặt Trình Đoan Ngo đã tím ngắt vì bị thiếu không khí, rõ ràng rất đau nhưng vẻ mặt cô không có chút biểu hiện. Cô nhắm nghiền mắt, lông mày cũng giãn ra. Lục Ứng KHAM chỉ nhìn thấy trên khuôn mặt cô là sự giải thoát.

Anh ta cảm thấy tay mình như bông rớt, lập tức buông cô ra.

Lúc này, toàn thân cô như không còn chút sức lực, người mềm nhũn ngã xuống sàn nhà, cổ họng đau đến mức cô không chịu nổi mà ho dữ dội, khắp người đau nhức, gấp đại nạn không chết nhưng cô chẳng thấy vui sướng chút nào.

Môi tái nhợt nhưng cô vẫn cố gắng cao đầu, hướng về phía Lục Ứng Khâm mà quát lớn: “Tại sao không giết tôi đi? Giết tôi đi! Giết tôi đi!” cô bám chặt vào thành chiếc bàn cạnh đó, gần như trút hết sức lực còn lại, giọng trở nên khàn khàn, nghe như đang nứt nẻ. Tất cả sự bình tĩnh của cô đã bị Lục Ứng Khâm biến thành tro tàn.

Cuối cùng, cô vẫn trở về một Trình Đoan Ngo yếu đuối, ngay cả lớn tiếng quát tháo, cô cũng chẳng bằng anh ta. Ngoài cái chết, cô chẳng thể nghĩ được mình còn có thể thắng được anh ta cái nữa.

Cô không sợ chết, cô chỉ sợ sống một cách thống khổ mà thôi.

“Tại sao không giết tôi? Tại sao không giết chết tôi đi cho xong? Giết tôi để giải hận, giết tôi xong thì mọi chuyện cũng kết thúc, giết chết tôi xong thì coi như tôi và anh chẳng còn nợ nần gì nhau nữa, cái mạng này tôi xin đền bù cho tất cả những nỗi căm hận của anh, như thế đã đủ chưa?! Lục Ứng Khâm, đã đủ chưa?!” Cô nhắc đi nhắc lại, lầm nhảm một mình giống như con robot, liên tục chất vấn anh ta tại sao không giết cô.

Lục Ứng Khâm thấy Trình Đoan Ngo bị giày vò đến bộ dạng không còn ra hình người nữa. Anh ta cũng cảm thấy có chút ảo não. Tại sao chỉ vì mấy câu nói của cô anh ta lại tức giận đến vậy chứ?

“Trình Đoan Ngo...” Anh ta gọi tên cô những chẳng nói gì nữa.

Anh ta muốn bước đến, đỡ cô dậy, nhưng chưa kịp chạm vào người thì cô đã vung tay, dùng hết sức tát anh ta một cái thật mạnh.

“Bốp!” Lục Ứng Khâm không hề đề phòng nên linh tron cái tát đó.

“Cút!” Trình Đoan Ngo nói với vẻ đầy căm hận. “Cút!!! Đừng có động vào tôi!”

Lục Ứng Khâm bấu chặt lấy bả vai của Trình Đoan Ngo, giọng điệu châm chọc một cách gay gắt: “Không cho tôi chạm vào à? Không cho tôi chạm vào mà chỉ cho Du Đông chạm vào hả?” Anh ta hồ thẹn quá mà hóa tức giận: “Trình Đoan Ngo, cô hận tôi? Tôi nói cho cô biết, cô hận tôi thì cô cũng phải thỏa hiệp với tôi! Cô không thể đầu nôi tôi đâu!”

“Ho!” Trình Đoan Ngo cười khinh bỉ. “Vẫn còn muốn tôi phải thỏa hiệp à? Lục Ứng Khâm, hoặc là giết tôi, hoặc là thả Du Đông. Tôi chẳng có bất ức thứ gì, cái mạng này nếu anh muốn lấy thì cứ lấy đi!”

“Cô nguyện chết vì Du Đông sao, Trình Đoan Ngo”. lúc hỏi câu này, Lục Ứng Khâm cảm thấy hình như có một mũi dao vô tình đặt ngay cạnh tim mình, chỉ có chạm chẹn một chút tôi là máu me sẽ tuôn xối xả.

“Đúng! Tôi nguyện chết vì anh ấy! Tôi sẵn sàng làm bất cứ việc gì vì anh ấy!” Trình Đoan Ngo mở to mắt, mặc dù sức đã kiệt nhưng cô vẫn cố dồn sức lực cuối cùng để nói ra điều này.

“Tốt lắm, tốt lắm!” Lục Ứng Khâm bỗng buông tay ngẩng mặt lên trời cười to.

Rõ ràng tiếng cười nghe sung sướng nhưng lại chứa sát khí khiến người nghe cảm thấy hoảng sợ. Rồi anh nhanh chóng thu tiếng cười, xoay người lại nói: “Trình Đoan Ngo, không phải cô rất vĩ đại sao? Không phải cô sẵn sàng làm bất cứ thứ gì vì anh ta sao? Đơn giản thôi tranh thủ, lúc tôi vẫn còn đang có hứng thú với cơ thể nhơ nhuốc của cô, hãy ngủ với tôi, cho đến khi tôi thỏa mãn tôi sẽ thả Du Đông.”

Trình Đoan Ngo gần như không tin vào tai mình, Trước kia, lời lẽ của Lục Ứng Khâm có thô bỉ như thế nào thì cũng không bao giờ si nhục cô đến mức như vậy, cô cắn chặt môi, nắm chặt tay. “Lục Ứng Khâm, anh thật sự khiến tôi cảm thấy buồn nôn!”

“Ho!” Lục Ứng Khâm cười lạnh lùng. “Nếu đã như vậy thì chúng ta cũng chẳng có gì để nói nữa, mười năm sau cô có thể tiếp tục mối nhân duyên với anh ta rồi. Tôi nghĩ mười năm cũng không quá lâu đâu nhỉ?”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Lục Ứng Khâm khẽ phì cười tàn thuốc. Tàn thuốc rơi xuống chiếc gạt tàn, Lục Ứng Khâm nhìn khung cảnh trước mặt mà trong lòng bỗng dâng lên cảm giác hiu quạnh khó tả.

Trình Đoan Ngo đã đi rồi.

Trong văn phòng trống rỗng giờ chỉ còn lại một mình anh ta. Ngoài chút hương nhè nhẹ còn lưu lại trong không khí, Lục Ứng Khâm chẳng tìm được chút dấu vết của Trình Đoan Ngo ở nơi này.

Lòng bàn tay anh ta vẫn cảm nhận rõ ràng sự mịn màng của làn da trắng nõn cũng như mạch đập lúc chạm vào cổ cô.

Cô dường như không giống trước kia chút nào. Cô xưng hô với anh ta một cách khách khí là “Ông chủ Lục”, hoặc tức giận gào lên “Lục Ứng Khâm”,

không còn giống thiếu nữ ngày nào, luôn gọi anh ta một cách thân mật: “Ứng Khâm! Ứng Khâm!”

Cô ít hơn anh ta sáu tuổi, ngày trước cô rất thích xem phim Hàn Quốc nên có một thời gian thường gọi anh ta là “Chú”, khi đó anh ta cảm thấy thật hoang đường, giờ nghĩ lại mới thấy hồi đó cô cũng chỉ là một cô bé mà thôi.

Trong thời gian hơn sáu năm, Trình Đoan Ngo biến mất một cách bất vô âm tín, anh ta cũng không có ý nghĩa đi tìm cô. Anh ta nghĩ rằng mình chẳng có chút hưng thú nào với cô cả.

Thỉnh thoảng mơ thấy ác mộng về quá khứ bị áp bức và lãng nhục đó, anh ta cũng nhớ đến Trình Đoan Ngo, nhưng lúc ấy anh ta chỉ cảm thấy căm hận cô mà thôi.

Còn bây giờ, anh ta cảm thấy tâm trạng của mình ngày càng kỳ lạ.

Cô đã thực sự thay đổi, không còn như trước kia, hay giận dữ, khóc lóc sụt sùi trước mặt anh ta, sự thay đổi của cô khiến anh ta cảm thấy không quen.

Tức giận nhất là lúc cô nói rằng hối hận vì đã từng ở cùng anh ta, trái tim anh ta đột nhiên rất đau. Anh ta tức giận vô cùng, đến mức gần như mất hết lý trí, thậm chí muốn giết cô, nhưng cuối cùng cũng vẫn không ra tay.

Anh ta dùng những lời lẽ thô tục nhất để sỉ nhục cô, lấy quyền lực để ép buộc cô, vậy mà cô chẳng hề lay động.

Anh ta không hề biết cô lại quật cường đến như vậy, trước kia, sự quật cường của cô là toàn tâm toàn ý yêu anh ta, còn giờ đây, sự quật cường lại là bất chấp tất cả để chống đối anh ta.

Sự thay đổi này thật châm biếm biết bao!

Đến lúc cuối, anh ta cố tỏ vẻ vô tình nói: “Hãy suy nghĩ kỹ về đề nghị của tôi, khi cô đồng ý, tôi sẽ tha cho Du Đông.”

Trình Đoan Ngo chỉ đáp lại ba từ, rõ ràng, trầm bổng: “Anh đừng mơ!”

Câu nói tuyệt tình của Trình Đoan Ngo vẫn văng vẳng bên tai, Lục Ứng Khâm nheo mắt, dập tắt điều thuốc. Anh ta đứng dậy, đi đến trước cửa sổ. Ánh nắng chiếu vào trong phòng chiếu thẳng vào mắt khiến anh ta phải nheo mắt. Từ trên cao anh ta nhìn xuống con đường xe cộ đang đi lại tấp nập, cố gắng tìm kiếm bóng dáng của một người nào đó trong dòng người đông đúc.

Trên thế giới có trăm ngàn loại người, trong đó có trăm ngàn loại phụ nữ, nhưng thật kỳ lạ là chỉ có duy nhất một người tên là Trình Đoan Ngo. Ngay đến Lục Ứng Khâm cũng cảm thấy kỳ lạ, cô thực sự đặc biệt như thế nào?

Anh ta cứ trầm mặc như vậy cho đến khi Quan Nghĩa gõ cửa, bước vào thông báo đã đến giờ họp.

Quan Nghĩa chỉ thông báo, không hỏi gì thêm. Nói xong, anh ta tự giác rời đi, nhưng Lục Ứng Khâm gọi anh ta lại.

Lục Ứng Khâm nghĩ hồi lâu rồi mới nói: “Quan Nghĩa người phụ nữ trước đây của Du Đông tên là gì?”

Quan Nghĩa không ngờ Lục Ứng Khâm lại đột nhiên hỏi như vậy, anh ta sững sờ một lúc mới ý thức được mình đang thất lễ, vội vàng trả lời: “Hình như tên là Minh Nguyệt.”

Lục Ứng Khâm “ừ” một tiếng rồi lại hỏi: “Tôi nhớ là hình như trông cô ta rất giống Trình Đoan Ngo.”

Quan Nghĩa gật đầu, nhớ lại rồi nói: “Đôi mắt rất giống, dáng người cũng rất giống.”

“Ừ”. Lục Ứng Khâm nhớ lại người phụ nữ có dáng người rất giống Trình Đoan Ngo đó, hồi lâu sau mới nói: “Thực ra cô ta cũng như những người khác, chẳng có điểm gì đáng nhớ, cũng chưa đến mức vừa nhìn thấy đã không thể quên được. “Rõ ràng Lục Ứng Khâm đang nói với Quan Nghĩa nhưng không nhìn đối phương, anh ta như đang nói với chính mình vậy.

“Dạ!” Quan Nghĩa không biết “cô ta” mà anh ta nhắc đến Trình Đoan Ngo hay Minh Nguyệt, chỉ im lặng nhìn Lục Ứng Khâm, tuy biểu hiện của anh ta có vẻ hồ hởi nhưng vẫn mang sự phiền muộn. Quan Nghĩa chưa bao giờ cảm nhận được điều đó nên đột nhiên anh ta cảm thấy hơi kỳ lạ.

“Ra ngoài đi, một lát nữa tôi sẽ đến.”

“Dạ!” Quan Nghĩa đi ra ngoài mà trong lòng cứ thấy băn khoăn, khó hiểu. Nhớ lại bộ dáng mặt mày rã ròi của Trình Đoan Ngo lúc rời đi, anh ta bỗng thấy tò mò, không hiểu trong khoảng thời gian mười phút ngắn ngủi đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Biểu hiện bình tĩnh như không có chuyện gì của Lục Ứng Khâm thực sự rất khó hiểu. Có lẽ anh ta không phát hiện ra điều đó...

Vì chuyện của Du Đông mà Trình Đoan Ngo mất ngủ cả đêm.

Vốn tưởng có thể rời đi nên cô cũng đã trả phòng trọ, nhưng sự việc lại thay đổi một cách không ngờ như thế này. Trình Đoan Ngo cảm thấy bất lực với số phận của mình.

Con ác mộng càng đau khổ thì càng không thể trốn thoát.

Mọi thứ trong nhà Du Đông vẫn y nguyên như lúc trước khi rời đi, vì sợ sẽ xảy ra chuyện nên anh không mang theo nhiều đồ, không ngờ lại xảy ra chuyện thật. Trình Đoan Ngo ôm Lạc Lạc vẫn vô tư ngủ, không hay biết gì suốt đêm. Hôm qua, nó thực rất muốn, cô gắng kiềm chế con buồn ngủ, liên tục hỏi: “Cô ơi, bố cháu đâu? Không phải là bố đã nói sẽ đưa Lạc Lạc đi đến một nơi rất xa sao? Tại sao bố lại không giữ lời? có phải bố cháu đã đi một mình đến một nơi rất xa, rất xa rồi không?”

Trình Đoan Ngo không biết nên trả lời thế nào, ngoài việc nói dối con bé thì cô không nghĩ ra được câu trả lời nào khác. Cô cố nghĩ ra một câu chuyện dễ dỗ Lạc Lạc ngủ, còn cô thì không tài nào ngủ được.

Chưa đến năm giờ sáng, cô đã dậy. cô đứng trước gương chải đầu. Mặt gương hơi mờ, cô lấy tay lau lau, nhìn vào gương, cô thấy mình thật tiêu tụy.

Dường như đã lâu lắm rồi cô không thấy mệt mỏi như thế này, cảm giác bị gầy vò đến chết đi sống lại. Trình Đoan Ngo không biết rốt cuộc đến bao giờ những chuyện này mới kết thúc. Cô bắt lực chải tóc, một vài sợi tóc gãy vương trên chiếc lược, cô ngần ngại cầm lấy, trầm lặng rất lâu, cuối cùng buông tiếng thở dài.

Cô không hề sợ hãi mà nói với Lục Ứng Khâm: “Cho dù là mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm hay cả một đời thì tôi cũng sẽ đợi. cả đời này tôi chỉ có mình anh ấy mà thôi!”

Vốn tưởng rằng Lục Ứng Khâm sẽ lại tỏ ra khinh thường và châm chọc cô, không ngờ anh ta im lặng, hồi lâu sau mới nói: “Trình Đoan Ngo. tôi còn nhớ trước kia cô cũng từng nói rằng, cả đời này cô chỉ yêu mình tôi mà thôi.”

Trình Đoan Ngo cứ nghĩ rằng tim cô đã chết rồi, vậy mà câu nói đó của Lục Ứng Khâm lại dễ dàng đập tan mọi sự phòng bị mà cô cho rằng rất kiên cố.

Trước kia, những lời nói thế này có ý nghĩa với cô biệt dường nào. Bảy năm trước, trong mắt Trình Đoan Ngo chỉ có duy nhất Lục Ứng Khâm, còn bảy năm sau thì sao? Trong con mắt Trình Đoan Ngo chỉ còn lại hiện thực phũ phàng. Cô đã đọc được cách sống yên phận trong thế gian không có Lục Ứng Khâm, dù rằng cô gần như phải mất đi nửa mạng sống để có được sự thay đổi này.

Những điều tốt đẹp và những chuyện không vui trong ký ức đều tràn về, cô như bị bủa vây trong ký ức đồ. Mọi thứ đều bị phai mờ. Khi ấy, trái tim chân thành của Trình Đoan Ngo bị người ta giẫm đạp một cách tàn nhẫn, nhưng cô không còn cảm thấy hổ thẹn nữa, chỉ có điều ký ức đó khá nặng nề, cô có cảm giác mình không thể thở nổi.

“Chuyện trước kia... chẳng phải đã quên từ lâu rồi sao? Những câu nói của thuở ngây thơ thì hà có gì phải cho là thật chứ?” Nói thì nhẹ tựa mây bầy như vậy nhưng cô lại không thể làm được như những gì mình đã nói. Cô không thể lưu lại thêm một chút nào nữa, cô không muốn tiếp phai mờ những điều khó chịu đó nữa.

Hơi thở nóng bỏng của Lục Ứng Khâm cứ phảng phất bên tai, nhịp tim của cô cũng bị hơi thở của anh ta lôi kéo, cô gần như đã tới ranh giới của sự mất kiểm soát.

Lục Ứng Khâm nắm chặt vai cô, lực mạnh đến mức khiến cô đau đến nỗi không thể chịu nổi, nhưng cô không kêu lên tiếng nào.

“Trình Đoan Ngo, trước kia... cô không như thế này.”

Giọng nói của Lục Ứng Khâm có vẻ không chắc chắn rất ít khi anh ta có biểu hiện như thế, Trình Đoan Ngo rất ít khi anh ta có biểu hiện như thế, Trình Đoan Ngo có cảm giác đang bị ảo giác.

Lục Ứng Khâm đưa tay lên vén tóc cô, cái trán sáng bóng của cô lộ ra. Từ trước tới giờ cô vẫn luôn thích kẹp tóc ra sau tai. Cô rất thích cười mà cũng rất thích khóc, tất cả biểu cảm đều lộ rõ trên mặt, không giấu giếm, cô luôn sống phóng túng và tùy tiện.

Cô bỗng thấy buồn. Đôi mắt khô khốc của cô ướt ướt, giọng run rẩy, nghẹn ngào: “Trước kia tôi thế nào?...” Rồi cô lạnh lùng nói tiếp: “Ngoài sự khó coi, tôi không nghĩ ra gì khác nữa.”

Sắc mặt Lục Ứng Khâm đột nhiên biến đổi, anh ta trầm lặng, rồi trong nháy mắt, một chút áp lực trên khuôn mặt anh ta cũng biến mất, anh ta lạnh lùng nhìn cô, tàn nhẫn nói: “Trình Đoan Ngo, nếu cô còn nói với tôi bằng cái giọng đó, tôi sẽ rút gân cô đấy!”

Trình Đoan Ngo cười lạnh lùng: “Chẳng phải anh đã từng làm điều đó rồi sao?...” Cô ngẩng lên, nói tiếp: “Vẫn Còn muốn thêm một lần nữa à?”

Lục Ứng Khâm tức giận, gơ tay lên, Trình Đoan Ngo theo bản năng khựng người lại nhưng anh ta không làm gì nữa, chỉ cười giễu cợt. “Cứ nghĩ kĩ về lời đề nghị của tôi, cô đồng ý thì tôi sẽ thả Du Đông.”

Trình Đoan Ngo không nghĩ gì thêm nữa, lập tức trả lời: “Anh đừng mơ!”

...

Thực sự là một con ác mộng, cuộc đàm phán của cô và anh ta không có kết quả gì. nói là đàm phán nhưng Trình Đoan Ngo cảm thấy nó giống cuộc trút giận của cô hơn. cô như phát điên mà trút bỏ hết oán hận đối với anh nhiều năm qua.

Kết quả thì sao? Kết quả là chẳng có kết quả gì, tất cả vẫn nằm trong sự kiểm soát của anh ta.

Buổi sáng, lúc bước ra cửa, anh cô có nói cô biết Công ty của Du Đông đã tạm dừng hoạt động, toàn bộ niêm phong để kiểm tra. Mọi chuyện đã phát triển ngoài sức tưởng tượng của cô, sự hiểm độc của Lục Ứng Khâm một lần nữa lại “ghi một kỉ lục mới”.

Sau khi thẩm tra, Du Đông bị chuyển sang địa điểm giam giữ khác. Địa điểm tạm giam của Du Đông cũng đã được Lục Ứng Khâm “trao đổi” qua, vì vậy cô có cố gắng dùng cách nào đi nữa thì cũng không thể gặp anh.

Cuối cùng, một người anh em trước kia của Du Đông phải tìm mọi cách mới giấu được Lục Ứng Khâm để cô vào gặp Du Đông.

Bị giam giữ mấy ngày, Du Đông trở nên tiêu tụy đến mức không còn là người nữa, khuôn mặt xanh xao khiến anh trông già hơn đến mười tuổi, nhìn bộ dạng này của anh, chẳng khó mà đoán được những ngày qua anh khổ tâm như thế nào.

Nhưng khi nhìn thấy Trình Đoan Ngo, anh vẫn nở nụ cười vui vẻ ấm áp.

Trình Đoan Ngo thấy đau lòng, lòng mày nhũn chặt. “Ồ đây... rất tệ phải không? Mới có mấy ngày mà trông anh gầy đi nhiều quá...”

Du Đông vẫn cười: “Anh hơi lạ giường, ngủ không ngon.”

“Em xin lỗi!”

“Ngốc ạ, em nói xin lỗi với anh làm gì?”

Giọng Trình Đoan Ngo nghẹn ngào, “Nếu không phải là vì em thì Lục Ứng Khâm sẽ không đối xử với anh như vậy.”

Du Đông lắc đầu: “Vấn đề là do anh, việc gì cũng có nguyên nhân của nó.”

Trình Đoan Ngo nắm chặt tay. “Rốt cuộc có chuyện gì vậy, không có cách giải quyết nào khác?”

“không sao, em đừng quá lo lắng...” Du Đông mỉm cười, anh muốn an ủi cô nhưng cô biết rõ Lục Ứng Khâm đã ra tay thì chắc chắn không có chuyện không sao.

“Đừng cầu xin Lục Ứng Khâm, Đoan Ngo! Hãy nghe anh một lần, đừng đi!”

Trình Đoan Ngo “ừ” một tiếng coi như đồng ý, cô không dám nói cho Du Đông biết cô đã đến tìm Lục Ứng Khâm, cô không muốn anh thêm lo lắng.

“Tiền của anh kiếm được đều do Lục Ứng Khâm dạy anh, giờ anh ta muốn lấy lại thì cứ để cho anh ta lấy, sau này anh sẽ làm cái khác là được thôi mà.” Du Đông nói với vẻ dừng dừng như không, nhưng Trình Đoan Ngo lại cảm thấy chua xót vô cùng. Sự vất vả bao nhiêu năm qua của anh trong chớp mắt đã bị tiêu rụi, làm sao có thể nhẹ nhàng như anh nói được chứ?

Du Đông ngẩng đầu, đau lòng nhìn Trình Đoan Ngo, rất lâu sau mới nói: “vất vả cho em rồi, vậy mà còn nói là sẽ mang đến cho em những ngày tháng hạnh phúc, chưa kịp lấy anh thì đã chịu khổ sở rồi.”

Trình Đoan Ngo lắc đầu: “Em không sợ khổ, chỉ cần anh được bình an là em yên tâm rồi.”

Du Đông khẽ thở dài, do dự hồi lâu rồi mới nghiêm túc nói. “Đoan Ngo... nếu lần này thực sự anh phải ngồi tù thì em hãy tìm người đàn ông khác, đừng bỏ lỡ tuổi thanh xuân của mình vì anh.”

Trình Đoan Ngo lắc đầu: “Anh nói lung tung gì thế, sẽ không có chuyện gì đâu, em đợi anh ra, Lạc Lạc cũng đang đợi anh đấy!”

Nhắc đến Lạc Lạc khuôn mặt tươi cười của Du Đông trở nên cứng ngắc. Bản thân cô cũng là cha mẹ nên cô hiểu rất rõ tâm trạng của Du Đông. Anh trầm lặng rất lâu, hít một hơi thật sâu rồi thành khẩn nói với Trình Đoan Ngo: “Chuyện khác anh không dám cầu xin em, anh chỉ hy vọng rằng em có thể đưa Lạc Lạc đến nhà ông bà ngoại nó. Nhiều năm qua anh luôn cảm thấy có lỗi với họ, có lỗi với con gái của họ, có lỗi với Lạc Lạc...” Du Đông buồn phiền nắm chặt tay: “Anh thật sự không đúng chút nào cả.”

Trình Đoan Ngo đau lòng nhìn Du Đông tự trách mình lặng lẽ nắm lấy tay anh, nghiêm túc nói: “đã nói là phải chăm sóc em, chăm sóc Lạc Lạc, anh không được nuốt lời đâu đấy!”

“Đoan Ngo...”

Trình Đoan Ngo khẳng khái nhắc lại lần nữa: “đã nói rồi, anh không được nuốt lời đâu!”

“Đoan Ngo...” Vẻ mặt của Du Đông lúc này rất phức tạp, tâm trạng của anh vô cùng mâu thuẫn, vừa vui vừa mừng vừa do dự. Giờ đây ngay đến chính bản thân mình anh cũng không thể lo nổi thì làm sao chăm sóc được cô chứ?

Nhưng ánh mắt hoàn toàn tin tưởng của Trình Đoan Ngo khiến anh không thể từ chối, rất lâu sau anh mới cắn răng, gật đầu đồng ý: “Được! Đợi anh ra rồi, dù có phải liều mạng anh cũng nhất định sẽ mang lại cho em và Lạc Lạc một cuộc sống tốt đẹp!”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Trình Đoan Ngo không nghĩ ra được lý do gì để tiếp tục nói dối Lạc Lạc nữa. Đã tròn một tháng Du Đông không về nhà, giấy triệu tập của tòa án cũng đã gửi về nhà. Du Đông cũng chẳng thông minh chút nào, bot toàn bộ tiền đầu tư vào công ty, tất cả được công khai và giờ đầu đầu bị đóng băng. Để trang trải và bù vào những khoản thâm hụt Trình Đoan Ngo phải rút số tiền tiết kiệm cá nhân ít ỏi mà anh có, tiêu pha khá rồi. cô định mời một luật sư nhưng chạy khắp nơi mà chẳng ai muốn đứng ra thụ lý vụ án này. một vài người anh em trước kia của Du Đông cũng lên đưa cho cô chút tiền nhưng chẳng khác muối bỏ biển. không ai dám ra mặt giúp đỡ họ, nhưng cô cũng không thể oán hận người ta. Thế lực của Lục Ứng Khâm lớn mạnh hơn cô nghĩ.

Người của ngân hàng đã ra thông báo niêm phong nhà của anh. Trình Đoan Ngo suy nghĩ rất lâu, cô không còn cách nào khác là gửi Lạc Lạc đến nhà ông ngoại con bé như anh căn dặn.

Ông ngoại Lạc Lạc là giáo sư đã nghỉ hưu tuổi cũng đã cao, sông một mình. Ban đầu ông nhất định không chịu mở cửa cho Trình Đoan Ngo, nhưng cô cũng không phải là người thấy khó khăn là lùi bước, ôm Lạc Lạc đứng đợi mấy tiếng đồng hồ ngoài cửa, rồi Lạc Lạc kêu đói bụng, ông thấy không đành lòng nên mở cửa.

Trình Đoan Ngo không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng cô ít nhiều cũng đoán được. trước kia, thân phận Du Đông như thế nào, cô còn lạ gì, người ta đường đường là con gái của một giáo sư mà lại lấy người chẳng ra gì như anh, đương nhiên chỉ nhìn qua là biết bên trong có vướng mắc, rối rắm thế nào.

Du sao thì cũng là cháu ngoại của mình, ông nói vẫn không tha thứ cho Du Đông nhưng đứa nhỏ thì vô tội, Trình Đoan Ngo cũng chẳng cần nhiều lời thuyết phục ông đồng ý chăm sóc Lạc Lạc.

Trước khi rời đi, ông còn tiễn Trình Đoan Ngo ra tận cửa.

Ông đã hơn sáu mươi tuổi, tóc đã bạc nhiều nhưng vẫn minh mẫn. Từ người ông toát ra vẻ nhân hậu và nho nhã của một học giả.

“Tiểu Trình!” Ông gọi cô lại, lấy từ trong phòng ra một quyển sổ tiết kiệm, đưa cho cô. “Đây là tiền mấy năm nay cậu ấy cho tôi, tôi không cần kiểu chuộc tội này của cậu ấy, cô cầm lấy và trả cậu ấy giúp tôi.”

Tuy giọng điệu của ông cứng nhắc nhưng Trình Đoan Ngo hiểu được tấm lòng của ông. Dù sao thì trái tim con người cũng là máu thịt, sự cố gắng của Du Đông nhiều năm qua cuối cùng cũng có chút thành quả. Ông là người ngoan cố không chịu thay đổi nhưng dù sao vẫn chấp nhận người còn trẻ như anh. Trình Đoan Ngo cẩn thận nhận quyển sổ tiết kiệm, cảm ơn ông rồi rời đi.

Du Đông vừa mang tiếng là dân “xã hội đen” lại vừa là tội phạm kinh tế. vấn đề cấp thiết bây giờ chỉ xoay quanh chữ “tiền” cứ treo lơ lửng trên đầu mà cô phải sống khổ sở như vậy.

Du Giai Giai biến mất, không chút tin tức, Du Đông chẳng còn bất cứ người thân nào có thể giúp đỡ.

Trình Đoan Ngo bắt đầu dĩ phải tìm một vài việc để làm thêm, làm cả ngày đến để kiếm tiền bù vào tài khoản hụt hụt.

Anh trai cô không đành nhìn cô một mình vất vả như vậy nên cũng nhận việc đóng gói thủ công tại nhà. Hai anh em họ biết rõ ràng số tiền họ kiếm được cũng như muối bỏ biển mà thôi.

Ban đêm, Trình Đoan Ngo nhận công việc gấp giấy ở xưởng in, gấp được một trăm trang mới được mười tệ. Trình Đoan Ngo gấp cả đêm không nghỉ chút nào được năm mươi tệ. nhưng ban đêm không thì chẳng có nơi nào có thể kiếm được việc nên cô phải làm.

Sáng sớm lúc hết giờ làm, một đồng nghiệp làm thêm cùng với cô tên là Tiểu Diêu gọi cô lại. Đa số những người gấp giấy cùng cô đều vì gia đình cần tiền gấp, mọi người cùng cảnh ngộ nên mới đồng cảm với nhau, chung sống rất hòa thuận.

Hai người họ thường bầu bạn cùng nhau.

“Đoan Ngo, chị đang rất thiếu tiền, đúng không?” Tiểu Diêu tính tình hoạt bát, ít hơn Đoan Ngo hai tuổi, vì mẹ đang bị bệnh nên cô phải làm thêm để kiếm tiền, mặc dù vất vả nhưng rất lạc quan, những lúc rảnh rỗi cô thường kể chuyện cười hoặc chọc cười mọi người, vì vậy những nữ công nhân vốn bị cuộc sống đè nặng lên đôi vai ở đâu cũng cảm thấy vui vẻ yêu đời hơn.

“Ừ” Trình Đoan Ngo còn nhận một công việc tạm thời lúc bấy giờ, bây giờ, nếu về nhà cũng tranh thủ nghỉ ngơi được hai, ba tiếng, cô mệt đến nỗi chẳng có sức mà nói chuyện.

“Haizzz...” Tiểu Diêu thờ dài. “Có lúc cảm thấy thật không công bằng, có người thì từ lúc sinh ra đã chẳng thiếu thứ gì, còn chúng ta, mệt đến mức sống dở chết dở mà vẫn không đủ ăn.”

Trình Đoan Ngọ không nói gì thêm, lặng lẽ thờ dài. Cô cũng là người sinh ra đã chẳng thiếu thứ gì đấy chứ. Nhưng bây giờ, đến ăn không đủ no.

Dưới ánh đèn đường, Tiểu Diêu nhìn Trình Đoan Ngọ một lượt từ đầu tới chân. Rất lâu sau, cô khẽ nói: “Nếu như chị đang cần tiền gấp thì em có một cách kiếm tiền rất nhanh đấy!”

Trình Đoan Ngọ nghe vậy, thấy rất hứng thú. Cô ngẩng đầu, cẩn thận nghe Tiểu Diêu nói.

Tiểu Diêu ghé sát vào tai Trình Đoan Ngọ, hỏi rất nhỏ. Chị vẫn còn trinh chứ?”

“Gi cơ?” Trình Đoan Ngọ liền ngược lên, chỉ trong giây lát cô đã hiểu ý của Tiểu Diêu. Cô cũng chẳng cảm thấy xúc phạm gì cả, mặc dù ý của Tiểu Diêu là “Bản thân” nhưng với một người phụ nữ nghèo khổ như cô thì cũng không có tư cách gì mà bàn đến phẩm hạnh. Người ta cũng là có ý tốt muốn chỉ cho có cách kiếm tiền nhanh mà. Cô cười, từ chối: “Cái này không làm được, chị đã có con sáu tuổi rồi.”

“Gi cơ?” Tiểu Diêu tròn tròn mắt nhìn Trình Đoan Ngọ không thể tin được. Hồi lâu sau mới định thần lại, bùi ngùi nói: “Thật sự là không nhìn ra đấy!”

“Ừ” Trình Đoan Ngọ đã quen với việc mọi người đều ngạc nhiên khi cô nói đã có con sáu tuổi. cô cũng quen với cách mọi người nhìn mình bằng ánh mắt hoàn toàn khác. Nói dễ nghe một chút thì cô được gọi là “trưởng thành sớm, còn khó nghe hơn thì là “Không biết tự trọng.”

“Đừng nghĩ em là người xấu nhé, tại em thấy chị còn thiếu tiền hơn em, mà nhìn chị cũng xinh đẹp nên mới nói thế. Nhưng nếu chịu không đẻ bụng thì cùng em đến quét dọn vệ sinh. Những chỗ ăn chơi như vậy, những người gia đình gia giáo không dám đến đâu, mà nhất là buổi đêm nữa, cho nên họ trả lương rất cao, chỉ cần đợi họ ăn uống xong, chúng ta vào dọn dẹp, cũng chẳng có gì nguy hiểm, em làm được hơn một tuần rồi không có chuyện gì đâu.”

“..”

Sau khi cân nhắc một hồi, Trình Đoan Ngọ cũng chấp nhận ý kiến của Tiểu Diêu. Cô có thêm mấy chỗ thì cũng không bằng công việc dọn dẹp vệ sinh ở kia. Những nơi cao cấp thì cũng khác những chỗ bình thường.

Ngày đầu tiên đến đó làm cô phát hiện ra rằng, tất cả những người làm vệ sinh ở đây đều là những cô gái trẻ, tuy sắc đẹp của cô họ không vượt trội nhưng cũng đủ để người ta cảm thấy thích thú. Thôi như giám đốc nơi này nói, ở đây, hạng bét nhất cũng phải là mỹ nhân.

Trình Đoan Ngọ không nói nhiều, hằng ngày đi làm đúng giờ, về đúng giờ. Ông chủ cũng thoải mái. Trả lương cho cô đúng hẹn, thỉnh thoảng còn thưởng thêm. Trình Đoan Ngọ mới làm việc một tuần mà đã hai lần được nhận tiền thưởng.

ở đây, nói dễ nghe một chút thì là “câu lạc bộ đêm” còn nói khó nghe hơn thì là “đêm truy lạc”, khách đến đây với mục đích trao đổi làm ăn hoặc mua vui, chợp chợp uống chút rượu, nghe hát một lúc rồi mỗi người ôm eo một em, kéo đi chỗ khác. Đôi lúc Trình Đoan Ngọ vô tình chạm phải những người như thế thì cũng cúi đầu, coi như không nhìn thấy gì, nhanh chóng đẩy chiếc xe vệ sinh đi chỗ khác.

Bao nhiêu năm qua, Trình Đoan Ngọ cũng đã trải qua rất nhiều vất vả, khổ cực, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại đến những nơi như thế này. cô không dám nói cho Du Đông hay anh trai, chỉ có thể mỗi ngày thận trọng sợ mình nhất thời sơ suất để lộ điều gì đó thì người đen đủi chịu thiệt chính là cô.

Gần đây, tâm trạng của Lục Ứng Khâm rất tệ. Những người dưới quyền đều nhận ra điều ấy nên tìm mọi cách để lấy lòng anh ta.

Du Giai Giai bị anh ta đưa ra nước ngoài, người ngoài tưởng cô đi du lịch, anh ta thiếu “Chuyện kia” nên hk đưa anh ta đến nơi bát nháo này.

Ban đầu Lục Ứng Khâm cũng chẳng tỏ ra hứng thú, ngồi ở góc sofa, một mình buồn bã uống rượu. sau đó sự việc phát triển một cách không bình thường, chưa được bao lâu mà những người trong phòng lần lượt rời đi, tên thuộc hạ lỗ năng của anh ta ra về thần bí nói: “Đại ca, tối nay vui vẻ nhé, em đã tìm cho đại ca một món hàng rất tuyệt.”

Nói rồi, hắn ta đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại một mình Lục Ứng Khâm. Những tình huống thế này tất nhiên là anh ta đã gặp rồi, cũng biết rõ mục tiếp theo sẽ là gì.

Vài phút sau, cửa phòng mở ra một người rụt rè bước vào.

Ánh đèn trong phòng mờ mờ, anh ta cứ ngồi ở góc đó rót rượu uống, cũng không nhìn người vừa bước vào kia.

Có lẽ nét mặt đăm đăm của anh ta trông rất đáng sợ nên cô gái kia thấy cuống cuống, luống cuống, không biết phải làm gì, không dám tới gần, cũng chẳng dám rời đi, cứ lúng túng đứng im một chỗ, rụt rè cúi đầu.

Nhìn bộ dạng đó cũng biết cô gái ấy chưa từng trải. xem ra người đưa cô đến đây cũng không dạy bảo cô chút gì.

Lục Ứng Khâm thích kiểu này.

Anh ta rất ghét loại phụ nữ phong trần, những người đàn bà khôn khéo, những kẻ nịnh hót, những người quá thông minh. Thậm chí, anh ta cũng chẳng

biết mình thích gì nữa chỉ biết rằng mỗi khi gặp phải những kiểu phụ nữ ấy trong đầu anh ta luôn hiện lên hình bóng mơ hồ nào đó.

“Lại đây!” Lục Ứng Khâm lạnh lùng gọi một tiếng, đặt cốc rượu trên tay xuống.

Cô gái rụt rè bước đến, lặng lẽ ngồi cạnh Lục Ứng Khâm. Cô rất nhút nhát, ngồi hồi lâu mới dám nhích lại gần, run rẩy rót rượu cho anh ta, “Tiên sinh, để em hầu rượu cho anh.”

Lục Ứng Khâm không từ chối, cũng chẳng để ý, mặc cho cô gái rót rượu.

“Tiên sinh...” rót rượu xong, cô không biết nói gì thêm, lắp bắp nói: “Tiên sinh, anh muốn... muốn... muốn gì ạ?”

Lục Ứng Khâm mỉm cười, ngẩng lên nhìn cô một lượt. xem ra cô cũng chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi, khuôn mặt bầu bĩnh như trẻ con, ánh mắt nhút nhát, rụt rè như thỏ con, nhưng cơ thể thì đã hoàn toàn phát triển, đủ để kích thích dục vọng của đàn ông. vậy mà không hiểu sao Lục Ứng Khâm lại chẳng có hứng thú.

Anh ta không phải là một chàng trai mới hai mươi tuổi, cũng chẳng phải là người đàn ông trung niên giàu có, phóng túng buông thả.

Ba mươi tuổi, Lục Ứng Khâm không còn chìm đắm, mê muội trong tiền tài, quyền lực và đàn bà nữa. Anh ta đã có tất cả, thậm chí cũng chẳng tìm ra thứ gì có thể khiến mình ham muốn hay khát vọng nữa.

“Em tên là gì?”

“Ngũ Hạ.”

“Là tên thật à?”

“Vâng!”

Lục Ứng Khâm im lặng một lúc. Cô gái này, bất kể là cái tên hay phản ứng đều khiến anh nhớ đến một người. Điều đó khiến anh ta bỗng thấy rất khó chịu. Anh ta cầm cốc rượu mà cô vừa rót, uống cạn.

Mùi vị của rượu vừa quen thuộc vừa dễ chịu. Anh ta bỗng thô bạo đẩy cô gái ngã xuống sofa.

Cô gái bị kéo mạnh, khó chịu kêu lên một tiếng rồi im lặng mặc cho Lục Ứng Khâm muốn làm gì thì làm.

Lục Ứng Khâm nhìn cô gái trước mặt, càng nhìn càng thấy tức giận, liền hung ác xe quần áo trên người cô rồi dằn vò không thương tiếc. Dù sao cũng là làm việc để kiếm tiền nên rõ ràng đau đớn đến cực điểm nhưng cô gái vẫn cố gắng kết hợp nhịp nhàng, đôi bàn tay nhỏ bé run rẩy đã chạm đến dây lưng của anh ta.

“Cạch!” Không phải là dây lưng bị tháo, mà là cánh cửa bỗng nhiên mở ra.

Hai người trên sofa lập tức dừng động tác lại nhìn vị khách không mời vừa đẩy cửa bước vào kia vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì lập tức đóng cửa lại, ngay cả câu xin lỗi cũng không kịp nói.

Căn phòng trở lại bầu không khí yên tĩnh trước đó. Cô gái kia lấy lại tinh thần, đưa tay ra ôm chặt thắt lưng của Lục Ứng Khâm nhưng bất ngờ bị anh ta đẩy mạnh ra.

“Cút!” Giọng của Lục Ứng Khâm biến đổi hoàn toàn, sự ham muốn mãi mới dấy lên đã biến mất trong phút chốc. Toàn thân anh ta giờ đây chỉ toát ra sự hung ác khiến người ta phải sợ. Cô gái vô cùng sợ hãi, cuộn tròn người lại.

“Cút!” Lục Ứng Khâm lại gầm lên lần nữa.

Cô gái tên Ngũ Hạ đó ngẩn người khi nghe thấy tiếng gầm của anh ta. Cô không hiểu mình đã làm sai điều gì mà lại đắc tội với anh ta như vậy. Nhưng anh ta đã tức giận rồi, cô cũng không dám ở lại lâu hơn nữa, nhanh chóng vơ lấy quần áo, mặc vội rồi đi ra ngoài.

TRình Đoan Ngọ ảo não kéo chiếc xe vệ sinh, nhanh chóng rời đi.

Cô cảm thấy mình thật ngu ngốc. Lan Uyên và Mai Uyên là hai phòng khác nhau, một phòng ở hướng đông một phòng ở hướng tây, vậy mà cô cũng vào nhầm được. Nghiêm trọng nhất là người quản lý đã nói rất rõ ràng hôm nay Lan Uyên sẽ tiếp khách quý. Bất cứ ai cũng không được phép đến gần, ngay cả bảo vệ cũng tuwkw giác đứng cách đó rất xa, vậy mà cô còn ben mảng tới. tệ hơn nữa là cô còn đẩy cửa, suýt bước vào...

Trong phòng rất tối nhưng có tiếng thở dốc của đôi nam nữ cô cũng đủ hiểu trong đó đang có chuyện gì.

Cô đẩy chiếc xe vệ sinh đi đến một góc tường, đứng trước cửa sổ, hít thở thật sâu để lấy lại tinh thần. Tim cô đập rất nhanh, cô cũng biết rõ bị mất việc thì cô sẽ bị đồng như thế nào.

Cô phạm sai lầm lớn như vậy, ngay đến chính cô cũng không biết nói thế nào nữa chỉ hi vọng vị khách kia trong giây phút vui vẻ với người ấy sẽ quên đi hành động đường đột đó của cô...

Trình Đoan Ngo hít thở vào cái thật sâu rồi xoay người chuẩn bị tiếp tục công việc. Cô vừa xoay người lại, mùi rượu nồng nặc đã xộc vào mũi. Cô choáng váng đến mức gần như không mở được mắt. cô chưa kịp phản ứng gì đã thấy tay của người ấy đặt lên ngực cô.

Sự tiếp xúc vừa xa lạ vừa vô liêm sỉ đó khiến cô giật mình, cô tròn tròn mắt, khuôn mặt xa lạ của người đàn ông trước mặt khiến cô sợ hãi vô cùng.

“Mới đến à?” người đàn ông trung niên béo mập, cái bụng bía của ông ta cọ sát vào người Trình Đoan Ngo, bàn tay thì sợ soạng khắp người cô.

Trình Đoan Ngo muốn đẩy ông ta ra, nhưng sức cô quá yếu, không thể phản kháng, đành lấy hết sức giữ bàn tay ông ta, “Xin ông hãy tỉnh táo lại, tôi chỉ là người quét dọn vệ sinh thôi, chứ không phải là các em phục vụ ở đây.”

Người đàn ông say mềm đó đang vô cùng hứng thú, làm sao nghe thấy những gì mà Trình Đoan Ngo đang nói chứ! Ông ta cười đậm đàng. “Cứ già bộ, tiếp tục đi, anh thích giọng điệu của em. Các em bây giờ có đủ các loại kỹ năng. Anh thích! Anh rất thích!”

Trình Đoan Ngo không thể nhẫn nhịn được nữa, liền cầm chai nước tẩy rửa cạnh đó ném lên người lão.

Lão bị bất ngờ nên kêu lên, rồi tỉnh táo hơn, vừa ôm đầu vừa xông vào tát Trình Đoan Ngo cái tát như trời giáng của lão khiến Trình Đoan Ngo hoa cả mắt, suýt nữa thì ngã nhào.

“Mẹ kiếp, dám đánh ông à?” Khi nhìn thấy rõ bộ đồng phục vệ sinh cô đang mặc, lão mới cảm thấy ngán ngẩm. Lão nhỏ toẹt một bãi nước bọt rồi nhặt lấy chai tẩy rửa dưới sàn lên, mở nắp, đổ lên đầu Trình Đoan Ngo rồi vứt mạnh vỏ chai: “Mẹ kiếp thật bẩn thỉu!”

Nói xong, lão phui tay, rồi đi, giống như sợ người khác nhìn thấy lão suýt nữa là lôi với một công nhân vệ sinh.

Sau khi người đàn ông đó rời đi, Trình Đoan Ngo từ từ quỳ xuống về mặt, gân cốt rã rời. Nước tẩy rửa từ trên đầu chảy xuống, cô không ngừng lấy tay lau đi. Nước chảy vào cả mắt khiến mắt cô đỏ hỏn, vừa đau xót, nước mắt chảy dài. Cô mệt mỏi mới thu dọn đồ đạc lộn xộn mà người đàn ông kia vừa gây ra.

Cô không oán trách gì cả, dù sao vẫn thấy may mắn, người đàn ông say rượu đó trút giận xong, rồi đi luôn chứ không truy cứu gì thêm.

Người thuộc tầng lớp hạ đẳng như cô cũng chẳng có tư cách gì mà yêu cầu người khác phải tôn trọng mình, điều này thì Trình Đoan Ngo biết rất rõ.

Bây giờ cô rất cần tiền, cần rất nhiều tiền, rất nhiều tiền,

Còn những thứ khác... chẳng cần gì cả...

Lục Ứng Khâm này giờ vẫn đứng khoanh tay trước ngực đứng yên ở góc khuất của hành lang. Tuy cách một hàng cây trang trí nhưng anh ta vẫn thấy cô, nhìn rất rõ đôi mắt đen láy, trong trẻo khiến anh ta đã phải thao thức mấy đêm liền, giờ đây đôi mắt ấy đang lộ vẻ hoang hốt và bất lực.

Chứng kiến tất cả sự việc xảy ra vừa rồi, anh ta rất tức giận. Từ lúc cô đẩy cửa bước vào phòng, anh ta đã nhận ra cô.

Đây là nơi nào, đương nhiên Lục Ứng Khâm biết rõ nhất.

Cô tha đến những nơi như thế này chứ nhất định không chịu làm theo ý anh ta. Lục Ứng Khâm cảm thấy thật nhục nhã, anh ta bùng bùng lửa giận, đến mức muốn bóp chết cô.

Nhưng khi nhìn thấy cơ thể gầy yếu của cô bị người khác ức hiếp, rồi bị tát mạnh như vậy, anh ta lại cảm thấy đau lòng, nỗi đau ấy không thể giải thích nổi, cảm giác đo ập đến tựa như một con sấm sét, anh ta không làm cách nào chống đỡ được.

Cô co rúm người trong một góc tường, phát ra tiếng kêu rất nhỏ, rõ ràng cô đang thờ dốt nhưng dường như lại chẳng có chút sức lực. Anh ta thậm chí còn hoài nghi không biết có phải mình đang nằm mơ, cứ đứng im, không phát ra tiếng động. Anh ta sợ nếu phát ra tiếng động thì anh ta sẽ tỉnh lại và sau đó, tất cả những gì nhìn thấy trước mắt đều tan biến như giấc mộng.

Anh ta cứ đứng ngây đó, nhìn Trình Đoan Ngo vừa khóc vừa lau nước mắt, cảnh tượng ấy khiến anh ta cảm thấy rất hoang mang.

Trong ánh đèn mờ ảo, dường như anh ta bị một sức mạnh thần bí dẫn đường, từng bước, từng bước tiến đến bên cô, khi tới trước mặt cô thì dừng lại.

Ánh sáng bỗng bị che phủ, trước mặt là một bóng đen khiến cô phải chú ý. Cô ngẩng đầu lên mà không có chút phòng bị gì cả, đôi mắt trong trẻo đắm nước, nhìn thấy người vừa bước đến, nét mặt lập tức biến đổi, cô tựa như con thú nhỏ bị làm cho hoảng sợ, lập tức đứng dậy để phòng, cất giọng vừa lạnh lùng vừa sợ hãi: “Lục Ứng Khâm!”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Khoảnh khắc nhìn thấy Lục Ứng Khâm, Trình Đoan Ngo không tự chủ mà run lên. Cô gọi tên anh ta nhưng lại không biết nói gì thêm nữa, chỉ đứng ngây ra nhìn.

“Sao cô lại ở đây?” Giọng nói vừa lạnh lùng vừa giận dữ vang lên bên tai cô. Trình Đoan Ngo ngẩng lên, khuôn mặt đang cau có của Lục Ứng Khâm thu vào trong đáy mắt cô.

“Liên quan gì đến anh?” Trình Đoan Ngo phản bác theo bản năng.

“Cô...” Lục Ứng Khâm tròn tròn mắt, gờ tay định lời cô đứng dậy, nhưng Trình Đoan Ngo lại dùng hai tay ôm đầu. Hành động bản năng này khiến ánh mắt anh ta toát ra sự đau đớn. Anh ta ảo não nhớ lại những lần mất kiểm soát của mình, không ngờ lại khiến cô sợ hãi đến mức này.

Vì suốt này bận rộn với công việc nên đầu tóc cô cũng rối tung, dính đầy nước tẩy rửa, bộ đồng phục trên người cũng dính đầy vết bẩn, từng mảng loang lổ, trông bộ dạng cô lúc này nhếch nhác vô cùng nhưng trước mặt anh ta cô vẫn đứng thẳng người mà phòng bị, tựa như con nhím không biết điều, nhất định phải làm tổn thương người khác tổn thương chính mình mới chịu dừng lại.

Lục Ứng Khâm lạnh lùng nhìn cô, nắm chặt tay lại.

“Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Tại sao lại đến nơi này? Cô có biết đây là nơi nào không?” Lục Ứng Khâm hỏi một cách quan tâm nhưng vẻ mặt cứng nhắc. Anh ta nhàu mày, rõ ràng muốn chất vấn cô nhưng khẩu khí thì lại như vậy. Nhiều năm qua, anh ta và Trình Đoan Ngo đã quen với kiểu như thế này rồi, giờ bỗng thay đổi, anh ta cảm thấy không quen.

“Không cần anh quan tâm!” Trình Đoan Ngo đương nhiên là không nhận ra sự quan tâm của anh ta, cô vẫn cho rằng đó là những lời nói châm chọc như trước kia.

Lục Ứng Khâm lạnh lùng nhìn cô, đôi mắt hiện rõ sự chán ghét. Trình Đoan Ngo chẳng nhìn ra điều gì khác nữa. Ánh đèn ngoài hành lang mờ ảo nhẹ nhàng chiếu lên người Lục Ứng Khâm, anh ta không có biểu cảm gì đặc biệt. Bộ dạng lúc này của anh ta khác hẳn so với ngày thường, giống như hai con người hoàn toàn khác nhau vậy. Trình Đoan Ngo cứ ngây ra nhìn Lục Ứng Khâm bất ngờ coi áo khoác.

Hành động này của anh ta khiến Trình Đoan Ngo cảm thấy hoảng sợ. Toàn thân cô cứng đờ, tay để trước ngực, giờ đây cô cũng chẳng còn sức lực mà phản kháng. Cô túm chặt vạt áo, trên áo loang lổ vết nước tẩy rửa khiến cô có cảm giác lòng bàn tay mình cũng dính đầy thứ nước đó.

“Anh muốn làm gì?” Trình Đoan Ngo hoảng hốt muốn né tránh, nhưng đằng sau cô là bức tường lạnh lẽo.

Lục Ứng Khâm không trả lời, khoác chiếc áo lên người cô, cười châm chọc: “không tự nhìn vào gương xem, trông bộ dạng này thì làm gì có người đàn ông nào hứng thú chứ!”

Hơi ẩm trên chiếc áo khoác Lục Ứng Khâm nhanh chóng bao trùm lên người Trình Đoan Ngo, sự tiếp xúc ấm áp đó khiến cô run lên, cô hoài nghi không biết có phải mình đang bị ảo giác hay không. một tên động vật máu lạnh như anh ta sao lại có hành động ấm áp như thế này chứ? Khoảnh khắc ấy khiến trái tim cô đập mạnh bất thường. cô nhìn Lục Ứng Khâm vẻ khó tin, tựa như vừa chạm vào củ khoai nóng bỏng, cô chỉ muốn vứt ngay chiếc áo đó ra.

“Cảm ơn sự quan tâm của anh.” cô vội vã đưa chiếc áo khoác cho Lục Ứng Khâm, lạnh lùng nói: “Người tôi rất bận, mặc vào lại làm bẩn áo của anh.”

Thái độ xa lạ đến hàng ngàn dặm đó của cô khiến Lục Ứng Khâm rất bức tức, tại sao người phụ nữ này lại không biết điều chút nào như vậy chứ? Nhưng càng bức tức anh lại càng cảm thấy khó chịu, không biết rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể trút được cơn tức giận trong lòng.

“Trình Đoan Ngo, cô đừng có không biết điều như vậy!”

“Đứng!” Trình Đoan Ngo nhún nhường đáp nhưng ánh mắt vẫn dừng đọng, cô khề phải bụi bẩn trên người, đứng dậy chuẩn bị rời đi. cô đẩy chiếc xe vệ sinh, chẳng chút lung túng hay ngại ngùng, cô sống cực khổ nhưng chưa bao giờ cô cảm thấy xấu hổ, chẳng phải là Lục Ứng Khâm vẫn muốn cô sống như vậy sao? Chẳng qua cô cũng chỉ là muốn thuận theo ý nguyện của anh ta, thỏa mãn tâm lý trả thù của anh ta mà thôi.

“Đứng lại!” nhìn Trình Đoan Ngo đẩy chiếc xe định rời đi Lục Ứng Khâm bức bối vô cùng. “Mẹ kiếp, cô định đi đâu? Tôi đã cho phép cô đi chưa?”

Trình Đoan Ngo xoay người lại, thở dài một tiếng. “Vậy anh còn muốn thế nào nữa hả ông chủ Lục? Ông chủ Lục vị thế cao vời vợi như vậy thì làm gì có chuyện gì mà nói với một nữ công nhân vệ sinh cơ chứ?”

“Hỗn xược!” Lục Ứng Khâm vươn tay kéo mạnh một cái, Trình Đoan Ngo nhanh chóng bị khống chế. Anh ta ép Trình Đoan Ngo vào góc tường rồi gầm lên chất vấn: “Trình Đoan Ngo! Sao cô lại hèn mọn như vậy? Thế nào? Du Đông ngồi ở trong đó nên giờ cô chẳng còn chỗ mà dựa dẫm, đứng không?” Anh ta lạnh lùng cười nhạo, nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ. “Đến đây cho người ta chơi đùa, sò soạng là có tiền, đứng không? cô kiếm được bao nhiêu hả Trình Đoan Ngo? Sao cô lại không biết tính toán như vậy? Cứ trực tiếp đến gặp tôi thì có phải nhanh hơn không?”

Trình Đoan Ngo bị anh ta ghì chặt, không giãy giụa nữa, chỉ ngẩng đầu lên nhìn, mỉm cười nói: “Cứ cho là tôi đến đây để bán thân đi, liên quan gì đến anh

chứ? Sao nào ông chủ Lục bây giờ chuyển nghề rồi à, chuyên làm ăn với những người đi bán thân à?”

“Trình Đoan Ngo, cô càng ngày càng to gan đấy! Có bản lĩnh rồi đúng không? cô có biết mình đang nói chuyện với ai không?”

“Anh muốn nghĩ gì thì nghĩ. Ông chủ Lục, không còn gì nữa thì anh có thể buông tha cho tôi được không? Cứ cản trở việc làm ăn của tôi thế này thì tôi chẳng thể kiếm được tiền. Anh cũng biết đấy, thời gian kiếm ăn vào buổi tối cũng phải sắp xếp cho hợp lí!”

Thái độ mạnh mẽ thừa nhận của Trình Đoan Ngo khiến Lục Ứng Khâm phát điên không biết trút giận vào đâu. Bộ đồng phục trên người và thái độ vừa rồi của cô đối với người đàn ông say rượu đó, Lục Ứng Khâm đã nhìn thấy, anh ta cũng biết cô không phải loại người đó, nhưng cô hoàn toàn chẳng cần đến danh dự hay tự trọng mà chọc anh ta đến phát điên.

“Mẹ kiếp, bây giờ cô còn muốn làm giáo điểm nữa phải không? Tôi sẽ cho cô được toại nguyện!” Lục Ứng Khâm nói rồi túm chặt tay áo của Trình Đoan Ngo, đẩy mạnh cô vào bức tường lạnh lẽo phía sau. Anh ta thô bạo giữ chặt hai cánh tay cô ra sau lưng, ép mạnh người cô, tay kia chạy dọc người cô. Hành động của anh ta vô cùng thô bạo. Những chiếc cúc áo đồng phục không đủ chắc nhanh chóng bị anh ta kéo đứt, rơi xuống đất phát ra tiếng kêu rất rõ ràng. Mặc dù đây cũng chẳng phải nơi tử tế gì nhưng cô biết ở hành lang có hệ thống giám sát, Lục Ứng Khâm cũng biết điều này. Anh ta muốn làm nhục cô. Anh ta căm hận vì biểu hiện lạnh lùng của cô.

Thấy hành động của Lục Ứng Khâm ngày càng điên cuồng, Trình Đoan Ngo không thể bình tĩnh được nữa, vội vàng đẩy mạnh anh ta nhưng có cố thế nào thì cô cũng không thể làm gì được. Lục Ứng Khâm có uống say thì cô cũng không đánh nổi anh chứ đừng nói đến lúc anh ta đang tỉnh táo thế này. cô thở nặng nhọc, lên tiếng phản kháng: “Lục Ứng Khâm! Buông tôi ra!”

Lục Ứng Khâm chẳng thêm để ý, hơi thở càng lúc càng dồn dập, anh ta đang dần mất kiểm soát, nôn nóng muốn du ngoạn khắp cơ thể cô. cô lúc này giống như miếng thịt ngon đang nằm trên thớt, chỉ còn cách chịu đựng sự xâu xé của anh.

“Lục Ứng Khâm! Anh có nghe thấy không? Buông tôi ra!” Trình Đoan Ngo giãy giụa nhưng không thoát được, cô giận giữ quát: “Lục Ứng Khâm, buông tôi ra! Nếu có bán thân thì tôi cũng không bán thân cho anh!”

Lục Ứng Khâm nghe thấy vậy liền khựng lại, chỉ trong tích tắc, sắc mặt anh ta trở nên vô cùng lạnh lùng, khuôn mặt góc cạnh, chẳng khác nào một tảng băng, ánh mắt lạnh như băng, nhưng lúc này Trình Đoan Ngo chẳng để ý đến điều gì khác, chỉ muốn mau chóng thoát khỏi sự trói buộc này.

Lục Ứng Khâm không nhúc nhích, vẫn siết chặt người cô, nhưng những hành động xâm chiếm vừa rồi đã dừng hẳn lại, anh ta “Hừm” một tiếng, cúi đầu ghé sát vào tai cô hơi thở ấm áp lướt qua cô. Người cô bỗng run lên, toàn thân nổi da gà.

Giọng Lục Ứng Khâm vang lên nhẹ nhàng, ấm áp: “Trình Đoan Ngo, cô nói lại một lần nữa xem nào!” rõ ràng giọng anh ta rất ấm áp, vậy mà Trình Đoan Ngo lại thấy trong giọng điệu đó có sự uy hiếp không thể phản kháng được. Nhưng cô không thể sợ hãi, có lẽ sự xúc động nhất thời đã choáng hết tâm trí cô. cô chưa từng thắng thế trước anh ta như vậy, cảm giác thích thú bao trùm lấy cô.

cô nhìn anh ta, ánh mắt đầy oán hận, nói từng lời rõ ràng: “Tôi nói là, Lục Ứng Khâm, nếu có bán thân thì tôi cũng không bán thân cho anh!”

“cô!” Lục Ứng Khâm nắm chặt bàn tay, những khớp xương và gân trên mu bàn tay nổi lên rõ rệt, gân xanh trên trán cũng nổi rõ, bất kỳ ai nhìn thấy cũng biết rằng anh đang vô cùng tức giận. Nhưng càng tức giận thì anh ta càng không biết làm thế nào với người phụ nữ vừa bùng binh vừa ăn nói sắc sảo đang ở trước mặt mình, dường như anh ta có làm gì đi nữa thì cô cũng không chịu khuất phục.

“Trình Đoan Ngo! cô đừng có không biết điều như vậy! Thế nào cô không biết là tôi đang giúp cô sao? cô nghĩ tôi thừa hơi rồi sức để đứng đây lời thôi với cô à?” Anh ta cũng không biết tại sao mình lại muốn giải thích, thậm chí lại nói ra câu đó. Anh ta vô cùng kinh ngạc nhìn Trình Đoan Ngo nhưng lại tự hỏi mình: Lục Ứng Khâm mà sao vậy?

Trình Đoan Ngo cười lạnh quay lưng liếc mắt khinh thường nhìn anh ta, không khách khí nói: “Nếu không phải là ngài ép tôi, tôi có phải đến nơi này không? Ngài Lục, lẽ nào ngài cảm thấy rằng ngài đánh tôi rồi lại cho tôi cái hẹn thì tôi sẽ cảm ơn đại ân đại đức của ngài và để ngài đánh tiếp, đánh xong rồi lại cho tôi một cái hẹn sao?”

Trình Đoan Ngo cảm thấy thật buồn cười, người đàn ông này đã si nhục cô bao nhiêu lần, đâu phải chỉ có mỗi lần này thôi đâu. Trước kia, anh ta đã làm những gì chứ? Lúc cô đang sợ hãi với sự lạnh lẽo, lúc cô không thể chịu đựng được những lời si nhục thì anh ta ở đâu chứ? Còn giờ đây khi cô đã cảm thấy tê liệt và vô cảm với mọi thứ thì những việc này của anh ta có tác dụng gì chứ?

Trình Đoan Ngo ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh ta, ánh mắt không có chút tình cảm. cô muốn nhìn thật rõ người đàn ông này, nhìn rõ bản chất luôn làm tổn thương người khác của anh ta, nhìn rõ bản chất chẳng sợ bất cứ thứ gì của anh ta và cũng nhìn rõ tình yêu sâu sắc đến ngu ngốc, mê muội mà cô đã từng dành cho anh ta...

Ánh nhìn chăm chăm của cô khiến Lục Ứng Khâm cảm thấy không thể chịu nổi. cô gầy đi nhiều, khuôn mặt hốc hác khiến đôi mắt vốn đã to trông càng to hơn. Mắt cô rất đen, rõ ràng rất đẹp, vậy mà lúc này Lục Ứng Khâm lại cảm thấy có chút sợ hãi.

Rất lâu sau, anh ta mới buông Trình Đoan Ngo, từ từ lui lại, nhìn cô chăm chăm hồi lâu rồi mới chậm rãi mở miệng, giọng nói không to nhưng đủ để Trình Đoan Ngo đứng cách đó một khoảng nghe rất rõ: “Trình Đoan Ngo...Nếu...nếu cô ở bên cạnh tôi, tôi sẽ thả Du Đông.”

Câu nói này, cách đây nửa tháng cô từng nghe qua, nhưng tâm trạng lần này hoàn toàn khác lần trước. Nhưng Trình Đoan Ngo không nhận ra sự thay đổi trong lời nói của anh ta, cô nhìn thẳng vào khuôn mặt đang chờ câu trả lời của Lục Ứng Khâm, tuyệt tình đáp: “Vĩnh viễn không thể! Lục Ứng Khâm! Vĩnh viễn không thể! Cho dù Du Đông có ngồi tù năm năm hay mười năm thì tôi vẫn sẽ đợi anh ấy! Tôi yêu anh ấy! Tôi yêu anh ấy! Anh hiểu không?”

Trình Đoan Ngọ cười lạnh lùng: “Thôi, một người máu lạnh như anh thì làm sao có thể hiểu được chứ?! Đàn gảy tai trâu cũng đủ mệt rồi!”

Lục Ứng Khâm siết chặt bàn tay. Anh ta giận dữ, cảm thấy không cam lòng, người phụ nữ này, thực sự trong lòng cô, anh ta không còn tồn tại nữa sao? không còn một chút nào sao? Tại sao câu trả lời đó của cô lại khiến tim anh ta đau đớn đến vậy?

Anh ta nhìn Trình Đoan Ngọ không chớp mắt. Người phụ nữ mà trước đây anh ta vô cùng căm ghét tại sao lại là người đang đứng trước mặt anh ta lúc này?

Trình Đoan Ngọ, Trình Đoan Ngọ mà anh ta căm ghét vô cùng thực sự chính là Trình Đoan Ngọ của hiện tại sao? Nếu như Trình Đoan Ngọ trước kia cũng giống như Trình Đoan Ngọ bây giờ, liệu anh ta có thể dễ dàng phụ lòng cô như vậy không?

Nhưng câu hỏi đó cứ hiện lên trong đầu khiến anh ta cảm thấy hỗn loạn. Anh ta chết lặng nhìn Trình Đoan Ngọ rõ ràng biết câu trả lời sẽ khiến anh ta đau đớn hơn nhưng anh ta vẫn bất chấp, cắn răng hỏi cô câu mà từ lâu cứ luẩn quẩn trong đầu: “Trình Đoan Ngọ, cô thực sự yêu Du Đông sao?”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Khoảnh khắc nhìn thấy Lục Ứng Khâm, Trình Đoan Ngọ không tự chủ mà run lên. Cô gọi tên anh ta nhưng lại không biết nói gì thêm nữa, chỉ đứng ngây ra nhìn.

“Sao cô lại ở đây?” Giọng nói vừa lạnh lùng vừa giận dữ vang lên bên tai cô. Trình Đoan Ngọ ngẩng lên, khuôn mặt đang cau có của Lục Ứng Khâm thu vào trong đáy mắt cô.

“Liên quan gì đến anh?” Trình Đoan Ngọ phản bác theo bản năng.

“Cô...” Lục Ứng Khâm tròn tròn mắt, giọng tay định lời cô đứng dậy, nhưng Trình Đoan Ngọ lại dùng hai tay ôm đầu. Hành động bản năng này khiến ánh mắt anh ta toát ra sự đau đớn. Anh ta ảo não nhớ lại những lần mất kiểm soát của mình, không ngờ lại khiến cô sợ hãi đến mức này.

Vì suốt này bận rộn với công việc nên đầu tóc cô cũng rối tung, dính đầy nước tẩy rửa, bộ đồng phục trên người cũng dính đầy vết bẩn, từng mảng loang lổ, trông bộ dạng cô lúc này nhếch nhác vô cùng nhưng trước mặt anh ta cô vẫn đứng thẳng người mà phòng bị, tựa như con nhím không biết điều, nhất định phải làm tổn thương người khác tổn thương chính mình mới chịu dừng lại.

Lục Ứng Khâm lạnh lùng nhìn cô, nắm chặt tay lại.

“Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Tại sao lại đến nơi này? Cô có biết đây là nơi nào không?” Lục Ứng KHâm hỏi một cách quan tâm nhưng vẻ mặt cứng nhắc. Anh ta nhíu mày, rõ ràng muốn chất vấn cô nhưng khẩu khí thì lại như vậy. Nhiều năm qua, anh ta và Trình Đoan Ngọ đã quen với kiểu như thế này rồi, giờ bỗng thay đổi, anh ta cảm thấy không quen.

“Không cần anh quan tâm!” Trình Đoan Ngọ đương nhiên là không nhận ra sự quan tâm của anh ta, cô vẫn cho rằng đó là những lời nói châm chọc như trước kia.

Lục Ứng Khâm lạnh lùng nhìn cô, đôi mắt hiện rõ sự chán ghét. Trình Đoan Ngọ chẳng nhìn ra điều gì khác nữa. Ánh đèn ngoài hành lang mờ ảo nhẹ nhàng chiếu lên người Lục Ứng Khâm, anh ta không có biểu cảm gì đặc biệt. Bộ dạng lúc này của anh ta khác hẳn so với ngày thường, giống như hai con người hoàn toàn khác nhau vậy. Trình Đoan Ngọ cứ ngây ra nhìn Lục Ứng Khâm bất ngờ cời áo khoác.

Hành động này của anh ta khiến Trình Đoan Ngọ cảm thấy hoảng sợ. Toàn thân cô cứng đờ, tay để trước ngực, giờ đây cô cũng chẳng còn sức lực mà phản kháng. Cô túm chặt vật áo, trên áo loang lổ vết nước tẩy rửa khiến cô có cảm giác lòng bàn tay mình cũng dính đầy thứ nước đó.

“Anh muốn làm gì?!” Trình Đoan Ngọ hoảng hốt muốn né tránh, nhưng đằng sau cô là bức tường lạnh lẽo.

Lục Ứng Khâm không trả lời, khoác chiếc áo lên người cô, cười châm chọc: “Không tự nhìn vào gương xem, trông bộ dạng này thì làm gì có người đàn ông nào hứng thú chứ!”

Hơi ẩm trên chiếc áo khoác Lục Ứng Khâm nhanh chóng bao trùm lên người Trình Đoan Ngọ, sự tiếp xúc ấm áp đó khiến cô run lên, cô hoài nghi không biết có phải mình đang bị ảo giác hay không. Một tên động vật máu lạnh như anh ta sao lại có hành động ấm áp như thế này chứ? Khoảnh khắc ấy khiến trái tim cô đập mạnh bất thường, cô nhìn Lục Ứng Khâm vẻ khó tin, tựa như vừa chạm vào củ khoai nóng bỏng, cô chỉ muốn vứt ngay chiếc áo đó ra.

“Cảm ơn sự quan tâm của anh.” Cô vội vã đưa chiếc áo khoác cho Lục Ứng Khâm, lạnh lùng nói: “Người tôi rất bận, mặc vào lại làm bẩn hết áo của

anh.”

Thái độ xa lạ đến hàng ngàn dặm đó của cô khiến Lục Ứng Khâm rất bức tức, tại sao người phụ nữ này lại không biết điều chút nào như vậy chứ? Nhưng càng bức tức anh lại càng cảm thấy khó chịu, không biết rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể trút được cơn tức giận trong lòng.

“Trình Đoan Ngo, cô đừng có không biết điều như vậy!”

“Đứng!” Trình Đoan Ngo nhún nhường đáp nhưng ánh mắt vẫn dừng đọng, cô khẽ phui bụi bẩn trên người, đứng dậy chuẩn bị rời đi. Cô đẩy chiếc xe vệ sinh, chẳng chút lúng túng hay ngại ngùng, cô sống cực khổ nhưng chưa bao giờ cô cảm thấy xấu hổ, chẳng phải là Lục Ứng Khâm vẫn muốn cô sống như vậy sao? Chẳng qua cô cũng chỉ là muốn thuận theo ý nguyện của anh ta, thỏa mãn tâm lý trả thù của anh ta mà thôi.

“Đứng Lại!” nhìn Trình Đoan Ngo đẩy chiếc xe định rời đi Lục Ứng Khâm bức bối vô cùng. “Mẹ kiếp, cô định đi đâu? Tôi đã cho phép cô đi chưa?”

Trình Đoan Ngo xoay người lại, thờ dài một tiếng. “Vậy anh còn muốn thế nào nữa hả ông chủ Lục? Ông chủ Lục vị thế cao vòi vọi như vậy thì làm gì có chuyện gì mà nói với một nữ công nhân vệ sinh cơ chứ?”

“Hỗn xược!” Lục Ứng Khâm vươn tay kéo mạnh một cái, Trình Đoan Ngo nhanh chóng bị khống chế. Anh ta ép Trình Đoan Ngo vào góc tường rồi gầm lên chất vấn: “Trình Đoan Ngo! sao cô lại hèn mọn như vậy? Thế nào? Du Đông ngồi ở trong đó nên giờ cô chẳng còn chỗ mà dựa dẫm, đứng không?” Anh ta lạnh lùng cười nhạo, nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ. “Đến đây cho người ta chơi đùa, sò soạng là có tiền, đứng không? Cô kiếm được bao nhiêu hả Trình Đoan Ngo? sao cô lại không biết tính toán như vậy? Cứ trực tiếp đến gặp tôi thì có phải nhanh hơn không?”

Trình Đoan Ngo bị anh ta ghì chặt, không giãy giụa nữa, chỉ ngẩng đầu lên nhìn, mỉm cười nói: “Cứ cho là tôi đến đây để bán thân đi, liên quan gì đến anh chứ? Sao nào, ông chủ Lục bây giờ chuyên nghề rồi à, chuyên làm ăn với những người đi bán thân à?”

“Trình Đoan Ngo, cô càng ngày càng to gan đấy! Có bản lĩnh rồi đúng không? Cô có biết mình đang nói chuyện với ai không?”

“Anh muốn nghĩ gì thì nghĩ. Ông chủ Lục, không còn gì nữa thì anh có thể buông tha cho tôi được không? Cứ cản trở việc làm ăn của tôi thế này thì tôi chẳng thể kiếm được tiền. Anh cũng biết đấy, thời gian kiếm ăn vào buổi tối cũng phải sắp xếp cho hợp lý!”

Thái độ mạnh mẽ thừa nhận của Trình Đoan Ngo khiến Lục Ứng Khâm phát điên mà không biết trút giận vào đâu. Bộ đồng phục trên người và thái độ vừa rồi của cô đối với người đàn ông say rượu đó, Lục Ứng Khâm đã nhìn thấy, anh ta cũng biết cô không phải loại người đó, nhưng cô hoàn toàn chẳng cần đến danh dự hay tự trọng mà chọc anh ta đến phát điên.

“Mẹ kiếp, bây giờ cô còn muốn làm gái điếm nữa phải không? Tôi sẽ cho cô được toại nguyện!” Lục Ứng Khâm nói rồi túm chặt tay áo của Trình Đoan Ngo, đẩy mạnh cô vào bức tường lạnh lẽo phía sau. Anh ta thối bạo giữ chặt hai cánh tay cô ra sau lưng, ép mạnh người cô, tay kia chạy dọc người cô. Hành động của anh ta vô cùng thô bạo. Những chiếc cúc áo đồng phục không đủ chắc nhanh chóng bị anh ta kéo đứt, rơi xuống đất phát ra tiếng kêu rất rõ ràng. Mặc dù đây cũng chẳng phải nơi tử tế gì nhưng cô biết ở hành lang có hệ thống giám sát, Lục Ứng Khâm cũng biết điều này. Anh ta muốn làm nhục cô. Anh ta căm hận vì biểu hiện lạnh lùng của cô.

Thấy hành động của Lục Ứng Khâm ngày càng điên cuồng, Trình Đoan Ngo không thể bình tĩnh được nữa, vội vàng đẩy mạnh anh ta nhưng có cố thế nào thì cô cũng không thể làm gì được. Lục Ứng Khâm có uống say thì cô cũng không đánh nổi anh chứ đừng nói đến lúc anh ta đang tỉnh táo thế này. cô thở nặng nhọc, lên tiếng phản kháng: “Lục Ứng Khâm! Buông tôi ra!”

Lục Ứng Khâm chẳng thèm để ý, hơi thở càng lúc càng dồn dập, anh ta đang dần mất kiểm soát, nôn nóng muốn du ngoạn khắp cơ thể cô. Cô lúc này giống như miếng thịt ngon đang nằm trên thớt, chỉ còn cách chịu đựng sự xâu xé của anh ta.

Đã tự: webtruyen.com

“Lục Ứng Khâm! Anh có nghe thấy không? Buông tôi ra!” Trình Đoan Ngo giãy giụa nhưng không thoát được, cô giận giữ quát: “Lục Ứng Khâm, buông tôi ra! Nếu có bán thân thì tôi cũng không bán thân cho anh!”

Lục Ứng Khâm nghe thấy vậy liền khựng lại, chỉ trong tích tắc, sắc mặt anh ta trở nên vô cùng lạnh lùng, khuôn mặt góc cạnh, chẳng khác nào một tảng băng, ánh mắt lạnh như băng, nhưng lúc này Trình Đoan Ngo chẳng để ý đến điều gì khác, chỉ muốn mau chóng thoát khỏi sự trói buộc này.

Lục Ứng Khâm không nhúc nhích, vẫn siết chặt người cô, nhưng những hành động xâm chiếm vừa rồi đã dừng hẳn lại, anh ta “Hừm” Một tiếng, cúi đầu ghé sát vào tai cô hơi thở ấm áp lướt qua tai cô. Người cô bỗng run lên, toàn thân nổi da gà.

Giọng Lục Ứng Khâm vang lên nhẹ nhàng, ấm áp: “Trình Đoan Ngo, cô nói lại một lần nữa xem nào!” Rõ ràng giọng anh ta rất ấm áp, vậy mà Trình Đoan Ngo lại thấy trong giọng điệu đó có sự uy hiếp không thể phản kháng được. Nhưng cô không thể sợ hãi, có lẽ sự xúc động nhất thời đã choán hết tâm trí cô. Cô chưa từng thắng thế trước anh ta như vậy, cảm giác thích thú bao trùm lấy cô.

Cô nhìn anh ta, ánh mắt đầy oán hận, nói từng lời rõ ràng: “Tôi nói là, Lục Ứng Khâm, nếu có bán thân thì tôi cũng không bán thân cho anh!”

“Cô!” Lục Ứng Khâm nắm chặt bàn tay, những khớp xương và gân trên mu bàn tay nổi lên rõ rệt, gân xanh trên trán cũng nổi rõ, bất kỳ ai nhìn thấy cũng biết rằng anh ta đang vô cùng tức giận. Nhưng càng tức giận thì anh ta càng không biết làm thế nào với người phụ nữ vừa bướng bỉnh vừa ăn nói sắc sảo đang ở trước mặt mình, dường như anh ta có làm gì đi nữa thì cô cũng không chịu khuất phục.

“Trình Đoan Ngo! Cô đừng có không biết điều như vậy! thế nào cô không biết là tôi đang giúp cô sao? Cô nghĩ tôi thừa hơi rồi sức để đứng đây lôi thôi

với cô à?” anh ta cũng không biết tại sao mình lại muốn giải thích, thậm chí cảm thấy hối hận tại sao mình lại nói ra câu đó. Anh ta vô cùng kinh ngạc nhìn Trình Đoan Ngo nhưng lại tự hỏi chính mình: Lục Ứng Khâm mà sao vậy?

Trình Đoan Ngo cười lạnh lưng liếc mắt khinh thường nhìn anh ta, không khách khí nói: “Nếu không phải là ngài ép tôi, tôi có phải đến nói này không? Ngài Lục, lẽ nào ngài cảm thấy rằng ngài đánh tôi rồi lại cho tôi một cái hẹn thì tôi sẽ cảm ơn đại ân đại đức của ngài và để ngài đánh tiếp, đánh xong rồi lại cho tôi một cái hẹn sao?”

Trình Đoan Ngo cảm thấy thật buồn cười, người đàn ông này đã sỉ nhục cô bao nhiêu lần, đâu phải chỉ có mỗi lần này thôi đâu. Trước kia, anh ta đã làm những gì chứ? Lúc cô đang sợ hãi với sự lạnh lẽo, lúc cô không thể chịu đựng được những lời sỉ nhục thì anh ta ở đâu chứ? Còn giờ đây, khi cô đã cảm thấy tê liệt và vô cảm với mọi thứ thì những việc này của anh ta có tác dụng gì chứ?

Trình Đoan Ngo ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh ta, ánh mắt không có chút tình cảm. cô muốn nhìn thật rõ người đàn ông này, nhìn rõ bản chất luôn làm tổn thương người khác của anh ta, nhìn rõ bản chất chẳng sợ bất cứ thứ gì của anh ta và cũng nhìn rõ tình yêu sâu sắc đến ngu ngốc, mê muội mà cô đã từng dành cho anh ta...

Ánh nhìn chằm chằm của cô khiến Lục Ứng Khâm cảm thấy không thể chịu nổi. Cô gầy đi nhiều, khuôn mặt hốc hác khiến đôi mắt vốn đã to trông càng to hơn. Mắt cô rất đen, rõ ràng rất đẹp, vậy mà lúc này Lục Ứng Khâm lại cảm thấy có chút sợ hãi.

Rất lâu sau, anh ta mới buông Trình Đoan Ngo, từ từ lùi lại, nhìn cô chằm chằm hồi lâu rồi mới chậm rãi mở miệng, giọng nói không to nhưng đủ để Trình Đoan Ngo đứng cách đó một khoảng nghe rất rõ: “Trình Đoan Ngo... Nếu... nếu cô ở bên cạnh tôi, tôi sẽ thả Du Đông.”

Câu nói này, cách đây nửa tháng cô đã từng nghe qua, nhưng tâm trạng lần này hoàn toàn khác lần trước. Nhưng Trình Đoan Ngo không nhận ra sự thay đổi trong lời nói của anh ta, cô nhìn thẳng vào khuôn mặt đang chờ câu trả lời của Lục Ứng Khâm, tuyệt tình đáp: “Vĩnh viễn không thể! Lục Ứng Khâm! Vĩnh viễn không thể! Cho dù Du Đông có ngồi tù năm năm hay mười năm thì tôi vẫn sẽ đợi anh ấy! Tôi yêu anh ấy! tôi yêu anh ấy! anh hiểu không?” Trình Đoan Ngo cười lạnh lưng. “Thôi, một người máu lạnh như anh thì làm sao có thể hiểu được chứ?! Đàn gầy tai trâu cũng đủ mệt rồi!”

Lục Ứng Khâm siết chặt bàn tay. Anh ta giận dữ, cảm thấy không cam lòng, người phụ nữ này, thực sự trong lòng cô, anh ta không còn tồn tại nữa sao? Không còn một chút nào sao? Tại sao câu trả lời đó của cô lại khiến tim anh ta đau đớn đến vậy?

Anh ta nhìn Trình Đoan Ngo không chớp mắt. Người phụ nữ mà trước đây anh ta vô cùng căm ghét tại sao lại là người đang đứng trước mặt anh ta lúc này?

Trình Đoan Ngo, Trình Đoan Ngo mà anh ra căm ghét vô cùng thực sự chính là Trình Đoan Ngo của hiện tại sao? Nếu như Trình Đoan Ngo trước kia cũng giống như Trình Đoan Ngo bây giờ, liệu anh ta có thể dễ dàng phụ lòng cô như vậy không?

Nhưng câu hỏi đó cứ hiện lên trong đầu khiến anh ta cảm thấy hỗn loạn. Anh ta chết lặng nhìn Trình Đoan Ngo rõ ràng biết rằng câu trả lời sẽ khiến anh ta đau đớn hơn nhưng anh ta vẫn bất chấp, cắn răng hỏi cô câu mà từ lâu cứ luẩn quẩn trong đầu: “Trình Đoan Ngo, cô thực sự yêu Du Đông sao?”

Đã tự: webtruyen.com

Trình Đoan Ngo nghĩ, cô và Lục Ứng Khâm thật sự rất khác biệt.

Trước kia, khi cô vẫn ngây thơ, ngốc nghếch yêu anh ta, tin tưởng anh ta một cách tuyệt đối thì anh ta lại không yêu cô. Cô khổ sở đuổi theo anh ta, khát khao một lúc nào đó anh ta đứng lại vì cô. Nhưng anh ta, ngay cả một cái liếc nhìn cũng không có. Còn giờ đây, khi cô đã không còn yêu anh ta nữa thì anh ta lại luẩn quẩn với câu hỏi cô yêu ai.

Cô yêu Du Đông thì sao? Mà không yêu thì sao chứ?

Bây giờ, câu trả lời đối với họ có quan trọng nữa không?

Trình Đoan Ngo yên lặng nhìn anh ta, ánh mắt không chút tình cảm, dao động, trả lời một cách khẳng khái: “Đúng, tôi yêu anh ấy.”

Câu trả lời này là một lời nói dối, nói dối anh ta và cũng lừa dối mình. Nhưng trái tim cô không hề loạn nhịp.

Bây giờ cô đã học được cách sẽ không yêu bất cứ ai nữa. yêu một người, đối với cô đã đủ khổ cả đời rồi. Cảm giác đau đớn xuyên thấu tim gan ấy, cô không muốn trải qua thêm một lần nào nữa.

Đối diện với người đàn ông trước mặt, trong lòng cô có rất nhiều cảm xúc, yêu cũng có mà hận cũng có, và cùng với sự vô tình hết lần này đến lần khác của anh ta, những cảm xúc trong cô cũng dần bị thiêu rụi thành tro tàn.

Tất cả đã kết thúc rồi. Cô đã giải thoát cho trái tim mình, giờ đây trái tim cô trống rỗng và hư vô. Như vậy cũng thật tốt, ít nhất không còn đau đớn nữa.

Lục Ứng Khâm chết lặng, siết chặt bàn tay để sự đau đớn làm tan biến cảm giác đầu mình đang tê dại. Nhưng trong khoảnh khắc ấy, anh ta vẫn cảm thấy hoảng loạn và tê dại.

Bên tai anh ta vẫn văng vẳng câu trả lời của Trình Đoan Ngo nhưng đầu óc lại mơ hồ như đang trong giấc mộng.

Anh ta nhìn Trình Đoan Ngo chằm chằm, nhưng khuôn mặt không chút cảm xúc ấy đã không còn sự lưu luyến mà anh ta muốn thấy nữa. Anh ta mệt mỏi

nhắm mắt, hơi thở nặng nề rồi thở dài một tiếng. “Cô đi đi.”

Trình Đoan Ngo lặng lẽ chỉnh lại quần áo rồi đẩy chiếc xe rời đi.

Trong khoảnh khắc đi qua Lục Ứng Khâm, cô thoáng nhìn thấy vẻ cô đơn trên khuôn mặt vốn chẳng có chút cảm xúc của anh ta, nhanh đến mức cô nghĩ mình đang bị ảo giác nhưng ngay sau đó, cô lại tự giễu, sao Lục Ứng Khâm lại cảm thấy cô đơn cơ chứ? Tâm trạng đó vốn thuộc về cô sao có thể xuất hiện trên mặt Lục Ứng Khâm được chứ?

Sau khi tan ca, Trình Đoan Ngo không dám về nhà ngay, cô về nhà một đồng nghiệp tắm rửa sạch sẽ. Trình Lạc Minh nhìn thấy bộ dạng này của cô nhất định sẽ vô cùng tức giận.

Người đồng nghiệp đó cũng hiểu và thông cảm với cô. Lúc nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của Trình Đoan Ngo, cô ấy không lấy làm ngạc nhiên, cô ấy đã quen với những chuyện như thế này nên không hỏi nhiều, chỉ có ý tốt nhắc nhở: “Gặp những khách say rượu thì chỉ cần người ta không làm gì quá đáng là được, đừng cứng nhắc quá, chúng ta không được làm mất lòng khách đến đây chơi đâu.”

Trình Đoan Ngo thấy chưa xót nhưng đành im lặng gật đầu.

Cô cầm bộ quần áo, bước vào phòng tắm nhỏ hẹp trong căn nhà đi thuê cũng không lấy gì làm rộng của cô bạn đồng nghiệp. phòng tắm thấp và nhỏ hẹp khiến cô vừa bước vào đã cảm thấy ngột ngạt. Nhìn khung cảnh đơn sơ tạm bợ trước mắt, trong lòng cô bỗng dâng lên nhiều cảm xúc khó tả, cô đồng cảm với hoàn cảnh của bạn mình.

Đôi khi số phận bất công như vậy. Những người cố gắng đấu tranh để sinh tồn nhưng lại bị cuộc sống dày dora đến mức sống giờ chết giờ. Họ cũng ao ước được nâng cao đầu về tự hòa những người khác nhưng số phận lại vùi dập họ một cách vô tình.

Làm nước ấm từ chiếc vòi tắm chảy xuống người Trình Đoan Ngo. Đầu, mặt, cổ và cả tây đều bị sung tẩy vì dính nước tẩy rửa, vừa đau vừa ngứa nhưng cô không dám gãi. Hai mắt cô cay xè, nước mắt cũng không ngừng rơi xuống. Lúc trước, cô vẫn cố chịu đựng. Giờ đây, dưới làn nước ấm, cô thả lỏng cơ thể, cũng vì thế cô cảm nhận được rõ hơn sự đau đớn này.

Cô chịu khó nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên câu nói dường như bắt lực của Lục Ứng Khâm: “Cô đi đi”

Cô thấy mình như đang đứng trong một hang động trống rỗng, câu nói đó không ngừng vang vọng bên tai, hình bóng của anh ta hiện lên trong đầu cô, hơi thở của anh ta bao trùm lấy cô, cô muốn nhanh chóng thoát khỏi đó.

Làn nước ấm áp chảy xuống, gột sạch tất cả bụi bẩn trên người cô, những đau đớn trên cơ thể cũng dần tê dại, giống như trái tim cô vậy. Cô biết, mọi việc giống như bát nước đổ đi, cô không thể quay đầu lại được nữa.

Cô mệt mỏi nhắm mắt lại, cố gắng xóa đi những ý nghĩ luẩn quẩn trong đầu, đã đến lúc phải quên rồi, đừng nhớ đến nữa...

Lúc cô rời khỏi nhà cô bạn đồng nghiệp, cô ấy vẫn chưa thấy yên tâm, tiễn cô một đoạn rất xa. Trình Đoan Ngo liên tục nói cảm ơn và bảo không phải tiễn nữa thì cô bạn tốt bụng đó mới chịu quay về.

Trên đường chẳng còn một bóng người, chỉ còn vài chiếc xe đang vội vàng lướt đi trong đêm. Vì đã muộn nên cô phải đợi bốn mươi phút mới có một chiếc xe buýt tới. Từng đợt gió lạnh thổi vào khiến cô cảm thấy run rẩy, cô liên tục chà xát hai bàn tay vốn đang sưng đỏ của mình vào nhau thì mới thấy ấm lên một chút.

Buổi chiều, để tiết kiệm nên cô chỉ ăn một chiếc bánh bao. Tối nay, gặp đủ thứ chuyện nên giờ cô thấy rất đói. Vừa mệt vừa đói nên ý thức của cô trở nên hỗn loạn.

Cô chợt nhớ đến người mẹ đã qua đời từ lâu. Lúc cô mới bốn tuổi, mẹ cô đã mất rồi. Ký ức về mẹ trong cô rất mờ nhạt. Cô chỉ nhớ hình như tính cách của mẹ cũng không tốt lắm, bà rất ương ngạnh, ngay cả bố cũng phải chịu thua. Cô nhớ hồi cô còn bé, mẹ rất thích đối đầu với bố, ông không cho phép bà làm gì bà phải làm cho bằng được. Nhưng bố cô vẫn yêu mẹ cô, luôn chiều chuộng mà thuận theo ý bà.

Lúc mẹ cô qua đời, một người đàn ông mạnh mẽ như Trình Thiên Đạt cũng rơi nước mắt. khoảnh khắc mà mẹ cô nhìn bố cô sao mà ấm áp, dịu dàng và lưu luyến đến vậy. Tình cảm của họ cũng không hề bình thường.

Mẹ cô đã nói rất nhiều điều với cô, cô cũng không nhớ hết được. cô chỉ nhớ lúc trước qua đời, bà nói một câu: “Đoan Ngo, con gái mẹ, nếu như con có thể gặp được một người đàn ông giống như bố con thì tốt biết bao.”

Đến giờ cô vẫn chưa gặp được một người đàn ông như bố cô. Có lẽ vì ông trời đã ban tặng cho cô một người bố nuông chiều cô quá mức, cô ương ngạnh, bướng bỉnh mười mấy năm liền nên nửa đời còn lại không thể trả hết nợ.

Cô cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng cô không thể gục ngã.

Lúc cô về đến nhà cũng đã sáu giờ sáng. Cô mệt mỏi bước đi lên tầng, vừa đi vừa tính toán chuyện tiền nong.

Nhà của Du Đông chỉ có thể ở thêm nửa tháng nữa, nhưng cô cũng không lấy đâu ra tiền để giải quyết tình cảnh nước sôi lửa bỏng này.

“Trình Đoan Ngo!” Một giọng nói trầm ấm từ trên vọng xuống.

Trình Đoan Ngo liền ngược lên. Khuôn mặt cau có của Trình Lạc Minh đập ngay vào mắt cô.

“Anh, sao anh vẫn chưa ngủ vậy?”

Trình Lạc Minh run rẩy. Trình Đoan Ngo cảm thấy có chuyện gì đó bất ổn, sắc mặt lập tức biến đổi, “Anh, anh sao vậy?” Cô vội vã chạy lên đỡ Trình Lạc Minh, không ngờ anh vùng tay đẩy mạnh cô ra.

Anh đang vô cùng giận dữ nên không biết vừa rồi mình đã mạnh tay đến thế nào. Trình Đoan Ngo không hề phòng bị nên đập mạnh vào tường, người đau đớn đến mức cô cảm giác như xương cốt vỡ vụn.

“Anh...” Cô kêu lên, cảm giác như mình không còn sức chịu đựng.

“Trình Đoan Ngo, nói cho anh biết em mới từ chỗ nào về vậy?” Trình Lạc Minh cố trấn định để đừng văng, trừng mắt nhìn cô, chất vấn.

Trình Đoan Ngo không biết nói gì, vừa rồi, lúc đứng chờ xe buýt, cô định gọi cho anh nhưng tìm mãi không thấy điện thoại đâu, lúc đó cô thầm cầu nguyện là nói rơi trong nhà cô bạn đồng nghiệp. Nhưng giờ phút này, anh cô đang vô cùng tức giận đứng trước mặt, cô nhận ra một điều, “Đi đêm lắm có ngày gặp ma”, trước sau gì cô cũng bị phát hiện, cô có cẩn thận đến mức nào thì cũng sẽ có lúc sơ hở.

Điện thoại của cô chắc không rơi ở nhà cô bạn đồng nghiệp mà rơi ở câu lạc bộ đêm. Trình Lạc Minh đứng đó khuôn mặt lạnh lùng, nghiêm khắc giống bộ dạng của bố cô. Trình Đoan Ngo nhìn anh trai muốn bật khóc. Cô nói như cầu khẩn, giọng nói thể hiện sự mệt mỏi rã rời: “Anh, em về phòng trước đã, có việc gì chúng ta nói chuyện sau. Anh đừng kích động như thế, có được không, không tốt cho sức khỏe...”

Trình Lạc Minh bật cười, nụ cười đó vô cùng lạnh lùng. “Trình Đoan Ngo, đó là nơi mà em nói là kiếm tiền nhanh nhất sao?”

“Em đâu có!”

Câu nói phủ nhận của Trình Đoan Ngo khiến Trình Lạc Minh càng tức giận, anh tròn tròn mắt, quát lên: “Trình Đoan Ngo! em thực sự làm anh thất vọng! Anh đã nói với em thế nào? Cho dù có chết đói hay nghèo khổ đến mức nào đi nữa thì cũng không thể bôi nhọ danh dự nhà họ TRình. Rốt cuộc em bị làm sao thế? Khổ cực bao nhiêu năm như vậy còn chịu đựng được, có phải Du Đông cho em ăn sung mặc sướng vài ngày là em đã không thể chịu khổ được nữa không? Trình Đoan Ngo! Anh không ngờ em lại là người ưa hư vinh đến như vậy!”

Nước mắt của Trình Đoan Ngo cứ thế tuôn trào. Cô vừa mệt vừa đói, lại vừa tủi thân vì câu nói của anh cô. Cô cắn chặt môi, chậm rãi nói: “Anh! Em không làm việc ấy. Em không muốn làm mất mặt Trình gia nhưng em không còn cách nào khác. Cơm còn không đủ ăn, cũng sắp chẳng còn chỗ mà ở nữa rồi. em có thể làm gì được chứ? Anh nói cho em biết đi, em có thể làm được gì nữa đây?”

Trình Lạc Minh cười khinh bỉ, rút từ trong túi áo ra một xấp tiền, vút về phía Trình Đoan Ngo. “Đây chính là những đồng tiền bản thù mà em kiếm được à?! Anh tha nhìn đói còn hơn! Anh tha chịu ngủ ngoài đường chứ không cần đến một đồng. Nhà họ Trình này không có loại người hạ lưu như em!”

Những tờ tiền rơi là tả trong không trung khiến Trình Đoan Ngo đau đớn vô cùng.

Cô thấy hận, thấy tủi thân nhưng chẳng biết trút bỏ như thế nào. Cô không biết giải thích sao, chỉ dám thấy vô cùng mệt mỏi. Rốt cuộc đến bao giờ cô mới thoát khỏi cái số mệnh đau khổ đến cùng cực này đây?

Cô khóc đến khản cả giọng, rất lâu sau mới đau xót nói: “Em không làm chuyện ấy... Anh, em thật sự không làm chuyện mất mặt đó...” Cô bất lực giải thích. Giờ TRình Lạc Minh đang tức giận như vậy, cô có giải thích thế nào thì cũng có tác dụng gì chứ?

Cô nói rằng mình chỉ làm công việc dọn dẹp vệ sinh trong hộp đêm? Cô nói thì có ai tin đây? Ngay đến cô cũng không tin được, nói gì đến người khác chứ?

“Trình Đoan Ngo! Em làm anh rất đau lòng...”

Trình Lạc Minh càng nói càng gấp gáp, sắc mặt càng trở nên khó coi, anh giận dữ tròn trừng mắt. Trình Đoan Ngo, cơ mặt bắt đầu cơ giật, rồi toàn thân cũng co giật theo.

Trình Đoan Ngo chưa kịp phản ứng thì bỗng nghe thấy “phịch” một tiếng, TRình Lạc Minh ngã lộn ra đất...

Trình Đoan Ngo cứng đờ người, trong phút chốc cô hét lên đau đớn: “Anh...”

...

Tiếng bánh xe của giường cấp cứu cọ xát với sàn nhà phát ra những tiếng chát chúa như lời nguyện rủa của ma quỷ, toàn bộ ý thức của Trình Đoan Ngo đều tập trung vào âm thanh vừa gấp gáp vừa đều đặn đó.

Trình Lạc Minh chưa bao giờ phát bệnh nặng như vậy. Toàn thân anh co giật rồi cuối cùng rơi vào trạng thái hôn mê. Trình Đoan Ngo lập tức gọi xe cấp cứu.

,

Cánh cửa xe cấp cứu đóng chặt. Bác sĩ quở trách cô: “Cô làm em kiểu gì vậy?! Anh cô bị bệnh lâu như vậy rồi mà sao không đưa đi chữa trị? Cô có biết trong đầu anh ta có một khối u. khối u đó lại đè lên động mạch chính của tiểu não không? Hiện giờ động mạch đó đã bị xuất huyết nghiêm trọng. Nếu đến muộn hơn chút nữa thì chẳng có thần tiên nào cứu sống được.”

Mười tiếng đồng hồ, Trình Lạc Minh đã ở trong phòng ICU mười tiếng đồng hồ. Bệnh viện cũng đã ba lần đưa giấy thông báo về tình trạng nguy kịch của anh cô. Trình Đoan Ngoạ run rẩy ký tên vào những tờ giấy thông báo đó. Cô cảm thấy mọi thứ trước mắt mình cứ nhòa đi, những dòng chữ màu đen trước mặt cô sao lại xa lạ thế, tựa như cô không biết chữ nào viết trên đó vậy.

“...Hiện đang điều trị tại bệnh viện chúng tôi, mặc dù đã rất tích cực cứu chữa nhưng tình trạng bệnh nhân đang có chuyển biến xấu... có khả năng nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào... Cho nên chúng tôi xin thông báo cho người nhà bệnh nhân biết...” Trình Đoan Ngoạ cố gắng đọc. Cô không thể tin được, chẳng phải anh cô vẫn rất khỏe mạnh sao? Sao chỉ trong chốc lát lại dựa vào một tờ giấy quyết định sống chết chứ?!

Vỡ động mạch tiểu não nghĩa là gì chứ? Bệnh tình đang có chuyển biến xấu là sao? Tất cả những thứ này có nghĩa là gì? Nghĩa là gì chứ? Ai có thể giải thích cho cô một chút không?

Cô nắm chặt tờ thông báo, đầu ngón khóc. Cô vô cùng hối hận, vừa rồi... vừa rồi, nếu cô chịu nghe lời anh một chút thì có lẽ mọi chuyện sẽ không đến mức như thế này... sao trong đầu anh cô lại có khối u được cơ chứ? Là từ khi nào vậy? Cô không nghĩ ra... cô không nghĩ ra... cô không nghĩ ra tại sao số phận lại nghiệt ngã với cô như vậy, hết lần này đến lần khác đẩy họ vào cuộc sống vô vàn khó khăn, nạn này chưa xong thì họa khác đã tới.

Vì Trình Lạc Minh nằm trong phòng ICU nên chi phí điều trị rất cao, các chi phí cấp cứu cộng với chi phí thuốc thang và bác sĩ trông coi tính ra một ngày cũng hết gần năm nghìn tệ. Đã mấy lần y tá đưa cho cô hóa đơn thu tiền.

Cô cảm xấp hóa đơn dày cộp đó không biết phải làm thế nào, nghĩ nát óc cũng chẳng ra cách kiếm tiền. Cô rất hận mình lại sao lại vô dụng thế chứ! Ngay cả tiền để cứu mạng anh trai, cô cũng không có.

Cô ngồi trên hành lang dài của bệnh viện, khóc một cách bất lực. Cô tuyệt vọng, cuộc sống nghiệt ngã này khiến cô tuyệt vọng. Không còn có chút ý chí để đối đầu với số mệnh nữa rồi. Toàn thân cô trở nên run rẩy vì đau đớn, cô khóc như xé lòng, khàn cả giọng.

Cô phải làm thế nào đây? Nếu không nộp tiền viện phí thì tính mạng của anh cô không thể duy trì được nữa, ai có thể nói cho cô biết cô phải làm thế nào không?!

Cô ngồi đó, khóc suốt ba tiếng đồng hồ, cuối cùng hạ quyết tâm.

Sau một hồi khóc van xin bác sĩ, cuối cùng cô cũng được phép thăm Trình Lạc Minh. Đây là lần đầu tiên cô được gặp anh sau mười ba tiếng đồng hồ nằm trong phòng ICU.

Mặc bộ quần áo vô trùng và đeo khẩu trang xong cô mới được đi vào phòng. Lúc nhìn thấy Trình Lạc Minh, cô không thể tin nổi người đàn ông trước mặt là anh trai mình.

Đầu anh, cổ anh, trên ngực anh có đến mấy chỗ bọ rạch để nhét ống truyền. Đủ các loại thuốc, từng túi máu đang được truyền vào cơ thể chẳng còn chút linh khí.

Trình Đoan Ngoạ cảm thấy vô cùng sợ hãi. Cô biết chắc anh trai rất đau đớn, nhưng bây giờ, ngay cả kêu đau anh ấy cũng không thể nói được nữa rồi. Mắt cô ướt nhoe. Cô đau khổ tột độ, cô hối hận vô cùng nhưng chẳng thể làm được gì.

Lúc rời khỏi bệnh viện, cô chẳng khác nào một cái máy, chẳng biết nói câu gì ngoài việc nhắc đi nhắc lại một câu, bác sĩ và y tá của bệnh viện nhất định phải cố gắng cứu anh trai cô.

Cô lừa dối mọi người nói: “Tôi có tiền, tiền không thành vấn đề, nhất định phải cứu sống anh trai tôi!”

Nhưng lòng cô thì đã nguội lạnh như đông tro tàn, lần này rồi đi, cô sẽ xuống địa ngục và không bao giờ có thể trở lại.

Suốt cả ngày, Lục Ứng Khâm chẳng thể tập trung làm việc. Đến buổi chiều, lúc rời khỏi công ty thì trời đột nhiên đổ mưa, Quan Nghĩ quay lại để lấy ô còn anh ta đứng đó chờ.

Anh ta ngẩng lên nhìn bầu trời mù mịt, chẳng biết tại sao tâm trạng mình lại bị ảnh hưởng bởi thời tiết, cảm giác vô cùng buồn bực.

Anh ta sốt ruột cúi xuống nhìn đồng hồ, không sớm cũng không muộn. Anh ta nghĩ lát nữa sẽ đi đâu, làm gì. Từ khi Du Giai Giai bị đưa ra nước ngoài, anh ta thương có nhiều thời gian rồi và cũng chẳng có việc gì làm.

Cả ngày anh ta như người mất hồn, thậm chí khi nghe một trợ lý đặc biệt của phòng thư ký nói đùa với các đồng nghiệp: “Tết Đoan Ngoạ được nghỉ đi chơi đâu đi”, anh ta cũng nổi giận.

Anh ta nhìn xa xăm, đầu óc rối như tơ vò, ngay chính bản thân anh ta cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa.

Trong tầm mắt của Lục Ứng Khâm bỗng xuất hiện bóng dáng của ai đó. Anh ta mất tập trung, đến khi nhìn kỹ thì Trình Đoan Ngoạ đã xuất hiện ngay trước mặt.

Anh ta ngạc nhiên đến mức không thốt nên lời. Khuôn mặt tái nhợt của Trình Đoan Ngọ khiến anh ta thấy khó hiểu.

Cô từ từ ngẩng lên, đôi mắt vốn trong sáng giờ trở nên u ám đến mức khiến người khác phải xót xa. Lục Ứng Khâm chưa kịp nói gì đã nghe thấy tiếng cô vang lên: Lục Ứng Khâm, tôi cần tiền, cần rất nhiều tiền.”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Chỉ chưa đầy hai mươi tư tiếng không gặp mà dường như cô đã biến thành con người khác. Lục Ứng Khâm ngạc nhiên trước sự thay đổi đột ngột này của cô. Anh ta nhìn cô chằm chằm bình tĩnh hỏi: “Cô vừa nói gì?”

Sắc mặt tái nhợt của Trình Đoan Ngọ chẳng có chút biểu hiện. Đôi mắt vốn trong trẻo, luôn ánh lên sức ông ngày nào giờ đây chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng. Cô khẽ mở miệng, chậm rãi nói: “Tôi cần tiền, cần rất nhiều tiền. Lục Ứng Khâm, xin hãy đưa cho tôi tiền, anh muốn làm gì cũng được,”

Nói xong, cô im lặng rất lâu, dường như tự cảm thấy nhục nhã nhưng vẫn cố nói thêm một câu: “Tôi đồng ý bán thân, chỉ cần anh đưa tiền cho tôi, anh muốn tôi bán thân thế nào cũng được.”

Tâm trạng phiền muộn của Lục Ứng Khâm vì từ “Bán thân” vừa rồi mà bị thiêu rụi hoàn toàn.

Mưa ngày càng nặng hạt, những hạt mưa lác đác rơi lên chiếc áo mỏng của Trình Đoan Ngọ, Lục Ứng Khâm không biết làm thế nào mà cô đến được đây. Người cô ướt sũng, chiếc áo mỏng manh dính sát vào người làm lộ ra những đường cong cơ thể trông cô càng nhỏ bé, gầy guộc không vết ngần đó trên cô trông chẳng hài hòa chút nào, dường như nó càng nổi bật trên làn da trắng muốt của cô. Giờ đây, cô không còn đẹp chút nào. Trong đôi mắt tròn to còn có chút máu, gầy đến mức không còn nhìn ra bộ dạng người nữa, mái tóc rối bù bám chặt vào da đầu, bộ dạng yếu đuối đang run rẩy đó của cô khiến Lục Ứng Khâm thấy không đành lòng.

“Tại sao?” Lục Ứng Khâm lạnh lùng nhìn Trình Đoan Ngọ mặc dù trong lòng rất băn khoăn nhưng anh ta chỉ có thể thốt ra một câu: “Tại sao tôi phải đưa tiền cho cô?”

Trình Đoan Ngọ tròn mắt, đưa tay bám lấy áo Lục Ứng Khâm dường như cô dùng toàn bộ sức lực của mình, năm ngón tay thon dài vò vạt áo của anh ta đến biến dạng. Cô cảm thấy thật khó xử, cứ nghĩ rằng sẽ không bao giờ có tâm trạng như thế này nữa, vậy mà cô vẫn cảm thấy khó xử. Cô im lặng rất lâu rồi cắn răng nói: “Lục Ứng Khâm, tôi cầu xin anh!”

Cuối cùng thì Trình Đoan Ngọ cũng mở miệng cầu xin, dường như anh ta đã chờ đợi khoảnh khắc này từ rất lâu rồi.

Anh ta bỗng có cảm giác như thời gian và không gian đang quay ngược lại. Anh ta nhớ đến Trình Đoan Ngọ của bảy năm về trước. Cô mặc bộ đồng phục học sinh trắng thuần khiết, đôi mắt vốn tinh nghịch, cao ngạo đỏ hoe vì khóc, cô đã mất tất cả, vậy mà vẫn ngốc nghếch dựa dẫm vào anh ta, cô kéo tay anh ta, sợ hãi nói: “Ứng Khâm xin anh hãy tha cho nhà họ Trình được không? Bố em mất rồi, chúng em chẳng còn gì nữa cả, tha cho nhà họ Trình có được không? Em cầu xin anh...”

Lúc đó, trong lòng Lục Ứng Khâm chỉ có sự uất hận. Anh ta không nghĩ ngợi gì, lạnh lùng hất tay Trình Đoan Ngọ ra: “Dựa vào cái gì chứ?”

Lúc ấy, đôi mắt của Trình Đoan Ngọ đong đầy nước mắt. Cô rất hay khóc, chỉ cần tủi thân một chút thôi là cô khóc ào ạt, đây cũng chính là vũ khí của cô, bất kể cô gây ra lỗi lớn hay nhỏ, chỉ cần thấy cô khóc là TRình Thiên Đạt lập tức chiều theo ý cô, cũng chính vì điều này mà cô cho rằng tất cả đàn ông trên thế gian đều giống Trình Thiên Đạt. Cô khóc trước mặt Lục Ứng Khâm, tiếc rằng anh ta không phải Trình Thiên Đạt, sẽ không vì nước mắt của cô mà mềm mỏng.

Trình Đoan Ngọ của bảy năm sau vẫn thích khóc, nhưng cô không khóc trước mặt Lục Ứng Khâm, cô ngụy trang bằng vẻ kiên cường khiến anh ta cảm thấy hoang mang.

Hóa ra, bản chất của phụ nữ cũng không phải là “bản tính khó đời”, ít nhất thì Trình Đoan Ngọ là một người như vậy.

Lục Ứng Khâm càng áp bức thì cô lại càng không chịu thỏa hiệp. Anh ta đã cố vắt óc mà vẫn không nghĩ ra cách khiến cô chịu khuất phục, nhưng chỉ trong tích tắc, cô lại bất ngờ xuất hiện khiến anh ta không kịp trở tay.

Anh ta cứ nghĩ rằng khi tận mắt nhìn thấy cô hèn mọn cầu xin như vậy, anh ta sẽ cảm thấy thỏa mãn, nhưng ngay lúc này đây, anh ta không hề cảm thấy như vậy.

Anh ta cao ngạo nhìn Trình Đoan Ngọ. Tóc mái rũ xuống mắt cô, bộ dạng buồn bã và bi thương. Cô líu ríu nói: “Tôi đồng ý bán thân, tôi sẵn sàng làm mọi thứ, chỉ cần anh đưa tiền cho tôi.”

Lục Ứng Khâm cảm thấy lời nói đó của cô như cây kim sắc nhọn đâm thẳng vào tim anh ta, mỗi lần hít thở lại cảm thấy đau đớn vô cùng. Anh ta nhúu chặt mày, nắm chặt bàn tay vẫn về lạnh lùng đó.

“Trình Đoan Ngo, tôi còn nhớ cô đã từng nói, dù có bán thân thì cô cũng không bán thân cho tôi, sao bây giờ lại như thế?” Anh ta lạnh lùng “hừ” một tiếng, càng nghĩ càng cảm thấy bức tức. “Cô cho rằng tôi là kẻ coi tiền như rác à? Trình Đoan Ngo, có rất nhiều gái trẻ muốn bán thân cho tôi, cô là cái thứ gì chứ? Cô đã ngủ với bao nhiêu người đàn ông rồi? Lúc trước, tôi có hứng thú thì cô lại từ chối bây giờ quay lại để nói câu đó, cô thử nghĩ xem mình có nhớ nhục không?!”

Trình Đoan Ngo âm thầm chấp nhận sự sỉ nhục của Lục Ứng Khâm, không phản bác một lời, “Hi vọng anh có thể quên đi những lời nói linh tinh trong lúc nóng giận đó của tôi, xin hãy cho tôi một cơ hội.”

“Cô...” Lục Ứng Khâm trừng mắt nhìn cô, bộ dạng nhân nhục chịu đựng của cô khiến anh cảm thấy chướng mắt nhưng anh ta chẳng còn cách nào khác, trong đáy mắt lóe lên chút quyền uy, đưa tay nâng cằm cô, lực rất mạnh khiến cô đau đến mức nhúu mày. Anh ta buộc cô phải nhìn thẳng vào mắt anh ta, nói như cảnh cáo: “Trình Đoan Ngo, tôi nói cho cô biết, cô phải bán thân cho tôi, cô chỉ có thể bán thân cho tôi mà thôi”

“...”

Ngồi trong chiếc xe cao cấp của Lục Ứng Khâm, Trình Đoan Ngo cảm thấy không thích hợp một chút nào. Cô bây giờ giống một cái xác chết di động, chẳng còn chút sinh khí cũng chẳng còn chút ý chí nào nữa.

Bộ quần áo ướt sũng của cô thấm ướt chiếc ghế đệm sang trọng, anh ta cũng chẳng trách cứ, chỉ thỉnh thoảng quay sang nhìn bộ dạng thất thần như tê dại đó của cô, lạnh lùng châm chọc. “Với cái vẻ mặt như đang khóc tang thế này thì làm gì có người đàn ông nào muốn bỏ tiền cho cô chứ?”

Trình Đoan Ngo không phản bác, chỉ im lặng ngồi đó cũng chẳng cử động.

Hóa ra, con người ta sống không phải vì chính bản thân mình. Trên đời này, có những người muốn gì là có thể dễ dàng có được,, nhưng có những người phải đánh đổi và trả một cái giá rất đắt cho những thứ mà họ muốn. Có lẽ chẳng bao giờ có cái gọi là công bằng, cũng chẳng bao giờ có cái gọi là báo ứng.

Trình Đoan Ngo đã cố gắng sống như vậy, cô cố quên đi hận thù, quên đi khó khăn, gian khổ, nhưng kết quả thì sao? Cô quá mệt mỏi rồi, thực sự cô sống quá mệt mỏi rồi.

Trong ánh mắt cô chỉ có sự mệt mỏi rã rời. trước mặt cô, mọi thứ cứ mờ ảo, hư vô, cô cảm thấy người nhẹ bẫng giọng cũng trở nên khàn khàn: “Lục Ứng Khâm, tôi có thể cầu xin anh một việc được không?”

Lục Ứng Khâm nhướn lông mày nhưng không ngẩng lên, lạnh lùng nói: “Nói đi”

“Thả Du Đông ra, anh ấy không phải là đối thủ của anh, tôi sẽ rời xa anh ấy, cũng xin anh đừng vì tôi mà làm liên lụy đến anh ấy.”

“Hà?” Lục Ứng Khâm nhìn người phụ nữ ngồi bên cạnh, ánh mắt dữ tợn. Ngay bên bản thân mình còn chẳng lo nổi, lại còn lo cho Du Đông, người phụ nữ này thực sự thích Du Đông sao?

Nghĩ như vậy, Lục Ứng Khâm càng tức giận, cười lớn. “Trình Đoan Ngo, có thả Du Đông hay không thì phải xem cô muốn trả giá như thế nào đã.”

Ánh mắt Trình Đoan Ngo như vô hồn, cô bình tĩnh nói: “Chỉ cần tôi có thể làm thì tôi sẵn sàng đánh đổi, tôi sẽ không phản kháng gì cả.” Cô sẽ không phản kháng nữa, cô sẽ không chống đối số phận nữa. Nếu số phận đã định như vậy rồi thì cô đành chấp nhận.

Cô nhắm mắt, nhớ lại nụ cười như tỏa nắng của Du Đông, nhớ lại vòng tay ấm áp và che chở của anh, nhớ lại tương lai đẹp đẽ mà Du Đông đã vẽ ra cho hai người họ.

“Rời khỏi nơi này, chúng ta sẽ bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.”

“Đoan Ngo, chỉ cần anh có một miếng ăn thôi thì anh nhất định sẽ không để em phải đói.”

Có thể trách ai được chứ? Chỉ có thể trách cô không có cái phúc ấy. Cô đã từng liều mạng cầu xin ông trời cho mình một chút ấm áp, vậy mà tất cả đều biến thành bong bóng xà phòng chỉ trong tích tắc. cô không xứng đáng có được hạnh phúc, ai bảo cô đã bước chân vào địa ngục chứ! Người đã ở địa ngục rồi thì mãi mãi chẳng thể nào quay trở lại được nữa. Tất cả những người có quan hệ với cô đều vì cô mà gặp bất hạnh, Đông Thiên, Du Đông, TRình Lạc Minh...

Cô đã mắc nợ quá nhiều người cả đời này cô cũng không thể trả hết được.

Cô muốn chuộc tội, cô không muốn gánh quá nhiều nghiệt chướng để hằng đêm không thể ngủ ngon giấc. nhưng khi mở mắt ra thì trước mắt cô chỉ là hiện thực tàn nhẫn, Du Đông bị bắt, nếu cô định tội thì thứ đang đợi anh ấy là ngục tù. Trình Lạc Minh đang nằm trong bệnh viện chờ được cứu, cô không có tiền, chẳng ai có thể giúp cô. Sao mà bi ai đến vậy? Lúc cô cần sự giúp đỡ thì chỉ có thể cầu xin kẻ thù của cô, cô chỉ có thể cầu xin Lục Ứng Khâm!

“Tôi sẽ không tiếp tục chống đối anh, tôi sẽ không phản kháng, anh muốn như thế nào thì tôi làm như vậy, xin anh hãy thả những người vô tội vì tôi mà liên lụy.”

Lục Ứng Khâm nhìn cô. Ánh mắt chế nhạo. Thái độ vì Du Đông mà hy sinh tất cả đó của cô khiến anh ta mất hết kiên nhẫn. Anh ta nheo mắt, lạnh lùng nói: “Ra về thánh nữa gì vậy? Trình Đoan Ngo, đừng nghĩ rằng mình cao giá. Trong mắt tôi, cô cũng chỉ là gái bao mà thôi, cô có tư cách gì mà yêu cầu này, yêu cầu nọ với tôi chứ?”

Nét mặt của Trình Đoan Ngo chẳng chút biến đổi, cô cố chấp đáp lại: “Xin anh tha cho những người vô tội vì tôi mà bị liên lụy. Nếu muốn giày vò thì hãy giày vò mình tôi thôi.”

Lục Ứng Khâm vô cùng tức giận nhưng biểu cảm trên mặt thì hoàn toàn ngược lại, anh ta chỉ nhếch miệng cười rồi ghé sát vào người cô, vừa đen tối vừa hạ lưu nói: “Cũng không phải là không được, còn phải xem biểu hiện của cô lúc ở trên giường như thế nào đã.”

Hơi thở ấm áp của Lục Ứng Khâm phả lên vành tai mẫn cảm của cô khiến toàn thân cô run lên, cô nghiêng người tránh xa anh ta một chút. Hành động này khiến Lục Ứng Khâm rất thỏa mãn. Anh ta cười lớn, ánh mắt hiện rõ thích thú. Tâm trạng của anh ta bỗng trở nên tốt hơn, anh ta kéo keo chiếc áo khoác, tựa lưng vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, chẳng để ý đến Trình Đoan Ngo nữa.

Trình Đoan Ngo cũng chẳng nói gì thêm, mệt mỏi cúi xuống.

Hóa ra Trình Lạc Minh nhận xét rất đúng về cô. Khi cô thiếu tiền thì cách mà cô nghĩ được, cũng chỉ là cách này mà thôi, thậm chí cô còn thầm cảm thấy may mắn vì cơ thể tàn tạ này của cô vẫn còn giá trị.

Đúng, không chỉ trong mắt Lục Ứng Khâm, giờ đây ngay chính cô cũng khinh thường mình.

Trình Đoan Ngo cô coi thân thể mình là một món hàng để đổi lấy tiền. Cô chẳng khác gì gái bao. Cô cảm thấy ghê tởm chính mình.

Trong xe rất ấm áp, tài xế lái xe cũng rất vững vàng, Trình Đoan Ngo nhìn ra ngoài cửa sổ xe, Vừa đói vừa buồn ngủ nên có chút hoảng loạn, càng lúc càng không tỉnh táo. Đúng lúc sắp không chống đỡ nổi cô nghe thấy giọng nói rất nhỏ vang lên: “Trình Đoan Ngo, cô rất hận tôi sao?”

Trình Đoan Ngo chậm chậm quay đầu. Lục Ứng Khâm vẫn nhắm mắt, thái độ vẫn như lúc nãy, cô mơ hồ nghĩ mình bị ảo giác, vừa định quay đầu đi thì anh ta lại lên tiếng: “Cô nên hận tôi mọi phải, tôi hy vọng cô sẽ hận tôi, nhưng Trình Đoan Ngo, cô phải nhớ một điều rằng, trên đời này chỉ có tôi mới mang lại cho cô tất cả những gì cô muốn, nếu không phải là tôi cho cô thì tôi sẽ khiến cô không có bất cứ thứ gì cả.”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Đã tự Webtruyen.com Lục Ứng Khâm không nuốt lời, mặc dù chỉ đến bệnh viện có một lần nhưng nhờ anh ta mà Trình Lạc Minh được điều trị tốt nhất. Dù vậy, Trình Lạc Minh vẫn chưa có chút biến chuyển. Đã mấy ngày mấy đêm Trình Đoan Ngo trực ở bệnh viện, nhưng cái mà cô nhận được vẫn là những tờ giấy thông báo anh cô vẫn ở trong tình trạng nguy kịch, cứ mỗi lần nhận được thông báo, Trình Đoan Ngo cảm thấy một mối rã rời, sức cùng lực kiệt.

Đến ngày thứ mười bảy, Trình Lạc Minh cũng đã tỉnh táo lên nhiều, anh có thể mở được mắt, cổ họng bị cấm đủ các loại ống truyền nên không thể nói được nhưng ít nhất cũng nghe thấy Trình Đoan Ngo nói.

Cô không dám chạm vào anh sợ làm anh bị đau, chỉ ngồi bên cạnh giường bệnh nói thật nhỏ nhẹ: “Anh, nếu anh nghe thấy tiếng em nói thì chớp chớp mắt nhé!”

Khỏe môi Trình Lạc Minh khẽ run run những vãn dề dặt chớp mắt. Đã rất lâu rồi anh không ăn uống gì, chỉ dựa vào những bình dịch truyền để duy trì sự sống. Trình Đoan Ngo nhìn mà đau lòng, chỉ hận một điều là không thể chịu khổ thay anh.

Trình Đoan Ngo nín chặt môi, cô kiềm chế không để tiếng khóc nức nở nơi cổ họng bật ra. Cô nhẹ nhàng nói: “Anh, em xin lỗi, đều là tại em mà anh phải chịu khổ, nếu em đưa anh đến bệnh viện sớm hơn, thì anh sẽ không phải chịu khổ như thế này..”

Trình Lạc Minh rơm rớm nước mắt, cô mở to mắt, muốn nói điều gì đó nhưng không thể, môi cứ mấp máy.

Trình Đoan Ngo thấy Trình Lạc Minh có vẻ xúc động liền nắm chặt tay anh, vỗ về: “Đừng cử động, đừng cử động!”

Trình Lạc Minh hít một hơi thật sâu, mệt mỏi chớp chớp mắt, rồi lại mở mắt thật to, nhìn lên trần nhà ánh mắt trống rỗng.

“Anh, em không nên làm anh tức giận, là em không tốt. Nhưng anh đừng vì tức giận mà bỏ em cũng đừng nói những điều ngốc nghếch. Anh không phải là gánh nặng của em, em rất cần rất cần anh, thật đấy!”

Nét mặt Trình Lạc Minh lộ rõ vẻ xúc động, mặc dù anh không nói được nhưng vẫn run rẩy chớp chớp mắt.

“Chết còn không sợ, sao lại sợ sống chứ?” Trình Đoàn Ngo nắm chặt tay Trình Lạc Minh như muốn tiếp thêm sức mạnh cho anh. “Trước kia anh đã nói với em như vậy, anh còn nhớ không? Anh nhất định phải cố gắng lên, chữa khỏi bệnh rồi chúng ta sẽ chẳng cần bất cứ thứ gì nữa, chúng ta sẽ rời khỏi nơi đây, sống thật tốt được không?”

Khỏe mắt Trình Lạc Minh rung rung anh chớp chớp mắt, nước mắt liền trào ra. Trình Đoàn Ngo biết anh đang đau đớn thế nào, nhưng ngoài việc động viên để anh có thể kiên trì cô chẳng còn biết nói gì để an ủi anh. Cô thấy lòng chua xót vô cùng nhưng không dám khóc, bởi lúc này Trình Lạc Minh đang cần cô mạnh mẽ để làm chỗ dựa.

“Anh, anh nhất định không được bỏ em, nhất định không được bỏ em đâu đấy.” Trình Đoàn Ngo như đang khẩn khoản van nài anh. Tình trạng hiện giờ của Trình Lạc Minh, cô biết rất rõ, đã mấy ngày liền cô mất ngủ, mà cho dù có chớp mắt được một chút thì cũng lại tỉnh giấc vì mơ thấy ác mộng.

Sáu năm trước Trình Thiên Đạt cũng đột nhiên rời xa cô. Ông nói là ông “Đi giải quyết công việc.” rồi đi mãi không về. Đêm hôm ấy, cô đang ngủ say thì bị Trình Lạc Minh gọi dậy, anh dẫn cô chạy trốn đến một ngôi làng nhỏ ở ngoại thành. Ngày hôm sau, ngồi trước chiếc tivi đen trắng trong nhà một gia đình, cô thấy thông tin liên quan đến bố mình. Cảnh sát phát hiện Trình Thiên Đạt ở giữa một vùng máu bết bết, mặc dù hình ảnh thê thảm nhất đã bị che đi nhưng cô vẫn biết rằng đó chính là bố mình.

Cô không muốn khóc nhưng không thể kìm nén. Một người sống vẻ vang như vậy mà lại chết một cách vô cùng thảm hại, ngay đến cả bộ quần áo mặc trên người cũng không lành lặn.

Sau đó, các chú các bác của Trình gia đứng ra giải quyết mọi việc, Trình Đoàn Ngo và Trình Lạc Minh không bị liên lụy được gọi đến để nhận thi thể.

Trình Lạc Minh không nói bất cứ câu gì, chỉ nắm chặt tay Trình Đoàn Ngo, còn cô đau đớn gào khóc. Lúc đó đau đớn đến tận cùng, mặc dù đã nhiều năm trôi qua nhưng cô vẫn nhớ như in. Cảm giác mất đi một người thân chẳng khác nào có ai đó lấy dao cứ vào da thịt mình, Trình Đoàn Ngo không muốn phải trải qua cảm giác đó thêm một lần nào nữa, không hề muốn...

“Bỏ rồi bỏ em rồi, anh không thể rời bỏ em nữa! bỏ lại một mình em ở trên đời này, anh có thể yên tâm được không?” Trình Đoàn Ngo nói mà cứ thấy cổ họng nghẹn nghẹn. Cô thực sự rất sợ mình không thể khống chế được. Ôi trời ơi, cô không thể mất đi thêm nữa, thực sự không thể!

Trình Lạc Minh dường như cũng cảm nhận được nỗi đau thương của cô, không ngừng chớp mắt nước mắt cứ thế chảy ra.

Trình Đoàn Ngo đau đớn, ngẩng lên lau nước mắt cho anh trai. “Sẽ tốt thôi, tất cả rồi sẽ tốt đẹp.” chính cô cũng không biết rốt cuộc mình đang an ủi anh trai hay đang an ủi chính mình...

Cuối cùng thì Trình Lạc Minh cũng không qua được ngày thứ mười tám, sáng sớm hôm đó, não của anh lại bị xuất huyết, bác sĩ đã cố gắng hết sức để cứu chữa nhưng cũng đành bó tay, chỉ biết nhìn Trình Đoàn Ngo, lắc đầu. “Tế bào não của bệnh nhân đã chết. trên tinh thần nhân đạo chúng tôi sẽ không chủ động tháo ống thở của bệnh nhân, để người nhà tự quyết định, nhưng đối với người mà bộ não đã chết rồi, thì cho dù có đưa bệnh nhân ra một bệnh viện nước ngoài, với một kỹ thuật tiên tiến và bác sĩ giỏi đi chăng nữa thì cũng không cứu chữa được... Đương nhiên chúng tôi tôn trọng ý nguyện của người nhà bệnh nhân...” Bác sĩ cố gắng nói một cách uyển chuyển nhưng Trình Đoàn Ngo cũng không ngờ đến mức không hiểu rõ tình trạng hiện tại của anh trai. Cô đứng bất động ở cửa phòng ICU, bàn tay nắm chặt Trình Lạc Minh thật sự đã buông tay rồi bỏ cô rồi.

Rõ ràng một tiếng trước, anh vừa tỉnh lại còn hứa nhất định anh sẽ không bỏ cô cơ mà? Anh thật xấu xa, anh bỏ cô mà đi trước rồi! Anh bỏ lại cô một mình ở thế giới này, rõ ràng đã nói là rời khỏi đây để sống tốt hơn rồi mà. Tại sao anh không giữ lời chứ.

Trình Đoàn Ngo nhìn xa xăm, ánh mắt trống rỗng, yếu ớt nói với bác sĩ: “Tại sao không cứu anh ấy? Tôi có tiền mà, tại sao lại không cứu anh ấy?”

Các bác sĩ đã quen với những trường hợp như thế này nhưng khi chứng kiến cảnh Trình Đoàn Ngo không ngủ, không ngủ mười mấy ngày liền để chăm sóc anh trai, họ rất cảm động: “Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi...”

Sao giống cảnh tượng trên phim vậy, rõ ràng một mạng người, vậy mà chỉ một câu “đã cố gắng hết sức rồi” là xong, Trình Đoàn Ngo không thể chấp nhận được sự thật tàn khốc này.

Suốt ba tiếng đồng hồ cô cứ ngồi bất động, không nói câu nào. Các bác sĩ lo cô sẽ nghỉ quên nên cử một y tá trẻ bên cạnh.

Cuối cùng, cô cũng tỉnh táo trở lại tự tay tháo ống thở của Trình Lạc Minh. Cô không muốn nhìn thấy anh phải tiếp tục chịu khổ sở nữa.

Trên người anh chỗ nào cũng đầy băng gạc và ống cắm. Nhìn cảnh tượng tày cho dù là người bình tĩnh đến mấy thì cũng cảm thấy rợn người. Mười bảy ngày chữa trị là sự tra tấn khủng khiếp đối với Trình Lạc Minh. Thực ra Trình Đoàn Ngo cũng biết điều ấy, nhưng cô không thể không tiếp tục đấu tranh.

Trong mười bảy ngày qua, não anh liên tục bị xuất huyết. Máy bệnh nhân cùng phòng anh cũng đã ra đi, chứng kiến cảnh người nhà họ khóc đau đớn. Trình Đoàn Ngo thực sự hy vọng chờ kỳ tích sẽ xuất hiện, nhưng cuối cùng chẳng có kỳ tích nào xuất hiện.

Khỏe miệng Trình Lạc Minh khẽ nhếch lên, hai mắt khép hờ, chẳng còn nhìn thấy chút sức sống, Trình Đoàn Ngo lặng lẽ đưa tay vuốt nhẹ lên mi mắt để anh bình yên nhắm mắt lại.

Những đường hiển thị cao thấp trên máy điện tâm đồ trước mắt cứ thấp dần, thấp dần, cuối cùng thành một đường thẳng bằng. Trình Đoàn Ngo biết rằng, anh cô sắp được giải thoát. Được giải thoát, anh cô sẽ không phải đối diện với nhân gian đầy thương tâm này nữa.

Trình Đoan Ngo mỉm cười nhưng không kìm được dòng nước mắt cứ trào ra khiến cảnh tượng trước mắt trở nên nhạt nhòa. Cô không biết tâm trạng lúc này của mình là gì nữa. Sáu năm qua, nếu như không có Trình Lạc Minh bên cạnh, có lẽ cô đã chết rồi. Anh đã sống bên cạnh cô, cùng cô chịu đựng khó khăn, gian khổ, vậy mà giờ đây anh vẫn bỏ cô mà đi.

Có lẽ thiên đường thực sự là một nơi tốt đẹp? nếu không thì sai anh lại nở bỏ rơi cô chứ? Anh sao lại nở buông tay bỏ cô lại một mình?

Nước mắt cứ rơi nhưng cô không hề khóc. Cô quỳ bên cạnh giường bệnh, nắm chặt bàn tay đang lạnh dần của Trình Lạc Minh. Cô biết rằng, đây chính là dấu hiệu Trình Lạc Minh đang rời đi nhưng cô không dám đánh thức anh nữa. Cô sẽ buông tay để anh rời đi, để anh đi tìm một chân trời hạnh phúc mới.

Kiếp sau, kiếp sau nữa, cô vẫn muốn làm em gái của anh.

Anh sẽ mãi là anh trai cô, còn cô mãi là đứa em gái búng binh của anh

Lễ tang của Trình Lạc Minh do chính đàn em của Lục Ứng Khâm đứng ra lo liệu. Bao năm qua, hai anh em họ nương tựa vào nhau mà sống, cũng chẳng còn ai thân thích. Dù vậy, Lục Ứng Khâm vẫn dặn dò đàn em phải tổ chức tang lễ thật long trọng. Anh ta nghĩ rằng, với tư cách là người đứng ra tổ chức tang lễ, anh ta cũng phần nào khiến Trình Đoan Ngo thất mất mặt.

Thực ra, khi biết Trình Đoan Ngo đến tìm mình vì Trình Lạc Minh, anh ta cảm thấy rất thoải mái. Không hiểu sao mình lại cảm thấy như vậy nhưng ít nhất anh ta cũng không còn buồn bực vì nghĩ rằng cô đến tìm anh ta vì Du Đông.

Chỉ có điều sau khi Trình Lạc Minh qua đời, Trình Đoan Ngo đã thay đổi rất nhiều. Cô cứ lặng lẽ như một hồn ma. Mấy ngày tổ chức lễ tang, cô không nói một lời, cũng chẳng để tâm đến những người viếng, chỉ ngồi đó im lặng ôm bức ảnh của Trình Lạc Minh.

Từ trước tới giờ, Lục Ứng Khâm vẫn luôn căm ghét Trình Lạc Minh. Hồi đó, Trình Lạc Minh cậy thế coi thường ức hiếp anh ta, anh ta vẫn chưa quên được. Nhưng có lẽ thời gian thực sự là một phương thuốc hữu hiệu để xoa dịu tất cả.

Lúc anh ta biết Trình Lạc Minh sắp qua đời thì những ân oán bỗng không còn sâu sắc như trước kia nữa. Mặc dù anh ta không hề tới dự tang lễ của Trình Lạc Minh nhưng đàn em của anh ta vẫn báo cáo rất chi tiết tình hình của tang lễ. Những tin tức nghe được khiến anh ta chau mày suy nghĩ...

Lễ tang diễn ra trong ba ngày. Trình Lạc Minh cũng coi như sinh ra trong vịnh dự chết cũng vẻ vang. Nhưng Trình Đoan Ngo biết rằng, nhất định anh sẽ không vui vì tất cả những thứ này đều do Lục Ứng Khâm ban tặng.

Trình Lạc Minh không hi vọng cô lại bước chân vào hồ lửa, nhưng cô chẳng còn cách nào khác, để cứu Trình Lạc Minh, cô không còn lựa chọn nào nữa.

Ngày chôn cất anh là một ngày mưa tầm tã. Trình Đoan Ngo tự tay đem tro cốt của anh vào trong mộ rồi lấp đất, lấp bia, tất cả đều theo như trình tự bình thường. Mộ anh được đặt cạnh bên cạnh mộ bố cô. Lục Ứng Khâm tuy là người tuyệt tình nhưng vẫn đối với Trình Thiên Đạt cũng không tệ. Năm đó, tất cả những người có liên quan đều có kết cục rất thảm, duy nhất chỉ có với Trình Thiên Đạt là anh ta vẫn chọn cho ông một phần mộ rất đắt tiền. tiếc rằng, dù có đắt tiền hơn nữa rốt cuộc cũng chỉ là một nắm mộ mà thôi. Chp dù là Trình Thiên Đạt hay Trình Lạc Minh thì họ cũng cảm nhận được gì nữa chứ?

Những năm qua, vì sợ phải chạm mặt Lục Ứng Khâm nên cả cô và Trình Lạc Minh đều không dám đến thăm mộ của Trình Thiên Đạt lần nào. Giờ đây, khi chẳng còn bất cứ thứ gì, cô lại có thể đường đường chính chính đến thăm bố cô. Trình Đoan Ngo cười cay đắng, như tuyệt vọng. Cô trầm mặc đưa tay vuốt ve bia mộ lạnh lẽo kia. Cứ thế, cô không nói câu nào cho đến khi rời đi.

Cô cứ im lặng như vậy, Lục Ứng Khâm thu xếp cho cô một ngôi nhà trong thành phố, cô cũng chẳng phản đối, cô thực sự đã biến thành một người mà cô đã nói với Lục Ứng Khâm, anh ta muốn làm gì cô thì làm.

Nhưng Lục Ứng Khâm lại không thích cảm giác như thế này chút nào. Trình Đoan Ngo giờ đây chẳng khác nào một cái xác không hồn, chẳng có chút sinh khí. Sự quật cường khiến anh ta phải rung động trước kia của cô, cả tính độc nhất vô nhị trước kia của cô dường như đã biến mất cùng với sự ra đi của Trình Lạc Minh.

Ngày nào Lục Ứng Khâm cũng tranh thủ lúc rỗi rãi đến thăm cô, nhưng cho dù anh nói gì, cô cũng không phản đối, cũng chẳng tức giận. Cô không ngược lên nhìn cứ cúi gầm mặt, chất chứa nỗi đau buồn. Ban đầu, anh ta cứ nghĩ rằng vì cô mất đi người thân nên như vậy, vì thế anh ta cũng cố chịu đựng, nhưng một thời gia dài trôi qua, cô vẫn cứ tình trạng đó, không hề thay đổi, Lục Ứng Khâm ngày càng cảm thấy sốt ruột, tức giận.

Ăn cơm xong, người giúp việc thu dọn bát đĩa, Trình Đoan Ngo cũng làm giúp. Nhưng lúc Lục Ứng Khâm ở đây, cô luôn cố gắng tìm việc gì đó để làm, dường như cô không muốn đối diện với anh ta giây phút nào. Lục Ứng Khâm biết rõ điều ấy.

“Trình Đoan Ngo!” cô định quay người đi về phòng thì Lục Ứng Khâm lạnh lùng gọi cô lại.

Trình Đoan Ngo liền dừng lại, lưng cứng ngắc nhưng vẫn quay đầu lại. cô không nói gì, chỉ cúi thấp đầu chờ Lục Ứng Khâm nói tiếp.

“Lại đây!” Lục Ứng Khâm ra lệnh, Thực sự chính anh ta cũng không hiểu tại sao mình lại mất tiền và tốn công tốn sức dây dưa với người phụ nữ này. Tuy anh ta nói đó là bỏ tiền mà mua cô về để đùa giỡn nhưng đã rất lâu rồi anh ta không chạm vào người cô. Giờ đây, cô gầy đến nỗi chẳng ra hình người, xương vai lộ rõ, trông chẳng có sức sống, chẳng khác nào một cành củi khô, đôi mắt vốn đã to của cô giờ lại càng to trên khuôn mặt hốc hác. Nói cũng không khoa trương, nếu giờ vứt cô ra đường thì cũng đủ để dọa cho người khác khiếp sợ.

ấy vậy mà Lục Ứng Khâm vẫn không nỡ buông tay. Rõ ràng bên cạnh có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp, thanh tú, thuần khiết nhưng anh ta chỉ muốn Trình Đoan Ngo. Anh cũng không thể lý giải được sự cô chấp đó của mình. thậm chí, có những lúc anh ta còn cảm thấy thất bại vì đã không lay chuyển được cô.

“Ngồi xuống!”

Trình Đoan Ngo ngoan ngoãn nghe lời, ngồi đối diện anh ta. Lục Ứng Khâm cảm thấy thái độ phục tùng đó của cô giống như đang giày vò anh vậy.

“Trình Đoan Ngo, buổi sáng ngủ dậy, cô có soi gương không vậy?” Lục Ứng Khâm chau mày, không muốn nói những lời khiến cô bị kích động nhưng anh ta không nhịn được. “Mẹ kiếp. cô không thử nhìn cái bộ dạng như ma như quỷ của cô à? Cô định dọa ai vậy? Tôi bỏ tiền ra để mua cái thứ hàng như cô à? Mẹ kiếp, cô không soi gương sao? Cô thấy mình đáng giá không?!”

Mắt Trình Đoan Ngo chẳng hề cử động, cúi đầu thật thấp. Lục Ứng Khâm lại càng tức giận, quát lớn: “Tôi đang nói chuyện với cô đấy! Ngẩng lên!”

Tiếng quát lớn đó khiến Trình Đoan Ngo thấy sợ, rồi cô thần nhiên ngẩng lên, nhìn Lục Ứng Khâm chằm chằm. Đôi mắt trông rỗng đó vẫn đẹp lại thường, Lục Ứng Khâm chỉ liếc nhìn một cái mà cảm thấy như bị hút vào đó.

Anh ta cố kìm nén cơn tức giận, chau mày, trịnh trọng hỏi: “Trình Đoan Ngo! Nói xem, có phải cô nghĩ rằng chết là hết không?”

Trình Đoan Ngo này giờ vẫn im lặng, nghe thấy câu hỏi này của Lục Ứng Khâm mới có phản ứng. Hàng mi thoáng run rẩy, hồi lâu sau cô mới khẽ nói: “Đúng.”

Lục Ứng Khâm chấn động trước câu trả lời đó của cô. Anh ta cũng chỉ là giận quá nên mới hỏi như vậy, không ngờ, câu đầu tiên mà cô nói ra lại là cô muốn chết, chết là hết.

“Cô đừng có mơ!” Lục Ứng Khâm dường như phản ứng theo bản năng. “Tôi bỏ ra nhiều tiền như vậy để mua một cái xác không hồn sao? Trình Đoan Ngo, mẹ kiếp, cô đừng có mơ!”

Trình Đoan Ngo chớp chớp mắt bình tĩnh nhìn anh ta. “Lục Ứng Khâm, tôi muốn biết làm thế nào tôi mới trả hết nợ cho anh. Một đêm anh có thể trả bao nhiêu? Bao nhiêu đêm mới có thể trả hết?”

Lục Ứng Khâm kích động đến tròn trĩnh mắt, nhìn Trình Đoan Ngo với ánh mắt không thể tin được, “Trả hết? mẹ kiếp, cô nghĩ cô là ai chứ? Muốn tính toán à? Cô có tư cách gì chứ?”

Ánh mắt của cô dần trở nên u ám. Cô tỏ ra bình thản trước câu nói đã kích đó của Lục Ứng Khâm, cất tiếng: “Vậy có phải chỉ cần tôi còn sống thì chẳng bao giờ có thể trả hết nợ đúng không?” Trình Đoan Ngo nắm chặt tay nói, nói rất rõ ràng: “Lục Ứng Khâm, nếu tôi chết rồi thì coi như món nợ này sẽ xóa hết, phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Lục Ứng Khâm cứng họng, nhìn Trình Đoan Ngo không chớp mắt, hy vọng có thể nhìn thấy chút biểu cảm trên khuôn mặt cô. Anh ta nghĩ, chắc cô giận quá nên mới nói như vậy. Nhưng không phía, nét mặt cô không hề thay đổi, ánh mắt vẫn rất bình tĩnh.

Lục Ứng Khâm muốn bóp chết cô ngay lập tức nhưng anh ta lại không thể ra tay. Hồi lâu sau, nhịp thở của anh ta mới bình thường trở lại, anh ta bình tĩnh nói: “Trình Đoan Ngo, cô nghĩ rằng giữa chúng ta thực sự có thể “Xóa hết nợ” sao?”

Trình Đoan Ngo còn bình tĩnh hơn anh ta, bộ dạng của anh ta phản chiếu rõ ràng trong đôi mắt cô.

Lục Ứng Khâm nhìn cô mà cảm thấy có chút hoang mang.

Cô nói: “Trên đời này, người mà tôi không muốn mắc nợ nhất chính là anh, mắc nợ anh, tôi cảm thấy thật ghê tởm” cô mỉm cười, nụ cười ấy chứa đựng rất nhiều ý nghĩa sâu xa. “Cảm ơn anh đã ban cho tôi một cuộc sống như thế này giờ đây tôi chẳng còn bất cứ thứ gì, anh có cảm thấy vui vẻ không? Bỏ tôi, anh tôi đều đã ra đi, anh có thấy vui không? Hơ, không phải là anh muốn tôi sống như vậy sao?”

Lúc cô ngẩng lên lần nữa, khóe mắt đã ngân ngấn nước. “Lục Ứng Khâm, tôi thấy hối hận lắm, tôi rất hối hận vì đã quen biết anh.”

Lục Ứng Khâm nhú mày nhìn Trình Đoan Ngo với ánh mắt càng ngày càng nguy hiểm và lạnh lùng khiến người khác phải rùng mình sợ hãi, anh ta cười lạnh lùng. “Vậy sao? Trình Đoan Ngo, cô thấy ghê tởm? Vậy thì tôi nói cho cô biết nhe, cô sẽ còn thấy ghê tởm hơn đấy!” Anh ta đứng lên, túm lấy chiếc áo khoác, giữ mạnh một cái, kéo theo một luồng gió lạnh ập tới. “cô cứ thử chết xem, tôi nói cho cô biết, tôi sẽ đối xử tốt với cô! Chỉ cần cô đi

chết thì tôi sẽ chôn Du Đông cùng với cô, còn cả con gái của anh ta nữa. À! đừng rồi!...” Dường như anh ta bỗng nhớ ra điều gì đó, nở nụ cười quý quái, tựa như con quỷ khát máu, quay lại, lạnh lùng nói với cô. “Còn cả ông bố vợ của anh ta nữa. Nhiều người như vậy chôn cùng cô, Trình Đoan Ngo, cô thấy thế nào?” Con tức giận của Lục Ứng Khâm hoàn toàn biến mất, anh ta trở về trạng thái bình thường, lại nhìn cô với ánh mắt ôn hòa.

“...” Trình Đoan Ngo cắn chặt môi. Cô chưa bao giờ nhìn ai với ánh mắt thù hận như vậy. Cô nhìn thẳng vào mắt Lục Ứng Khâm, ánh mắt lạnh băng nhưng không nói câu gì. Lục Ứng Khâm đứng đó một lúc rồi chẳng thèm để ý đến cô nữa, đứng dậy rồi đi.

Lúc anh ta mở cửa, định bước đi,

Nói: “Lục Ứng Khâm, ngoài việc uy hiếp tôi, anh còn biết làm gì?”

Lục Ứng Khâm trả lời cô bằng tiếng đóng cửa thật mạnh.

Lục Ứng Khâm vô cùng tức giận, người như muốn nổ tung. Có những lúc, anh ta thực sự sợ rằng mình không thể kiềm chế mà giết chết người phụ nữ đó. Nhưng nghĩ lại, anh ta luôn có cảm giác không nỡ làm điều ấy. Anh ta luôn bị tâm trạng mâu thuẫn đó giày vò.

Từ lúc anh ta bước lên xe, tài xế không dám nói với anh ta câu nào. Toàn thân anh ta bao giờ đây chỉ toát lên vẻ lạnh lùng như băng đá khiến ai nhìn cũng phải run sợ, tiếp xúc với anh ta lúc này thì phải hết sức cẩn thận.

Anh ta bước bên giường hút thuốc mà lòng nặng trĩu. Khói thuốc cũng làm giảm bớt. Anh ta vén tấm rèm cửa sổ, tất cả khung cảnh ngoài cửa đều thu vào trong đáy mắt. Ngồi biệt thự này cũng là tài sản của Trình Thiên Đạt. Trước kia, Trình Đoan Ngo cũng đã ở đây.

Cô sinh ra đã là một tiểu thư, đi đến đâu cũng rất cao ngạo và uy phong. Trình Thiên Đạt rất cưng chiều cô, chăm sóc cô rất tốt, đến mức dường như cô không biết thế nào là sự hiểm ác của nhân gian.

Lục Ứng Khâm lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. Những bông hoa tường vi khẽ đung đưa theo gió, mùi hương phảng phất vào lòng người. Nhưng trong trí nhớ của Lục Ứng Khâm, trước kia trong vườn không trồng hoa tường vi mà là hoa hồng trắng, một loại hoa nổi tiếng và rất quý. Đó cũng là loài hoa yêu thích của đại tiểu thư nhà họ Trình. Dường như cô luôn thích những thứ hiếm có và hào nhoáng bên ngoài. Trước kia, anh ta luôn khinh thường kiểu cách đó của cô. Sau khi anh ta đưa Du Giai Giai về đây sống, cô đã tự ý quyết định thay hoa hồng trắng bằng hoa tường vi.

Sao Lục Ứng Khâm lại vô tâm thế chứ? Từ trước đến nay, anh ta không hề phát hiện ra. Tường vi có đẹp thế nào đi nữa thì cũng không thể bằng hoa hồng được. Còn hoa hồng, tuy rất cao quý nhưng lại mang trên mình những chiếc gai nhọn có thể làm người khác bị thương.

Du Giai Giai dễ dàng có được, nhưng rốt cuộc cô cũng không phải là bông hồng trong trái tim Lục Ứng Khâm. Còn Trình Đoan Ngo giờ đây đã mất hết những đặc tính của hoa hồng, nhưng có một thứ vẫn không thay đổi, cả đời này không thể thay đổi được, đó là những chiếc gai sắc nhọn trên người cô.

Lục Ứng Khâm bật cười, cảm thấy suy nghĩ của mình thật vớ vẩn, chỉ là mấy bông hoa nhỏ thôi mà anh ta lại cố thể liên tưởng đến hai người phụ nữ.

Anh ta kéo rèm cửa sổ, quay trở về chỗ ngồi, dập tắt điếu thuốc. Trên bàn làm việc đang xếp một tập công văn chờ anh ta giải quyết. Anh ta day day huyết thái dương rồi tập trung làm việc.

Chuông điện thoại bỗng vang lên, Lục Ứng Khâm thở dài nhấc máy.

Là Quan Nghĩa gọi. Trong điện thoại, anh ta rất chú trọng đến việc dùng từ, cách truyền đạt cũng rất rõ ràng. Tên tiểu tử Đông Thiên đó lại gây chuyện ở trường học rồi!

Lục Ứng Khâm tắt máy, với chiếc áo khoác, lập tức đi ra ngoài. Từ khi thằng bé được đưa vào trường tiểu học dành cho tầng lớp thượng lưu thì anh ta cũng không quản chặt nữa. Mà thằng bé đó cũng thật lạ, nó ở cùng Du Giai Giai và bảo mẫu thì rất hợp, nhưng cứ nhìn thấy anh ta là lại như nhìn thấy kẻ thù vậy. Về điểm này thì nó giống hệt mẹ nó.

Lục Ứng Khâm tức giận đưa thằng bé vào ký túc xá trong trường học để không phải nhìn thấy nó nữa. Không ngờ thằng bé vẫn tìm cách nhắc nhở anh ta về sự hiện diện của mình, nó luôn gây phiền hà cho anh ta, hình như người mẹ không biết điều của nó giày vò anh ta vẫn còn chưa đủ!

Các giáo viên trong trường cũng chỉ giữ thái độ rất khách sáo. Mặc dù trong Đông Thiên như cộng giá đỡ nhưng khi tức giận lại hung dữ giống hệt anh ta. Một mình nó đánh những ba đứa trẻ, đến nỗi khiến mặt mũi chúng sưng vù.

Lục Ứng Khâm cũng chẳng phải một phụ huynh gương mẫu, trong thế giới của anh ta chỉ có lý thuyết cá lớn nuốt cá bé. Thấy con mình không tổn hại gì, con tức giận trong lòng anh ta cũng biến mất.

Cô giáo để anh ta đưa thằng bé về để chỉ bảo thêm, anh ta gật gù đồng ý.

Ngồi trên xe, cậu bé không nói lời nào.

Lục Ứng Khâm liếc nhìn nói rồi chăm chọc. “Thế nào bất mãn à? Sao bây giờ không nói nữa đi?”

Dù sao Du Đông cũng chỉ là một đứa trẻ, nói không chọi nhện câu khích bác ấy của Lục Ứng Khâm. “Liên quan gì tới bác chứ?” Nó vẫn giữ thái độ khó gần.

Lục Ứng Khâm cũng chẳng tức giận. “Dù sao bố cũng là bố của con, con cũng thấy rồi đấy, con mà gây chuyện thì bố sẽ trừng phạt con!”

“Cháu cũng chẳng cầu xin bác.”

“Cái thằng bé này!” Lục Ứng Khâm trừng mắt định dạy cho nó một bài học thì nó lại quay đi chỗ khác, chẳng thèm để ý đến anh ta. Nhìn cái cổ trắng như tuyết của cậu bé, Lục Ứng Khâm bỗng nhớ đến thái độ chẳng thèm để ý Trình Đoan Ngọ. Thái độ ấy của cô cũng giống y thằng bé, anh ta nhớ lại những câu nói ương ngạnh của cô. Chỉ nghĩ đến thôi anh ra cũng thấy tức đến run người.

Chết là hết? Trên đời này lại có chuyện đơn giản vậy sao? Lục Ứng Khâm cười lạnh lùng.

Anh ta chau mày, thô bạo kéo đầu thằng bé. “Con trai bố hỏi con, con có nhớ mẹ không?”

Vừa nghe thấy câu đó, ánh mắt Đông Thiên lập tức hiện lên vẻ mong muốn. Dù sai nó cũng là một đứa trẻ vừa yếu đuối vừa không biết che dấu cảm xúc. Nó định nói những rồi lại bấu môi tỏ vẻ chẳng thèm để ý. “Cháu biết bác lừa cháu, cháu không tin bác nữa rồi!”

“Lần này không lừa con đâu, chỉ cần con nghe lời bố, bố sẽ đưa con đi gặp mẹ...”

“...”

Một tuần liền Lục Ứng Khâm không đến. Trình Đoan Ngọ cảm thấy mình giống như cánh bèo trôi bơ vơ một mình, phiêu diêu bất định chẳng biết đi đâu, về đâu. Mỗi ngày trôi qua, cô cứ mơ rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại mơ. Cô cứ mơ mơ hồ hồ như vậy, chẳng biết rốt cuộc mình đang tỉnh hay mơ nữa.

Những cơn ác mộng cứ bủa vây cô, hằng đêm cô giật mình tỉnh giấc, những ký ức đau khổ cứ hiện lên trong đầu.

Ngày nào bà giúp việc cũng gọi cô ra ăn cơm. Mới đầu cô còn không muốn ăn, nhưng nhìn thấy bà giúp việc cũng đã luống tuổi mà vẫn phải vất vả lo toan cho cuộc sống như vậy, cô thấy không nỡ, vì vậy, dù có khó chịu thế nào cô cũng ăn đúng giờ, nghỉ ngơi đúng giấc.

Cô biết mình không thể chết như vậy, cô không muốn làm phiền đến những người khác nữa. Tỉnh dậy sau mỗi giấc mơ, cô luôn bị giày vò quá nhiều bởi cái nghiệp chướng mà mình gây ra, cô không thể để mình gánh thêm nữa.

Đến cuối tuần, Lục Ứng Khâm cũng tới. Anh ta ăn cơm cùng Trình Đoan Ngọ. Cô vẫn thế, suốt bữa ăn chẳng nói chẳng rằng, Lục Ứng Khâm cố nín thở cũng chẳng nghe thấy tiếng thở nào của cô. Mấy ngày không gặp, cô lại gầy hơn, trong đôi mắt to hiện rõ sự u ám khiến cô trông giống một người bệnh tiều tụy.

Anh ta buông bát đĩa, lạnh lùng gọi người giúp việc thu dọn bàn ăn. Trình Đoan Ngọ cũng chẳng có ý kiến không phục tùng, im lặng ngồi yên đó, cúi đầu nhìn những ngón tay mình.

“Trình Đoan Ngọ, cô cho rằng cứ tiếp tục thế này, hành hạ mình cho đến chết thì tôi sẽ không động đến cô nữa à?” Giọng nói của Lục Ứng Khâm rất bình tĩnh nhưng lại khiến người ta hoảng sợ.

Trình Đoan Ngọ không trả lời, cũng chẳng ngẩng lên. Lục Ứng Khâm không nhìn rõ biểu cảm lúc này của cô.

“Đứng dậy đi thay quần áo rồi ra ngoài với tôi”

Cuối cùng thì Trình Đoan Ngọ cũng phản ứng “Tôi không muốn đi.”

“Ho!” Lục Ứng Khâm cười lạnh lùng. “Không phải là vẫn chưa chết sao? Nếu còn sống thì hãy nghe lời tôi một chút.”

Lục Ứng Khâm kéo cô đi một cách thô bạo. Cô yếu đuối mềm mỏng như một tờ giấy. Lục Ứng Khâm chỉ dùng chút lực là kéo được cô lên rồi. Anh ta nắm chặt cổ tay cô. Cổ tay cô rất nhỏ nên chỉ cần dùng sức một chút là cảm giác như có thể gãy rồi, Lục Ứng Khâm thấy hơi sợ hãi.

Sự nhần tâm đối với chính mình của người phụ nữ này vượt quá sức tưởng tượng của anh ta.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Cô có tư cách để hỏi à?”

Trình Đoan Ngọ không vùng vẫy nữa. “Anh bỏ tôi ra để tôi đi thay quần áo.”

Lục Ứng Khâm liền buông tay. Trình Đoan Ngọ trở về phòng như một du hồn, thay quần áo rồi cùng Lục Ứng Khâm rời đi.

Cô cũng chẳng nhớ được rốt cuộc đây là lần thứ mấy mình ngồi trong xe của Lục Ứng Khâm, chỉ cảm thấy lần nào cũng là hồi ức xấu, cô luôn cảm thấy sợ hãi. Giờ đây, cô cũng chẳng quen luyến thế giới này nữa, chỉ muốn được giải thoát, nhưng chẳng thế nào thoát được, người đàn ông như ma như quỷ này cứ quấn chặt cô bằng một mạng lưới vô tình đáng sợ.

Cô chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ. Lục Ứng Khâm ngồi bên cạnh, hơi thở của anh ta dường như xâm chiếm tất cả các giác quan của cô.

Những cảnh tượng cứ lùi dần về phía sau cửa sổ xe ngày càng trở nên quen thuộc. Trình Đoan Ngọ không còn cảm thấy yên lòng nữa, hơi thở của cô

càng lúc càng gấp, tim đập mạnh, cô hốt hoảng quay lại, nắm chặt áo Lục Ứng Khâm.

“Anh định đưa tôi đi đâu vậy? Anh định đưa tôi đi đâu?!”

Lục Ứng Khâm lạnh lùng ngồi đó, chậm rãi hất tay cô ra, nói rõ ràng: “Ngồi im, không phải là cô muốn chết sao? Đi đến chỗ này xong, nhất định tôi sẽ cho cô được toại nguyện.”

Cô cảm thấy vô cùng thất vọng, cắn chặt môi, phản đối dữ dội: “Tôi không đi! Tôi không đi! Tôi không đi!” Cô kéo mạnh tay nắm cửa xe như đang phát điên. “Rắc” một tiếng nắm cửa xe rơi xuống.

Đến lúc này thì Lục Ứng Khâm thực sự nổi giận. Anh ta nắm chặt hai cánh tay của Trình Đoan Ngo, nghiền răng nghiền lợi gầm lên: “Cô không muốn sao? Trình Đoan Ngo! không phải là cô có bản lĩnh sao? Không phải là cô muốn chống đối tôi sao? Tiếp tục đi! Sao lại lùi bước thế?”

Trình Đoan Ngo như bỏ ngoài tai những chất vấn độc địa đó, sống chết đạp mạnh của xe. “Thả tôi ra! Tôi không đi, Lục Ứng Khâm, anh là tên khốn nạn thả tôi ra!”

“...”

Cô có vùng vẫy thế nào đi nữa thì xe của anh vẫn cứ tiến về phía ngôi biệt thự ở ngoại thành. Những cảnh tượng quen thuộc dần hiện ra trước mặt khiến Trình Đoan Ngo không vùng vẫy nữa. Cô chỉ cảm thấy mọi vật nhòa đi. Những ký ức ngày xưa ùn ùn kéo về tựa như một đoàn kỵ binh đang âm ỉ tấn công khiến cô phải quay cuồng. Cảnh vật trước mắt cũng vì thế mà quay cuồng, cô lo lắng, sợ hãi đến mức không thở nổi.

Lục Ứng Khâm giữ chặt tay cô, lôi cô đi vào trong căn biệt thự. Anh ta đạp mạnh cửa phòng. Cửa phòng đập vào tường “rầm” một tiếng, vang vọng khắp căn nhà. Anh ra quãng mạnh mời cô vào trong. Trình Đoan Ngo loạng choạng ngã xuống sàn nhà.

“Trình Đoan Ngo! không phải là cô rất tàn nhẫn sao? Cô có bản lĩnh thì cô chết đi! Chết đi!”

Lục Ứng Khâm nói hết câu, Trình Đoan Ngo cố chống tay để đứng lên. Cô chưa kịp đứng dậy thì bỗng bàn tay nhỏ xinh ầm ập đã đỡ lấy cô. Sự ầm ập như lan đến tận trái tim cô. Chỉ khoảnh khắc đó thôi, bức tường kiên cố tưởng chừng không thể nào phá nổi mà chính cô đã dựng lên bỗng sụp đổ hoàn toàn.

“Mẹ...” Giọng nói của một đứa trẻ vang lên, nức nở vì xúc động.

Trình Đoan Ngo ngẩng đầu, khuôn mặt thấm đẫm nước mắt của Đông Thiên in sâu trong đáy mắt cô.

“Mẹ, sai mẹ đẻ con đợi lâu vậy mà không đến đón con về?”

Mắt cô cũng ngân ngấn nước, lòng đau xót vô cùng. Trái tim vốn đã có hàng ngàn hàng vạn vết thương của cô giờ đây như vỡ thành trăm mảnh.

“Mẹ..mẹ... Tại sao mẹ không cần con nữa... Tại sao không đến đón con về nhà...”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Trình Đoan Ngo cố kìm nén nhưng cuối cùng cô không thể chịu đựng được nữa. Cậu chất vấn của Đông Thiên giống như vô số bàn tay tóm chặt lấy trái tim khiến cô có cảm giác nghẹt thở.

Cô cứ nghĩ rằng mình đủ tàn nhẫn. Trong thời gian lâu như vậy, cô đã cố không nghĩ đến, cũng không hỏi han gì, cố kiềm chế bản thân để có thể yên lòng từ bỏ tất cả.

Cô cứ nghĩ mình đủ tàn nhẫn. Trong thời gian bao lâu như vậy, cô đã cố gắng che mắt mình để trở nên lạnh lùng và vô tình nhưng rốt cuộc cô vẫn không làm được. Khi Lục Ứng Khâm đưa cô đến gần nơi này, đưa cô đến gần đứa con của cô thì cô không thể thản nhiên được nữa.

Cô tự trách mình. Ý thức về trách nhiệm đang dâng trào mạnh mẽ trong cô. Những cảm xúc hỗn độn đó khiến cô như muốn phát điên.

Cô không muốn có bất cứ vương bận nào nữa, cô thực sự muốn chết để kết thúc tất cả, vì vậy cô mới cố sống cố chết phản kháng, cô không muốn phơi bày trái tim mềm yếu của mình, nhưng Lục Ứng Khâm không cho cô cơ hội đó.

Nước mắt không kìm nén được cứ thế rơi. Cô gần như phát điên. Nỗi nhớ mong điên cuồng đã khống chế toàn bộ ý thức của cô. Cô run rẩy dõ dẫm, kéo Đông Thiên vào lòng.

Cô ép sát lên mặt Đông Thiên. Làn da mềm mại của cậu bắt lực giải thích.

“Mẹ...” Đông Thiên tui thân rúc vào lòng cô, những ngón tay trắng ngần của cậu bé ôm chặt cổ cô. Cậu bé áo mạnh vào má Trinh Đoàn Ngọ, nói: “Mẹ, mẹ đừng bỏ con nhé, sua này con sẽ nghe lời mẹ, mẹ đừng bỏ con, có được không?”

Trái tim Trinh Đoàn Ngọ như tan vỡ thành từng mảnh, cô không biết nên đáp lại lời khẩn cầu đó của cậu bé như thế nào. Lòng cô đau xót đến mức mệt bên não như tê dại. Cô ôm chặt Đông Thiên, khóc đến mức khăn cả tiếng.

Từ khi Đông Thiên được sinh ra, đây là lần đầu tiên hai mẹ con họ xa cách nhau lâu như vậy. Trinh Đoàn Ngọ từng nói, nếu không có thằng bé thì không biết cô có thể chịu đựng được những khó khăn, gian khổ suốt thời gian qua như thế nào. Đông Thiên đã cùng cô trải qua biết bao khổ cực. Có những thời điểm rất khó khăn, Trinh Đoàn Ngọ còn không thể mua nổi những thứ dù chỉ hơi đắt một chút, hằng ngày chỉ có thể naais cho cậu bé bát canh trung. Cô cho trứng gà vào bát men nhỏ, đánh đều lên rồi cho thêm ít nước, sau đó cho vào nồi hầm cùng ít gạo, đun kĩ rồi cho thêm một chút dầu thơm, đây chính là bữa ăn thêm của Đông Thiên. Lúc đói, chỉ cần ngửi thấy mùi thơm này thôi là cậu bé đã cảm thấy rất thỏa mãn, bát canh trứng đó chẳng khác nào một món cao lương mỹ vị.

Đông Thiên là đứa trẻ rất biết điều khiến người ta phải thương xót. Chưa bao giờ cậu bé phàn nàn với cô điều gì. Có những lúc cậu bướng bỉnh khiến cô tức giận đến mức phải đánh. Cậu bé rất quật cường, bị đánh nhưng nhất định không khóc, cứ căn răng chịu đựng, cái bộ dáng đó cũng chẳng biết giống ai.

Cậu bé chẳng bao giờ thù ai. Trinh Đoàn Ngọ đánh cậu nhưng chỉ cần qua một đêm là quên hết, đến hôm sau lại gọi “Mẹ ơi, mẹ ơi” rồi bám lấy cô...

Một đứa trẻ ngoan ngoãn như vậy mà Trinh Đoàn Ngọ cũng chẳng biết tại sao lúc đó mình lại nhẫn tâm rồi bỏ nó.

Cô cứ nghĩ rằng cả đời này sẽ không thể gặp lại con trai nữa. cô cứ tự nhắc mình rằng đã lựa chọn để cậu bé được sống tốt hơn thì hãy cô quên nó đi, đó sẽ là sự giúp đỡ tốt nhất cho tương lai của nó. Đông Thiên không cần một người mẹ như cô, nó cần sự giáo dục tốt nhất, được sống trong môi trường vật chất đầy đủ. Tất cả những thứ ấy cô đều không thể mang lại được cho con, vì thế nên cô mới rời bỏ.

Tất cả đều thuận theo lẽ tự nhiên, nhưng lại khiến cô phải đau đớn lần nữa. Lục Ứng Khâm thực sự là một kẻ tàn nhẫn, anh ta khiến vết thương lòng khó khăn lắm mới liền của cô rỉ máu thêm lần nữa.

Cô không muốn để lộ sự mềm yếu của mình trước mặt bất cứ ai, nhưng chỉ một tiếng gọi của cậu bé đã đánh bại tất cả. Cô không còn ý chí để chống lại Lục Ứng Khâm nữa.

“Con ngoan, mẹ sẽ không bỏ con đâu... sẽ không đâu...” Cô thua rồi, cô đã thua với cái hiện thực tàn khốc này rồi. Cô đành đâm lao phải theo lao vậy, không nổi rồi bỏ đứa con của mình, cô muốn tiếp tục được sống.

Một lần nữa cô đành thỏa hiệp với Lục Ứng Khâm, nhưng trong thâm tâm, cô thực sự muốn giăng cho mình vài cái bẫy tai...

Đến đêm, cô ôm Đông Thiên ngủ. Đã rất lâu rồi cậu bé không ngủ cùng cô, cậu bé cứ ôm chặt lấy cô như sợ rằng lúc nó ngủ say, cô lại đi mất.

Trinh Đoàn Ngọ đau lòng, xoa xoa đầu Đông Thiên, nhẹ nhàng nói: “sao vẫn chưa ngủ vậy?”

Đông Thiên chớp mắt, nhếch miệng nói: “Mẹ ngủ trước đi, con sợ lúc con ngủ rồi sẽ lại không gặp mẹ nữa.”

Trinh Đoàn Ngọ thấy sống mũi cay cay, cô véo mũi cậu bé. “Mẹ sẽ không như vậy đâu, mẹ sẽ không rời xa Đông Thiên nữa.”

Đông Thiên bướng bỉnh lắc lắc đầu. “Đã mấy lần liên con mơ thấy mẹ đến đón con, nhưng cứ tỉnh lại là không nhìn thấy mẹ đâu, cho nên lần này con sẽ không ngủ nữa.”

Cậu bé ngây thơ không biết che giấu cảm xúc. Sự thất vọng và lạc lõng trong đáy mắt cậu bé khiến Trinh Đoàn Ngọ càng tự trách mình.

Giọng cô run run: “Lần này nhất định sẽ không thể, Đông Thiên ngủ ngoan nhé, mẹ sẽ không rời xa con nữa đâu.” Cô cúi xuống, hôn lên má trắng mịn của cậu bé.

Đông Thiên nhìn Trinh Đoàn Ngọ vẻ hoài nghi. “Thật chứ?”

“Thật!”

Đông Thiên không nói thêm gì nữa, rồi đột nhiên cậu bé nhớ ra điều gì đó, lại nói tiếp: “Mẹ, bác đâu rồi? Sao không đi cùng mẹ đến đây?”

Trong bóng tối, đôi mắt ngây thơ của cậu bé vẫn lấp lánh. Câu hỏi đó vô tình lại chạm vào nỗi đau của Trinh Đoàn Ngọ nhưng lại không thể thổ lộ. Cô không biết phải trả lời như thế nào. Cô nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cậu bé, cố gắng bịa ra một câu chuyện hay nhất: “Bác đã đi đến một nơi rất xa rồi. Bác rất bận, không thể ở bên Đông Thiên được nữa.” Lục Ứng Khâm không đưa Đông Thiên đến dự đám tang của Trinh Lạc Minh, Trinh Đoàn Ngọ cũng không hề thắc mắc. Ngay đến chính bản thân cô cũng không thể đối diện với sự thật, cô không thể để một đứa trẻ chưa biết gì như Đông Thiên phải trải qua những chuyện đau thương, chết chóc quá sớm như vậy.

Đông Thiên đảo đảo đôi mắt sáng long lanh như ánh sao rồi thận trọng hỏi: “Có phải là bác đi lấy vợ rồi không? Cô Trương Kiều nói, rồi bác cũng sẽ lấy vợ, sau này bác cũng sẽ có người bạn nhỏ, bác phải chăm sóc người bạn nhỏ của mình và chẳng có thời gian cho Đông Thiên nữa.”

Trình Đoan Ngọ trầm lặng một lúc, rất lâu sau mới nói: “Đúng rồi, bác có nhà mới rồi.” Thiên đường cũng là một ngôi nhà mới chẳng?

“Nhà mới có tốt hơn bây giờ không?”

“Có.”

“Vậy thì bác sẽ có nhà mới rồi. Nhà mình chật bác cao như vậy nên không ở được, lần nào bác tám cũng bị cụng đầu.”

“Ừ.” Trình Đoan Ngọ thấy nóng nóng mắt. Cô xoa xoa đầu Đông Thiên. “Con ngoan, mau ngủ đi!”

“Con phải nghe mẹ kể chuyện.” (Diễn đàn Lê Quý Đôn)

“Được rồi.”

“...”

Vì đã quá mệt nên một lúc sau cậu bé đã ngủ thiếp đi, còn Trình Đoan Ngọ không thể nào chợp mắt được. Cậu bé ngủ say nhưng vẫn ôm chặt lấy cô. Bộ dạng đó khiến cô thấy buồn. Cô nhìn căn phòng vắng lặng. Đây đã từng là nhà của cô, rõ ràng mọi thứ vẫn được bày trí như cũ nhưng cô chẳng hề có cảm giác thân quen, ngược lại, cô cảm thấy nó không thích hợp với mình chút nào.

Trong phòng không bật đèn. Nhưng đồ nội thất cổ ẩn mình trong bóng tối, chỉ lờ mờ nhìn thấy những góc cạnh. Ánh trăng mờ ảo xuyên qua tấm rèm cửa sổ chiếu vào trần phòng rồi xuống khuôn mặt đang ngủ rất ngon lành của Đông Thiên. Trình Đoan Ngọ thất thần nhìn thẳng bé, nó càng lớn càng giống Lục Ứng Khâm, cô bỗng thấy hoang mang.

Trước kia, cô đã liệu mình sinh ra nó, nghĩ một cách hèn mọn rằng, có lẽ Lục Ứng Khâm sẽ vì đứa bé mà chấp nhận cô, cuối cùng cái mà cô nhận được là sự lãng quên. Anh ta quên rằng cô một người như cô, hoặc cũng có thể anh ta chẳng thèm nhớ đến một người như cô.

Cuộc sống khốn khó đè nặng trên lưng cô. Trong cuộc sống của cô chẳng còn tồn tại tình yêu, cô học được cách đối mặt với sự thật, tính ngộ trong lúc gian khổ nhất.

Còn Lục Ứng Khâm vẫn không chịu buông tha cho cô. Anh ta lại đưa cô về với con ác mộng của ngày xưa. Trước kia, cô nghĩ rằng đứa bé sẽ là lý do khiến anh ta quay lại với cô. Còn bây giờ anh ta lấy đứa bé ra để chế ngự cô. (LQĐ)

Cô hận lắm, cô hận chính mình đã không tàn nhẫn đến cùng, những cũng chẳng thể nào thuyết phục mình hoàn toàn lùi bước. Trạng thái mâu thuẫn này khiến cô vô cùng khó chịu. Cô ghen ngạo. Tranh thủ lúc Đông Thiên đang ngủ say, cô ngồi dậy, đi vào nhà tắm rửa mặt. Làn nước lạnh tấp lên mặt khiến cô lập tức tỉnh táo trở lại, mí mắt sưng lên vì khóc nhiều.

Không gian xung quanh im lặng như tờ, cô chẳng thể ngủ được. Cô đứng bên cạnh cửa sổ hít thở không khí. Màn đêm lạnh lẽo, những làn gió lạnh thổi qua át, nỗi khó chịu trong lòng cô dường như cũng vơi đi rất nhiều. Mùi hương thoang thoảng trong căn phòng khiến cô có cảm giác mơ màng, vén tấm rèm cửa, trước mắt cô hiện ra khu vườn cùng những đóa tường vi rực rỡ, xếp thành hàng ngay ngắn trước gió.

Trình Đoan Ngọ bỗng thấy có chút lạc lõng.

Hóa ra, tất cả không còn như trước kia nữa rồi. Những bông hồng trắng vốn thuộc về cô giờ đây đã thay thế bằng những khóm hoa tường vi.

Mặc dù Du Giai Giai không ở đây nhưng mọi thứ trong ngôi nhà này đều in hình bóng của cô ta. Những bông hoa được cắm khéo léo trên bàn ăn, những tấm rèm cửa sổ sang trọng được đặt làm riêng, thậm chí cả ga trải giường cũng mang phong cách rất độc đáo... Chắc hẳn Lục Ứng Khâm sẽ chẳng để ý đến những việc như thế này. (diễn đàn L3 quý Đôn)

Căn biệt thự này không quá rộng rãi, cũng chỉ có mấy phòng. Cô chẳng cần đoán cũng có thể biết Du Giai Giai ở phòng nào, nhưng cô chẳng tò mò mà đi xem.

Cô biết nơi này đã không thuộc về cô nữa. Cô cũng chẳng biết tại sao mình lại thờ dài. Lòng ngực quặn thắt, cô chẳng thích cảm giác này chút nào.

Đứng hồi lâu nên nửa bên trái người tê dại. Cô dậm dậm chân, định trở về phòng. Vừa quay đầu lại thì đã nhìn thấy Lục Ứng Khâm lặng lẽ đứng bên cạnh từ lúc nào, do bất ngờ nên cô giật bắn người, suýt hét lớn.

Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh đứng thẳng người trong tư thế phòng bị, lạnh lùng nhìn Lục Ứng Khâm. “Anh làm gì vậy?!”

Lục Ứng Khâm cũng chẳng có biểu hiện gì là tức giận, ánh trăng chiếu lên một bên mặt của anh ta làm hiện rõ những đường cong đẹp đẽ. Anh ta mỉm cười về đắc ý và hờn hờ rồi nói bằng giọng ảm áp hiếm thấy. “Muộn thế rồi sao không ngủ?” (type tại Lê quý đôn)

Trình Đoan Ngọ không thích bộ dạng “Miệng nam mô bụng bỏ dao găm” đó là của anh ta, lạnh lùng trả lời: “Liên quan gì đến anh?”

Lục Ứng Khâm cũng không tức giận, chỉ dằn dò: “Sau này, cô sống cùng thằng bé ở đây nhé.”

Trình Đoan Ngọ từ chối theo bản năng: “Không.”

“Cô không được phép quyết định.”

“Lục Ứng Khâm, tại sao anh nhất định phải bắt tôi cùng Du Giai Giai cùng sống ở đây, mọi người đều cảm thấy khó chịu, có nhất thiết như vậy không?”

Lục Ứng Khâm mím chặt môi nhưng khóe miệng vẫn hiện rõ ý cười, trong đáy mắt như trào dâng những cơn sóng ngầm. “Sau này sẽ chỉ có thằng bé và cô sống ở đây thôi.”

“Không!” Trình Đoan Ngo từ chối thẳng thừng. Cô cũng không biết tại sao mình lại cứ như vậy, cứ nghĩ đến việc Du Giai Giai đã đứng ở đây là cô lại không thể chịu được, toàn thân nổi da gà. Cô rất khó chịu, cô không thể nào tỏ ra là không có chuyện gì được.

“Tại sao?”

“Ghê tởm!”

Bộ dạng từ chối thẳng thừng đó của cô khiến nụ cười của Lục Ứng Khâm hoàn toàn tan biến. Ánh mắt anh ta dần trở nên trầm lắng. “Trình Đoan Ngo, cô nhất định phải dùng thái độ đó sao?”

“Đúng.” Trình Đoan Ngo kiên định trả lời. “Đối diện với loại người như anh, tôi chẳng thể nghĩ ra thái độ nào thích hợp hơn.”

“Hơ...” Ánh mắt Lục Ứng Khâm dần trở nên thâm trầm. Anh ta nheo mắt, trầm giọng nói: “Được lắm, Trình Đoan Ngo, càng ngày cô càng ăn nói sắc sảo...” Anh ta còn châm chọc. “Trước kia, chẳng phải cô vẫn còn cãi bướng là muốn chết, chết là hết sao? Trình Đoan Ngo, xem ra cô cũng chưa sẵn sàng chút nào.”

“Đây không phải là điều anh muốn sao? Anh không muốn tôi để tôi chết, tôi chết rồi thì anh chẳng có thứ gì để đùa giỡn nữa.”

Sắc mặt Lục Ứng Khâm lập tức biến đổi, anh ta im lặng hồi lâu, chỉ đắm chiều nhìn cô, ánh mắt sắc nhọn đó khiến Trình Đoan Ngo chẳng biết né tránh đi đâu. Bầu không khí ngày càng đáng sợ, cô lo lắng lùi về phía bệ cửa sổ.

Đột nhiên, khuôn mặt cau có của anh ta thả lỏng. Anh ta khẽ nhếch miệng cười, ánh mắt gian tà, như con mèo vừa bắt được chuột, thò móng vuốt ra để đùa nghịch với con mồi tội nghiệp đó.

Anh ta dần tiến sát Trình Đoan Ngo, ánh mắt hài hước, “Trình Đoan Ngo, cô thử đoán xem, tại sao tôi không muốn cho cô chết? Có lẽ nào tôi không nỡ để cô chết?” Anh ta làm ra vẻ thần bí, ghé sát tai cô, nói: “Trình Đoan Ngo, cô có bao giờ nghĩ đến khả năng tôi tệ nhất không? Tôi yêu cô mất rồi.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Lục Ứng Khâm nhưn lòng mảy mề dưng dưng, khóe miệng hiện lên ý cười, hờ hờ nhìn về mặt lúng túng của Trình Đoan Ngo. Anh ta cũng chẳng hiểu tại sao mình đột nhiên nói ra câu đó. Thực ra, sau khi nói câu đó, anh ta có cảm giác mất ngủ đến kỳ lạ. Anh ta thích nhìn bộ dáng cứng miệng, không nói được gì như thế này của Trình Đoan Ngo, đôi mắt lấp lánh ấy tròn xoe ngạc nhiên, lúc này trông cô giống một cô gái từ trên trời rơi xuống vậy.

Anh ta tiếp tục ác ý nói: “Trình Đoan Ngo, cô phải biết rằng, nếu tôi yêu cô thì tuyệt đối sẽ không để cô rời khỏi tôi cho dù cô chết thì cô cũng sẽ chết trước mặt tôi, điều đó so với việc cô ghét tôi còn đáng sợ hơn nhiều.” Ánh mắt thâm trầm và khuôn mặt bình tĩnh của anh ta khiến người khác không thể nào đoán được anh ta có ý đồ gì.

Cuối cùng, anh ta cười nhạt rồi nói chậm rãi và rõ ràng. “Trình Đoan Ngo, cô có sợ không?”

Anh ta chớp chớp mắt, không hiểu tại sao mình lại hỏi Trình Đoan Ngo một câu mang tính giả thiết như vậy rồi đợi câu trả lời của cô. Thực tế, anh ta biết rõ, câu trả lời lúc này của Trình Đoan Ngo chỉ khiến anh ta tức giận mà thôi, nhưng anh ta vẫn muốn nghe cô nói.

Dường như đã rất lâu rồi anh ta không có cảm giác này. Điều này sẽ khiến anh ta có cảm giác khao khát một người phụ nữ.

Anh ta không thích cảm giác bị khống chế nhưng không tự chủ được, dưng dưng liếc nhìn cô, khuôn mặt trắng trẻo và xinh đẹp của cô như có ma lực khiến anh ta rất khó kiềm chế.

Trình Đoan Ngo hơi nhíu mày, ngạc nhiên nhìn Lục Ứng Khâm chăm chăm tựa như chưa từng quen biết.

Anh ta hỏi: “Trình Đoan Ngo, cô có sợ không?”

Cô chẳng biết nên trả lời như thế nào. Cô bất giác nhớ lại rất nhiều chuyện đã qua. Giờ đây, khi bình tĩnh nghĩ lại, cô không hiểu sao tình yêu cô dành cho anh ta lại mãnh liệt như vậy, bởi vì cô yêu anh ta cho nên anh ta chỉ có thể là của cô, chẳng cần thiết anh ta có muốn hay không.

Khi ấy, cô không hề nghĩ, liệu anh ta có muốn tình yêu của cô hay không? Anh ta có sợ phải thừa nhận những nghi ngờ, chất vấn đó vì cô không? Trình Đoan Ngọ bỗng nghĩ có lẽ trên đời này, mọi việc đều có nhân quả.

Cho dù quỹ đạo thời gian và không gian có biến đổi thế nào đi nữa thì sợi dây rối ren giữa hai người họ chẳng thể nào chất đứt được, nó sẽ mãi tồn tại.

Cô khẽ nhắm mắt, mệt mỏi nói: “Lục Ứng Khâm, đủ rồi!” Anh ta có thể giễu cợt cô, giày vò cô nhưng nhất định không được động đến từ “yêu”.

Cô cảm thấy buồn nôn, cô đã không còn tin vào từ này nữa rồi.

“Giữa chúng ta mà cũng có thể nói đến chuyện có yêu không, có sợ không à? Anh không thấy buồn nôn sao?” giọng Trình Đoan Ngọ vẫn lạnh như băng, nhưng bàn tay lại nắm rất chặt, cô cố kiềm chế cảm xúc, không muốn bị mất kiểm soát. Khoảng cách giữa cô và Lục Ứng Khâm ngày càng trở nên xa cách, chẳng có sự lựa chọn nào khác. (Lê*Quý*Đôn)

Lục Ứng Khâm im lặng, ánh mắt bỗng trở nên u ám, anh ta nhìn Trình Đoan Ngọ chằm chằm, tâm trạng lúc này vô cùng kỳ lạ, chẳng biết tại sao anh ta có cảm giác như đang có hàng ngàn hàng vạn mũi tên xuyên thẳng vào trái tim mình, không thể thờ nổi.

Anh ta không nói gì hồi lâu, cảm thấy thật ngột ngạt nhưng không biết trút bỏ như thế nào. Gió lạnh thổi qua cửa sổ khiến tấm rèm lay động, sự lạnh lẽo khiến đầu óc đang rối bời của anh ta tỉnh táo phần nào.

Anh ta nhếch miệng cười lạnh lùng, phớt lờ nói: “Trình Đoan Ngọ, cô có biết là cô càng phản kháng thì tôi càng cảm thấy hứng thú không?”

“Ho!” Trình Đoan Ngọ cười châm chọc. “Vậy thì anh cảm thấy hứng thú thì tôi càng phản kháng.”

Gió đêm đùa nghịch mái tóc có chút rối bời của cô, vành tai cô cũng vì gió lạnh mà ửng đỏ, toàn thân đang căng lên cũng được thư giãn nhiều. Cô phản bác Lục Ứng Khâm đến cùng.

Anh ta đứng lặng trước mặt cô, ánh mắt chẳng khác nào mũi tên tầm độc khiến Trình Đoan Ngọ sợ hãi. Nhưng cô quyết không lùi bước, cổ đứng thẳng lưng, nét mặt hiện rõ sự quật cường, không chịu thua,

Lục Ứng Khâm cười lạnh lùng, nụ cười càng trở nên cay độc. Anh ta đưa tay nâng cằm cô, bắt cô phải ngẩng lên, giọng lạnh buốt đến tận sống lưng: “Trình Đoan Ngọ ai bảo cô không hợp với sở thích của tôi chứ? Xem ra bảy năm trước tôi nhìn người không chuẩn, một người phụ nữ thú vị thế này, sao tôi nhớ bỏ qua chứ? Nếu cô đã chuẩn bị tâm lý rồi thì chúng ta có thể thử xem ai sẽ thua.”

“...”

Sau ngày hôm đó, Lục Ứng Khâm cũng không có ý gâu khó dễ với Trình Đoan Ngọ nữa. Anh ta rất bận, vài ngày mới đến một lần, đến cùng chỉ là để ăn bữa tối cùng mẹ con cô. Hai người lớn và một đứa trẻ ngồi ở hai bên chiếc bàn ăn dài, hai mẹ con cô ngồi một bên ăn uống rất tình cảm và tự nhiên, còn bên kia thì ngược lại, Lục Ứng Khâm lạnh lùng và nghiêm túc, chẳng ai động chạm đến ai và cũng chẳng có mâu thuẫn gì.

Từ khi Đông Thiên về bên cạnh, có lẽ do tâm trạng thoải mái mà Trình Đoan Ngọ cười nhiều hơn, người cũng béo lên đôi chút. Những sự việc đau buồn như dòn dập xảy ra trước kia thực sự khiến cô gục ngã, nếu không vì đứa trẻ này, cô vẫn sẽ chán nản.

Ăn xong, Trình Đoan Ngọ tắm cho con rồi tự ru nó ngủ. Đến lúc đó cô mới phát hiện dây buộc tóc của mình rơi ở phòng khách, Cô đành lê đôi dép xuống dưới tầng tìm.

Phòng khách vẫn sáng đèn. Chẳng biết có phải hôm nay Lục Ứng Khâm rất tốt hay không mà anh ta vẫn ung dung ngồi xem ti vi. Thấy cô đi xuống, anh ta cũng chẳng ngẩng lên, chỉ dừng dừng nói: “Lại đây!”

Trình Đoan Ngọ dừng bước, lấy chiếc dây buộc tóc trước rồi đi đến bên cạnh Lục Ứng Khâm. Dáng người cao gầy, lúc này, cô mặc một chiếc váy hoa trắng, trông vừa gọn gàng vừa hấp dẫn. Lục Ứng Khâm đưa mắt nhìn cô một lượt, hồi lâu mới nói: “Ngày mai hẹn cô giáo của thằng bé ăn cơm. Thằng bé làm loạn ở trường, đưa về nhà dạy bảo thế cũng đủ rồi, đến lúc phải đưa nó trở lại trường rồi.”

Việc của Đông Thiên cũng đã trao đổi xong xuôi. Trình Đoan Ngọ cũng biết cậu bé đã đến tuổi đi học, không thể không cho nó đi học được, nhưng nó vẫn còn nhỏ như vậy, gửi ở ký túc xá của trường, cô không nỡ chút nào. Trình Đoan Ngọ do dự một lúc rồi nói: “Không thể chuyển đến sống gần trường học gần đây được à? Nó còn bé thế mà đã gửi vào ký túc xá thì nó sẽ chẳng biết gì cả.”

Lục Ứng Khâm vẫn nhìn chằm chằm vào ti vi. “bé mà cưng chiều quá cũng không được. Cô không phải là một ví dụ điển hình sao?”

“Anh...” Trình Đoan Ngọ nghiêm mặt nhưng chẳng tìm ra câu nào để phản bác, đành buông một câu: “Tùy anh” Rồi trở về phòng.

Chỉ còn lại một mình Lục Ứng Khâm ngồi đó. Ngón tay cầm chiếc điều khiển ti vi của anh ta đã tê đi. Trong không khí vẫn còn phảng phất mùi sữa tắm trên người Trình Đoan Ngọ. Chưa đến nửa tháng mà cô đã thay da đổi thịt, trên mặt lúc nào cũng thường trực nụ cười ấm áp, trông cô càng trở nên rạng ngời. Mặc dù khi đối diện anh ta không cảm thấy lo lắng nữa.

Kỳ thực, cho đến giờ, anh ta không rõ tại sao mình lại trói buộc Trình Đoan Ngo ở bên cạnh, coi cô như một đồ vật độc chiếm, thắm sau trong tiềm thức của mình anh ta biết mình không thể bỏ cô được. Về mặt sinh lý, anh ta không phải thần thánh gì, mặc dù chuyện nam nữ cũng không đến mức cuồng nhiệt nhưng không phải hoàn toàn không có nhu cầu. Trình Đoan Ngo ngày nào cũng đi lại bên cạnh, anh ta cũng không thể không có chút phản ứng, nhưng anh ta không muốn làm điều ấy. Đáng kể, anh ta đã bỏ tiền ra thì có thể thoải mái thích làm gì thì làm mới đúng, nhưng lần này anh ta lại cảm thấy không thể vượt qua chính mình.(type Tịnh Du LQĐ)

Mùi hương phảng phất trong không khí khiến cho anh ta cũng có chút phân tâm. Phải rất lâu sau anh ta mới bình tĩnh lại, hít thở thật sâu mới có thể tập trung nhìn vào màn hình ti vi nhằm chán kia...

Ngày hôm sau, Trình Đoan Ngo dậy rất sớm. Cô cũng không biết tâm trạng lúc này của mình rốt cuộc là thế nào.

Cô tự bán thân cho Lục Ứng Khâm, một người đàn ông đã có vợ chưa cưới. Người đàn ông này coi cô như tình nhân, nuôi cô trong ngôi biệt thự ở ngoại ô, cô chẳng cần phải lo đến bữa ăn hay cái mặc. Cô và anh ta có một đứa con sáu tuổi. Chính cô cũng không hiểu nổi mối quan hệ phức tạp này. (le\$quy%odon@)

Trước giờ cơm trưa một tiếng, lái xe đã đến đón họ rồi. Đông Thiên có vẻ không muốn đi học, dù sao thì nó vẫn là trẻ con, trước kia nó chưa từng được đi mẫu giáo nên bây giờ cũng có chút lạ lẫm với trường học. Hơn nữa, Đông Thiên cũng không học giỏi cho lắm, vì thế cậu bé lại càng không muốn đến trường.

Cô giáo của Đông Thiên là một người phụ nữ rất khéo léo. Trước kia, Người đưa Đông Thiên đi học là Du Giai Giai, lần này là Trình Đoan Ngo, nhưng cô ấy cũng không tỏ ra quá ngạc nhiên, cách xưng hô cũng rất chuẩn mực, luôn gọi cô là “cô Trình”, không hề cảm thấy xa lạ, ngược lại còn rất gần gũi.

Lục Ứng Khâm là ông chủ cho nên chỗ ăn chỗ uống đương nhiên cũng là những nơi hạng sang đồng thời cũng rất kín đáo, đa số là những nơi mà các vị chức sắc trong thành phố thường xuyên đến ăn. Cô giáo của Đông Thiên cũng đã quen với điều này nên cũng không cảm thấy lạ lẫm, chỉ có Đông Thiên và Trình Đoan Ngo là không tự nhiên vì từ trước tới giờ, họ chẳng bước chân tới những chỗ như thế này.

Đông Thiên chỉ ngồi yên được một lúc rồi lèo nhèo đòi chạy chỗ này, chỗ kia nghịch ngợm. Lục Ứng Khâm cũng chẳng nổi giận, đưa mắt về phía Trình Đoan Ngo, nhún mày nói: “Cô đưa nó ra ngoài chơi cho tôi đỡ đau đầu.”

Trình Đoan Ngo gật đầu, nắm lấy bàn tay nhỏ xíu mềm mại của Đông Thiên rồi đi ra ngoài. Vừa mới ra khỏi cửa Đông Thiên lại đòi ra nhà vệ sinh. Trình Đoan Ngo đành đưa cậu đến đó. Nhưng vì cậu còn quá nhỏ, chưa có khái niệm phân biệt nam nữ nên cứ đòi vào nhà vệ sinh nữ cùng mẹ. Trình Đoan Ngo dờ khóc dờ cười chẳng biết làm thế nào, đành đứng đợi cậu ở cửa nhà vệ sinh nam.

Khách sạn sang trọng này được trang trí rất lịch sự và độc đáo. Nhà vệ sinh nam và nữ được phân cách bởi một cánh cửa rất kỳ lạ, có thể chuyển động, hoặc là đẩy về phía nhà vệ sinh nữ, hoặc là đẩy về phía nhà vệ sinh nam, rõ ràng cánh cửa đang chuyển động nhưng lại không nhìn thấy phía đối diện, vô cùng độc đáo và sáng tạo.

Chỉ có điều những thứ có thiết kế độc đáo đôi khi cũng không hẳn là điều tốt. Ví dụ như khi Trình Đoan Ngo đứng rửa tay ở bồn rửa tay gần cửa phòng vệ sinh nam thì có thể nghe rõ người bên phòng vệ sinh nữ đang nói chuyện.

“...”

“Chị có nhìn thấy ông chủ Lục không? Cũng chẳng biết dạo này thế nào mà lại đi cùng người phụ nữ đó, trong cô ta quá bình thường.”

“Em thì hiểu cái gì chứ? Người phụ nữ đó có mưu mô, em biết thế nào là mượn lốt công không?”

“Ý chị là thế nào?”

“Em không thấy cô ta kéo theo đứa trẻ à? Đó là đứa con hoang của ông chủ Lục đấy!”

“Con hoang? Chị nói là của Lục Ứng Khâm?”

“Ừ, thế nên chị nói người phụ nữ đó có bản lĩnh mà, làm sao Lục Ứng Khâm để cho người ta sinh con cho mình chứ! Chị thấy cô ta không đơn giản đâu.”

“Theo em thấy thì Du Giai Giai là người đáng thương nhất, còn trẻ thế mà đã có mẹ kế rồi.”

“Nói em ngốc quả không sai, ở cùng ông chủ Lục thì có làm mẹ kế thứ mười cũng đã làm sao?”

“Kể ra thì cũng đúng, những cậu bé con hoang đó của Lục Ứng Khâm thực sự rất giống anh ta như đúc, đúng là di truyền...”

“...”

Trình Đoan Ngo cứ suy sưa nghe cuộc nói chuyện giữa hai người phụ nữ đó nên chẳng để ý Đông Thiên đã đứng bên cạnh cô từ rất lâu.

“Mẹ...” Đông Thiên gãi gãi tai, kéo kéo áo cô. Trình Đoan Ngo giật mình, sợ Đông Thiên nghe thấy từ “con hoang” mà hai người phụ nữ vừa rồi nhắc đến.

Từ bé đến giờ, Đông Thiên luôn bị gắn với cái danh “Con hoang”. Lúc hai mẹ con cô còn sống ở khu nhà dột nát đang chờ phá dỡ, tiếng xấu của hai mẹ con truyền từ khu nhà, đó luôn là chủ đề mà mọi người bình luận những lúc rảnh rỗi. Nhiều lúc bọn trẻ vô tư, chưa biết nghĩ nghe thấy vậy cũng nói theo. Trình Đoan Ngọ bỏ qua cho xong chuyện nhưng Đông Thiên còn nhỏ, nó thường bị bọn trẻ trong xóm chế giễu, trêu chọc đến phát khóc.

Thực sự nó là một đứa trẻ rất nhạy cảm. cũng vì thường xuyên bị gọi là con hoang nên nó càng nhạy cảm hơn, chẳng bao giờ nó hỏi đến từ “Bố”, không hề tò mò bố nó là ai, điều đó khiến Trình Đoan Ngọ lo lắng.

Lúc này, Đông Thiên cứ nhìn cô về chẳng hề để ý đến câu nói của hai người phụ nữ kia, nhưng trong đáy mắt vẫn hiện rõ sự tổn thương. Trình Đoan Ngọ nhìn mà thấy đau lòng, nhưng không biểu lộ ra ngoài, cô trầm mặc dặt tay cậu đi ra.

Chưa kịp mở cửa đã nhìn thấy Lục Ứng Khâm bước vào từ lúc nào. Anh ta cũng im lặng đứng đó, khuôn mặt lạnh lùng, nghiêm nghị, nhìn Trình Đoan Ngọ chăm chăm.

“Tại sao không giải thích?” Anh ta lạnh lùng hỏi.

“Giải thích cái gì?”

Lục Ứng Khâm vẫn tỏ ra lạnh lùng: “Con trai của tôi, sao lại để người khác tùy tiện bàn tán chứ?”

Trình Đoan Ngọ cười giễu cợt, nắm chặt bàn tay ấm áp của Đông Thiên, nói: “Nó đã bị người ta bàn tán sáu năm rồi, anh ở đâu chứ? Giờ lại đứng đó mà tỏ ra uy phong, có phải là hơi muộn rồi không?”

Lục Ứng Khâm nhúu chặt lông mày, Trình Đoan Ngọ cảm nhận rõ anh ta đang nổi giận.

“Cô làm mẹ như thế à? Cứ để người khác tùy ý gọi nó là con hoang à?”

Trình Đoan Ngọ đã vô tình làm tổn thương đến cậu bé nhưng vẫn buột miệng nói: “Lẽ nào nó không phải là con hoang? Lẽ nào nó không phải là do một mình tôi sinh ra sao? Lẽ nào nó được sinh ra trong sự chúc phúc của tất cả mọi người sao?”

“Trình Đoan Ngọ!” Lục Ứng Khâm nghiêng răng nói, nhưng không thể nổi giận giữa chốn đông người được. (Lê quý Đôn diễn đàn ngôn tình lớn nhất VN)

Trước thái độ phẫn nộ của Lục Ứng Khâm, Trình Đoan Ngọ vẫn bình tĩnh. Cô đau đớn quay lại nhìn Đông Thiên, chậm rãi nói: “Lục Ứng Khâm, anh biết không? Thăng bé này đã sáu năm rồi không biết bố nó là ai, tôi cũng chưa bao giờ nói cho nó biết. Không phải tôi không biết nói như thế nào, mà là tôi không muốn mang lại hy vọng cho nó...” Giọng Trình Đoan Ngọ bắt đầu nấc nghẹn, run run: “Bởi vậy tôi biết, không có hy vọng thì sẽ không cảm thấy thất vọng.”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Lục Ứng Khâm nhìn nét mặt dần trở nên lạnh lùng của Trình Đoan Ngọ mà cảm thấy khó thở. Câu nói tuyệt vọng đó của cô sao khó nghe đến vậy? Anh ta đã nghe rất nhiều giọng điệu của Trình Đoan Ngọ nhưng chưa bao giờ cảm thấy bi thương như thế này. Lúc cô nói câu đó, cảm giác vừa đau đớn lại vừa chán thành, tựa như đáy lòng cô bắt đầu mục nát, Lục Ứng Khâm cảm thấy trái tim mình cũng bị đè nặng.

Ánh mắt anh ta dần trở nên u ám, kỳ thực, anh ta cũng không muốn nổi giận với Trình Đoan Ngọ. Thực ra, thấy hai mẹ con cô ra ngoài lâu quá mà chưa quay lại, anh ta không yên tâm nên mới đi tìm, không ngờ gặp cảnh tượng này.

Anh ta cứ đứng ở khoảng cách không xa, không gần đó, để quan sát Trình Đoan Ngọ. Những lời bàn tán của họ khó nghe như vậy nhưng biểu hiện của Trình Đoan Ngọ chẳng có gì thay đổi, giống như đã quá quen với việc đó rồi. Lúc đó, anh ta rất muốn đi đến để hỏi cô: Những năm qua, rốt cuộc cô đã sống như thế nào?

Rốt cuộc một cuộc sống như thế nào mới khiến Trình Đoan Ngọ lột xác thành một người hoàn toàn khác như thế này?

Anh ta siết chặt tay, chưa kịp bước đến thì cậu bé đã từ trong nhà vệ sinh bước ra, đi đến bên cạnh Trình Đoan Ngọ, nhưng cô không hề phát hiện ra. Cậu bé cũng giống như cô, rất bình tĩnh đối diện với những lời bàn tán của người khác.

Anh ta cảm thấy tức giận, nhưng không phải vì Trình Đoan Ngọ không biết phản ứng mà là vì... chỉ có mình anh ta đang tức giận.

Nhìn ánh mắt vừa mệt mỏi vừa ương ngạnh đó của Trình Đoan Ngọ, Lục Ứng Khâm cũng cảm thấy đau lòng, cảm xúc bất chợt đó khiến anh ta bối rối. Anh ta trầm mặc nhìn cô rất lâu mà chẳng nói lời nào.

Trình Đoan Ngo nói ra được những lời ấp úng trong lòng từ lâu, cảm thấy như được giải thoát khỏi sự trói buộc của ký ức. Cô hít một hơi thật sâu rồi nhìn vào đôi mắt của Lục Ứng Khâm. Anh mất anh ta rất phức tạp. Đôi mắt ấy bốn đã sâu rồi giờ càng trở nên thâm trầm. Hai người im lặng nhìn nhau rồi cùng nhìn sang phía khác.

Trình Đoan Ngo cúi xuống chỉnh lại quần áo cho Đông Thiên. Cô nhìn con nhưng lại nói với Lục Ứng Khâm, ngữ điệu chậm rãi: “Người như tôi thì làm gì có khả năng ngăn người khác bàn tán về nó chứ, vì thế nó buộc phải học được cách kiên cường hơn những đứa trẻ khác.”

“...”

Đó là lần duy nhất Trình Đoan Ngo thắng thế, Lục Ứng Khâm không nói được câu nào. Anh ta lặng im nghe cô nói rồi lặng im đưa họ đi.

Trở về phòng ăn, họ tiếp tục dùng bữa cùng cô giáo của Đông Thiên. Sau khoảng một tiếng thì bữa ăn kết thúc, lái xe của Lục Ứng Khâm đưa cô giáo về nhà, còn anh ta và hai mẹ con cô đợi một chiếc xe khác đến đón.

Chẳng biết có phải vì cậu bé ảnh hưởng từ hai người họ hay không mà cũng rất trầm mặc, im lặng nắm tay Trình Đoan Ngo, cúi gầm mặt, trông chẳng khác nào chú cún con đáng thương. Đôi mắt như hai hạt đậu, nhìn au cũng đầy rứt rứt, nhut nhất

Trên đời này có rất nhiều sự việc trùng hợp, như thế tất cả đều do số phận sắp đặt và điều khiển. Trình Đoan Ngo dặt tay cậu bé, say sưa nhìn ra ngoài, bất ngờ một câu chào quen thuộc truyền đến từ phía sau lưng, không to lắm nhưng đủ để Trình Đoan Ngo nghe rõ, vừa quay người lại liền nhìn thấy người nói câu nói đó.

“Tổng giám đốc Lục!” giọng một người đàn ông lạ vang lên. Trình Đoan Ngo liền quay đầu lại. Bốn người đang tiến về phía họ, hai nam, hai nữ.

Hai người đàn ông đó nhìn Lục Ứng Khâm với thái độ rất tôn trọng, ngon ngọt hỏi thăm, còn anh ta tỏ ra cụt hứng, ậm ừ đáp cho xong.

Không chỉ có Trình Đoan Ngo, ngay cả Đông Thiên cũng nhận ra giọng nói của hai người phụ nữ kia, họ nhìn hai mẹ con cô chăm chăm về tò mò, đôi tay bé nhỏ của Đông Thiên bắt giắc nắm tay cô chặt hơn.

Không biết có phải Lục Ứng Khâm thấy khó chịu hay không mà lòng mảy mòi nhú lại, nét mặt đó của anh ta khiến bốn người kia bắt đầu cảm thấy bất an. Một người đàn ông đột nhiên hướng ánh mắt ngạc nhiên về phía Đông Thiên nói: “Con trai của Tổng giám đốc Lục trông đáng yêu quá!” Nói rồi, anh ta quay sang cậu bé, nói: “Chào cháu!” Rồi lễ phép cúi đầu chào Trình Đoan Ngo.

Cô cũng miễn cưỡng gật gật đầu.

Lục Ứng Khâm này giờ không nói gì, bỗng kéo mạnh Trình Đoan Ngo về phía mình. Cô không hề có chút phòng bị nên bị anh ta kéo vào lòng. Anh ta ôm vòng eo nhỏ nhắn của cô rồi tỏ rõ mình có quyền được giới thiệu: “Đây là Trình Đoan Ngo, mẹ của con trai tôi.”

Bốn người họ cứ ngẩn ra. Thực tế, ai cũng biết Lục Ứng Khâm đã có vợ chưa cưới, nhưng thái độ mập mờ này của anh ta khiến họ bối rối, chẳng biết nên phản ứng thế nào.

Còn Lục Ứng Khâm thì chẳng để ý đến điều đó. Anh ta mỉm cười, nhướn nhướn mày, ánh mắt sắc nhọn liếc mắt hai người phụ nữ kia, sau đó tới người đàn ông đó, cười chế giễu. “Sau này tìm đàn bà thì phải nhìn cho chuẩn một chút, đừng có vớ được cái gì cũng nhặt lấy.” Anh ta hi mũi về giễu cợt rồi sắc mặt trở nên lạnh lùng, nói: “Việc riêng của nhà tôi, tôi nhất là bàn tán ít thôi, chộc tức tôi thì sau này đừng trách tôi không nói trước.”

Anh ta không cao giọng nhưng thể hiện sự uy hiếp khiến hai người phụ nữ kia sợ đến xanh mặt.

Sau đó, anh ta chẳng thèm để ý đến bọn họ nữa, cúi xuống, vỗ nhẹ đầu Đông Thiên rồi nhẹ nhàng nói: “Nhóc con, về nhà thôi!”

Trình Đoan Ngo vô thức ngẩng đầu lên, xe đến đón bọn họ đã tới rồi. Cô chưa kịp phản ứng thì Lục Ứng Khâm đã ôm eo cô bước đi. Cô cũng vô thức theo anh ta, cứ thế cho đến lúc trở về nhà, người đỡ đầu, thậm chí quên cả phản kháng... điễn ㄟ đđàn ㄟ lê ㄟ qđủy ㄟ đđôn

Buổi tối ăn cơm, mọi thứ lại như bình thường, cô ngồi bên cạnh Đông Thiên, Lục Ứng Khâm ngồi đối diện. Cô đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại. Cô cũng chẳng buồn nghĩ xem phản ứng lúc trưa của Lục Ứng Khâm là thế nào. Cô đương nhiên không thể quên những giày vò và cuộc sống không bằng chết mà Lục Ứng Khâm mang đến cho cô.

Từ lúc về nhà, Lục Ứng Khâm không nói với Trình Đoan Ngo. Anh ta cảm thấy ảo não, không hiểu sao lúc đó mình lại có hành động như vậy và nói những câu như thế.

Anh ta im lặng ăn cơm, bữa cơm thật nhạt nhẽo, vô vị, Trình Đoan Ngo ngồi đối diện cũng ăn rất chậm rãi, cứ cúi đầu không rõ đang nghĩ gì, mấy sợi tóc rủ xuống che đi đôi mắt tròn to, trong trẻo của cô. Dưới ánh đèn, một nửa khuôn mặt cô bị che khuất trong bóng tối, chiếc mũi cao thẳng giống như một đường phân cách trên khuôn mặt ấy. gò má xinh xắn, ửng hồng nhưng hơi thở vẫn lạnh lùng như ngày nào.

Đông Thiên đang ăn thì dặt bát đĩa xuống. Thấy cậu bé không ăn Trình Đoan Ngo liền nghiêm khắc nhắc nhở vài câu nhưng cuối cùng vẫn phải chịu thua, để cậu bé ra xem ti vi rồi cầm bát cơm còn thừa, lặng lẽ đổ vào bát của mình, (điễn ㄟ đđàn ㄟ qđủy ㄟ đđôn)

Nhìn cô đổ phần cơm canh thừa đó vào bát rồi ăn tiếp, trong lòng Lục Ứng Khâm bỗng hỗn loạn.

Thiên kim tiểu thư Trình Đoan Ngo mà anh ta biết trước kia, mỗi lần ăn cơm phải có mấy bát, cô không thích canh và thức ăn lẫn với cơm, cơm và thức

ăn nhất định phải để riêng, cô chỉ thích ăn cơm trắng.

Những thói quen quái đản của cô, khiến người khác thấy ngán ngẩm. Anh ta đã từng nghĩ cả đời này người phụ nữ ấy sẽ không thể nào thay đổi được. Vậy mà say bảy năm, cô biến thành một người hoàn toàn khác.

Anh ta nắm chặt đôi đũa, ngón tau bắt đầu không còn cảm giác vì tê dại. Đột nhiên anh ta muốn nói gì đó với Trình Đoan Ngọ nhưng chẳng thể bói được câu nào.

Rất lâu sau, Trình Đoan Ngọ đã ăn xong chuẩn bị lên gác, anh ta mới lên tiếng gọi: “Trình Đoan Ngọ!” dẫn❀ đàn-lê-quý❀ đôn

Trình Đoan Ngọ khẽ ngẩng đầu, nhìn anh ta với vẻ hoài nghi.

Lục Ứng Khâm bỗng chẳng biết nói gì, ngậy người rồi thốt ra một câu: “Thằng nhóc đó, ngày mai tôi sẽ bảo Quan Nghĩa đi làm thủ tục để nó học ở một trường khác gần đây.”

Ánh mắt Trình Đoan Ngọ chẳng hề thay đổi, vẫn xa cách không có phản ứng gì khác biệt, cô chỉ khẽ gật đầu. “Biết rồi.”

Lục Ứng Khâm ngạc nhiên. “Cô không vui à?”

“Đâu có.”

“Vậy tại sao cô chẳng có vẻ vui vẻ gì vậy?”

“Tại sao phải thể hiện?” Về mặt cô vẫn lạnh nhạt khiến sắc mặt Lục Ứng Khâm trở nên thâm trầm.

Anh ta nổi giận: “Trình Đoan Ngọ, cô nhất định phải nói với tôi bằng thái độ đó sao?”

Anh ta quăng mạnh đôi đũa trên tay xuống bàn, đôi đũa bạc chạm vào mặt bàn gỗ phát ra âm thanh vang vọng khắp căn phòng, bầu không khí bỗng trở nên nặng nề.

Cặp lông mày đẹp đẽ của Lục Ứng Khâm nhú chặt, anh ta cau có nhìn Trình Đoan Ngo, nghiêm nghị nói: “Rất cuộc cô muốn tôi phải thế nào? Cô nói cô không có khả năng ngăn cản người khác không bàn tán về mẹ con cô. Được, cô không có khả năng này nhưng tôi thì có! Cô nói cô không nỡ để thằng bé sống ở ngoài, Được, tôi có thể để nó ở cạnh cô! Cô còn muốn thế nào nữa? Mẹ kiếp, cô còn muốn mang cái bộ mặt xấu xí, khó coi đó bao lâu nữa?!”

Trình Đoan Ngọ vẫn đứng yên ở đó. Cô khẽ ngẩng lên nhìn Lục Ứng Khâm, ánh mắt dừng dừng, giọng nói hết sức bình thản: “Tôi đâu có yêu cầu anh làm như vậy.”

Trình Đoan Ngọ dút lời thì sắc mặt Lục Úng Khâm cũng tối sầm, anh ta thực sự không đủ kiên nhẫn với cô, cũng không biết tại sao mình lại thấy bức dọc như vậy. Anh ta đã cố gắng lấy lòng cô nhưng chẳng nhận được điều gì từ cô, vì thế mà mất kiểm soát và vô cùng tức giận. Anh ta lại tỏ ra hung dữ như thường ngày, trừng mắt nhìn Trình Đoan Ngọ, chỉ tay vào mặt cô. “Hãy biết điều chút đi! Tôi ghét nhất là loại phụ nữ ương ngạnh, cứng đầu!”

Rốt cuộc Lục Úng Khâm vô cùng tức giận vì bỗng nhiên dõ chứng đối xử tốt với Trình Đoan Ngộ hay là vì cô không biết điều mà phục tùng anh ta? Anh ta không tin, cả hai điều này rõ ràng không phải là điều anh ta muốn.

Anh ta giam cầm cô bên cạnh mình không phải chỉ vì muốn cô cảm thấy nhục nhã sao? Anh ta làm sao vậy? rốt cuộc anh ta làm sao vậy?!

“Tôi nói cho cô biết nhé, Trình Đoan Ngo! Mẹ kiếp, cô là do tôi bỏ tiền ra mua! Cô cứ tiếp tục có thái độ đó đối với tôi xem!”

Trình Đoan Ngọ cũng chẳng hơi đâu mà đấu khẩu với anh ta, cô vẫn lạnh lùng liếc nhìn rồi ngoan ngoãn cúi đầu. “Vậy thì ông chủ Lục ăn ngon miệng nhé, tôi lên trước.”

“Đứng lại!” Lục Ứng Khâm tức giận đứng bật dậy. Anh ta nhìn cô chăm chăm, chú ý đến từng thay đổi trên nét mặt của cô, nhưng tiếc rằng, nét mặt cô vẫn như vậy, từ đầu đến chân vẫn... lạnh lùng như thế. di☉n☉đàn①ê☉quý☉đ☉n

Người phụ nữ này thực sự không còn chút tình cảm nào với anh ta. Trước kia, bởi vì anh ta quá lạnh lùng với cô nên chỉ cần một chút ân huệ của anh cũng khiến cô nhớ mãi không quên. Còn giờ đây, nhìn ánh mắt lạnh lùng, vô hồn của cô, anh ta chỉ cảm thấy lồng ngực mình thật ngọt ngào, khó thở.

“Trình Đoan Ngo, cô hãy nhớ lấy cho tôi! Tất cả những thứ là của cô đều là của tôi! Cô mà còn chọc giận tôi nữa thì tôi sẽ làm cô trắng tay!”

Trình Đoàn Ngọc đã không còn cảm giác với những lời cảnh báo như thế này của Lục Ứng Khâm. Cô chỉ cười rồi nói: “Lục Ứng Khâm, tôi có quan tâm đến những thứ này hay không thì anh là người biết rõ nhất. Nếu đã căm ghét tôi như vậy thì sao không buông tha cho tôi?”

Lục Úng Khâm cười chế giễu: “Cô dựa vào cái gì chứ?”

“Đúng!” Trình Đoan Ngo gật đầu, “Tôi dựa vào cái gì?” Cô khẽ mỉm cười, rù rì nói: “Tôi không thể khống chế được quyết định của anh cho nên anh cũng không thể khống chế được quyết định của tôi được. Tôi nhìn nhận những việc anh đã làm như thế nào là việc của tôi, tôi đối xử với anh bằng thái độ

như thế nào cũng là việc của tôi, anh không có quyền can thiệp.” Cô nói rất bình tĩnh và rõ ràng. Lục Ứng Khâm gần như không tin nổi vào những lời nói đó lại phát ra từ chính miệng cô.

Anh ta nắm chặt bàn tay. Khàn giọng nói: “Trình Đoan Ngo, trước kia cô không như thế này, còn trái tim cô thì sao? Hãy cho tôi biết, trái tim cô thì sao? Rốt cuộc cô còn có trái tim không?”

Trình Đoan Ngo ngẩng lên, nhìn thẳng vào Lục Ứng Khâm. Khoảnh khắc đó dường như vượt qua tất cả thời gian, mọi thứ xung quanh đều trống rỗng. Trình Đoan Ngo mỉm cười, hỏi: “Còn anh thì sao? Lục Ứng Khâm, rốt cuộc anh có trái tim không?”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

“Còn anh thì sao? Lục Ứng Khâm, rốt cuộc anh có trái tim không?” Ánh mắt Trình Đoan Ngo đầy vẻ bối rối, giọng nói cứ nhỏ dần: “Nếu như anh có một chút trái tim thôi thì sao anh lại đối xử với tôi như vậy chứ? Anh giẫm đạp lên tâm lòng của tôi, vì tôi mà liên lụy đến tất cả những người bên cạnh tôi. Cho dù tôi có sai đi nữa nhưng bố tôi đối với anh tốt như vậy, sao anh lại nhẫn tâm thay đổi hoàn toàn tên tuổi trên cơ nghiệp mà bố tôi đã gây dựng nên? Còn Du Đồng nữa, chẳng phải anh ấy là anh em của anh sao? Lục Ứng Khâm, anh nói xem, anh có trái tim không? Cho dù là một chút thôi cũng được.”

Trình Đoan Ngo cũng biết không nên hỏi những câu thể hiện rõ sự yếu đuối của mình, nhưng trong khoảnh khắc ấy, dường như Trình Đoan Ngo của tuổi mười bảy đã sống lại, không che tất cả ý chí của cô, khiến cô không kiềm chế được mà hỏi câu vốn đã giấu kín trong lòng bấy lâu nay.

Lục Ứng Khâm có trái tim không?

Cô đã mất đi rất nhiều năm để lao tâm khổ tứ suy nghĩ về câu hỏi này, cuối cùng, trải qua biết bao đau khổ và mồ hôi nước mắt, cô cũng hiểu rằng, Lục Ứng Khâm có trái tim nhưng trái tim ấy không hướng về cô. Cô biết câu trả lời là như vậy nhưng tại sao cô vẫn muốn hỏi anh ta một lần nữa, nhất định phải làm cho trái tim mình biến thành tro tàn mới thôi?

Cô đã quá mệt mỏi, ánh mắt dần chuyển sang hướng khác. Cô khẽ cúi đầu nhìn lọ hoa hồng trắng kiều diễm trên chiếc bàn cạnh đi, môi hé nở nụ cười cay đắng.

Câu trả lời đã rõ ràng như vậy, tất cả sự cố chấp của cô đối với anh ta đều là sai lầm, nhưng cô vẫn muốn phạm sai lầm, lặp đi lặp lại sai lầm đó. Trên đời này có ai ngu ngốc hơn cô không?

Cô khẽ hít một hơi thật sâu, cố gắng nhếch miệng cười, không đợi Lục Ứng Khâm trả lời, cô đã tự nói với mình: “Là do tôi mất kiểm soát, ông chủ Lục đã bỏ tiền ra mua tôi, đáng lẽ tôi nên phục vụ anh như vậy mới đúng.” Những câu tự giễu, cô đã nói nhiều đến mức vô cảm, nhưng không ngờ, cô tự giễu mình cũng chính là làm tổn thương đến Lục Ứng Khâm: “Rất xin lỗi ông chủ Lục hôm nay tôi không kiềm chế được tâm trạng của mình, nếu có thể thì hôm nay anh cho tôi nghỉ nhé!”

Nói xong, cô lễ phép cúi đầu rồi quay người định rời đi. Khoảnh khắc ấy, khoảng không quanh Lục Ứng Khâm khiến cô cảm thấy rất ngọt ngào. Cô không còn sức để tiếp tục đầu tranh nữa, cô chỉ muốn chạy trốn mà thôi.

Lúc cô đi qua Lục Ứng Khâm, anh ta tóm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, cánh tay mềm mại, trắng ngần của cô nằm gọn trong bàn tay anh ta.

Lục Ứng Khâm nhìn cô, cô khẽ cúi đầu vừa trầm lắng vừa đau đớn, ánh đèn pha lê sang trọng từ trên đỉnh đầu chiếu qua vành tai cô rồi men theo đường cong trên gò má vừa tỉnh tề lại vừa dịu dàng, hàng mi dài che đi đôi mắt lấp lánh như sóng nước của cô. Cô luôn chịu sự tổn thương rồi lại quật cường đứng dậy. Cô không biết phản kháng nhưng chưa khi nào chịu khuất phục. Lục Ứng Khâm cảm thấy ở người phụ nữ này luôn tồn tại sự mâu thuẫn hết sức rất thần bí.

Anh ta chợt nhớ cách đây rất lâu, khi Trình Thiên Đạt còn chưa qua đời, hai người đã từng uống rượu cùng nhau trong một bữa cơm gia đình rất bình thường. Khi đó, mọi người đều đã uống khá nhiều, chỉ có mình anh ta không uống vì lái xe. Trình Thiên Đạt lúc ngà say, nửa đùa nửa thật nói với anh ta: “Ứng Khâm, bác để tuổi này rồi cũng chẳng cầu mong gì nữa, chỉ hy vọng con cái được bình an. Trình Đoan Ngo là đứa yếu đuối, bác cũng không trông mong con sẽ yêu nó, chỉ hy vọng con có thể hiểu được nó, cho nó thêm một cơ hội.”

Khi ấy, Lục Ứng Khâm không chịu nghe bất cứ lời khuyên của ai, một mực ghét Trình Đoan Ngo, tất cả những gì liên quan đến cô, anh ta đều ghét. Đối với anh ta, sự say mê cuồng dại của cô chỉ là khát vọng chiếm hữu một cách bá đạo và gàn dở, anh ta ghét kiểu con gái khiến anh ta có cảm giác như vậy.

Nhưng sau rất nhiều năm, ngày hôm nay thì sao chứ?

Anh ta bắt đầu thấy nhớ nhưng Trình Đoan Ngo ngu ngốc và cuồng dại thuở nào. Anh ta đã phải lăn lộn vất vả với xã hội để có được vị trí như ngày hôm nay, nhưng giờ đây bên cạnh anh ta, chẳng có người nào đó có tình cảm trong sáng như cô ngày xưa nữa.

“Trình Đoan Ngọ!” Anh ta gọi cô, còn cô dường như không nghe thấy, đang cố vùng vẫy để thoát khỏi sự kìm hãm của anh ta.

“Bỏ ra!” với sức của Trình Đoan Ngọ thì đương nhiên chẳng thể địch nổi Lục Ứng Khâm rồi.

Lục Ứng Khâm bỗng cảm thấy ngọn lửa vô danh khổng lồ chế tâm trí của anh ta bỗng dấy lên, sự lạnh lùng thường ngày của anh ta biến mất trong phút chốc.

“Trình Đoan Ngọ!” Anh ta nín thở, cứ nghĩ rằng sẽ không bao giờ nhắc đến quá khứ với cô nữa, nhưng cuối cùng vẫn buộc miệng nói ra: “Cô hận tôi? Cô hận tôi vì làm liên lụy đến những người bên cạnh cô?” Anh mất anh ta u ám và sắc nhọn, nét mặt nghiêm khắc. “Trình Đoan Ngọ, tôi nói cho cô biết, nếu không có tôi thì cô cũng không thể sống tốt được. Một người cần trọng như Trình Thiên Đạt tại sao lại trúng mai phục của cảnh sát chứ? Chắc cô chưa bao giờ nghĩ đến câu hỏi này, đúng không!” Anh ta cười lạnh lùng, chau mày. “Thất bại lớn nhất của Trình Thiên Đạt đó là quá tin vào đám người nhà họ Trình nhà cô, bề ngoài thì a dua, nịnh hót giả vờ vào sinh ra tử, nhưng thực chất thì sao nào? Bọn họ chỉ mong Trình Thiên Đạt chết sớm. Trình Thiên Đạt đã khờ khạo giao đường sống của hai anh em cô cho lũ người đó. Trình Đoan Ngọ, cô không biết đâu, sau hôm Trình Thiên Đạt chết, đám người đó tranh giành, câu xé lẫn nhau, chính đám người nhà cô đã bán đứng Trình Thiên Đạt, những ông chú, ông bác ấy đầy dã tâm đó của cô tranh giành nhau, chính điều ấy đã đem đến cho tôi cơ hội... Nếu không phải là tôi thì e rằng cô và anh cô đã chết từ lâu rồi!”

Sự kính trọng của Lục Ứng Khâm đối với Trình Thiên Đạt vẫn không hề thay đổi. Sau khi ông qua đời, anh ta vẫn thay ông báo thù, tất cả những người có liên quan đến bị anh ta bí mật xử lý, anh ta chẳng có lý do gì mà phải sợ. Trước kia, Trình Thiên Đạt luôn dạy anh ta phải “độc ác” chỉ có kẻ mạnh mới có được tất cả. Tiếc rằng ông là một người quá chính trực. Sự thất bại của ông đã dạy cho Lục Ứng Khâm một bài học lớn và cũng khiến anh ta không hoàn toàn tin tưởng bất cứ người nào. Trong thế giới của anh ta, chỉ có chế ước mới là ổn định nhất. Cũng chính vì lẽ đó, anh ta mới dùng các thủ đoạn để chế ước những người bên cạnh mình, trong đó có cả Trình Đoan Ngọ. Chỉ có điều anh ta chưa từng nghĩ rằng liệu Trình Đoan Ngọ có chấp nhận điều ấy không.

Hơi thở lạnh lẽo trong không khí khiến toàn thân cô đông cứng, cảm giác đau đớn vốn đã tê dại từ lâu bỗng trở nên nhạy bén. Cô thấy nhói lòng vì cái chết thảm hại của cha cô lại được nhắc đến một cách nhẹ nhàng như vậy. Người cha mà cô tôn sùng và yêu quý nhất qua lời kể của người khác lại trở nên tầm thường và khó chịu đến vậy.

Vài năm trước, Trình Lạc Minh cũng hay nhắc tới nỗi hận này, anh luôn nghĩ với tính cách của Trình Thiên Đạt không thể có chuyện ông không để lại cho họ chút đường sống, nhưng anh em họ không hề nghi ngờ người nhà mình. Không phải hai anh em cô ngu ngốc, cũng không phải họ quá lương thiện, mà là vì họ không nghĩ rằng bản tính con người lại xấu xa như vậy, cuộc sống của họ đã từng rất tốt đẹp.

Đáy mắt Trình Đoan Ngọ ngân ngấn nước. “Lục Ứng Khâm, tôi không muốn nghe nữa!”

“Tại sao lại không?” Lục Ứng Khâm túm chặt vai cô. “Không phải là cô hận tôi sao? Nói một lần cho hết! để cô hận tôi cho hết!”

Vai cô rất đau, nhưng dù đau đến thế nào cũng không thể bằng nỗi đau đang dâng lên trong lòng. Cô cố gắng hít thở, cứ mỗi lần hít thở lại thấy nhói đau.

Những giọt nước mắt đọng trong đáy mắt chỉ trực trào, cô phần uất tròng mắt nhìn Lục Ứng Khâm, nói: “Buông tôi ra!” rồi lấy hết sức đẩy anh ta. “Người ấy có thể là bất cứ ai nhưng tại sao luôn là anh? Là ai cũng được nhưng anh thì không thể!”

Tại sao lại là anh ta? Tại sao lại là người cô yêu thương nhất? Tại sao cô chẳng giữ gìn gì mà hiến dâng tất cả cho anh ta?

Lòng cô đang gào thét đến tuyệt vọng.

Nước mắt cứ ào ạt tuôn rơi, cô ôm mặt nhưng nước mắt vẫn chảy đầm đìa qua kẽ tay, làm bóng rập những đường vân ngang dọc trong lòng bàn tay, làm bóng rập những mạch máu trên đầu ngón tay cô.

Lục Ứng Khâm sẽ không hiểu, bởi vì anh ta chưa từng yêu cô. Anh ta không thể hiểu được cảm giác khi bị chính người mình yêu bán đứng rồi giẫm đạp, giày xéo. Tình Yêu, tình thân, lòng tự tôn... cô đã đánh mất tất cả, giờ cô tay trắng, chẳng còn bất cứ thứ gì. Thà rằng cô là một con người khác, thà rằng cô bị người khác giết chết còn hơn là bị Lục Ứng Khâm dẫn đến bước đường cùng như thế này. Nỗi đau thể xác dù thế nào đi nữa cũng nhẹ nhàng hơn nỗi đau trong tim rất nhiều. Nếu có thể được lựa chọn, cô muốn thời gian quay trở lại để cô được đi cùng cha cô.

Cô có thể chấp nhận được sự phản bội của bất cứ người nào, có thể chấp nhận bất cứ cú sốc nào, nhưng không thể chấp nhận những điều ấy từ Lục Ứng Khâm. Trình Đoan Ngọ của tuổi mười bảy và Trình Đoan Ngọ của tuổi hai mươi tư cũng vẫn là Trình Đoan Ngọ, vẫn cứ bị anh ta làm tổn thương đến mức chẳng còn là chính mình. Cô thực sự không biết phải đối diện với anh ta bằng thái độ như thế nào. Cô cũng không thể chạy trốn khỏi anh ta, anh ta không chịu buông tha cho cô. (@Die!n Đan L3 Qu%y Đon)

Cảm giác bất lực này khiến cô không kiềm chế được cảm xúc của mình. Cô cứ ôm mặt khóc, cố gắng che giấu sự yếu đuối đến mức hổ thẹn của mình.

“Trình Đoan Ngọ...” Lục Ứng Khâm ngạc nhiên, nét mặt vô cùng phức tạp, anh ta cứ nhìn cô, khẽ gò bằng giọng nói chưa bao giờ nhẹ nhàng như vậy

Còn cô cứ khóc nức nở, đến mức tai u đi, ngoài tiếng khóc ra thì hầu như chẳng nghe thấy gì nữa.

Lục Ứng Khâm buông điều thuốc đang hút dở trên tay xuống, khói và tàn thuốc tạo thành một đường cong, cuối cùng rơi là tã trên mặt đất. Giữa không gian tĩnh lặng của đêm khuya, tiếng xoay chìa khóa xe, tiếng khởi động vang lên thật rõ ràng.

Anh ta lái xem rất nhanh, cửa sổ xe cũng được kéo xuống hết, gió lạnh tấp vào mặt, xuyên qua vật áo, thốc vào người, nhưng anh ta tê dại đến mức gần

như mất hết tri giác.

Ký ức trong đầu anh dường như đang dừng lại trong ngôi biệt thự ấy, Trình Đoan Ngọ vẫn đang bên cạnh anh ta,, mùi hương trên người cô vẫn vương vấn quanh người khiến anh ta chẳng thể suy nghĩ được gì nữa.

Anh ta cứ nắm chặt lấy vô lăng, đốt ngón tay tím tái mà anh ta chẳng có cảm giác gì. Bên tai anh ta vẫn vang vọng tiếng khóc nức nở, bất lực, tuyệt vọng của cô. Đáng về yếu đuối đó khiến anh ta không thể nhẫn tâm. Nhìn cô đau đớn, anh ta cũng cảm thấy đau đớn.

Cho đến bây giờ, anh ta vẫn không thể hiểu nổi hành động của mình, những lúc ấy, anh ta hoàn toàn làm theo bản năng, tiến lại, ôm chặt lấy cô.

Cô rất gầy, lại khóc nức nở, người run lên bần bật. Anh ta ôm cô, cảm nhận sự sợ hãi, sự khó chịu và cả tuyệt vọng của cô. Cô cố vùng vẫy nhưng có vùng vẫy thế nào cũng không thoát khỏi vòng tay của anh ta, càng khóc lớn hơn.

Cô cứ khóc như vậy, chẳng kìm nén, cũng chẳng tiết chế nhìn cô lúc này, anh ta lại nhớ đến Trình Đoan Ngọ của tuổi mười bảy. Khi ấy, cô cũng như bây giờ, chỉ hơi đau lòng thôi là đau khổ gào khóc đến mức chẳng còn để ý đến bất cứ thứ gì nữa.

Hồi ấy, Lục Ứng Khâm thích kiểu phụ nữ vừa đơn giản lại vừa bình yên như Du Giai Giai, nhưng khi đã thực sự mất đi Trình Đoan Ngọ, anh ta mới phát hiện ra, Trình Đoan Ngọ quái đản và khó ưa đó mới chính là người để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong cuộc đời anh ta. Anh ta cũng không hiểu tại sao mình lại nhất thời xúc động như vậy. Khi cô không vùng vẫy, giãy giụa nữa thì anh ta lại ôm cô chặt hơn.

Lòng ngực sát lại, nhịp tim đều đặn khiến lý trí của anh ta như lạc lối, anh ta thì thầm bên tai cô, vừa giọng gao vừa an ủi lại vừa bực bội chửi rủa. Cuối cùng, anh ta buông một câu thật kỳ lạ mà chính bản thân anh ta cũng không hiểu tại sao mình lại nói câu đó nữa: “Trình Đoan Ngọ, chúng ta kết hôn nhé!”

Trình Đoan Ngọ vô cùng ngạc nhiên, hồi lâu sau mới tỉnh táo trở lại, phản đối kịch liệt: “Không...”

“Chúng ta kết hôn đi, tôi sẽ thả Du Đông” Anh ta bình tĩnh nói ra câu đó, ngay đến anh ta cũng thấy cái thủ đoạn này quá ư dê hèn.

“Tại sao?” Trình Đoan Ngọ vừa nói vừa dấm mạnh vào ngực Lục Ứng Khâm, kích động chất vấn anh ta: “Tại sao, anh không chịu buông tha cho tôi? Tại sao anh lại nhiều thủ đoạn đến như vậy? Anh không buông tay tôi được sao?!”

Anh ta không trả lời câu hỏi đó, chỉ bình tĩnh giải thích: “Tôi thấy con trai tôi cần một gia đình hoàn chỉnh.” Một câu giải thích như vậy, ngay cả anh ta cũng cảm thấy thật miễn cưỡng.

Tâm trạng của anh ta vô cùng phức tạp, anh ta cũng không biết tại sao mình lại nói câu đó, nhưng khoảnh khắc nói ra câu ấy, anh ta cảm thấy như được giải thoát chứ không hề thấy hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Trình Đoan Ngọ mệt mỏi ngồi tựa vào thành giường, trong phòng không bật đèn, cửa sổ đóng chặt, chẳng có chút ánh sáng, chỉ có ánh trăng mờ ảo xuyên qua tấm rèm cửa, chiếu vào phòng. Mọi Thứ đều tĩnh mịch và bình yên. Đông Thiên đã ngủ say, có vẻ cậu đã đợi mẹ rất lâu, cuối cùng buồn ngủ quá nên lăn ra ngủ, dép quên chưa tháo, vẫn lủng lẳng ở trên chân phía mép giường.

Trình Đoan Ngọ tháo dép cho con rồi đặt cậu nằm giữa đường, đắp chăn cho nó. Cô lặng lẽ nhìn cậu bé ngủ ngon lành.

Cùng huyết thống là một điều rất kỳ diệu. Mặc dù bên ngoài Đông Thiên vẫn tỏ thờ ơ với Lục Ứng Khâm nhưng ít nhiều nó vẫn dựa dẫm vào anh ta. Trước kia, Trình Đoan Ngọ không mang đến hy vọng cho con, còn bây giờ, cô không khuyên bảo con phải hận Lục Ứng Khâm, cũng không muốn con bị ảnh hưởng quá sớm bởi ân oán của người lớn.

Cô đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của Đông Thiên, động tác rất nhẹ nhàng, đầy lưu luyến và yêu thương. Cô chẳng mong muốn điều gì, dù thế nào cô cũng không muốn vứt bỏ hay rời xa con nữa.

Lục Ứng Khâm nói: “Chúng ta kết hôn đi, tôi sẽ thả Du Đông.”

Cô không thể rời bỏ con, cũng như có nghĩ cô sẽ không thoát khỏi Lục Ứng Khâm, nếu đã như vậy thì tại sao không thỏa hiệp chứ? Du Đông được tự do thì cô cũng cảm thấy nghiệp chướng của mình nhẹ bớt.

Cuối cùng, cô cũng bình tĩnh trở lại, cúi đầu, hàng mi rủ xuống, nói: “Lục Ứng Khâm, tôi thấy hình như tôi chưa bao giờ hiểu được con người anh. Trước kia, tôi cố sống cố chết để hiểu anh nhưng rốt cuộc không thể nào hiểu nổi. Giờ đây vẫn thế nhưng tôi không muốn hiểu nữa rồi.”

Lục Ứng Khâm dường như đã quen với thái độ bất lực đó của cô, chỉ cười lạnh lùng. “Cô xem ngày nào thì thích hợp, tôi tôn trọng ý kiến của cô,”

Nét mặt của Trình Đoan Ngo vẫn chẳng có chút thay đổi. Họ đang trao đổi về việc kết hôn nhưng lại giống như cuộc đàm phán mua bán, không hề có một chút tình cảm.

“Anh thả Du Đông ra trước, tôi sẽ giữ đúng lời hứa.”

Lục Ứng Khâm cảm thấy dao động, định nói gì đó với cô nhưng lại thôi, cười lạnh lùng, sau đó lên tiếng: “Ngày mai... ngày mai cô đích thân đi đón, được chứ?” Anh ta nhướn nhướn lông mày. “Trình Đoan Ngo, đây là sự tự do lớn nhất mà tôi có thể cho cô, để đỡ lần này thì sẽ không còn cơ hội nữa đâu.”

“Ừ.” Trình Đoan Ngo lạnh lùng trả lời. Lúc này, cô chỉ cảm thấy lòng lạnh giá như băng, cô chậm rãi quay lưng lại, không nhìn anh ta nữa. “Lục Ứng Khâm, anh đi đi.”

“...” Lục Ứng Khâm trầm mặc một lúc rồi rời đi, nhanh như một cơn gió, cuốn theo cả trái tim cô. Cái kết cục này chỉ khiến họ càng lúng túng và khó mở lời...

Ngày hôm sau, để chuẩn bị đi đón Du Đông, cô dậy từ rất sớm. Lái xe đưa cô đến trạm giam. Tất cả thủ tục của Du Đông đều do Quan Nghĩa đích thân lo liệu, Trình Đoan Ngo chỉ đi theo anh ta, sau khi tất cả thủ tục đã xong xuôi, cô mới gặp được Du Đông.

Cô cũng không rõ bao lâu họ không gặp nhau, chỉ biết là rất lâu, rất lâu rồi, đến mức cô có cảm giác như mọi chuyện đều không phải là sự thực.

Ông trời dường như cũng biết điều gì đó nên chẳng chịu cho họ chút nắng ấm trong ngày hội ngộ. Bầu trời hôm đó xám xịt khiến lòng người cũng vậy. Quan Nghĩa đi ra chỗ khác, cách chỗ họ đang đứng khoảng vài mét. Trình Đoan Ngo và Du Đông đứng đối diện nhau, lặng im nhìn nhau mà không nói gì, dường như bầu không khí xung quanh họ cùng đông đặc. Trình Đoan Ngo đan hai tay vào nhau để mình có thể tỉnh táo hơn. Dường như thế sự xoay vần, dường như vừa trải qua một cuộc bể dâu, thời gian cũng không phải là quá lâu, vậy mà mọi thứ lại biến đổi một cách bất ngờ, chẳng kịp phòng bị như vậy.

Trình Đoan Ngo lại có thể đứng ở đây còn Du Đông được thả ra một cách bình an vô sự, không những thế, Quan Nghĩa – Người đàn em đắc lực nhất của Lục Ứng Khâm – cũng đích thân đến đây đón anh...

Không cần phải nói bất cứ điều gì, câu trả lời đã rõ ràng.

Du Đông mê đắm nhìn Trình Đoan Ngo, ánh mắt đầy đau đớn, nhưng anh cũng không hỏi gì nhiều, chỉ oán trách số phận trớ trêu.

Cuối cùng vẫn là Trình Đoan Ngo phá vỡ bầu không khí im lặng, cô nhẹ nhàng hỏi: “Vẫn khỏe chứ?” Câu hỏi chẳng đầu chẳng cuối, cũng chẳng có đại từ nhân xưng, chẳng giống một câu hỏi chút nào, nhưng cả hai người đều hiểu.

Du Đông chẳng biết nên làm thế nào. Anh rất muốn chạy đến, ôm chặt Trình Đoan Ngo nhưng không thể, anh không đủ mạnh mẽ, không thể che chở cho cô được bình an, thậm chí giờ đây, sự an toàn của anh đều dựa cả vào cô...

Anh cứ đứng đó nhìn cô, lòng đau đớn vô hạn nhưng lại bất lực, anh không thể thay đổi bất cứ điều gì.

“Anh rất khỏe.” Giọng của Du Đông hơi khàn khàn. Anh có rất nhiều điều muốn nói với cô nhưng chẳng nói được câu nào. “Còn... em thì sao?” Anh hỏi vẻ lo lắng, bàn tay khẽ run.

Trình Đoan Ngo khẽ mỉm cười, mặc dù cô biết nụ cười của mình lúc này thật miễn cưỡng và đau khổ, nếu lúc này không cố kìm nén thì có lẽ cô đã khóc rồi: “Em cũng rất khỏe, anh ta đã trả Đông Thiên lại cho em rồi.”

“Đoan Ngo...”

“Em cũng kết hôn với anh ta rồi.” Trình Đoan Ngo cũng chủ động nói ra kết cục đau lòng này, cô không thể để Du Đông nói tiếp, cô sợ mình sẽ mềm lòng, cô sợ mình sẽ không kìm nén được.

Du Đông đau đớn nhếch đôi môi khô khốc, cười gượng gạo. “Anh đoán ra rồi... Anh ta vào đôi mắt tràn đầy vẻ lưu luyến, không rời xa của Trình Đoan Ngo rồi nhìn đi chỗ khác. Anh định hỏi cô tại sao lại thỏa hiệp, tại sao không giữ lời hứa, nhưng khi đối diện với cô, anh mới phát hiện ra mình chẳng thể hỏi dù chỉ một câu. Nhìn dáng vẻ cô ngày càng gầy, anh không thể nhẫn tâm nhìn phụ nữ đã sống khổ sở như vậy rồi còn phải chịu đựng thêm nhiều đau khổ nữa. Điều duy nhất anh có thể làm được lúc này là tôn trọng quyết định của cô, chỉ như vậy thôi.

Mối quan hệ giữa anh và cô đã không còn bất cứ bất kỳ hy vọng nào nữa. Anh dành riêng cho cô một góc trong tim mình, một góc nhỏ sạch sẽ và êm đềm, nơi chỉ ghi dấu về quá khứ về cô. Anh và cô, cuối cùng cũng trở thành hai người xa lạ, kết cục cuối cùng thuộc về họ đó chính là... buông tay.

Du Đông nhìn Trình Đoan Ngo, ánh mắt tràn đầy tình cảm và lưu luyến, lên tiếng dặn dò: “Chăm sóc tốt cho mình nhé!”

Trình Đoan Ngo cố kìm nén nỗi ghen ngào đang dâng lên trong cổ họng, tỏ vẻ bình thản, nói: “Em sẽ làm như vậy.”

“Phải sống tốt, ít nhất là phải sống tốt hơn anh.”

“Em sẽ như vậy.”

“...” Du Đông không biết nói gì nữa, trong đôi mắt anh đang có một lớp buồn thương vô hình che phủ. Anh xách đồ của mình, bàn tay nắm chặt. Rất lâu sau, anh đưa tay ra, nắm lấy tay Trình Đoan Ngọ, ngón tay anh thô ráp với những vết chai dày nhưng lại vô cùng ấm áp khiến cô thấy trái tim mình như bóp nghẹt.

Ngón tay Du Đông vừa nhẹ nhàng vừa chậm chậm về lên lòng bàn tay Trình Đoan Ngọ một vòng tròn. Cảm giác buồn buồn khiến mọi giác quan của cô đều tập trung vào đó, lòng cô quặn thắt.

“Đoan Ngọ...” Du Đông nhẹ nhàng gọi tên cô, cô từ từ ngẩng lên nhìn anh.

“Người ta nói nếu vẽ một vòng tròn trong lòng bàn tay thì kiếp sau có thể gặp lại nhau. Đoan Ngọ, kiếp sau nhất định em phải gặp anh trước nhé!”

Trình Đoan Ngọ nghẹn ngào, cổ họng đắng chát. Du Đông chỉ là một người đàn ông bình thường và khô khan, vậy mà trước mặt cô, anh luôn thể hiện sự quan tâm, chăm sóc chu đáo khiến cô không thể nào quên. Tình cảm sâu sắc và chân thành của anh cuối cùng vẫn bị cô phụ một cách tuyệt tình.

Cô cắn môi, hồi lâu sau mới trả lời: “Được, nếu có kiếp sau, em nhất định sẽ gặp anh trước.”

“...”

Ngồi trong xe, nhìn Du Đông vẫy taxi rồi rời đi, nhìn bóng lưng cô đơn của anh, Trình Đoan Ngọ không che giấu nỗi sự mềm yếu của mình nữa, nước mắt lặng lẽ rơi.

Lục Ứng Khâm chỉ có thể cho cô sự tự do và phóng túng đến đây mà thôi, cô không thể vượt quá được nữa.

Quan Nghĩa nhìn nét mặt đau đớn của cô cũng thấy không đành lòng. Anh ta muốn an ủi cô nhưng suy nghĩ một lát, thấy cái đạo lữ mà anh ta định nói ra, cô cũng thừa hiểu. Sự đau khổ của con người đều bắt nguồn từ chính mình, anh ta biết rõ điều này, nếu Trình Đoan Ngọ có thể dứt khoát hơn thì ngay cả Lục Ứng Khâm cũng không thể khống chế được cô...

“Ông chủ Lục bảo tôi đưa cô đến Cục Dân chính, anh ấy đã đợi ở đó rồi.” Quan Nghĩa nhìn đồng hồ, nhắc Trình Đoan Ngọ

“Biết rồi.” cất giọng khàn khàn, cô kéo cửa sổ xe để làn gió lạnh thổi khô những vết nước mắt trên má và cũng để mình tỉnh táo trở lại.

“Đi thôi.” Trình Đoan Ngọ ừ ừ buông hai từ, kèm theo đó là tiếng thở dài nào nề...

Thủ tục đăng ký đơn giản hơn cô nghĩ rất nhiều. chẳng cần xếp hàng, cũng chẳng cần phải hỏi han nọ kia, chỉ ấn hai con dấu đỏ chót lên hai từ giấy là gắn kết hai con người với nhau một cách hợp pháp. Trình Đoan Ngọ thấy hoang mang. Vuốt ve vết con dấu lồi lõm trên tờ giấy đăng ký kết hôn đó, cảm giác như con dấu ấy đang in hằn trong tim mình.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi gặp Lục Ứng Khâm đó, có vẻ giữ bộ dạng cẩn trọng, còn anh ta chẳng nói gì từ đầu tới cuối cũng không quá để ý đến cô.

Ký vào giấy đăng ký kết hôn mà chẳng khác nào ký một hợp đồng mua bán, cảnh tượng đó cũng khiến nhân viên ở phòng đăng ký cảm thấy e dè khó hiểu,

Giấy đăng ký kết hôn của họ được anh ta cầm đi. Trước lúc rời đi, anh ta còn dặn: “Về nhà sớm đi.” Rồi chẳng nói câu nào nữa.

Trình Đoan Ngọ không trở về nhà ngay mà lấy lý do đi mua chút đồ rồi báo lái xe về trước, một mình cô lang thang trên phố.

Những cửa hàng bày đủ các loại quần áo và giày dép thời trang theo mùa hết sức bắt mắt nhưng chẳng khiến cô có chút hứng thú, cô giống như một bóng ma cô đơn trôi dạt giữa đất trời, bơ vơ một mình, chẳng có nơi nào để về.

Đứng trước một tủ kính bày hàng trong suốt, Trình Đoan Ngọ nhìn hình ảnh phản chiếu của mình như dần nhạt nhòa mà cảm thấy bất lực.

Tình yêu là thứ khiến người ta tan nát con tim. Cô không muốn tiếp tục ném trái nữa. Cô đã quá mệt mỏi rồi.

Cô quay trở về ngôi biệt thự khi đã rất muộn. cô lẻ bước chân mệt mỏi đến rồi bước vào phòng. Vừa bước vào đã cảm thấy một bầu không khí trầm uất đến khó chịu, cô thay đôi giày khác. Cô không để ý Lục Ứng Khâm đang ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt chẳng có chút biểu cảm, cứ thế đi thẳng vào nhà tắm.

“Đứng lại!” Lục Ứng Khâm gọi cô lại, giọng điệu không cao, không thấp, không nhanh không chậm. Trình Đoan Ngọ dừng bước, khẽ quay đầu về phía anh ta, chờ đợi câu nói tiếp.

“Tại sao tắt điện thoại?” sắc mặt Lục Ứng Khâm xanh xám nhưng giọng điệu vẫn trịnh sự kiểm chế.

Trình Đoan Ngọ vô thức mò mẫm trong túi, lúc này cô mới phát hiện chẳng thấy điện thoại mình đâu nữa. Cô nhớ là hình như cô đã để quên trên bàn lúc nghỉ chân uống nước hồi chiều.

“hình như...rời rồi.”

“Rời rồi?!” Lục Ứng Khâm tròn tròn mắt, đứng phát dậy. Ánh mắt cô cũng theo đó mà ngược lên. Bờ vau anh ta to rộng, giống như một bức tường che khuất tầm nhìn. Bóng anh ta phản chiếu lên người cô, những đường nét của bóng đen ấy cũng trở nên méo mó theo những đường cong trên cơ thể cô.

Anh ta chống tay lên sườn. Tờ giấy đăng ký kết hôn mới lấy sáng nay, anh ta vẫn cất trong người như một kẻ ngốc. Tờ giấy màu đỏ nóng bỏng đó lúc này như đốt cháy lồng ngực anh ta, đốt cháy tim gan anh ta, người phụ nữ kết hôn cùng anh ta trên tờ giấy đó lại đang đứng đưng và hờ hững trước con tức giận sôi máu của anh ta. Anh ta cũng không biết rốt cuộc từ khi nào mà giữa hai người, họ lại hình thành một kiểu giao tiếp kỳ lạ như vậy. Đường như vị trí của họ đã bị hoán đổi. Đối diện với cô, anh ta lúc nào cũng đùng đùng nổi giận. Còn cô thì ngược lại, khi đối diện với anh ta, cô lúc nào cũng có vẻ đứng đưng, hờ hững và lạnh lùng.

Anh ta đứng ở cục dân chính chờ cô mấy tiếng đồng hồ, tự trách mình đã để cô đi gặp Du Đông. Thực ra lúc ấy trong lòng anh ta không thấy chắc chắn chút nào, anh ta không biết liệu cô có đến không, hay cô thay đổi ý định cùng với Du Đông trốn chạy đến nơi khác.

Vài tiếng đồng hồ đi qua, cuối cùng cô cũng đến như đã hẹn, từ đầu đến cuối không nhìn anh ta lấy một lần, giống như đang máy móc thực hiện đúng lời hứa. Sự thờ ơ, lạnh nhạt của cô, khiến người khác không đành lòng.

Khi hai tờ giấy đăng ký kết hôn đỏ rực đến tay, anh ta bỗng có cảm giác dường như thời gian và không gian đi lệch quỹ đạo vốn có. Trong khoảnh khắc ấy, anh ta cũng không biết tại sao mình lại có cảm giác được giải thoát và hưng phấn.

Buổi tối, anh ta hoãn toàn bộ các cuộc tiếp khách để về nhà thật sớm. Trước khi rời khỏi cục Dân Chính, anh ta đã nhắc cô về sớm một chút, vậy mà không ngờ, khi anh ta vui mừng, phấn khởi trở về nhà chỉ thấy căn phòng lạnh lẽo mà thôi.

Anh ta không biết rốt cuộc mình đã ngồi đó bao lâu. Đông Thiên tan học, bà giúp việc đi đón cậu về, cho cậu ăn uống xong, cậu làm loạn lên đòi mẹ đến lúc một quả, ngủ thiếp đi mới thấy cô về nhà.

Cái người ta gọi là “mỏi mắt ngóng trông.” Hóa ra là như thế này sao? Lúc ấy, anh ta cũng không biết tại sao lại có cảm giác thất bại.

Anh ta rút tờ giấy đăng ký kết hôn từ trong túi áo ngực, vứt xuống bàn, về mặt phút chốc lạnh lùng trở lại, giọng nói cứng nhắc: “Đừng nghĩ rằng layas cái tờ giấy này xong là cô có thể thích làm gì thì làm. Chẳng qua tôi cũng chỉ muốn cho thẳng nhóc đó một danh phận mà thôi.”

Trình Đoan Ngo gật đầu. “Ừ”

Lục Ứng Khâm có cảm giác ghệt thờ khi nghe câu trả lời bình thản đó của cô. Anh ta siết chặt tay, nghĩ ngợi một lúc rồi không cam tâm hỏi: “Trình Đoan Ngo, rốt cuộc cô có trái tim không vậy? Tôi đối xử với cô như thế nào, lẽ nào cô thật sự không nhận ra sao?”

Rất lâu sau, Trình Đoan Ngo mới quay lại, về vô cùng bình thản, đôi mắt trống rỗng nhìn anh ta, yếu ớt nói: “Tôi không có trái tim, trái tôi đã trao anh bảy năm trước rồi, nhưng anh đã đánh mất nó...” Cô cười cay đắng. “Bây giờ mới hỏi tôi đã muộn rồi.”

Lục Ứng Khâm nhúu chặt mày, thôi bạo tóm lấy tay cô. “Cô tìm lại cho tôi! tìm lại trái tim cô về đây cho tôi!”

Cô hất tay anh ta ra. “Không thể tìm lại được nữa, Lục Ứng Khâm, đã quá muộn rồi, quá muộn rồi.”

Đôi môi mỏng khẽ rung động, cô chỉ vào ngực mình, giọng nói chậm rãi mà thê lương: “Lục Ứng Khâm, nó đã chết rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Nỗi phiền muộn đã theo cô cả một ngày trời, nụ cười đau khổ của Du Đông cứ hiện lên trong đầu. Cảm giác tội lỗi khiến cô bất lực. Cô rất muốn khóc, rất muốn rút ra, nhưng đối với Lục Ứng Khâm, đôi mắt cô lại trở nên khô khốc, không thể rơi lệ. Cửa sổ phòng khách mở to, gió đêm thổi vào làm lay động tấm rèm. Trình Đoan Ngo đứng đón gió. Ngọn gió ấy thổi vào đôi mắt đỏ hoe của cô nhưng nước mắt chẳng thể trào ra.

“Lục Ứng Khâm, nó đã chết rồi!” Khi nói câu đó, nét mặt cô đọng đầy sự bị thương và tuyệt vọng, ánh mắt mệt mỏi tựa như chẳng còn một chút sức lực. Tình cảm mê người và cố chấp của người xưa thực sự đã biến mất trong thế giới thực tại của cô rồi.

Biểu cảm đó của cô khiến Lục Ứng Khâm cảm thấy nhói đau, trong lồng ngực anh ta như có thứ gì đó đè nặng đến khó thở.

Anh ta không cam tâm, ben ra lệnh: “Tôi không cho phép! Cho dù nó đã chết thì cũng phải làm nó sống lại cho tôi! Nghe thấy chưa?”

“Tại sao lại là bây giờ?” Ánh mắt Trình Đoan Ngo đầy oán giận, cô trách móc không chút nương tình: “Lúc bố tôi qua đời, lúc tôi cần nhất thì anh ta biến mất khỏi cuộc đời tôi, tôi bỏ qua sự tự tôn của mình để cầu xin anh, tôi trao tất cả cho anh nhưng anh vẫn đuổi tôi đi, lúc trên người tôi chỉ còn đúng chín

trăm tệ, cố liều mạng sinh Đông Thiên, anh cũng không ở bên tôi, thậm chí... lúc đánh tôi, tại sao anh không thử nghĩ xem trái tim tôi đặt ở đâu?”

Quá khứ đau đớn đã đè nặng lên tuyến nước mắt của cô, nhưng giờ đây, cuối cùng cô cũng có cảm giác mắt mình ướt ướt. “Lục Ứng Khâm, trái tim tôi đối với anh như thế nào không phải là tôi không nhớ, mà là tôi không muốn nhớ.”

Cô không muốn nhớ, bởi vì mỗi mảnh vỡ của trái tim ấy đều khiến cô thấy nhục nhã và khó chịu. Cô cũng là con người, cũng có lòng tự trọng, cô không thể coi những tổn thương mà mình đã phải chịu đựng suốt thời gian qua như chưa hề xảy ra hoặc xóa bỏ nó một cách dễ dàng được. Anh ta đã đem đến cho cô quá nhiều tổn thương, đến nỗi cô không còn tin vào tình yêu nữa, làm sao cô có thể lại yêu anh ta được nữa đây? Nhưng điều đáng buồn nhất là, cả cuộc đời này, cô chỉ yêu mình anh ta, yêu đến mức chỉ còn lại một trái tim rỗng rỗng.

Kết cục thì sao chứ? Cô không muốn nghĩ đến cái kết cục đó nữa.

Cô mệt mỏi nhắm mắt lại, cô gắng ngăn dòng lệ đang chực trào nơi khóe mắt.

Lần đầu tiên Lục Ứng Khâm thành thực đối diện với phản ứng nguyên thủy nhất trong đáy lòng mình. Hình ảnh của Trình Đoan Ngo đã vô tình trú ngụ trong tim anh ta từ lúc nào không hay. Cho dù anh ta có phản đối thế nào đi nữa thì sự thực là như vậy. Anh ta đối với cô, ban đầu là căm ghét, dần dần thấy không rõ ràng quan tâm và cuối cùng đã trở thành những cảm xúc phức tạp và mâu thuẫn. Anh ta luôn muốn gặp cô, nhớ đến nỗi hằng đêm đều cảm thấy khó ngủ, muốn có được cô nhưng lại không dám thổ lộ, anh ta sợ làm cô bị thương, khiến cô vĩnh viễn không bao giờ mở cửa trái tim nữa. Anh ta chưa từng có tâm trạng thấp thỏm như vậy với bất cứ người phụ nữ nào. Anh ta dường như không còn là Lục Ứng Khâm nữa.

Anh ta biết sự uy hiếp, trói buộc của mình chỉ khiến cô ngày càng trở nên xa cách nhưng không thể không làm như thế. Cho dù cô luôn lạnh lùng với anh ta nhưng vẫn còn hơn anh ta không nhìn thấy cô, để cô đi theo người khác.

Lục Ứng Khâm chưa bao giờ cảm thấy bất lực như lúc này.

“Đoan Ngo!” Lần đầu tiên anh ta gọi tên cô một cách thân thiết như vậy. “Quay lại đây!”

Về mặt của Trình Đoan Ngo vẫn chẳng có chút thay đổi, cô nhìn anh ta với ánh mắt phức tạp, cứ đứng im nhìn như vậy. Cuối cùng, anh ta đành tiến về phía cô.

Anh ta nhìn cô rất lâu, đôi mắt cô vừa dịu dàng vừa tình tứ, làn da trắng nõn, nhưng ánh mắt lại trống rỗng đến đáng thương về mặt cô vừa nghi hoặc lại vừa đề phòng giống như con thú nhỏ bị lạc đường. Lục Ứng Khâm thấy đau xót.

Nhìn đôi môi đỏ hồng của cô, anh ta bỗng có chút hoang mang, chợt nhớ hình như anh ta chưa từng hôn cô. Trước kia, anh ta không muốn, còn bây giờ anh ta không dám.

Lục Ứng Khâm cũng không biết dây thần kinh nào của mình bị đặt nhầm chỗ mà bỗng nhiên anh ta không muốn xóa đi tất cả quá khứ với cô. Anh ta muốn có được cô.

Anh ta tiến đến, bất ngờ hôn lên đôi môi mềm mại tựa cánh hoa của cô. Sự tiếp xúc mềm mại đó khiến anh ta ham muốn chiếm ngự.

Trình Đoan Ngo chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hai mươi tư năm qua, chưa có người đàn ông nào hôn cô. Trước kia, cô cứ ngốc nghếch nhìn đôi môi của Lục Ứng Khâm rồi mơ tưởng nếu hôn lên đôi môi ấy thì sẽ có cảm giác kỳ diệu như thế nào. Nhưng sau này, đôi môi đó của Lục Ứng Khâm chỉ để nói ra những lời khiến cô bị tổn thương, cô không dám mơ tưởng đến điều đẹp đẽ ấy nữa.

Vậy mà lúc này đây, Lục Ứng Khâm lại mất kiểm soát. Hành động của anh ta dịu dàng đến mức khiến cô thấy khó thở, cô gần như bị mê hoặc, hoảng hốt đến mức quên mất việc đẩy anh ta ra. Đầu cô trống rỗng, chẳng còn nghĩ được điều gì nữa.

Lục Ứng Khâm dường như chưa thỏa mãn, bờ môi nhẹ nhàng chà xát môi cô, lưỡi bắt đầu len lỏi vào khoang miệng rồi mơn trớn lưỡi cô.

Lúc này, Trình Đoan Ngo mới tỉnh táo lại. Lục Ứng Khâm nâng mặt cô lên rồi nhẹ nhàng hôn cô. Những ký ức lại ùa về, cô mở mắt thật to nhìn Lục Ứng Khâm toàn thân run rẩy, không biết nên phản ứng như thế nào.

Đột nhiên cô nắm chặt tay, cắn mạnh đầu lưỡi của Lục Ứng Khâm đang không ngừng xâm chiếm khoang miệng cô. Vì quá đau nên anh lập tức buông cô ra. Anh ta buông tay quá mạnh khiến cô lao đảo, đứng không vững, vị máu tanh vẫn đọng cổ họng cô, lực phủ ngũ tạng của cô như muốn xô hết ra ngoài. Cô chống tay vào tường, gần như không thể đứng lên được.

Không ngờ, cô phản ứng mạnh như vậy nhưng Lục Ứng Khâm không hề tức giận. Anh ta đưa tay lau máu trên khóe miệng mình, dường như vẫn đang đắm chìm trong cảm xúc mãnh liệt vừa rồi. Anh ta mỉm cười, khóe miệng cong lên khiến khuôn mặt anh ta càng trở nên rạng rỡ.

Chưa bao giờ anh ta đối diện với Trình Đoan Ngo với tâm trạng tốt như vậy. Trong khoảnh khắc ấy dường như có một thứ gì đó mơ hồ điều khiển anh ta không tự chủ mà nói: “Đoan Ngo, đừng sợ anh! Từ hôm nay, trên thế giới này chỉ có gia đình ba người chúng ta mà thôi được không?”

“...”

Đó là lần đầu tiên Lục Ứng Khâm không rời xa cô. Anh ta ở lại cùng cô và Du Đông.

Trình Đoan Ngo cũng không biết tại sao mình lại chấp nhận hành vi bừa bãi đó của anh ta.

Lúc ấy, Trình Đoan Ngọ ôm Đông Thiên đang ngủ say, còn Lục Ứng Khâm nằm sau lưng cô, anh ta rất thận trọng và dè dặt, không hề có hành động nào vượt qua giới hạn, anh ta chỉ đặt nhẹ tay lên eo cô mà thôi.

Cô không dám động đây, chỉ cảm thấy cánh tay Lục Ứng Khâm giống như chiếc que hàn nóng khiến eo cô bỏng rát.

Cô cũng không biết tại sao mình lại thỏa hiệp với anh ta. Không cô nghe thấy Lục Ứng Khâm nói: “Đoan Ngọ, đừng sợ anh! Từ hôm nay, trên thế giới này chỉ có gia đình ba người chúng ta mà thôi, được không?”, cô bỗng cảm thấy vô cùng khao khát.

Cả thế giới chỉ còn lại ba người họ, có thể như thế không? Cô thực sự có thể coi như mọi việc chưa từng xảy ra, quên đi tất cả, nghĩ rằng thế giới này chỉ có ba người họ thôi không? Trình Đoan Ngọ mở tròn mắt, không dám nhắm lại. Cô sợ khi tỉnh lại, tất cả sẽ trở về như lúc ban đầu.

Ông trời ơi, xin hãy tha thứ cho sự yếu hèn và lòng tham lam của cô. Cô thực sự đã sống quá khổ sở rồi, cô không muốn tiếp tục đấu tranh nữa, đợi Đông Thiên lớn rồi, nó không cần đến cô nữa, cô nhất định sẽ đền tội, cho dù có phải lấy đi mạng sống này. Còn lúc này, xin hãy tha thứ cho cô vì cô không có nguyên tắc trong thỏa hiệp, xin hãy tha thứ cho cô...

Thời gian chậm chạp trôi, sau ba,, bốn tiếng đồng hồ. Lục Ứng Khâm vẫn căng thẳng, hồi hộp lắng nghe tiếng thở đều đặn của Trình Đoan Ngọ và Đông Thiên. Cánh tay anh ta vẫn đặt nhẹ nhàng trên thắt lưng cô, không dám cử động, một nửa người tê dại.

Chưa bao giờ anh ta dè dặt và thận trọng như vậy.

Tư thế ngủ của Trình Đoan Ngọ và Đông Thiên giống hệt nhau, cứ cuộn tròn lại, bộ dáng run rẩy, đáng thương, Lục Ứng Khâm nhìn mà thấy đau đớn.

Anh ta không thể tưởng tượng được rốt cuộc mẹ con cô đã phải trải qua những gì mà biến thành như thế này dường như mỗi giây, mỗi phút đều cực tuyệt người khác theo bản năng, tự vệ theo bản năng, tự nhốt mình trong thế giới chỉ có hai người theo bản năng và dường như bất cứ ai cũng không thể vào được thế giới của họ.

Anh ta nhớ lại có lần đến trường đón Đông Thiên, cô giáo và mấy phụ huynh kể lại tỉ mỉ đầu đuôi câu chuyện cậu bé đánh nhau với mấy cậu bạn trong trường.

Trường của Đông Thiên là trường dành riêng cho con tầng lớp thượng lưu, bọn trẻ trong trường đều là con nhà giàu có, khá giả. Bữa trưa, những đứa trẻ kén ăn vứt thịt mỡ đầy ra bàn, Đông Thiên thấy lãng phí liền gấp ăn. Những đứa trẻ nhà giàu chưa bao giờ nhìn thấy cảnh đó, cảm thấy vô cùng lạ lẫm, chúng thi nhau chế giễu cậu, cuối cùng vì quá kích động nên Đông Thiên mới xông vào đánh chúng.

Lúc ấy, Lục Ứng Khâm không cảm nhận được hết những điều ấy, giờ nghĩ lại, rốt cuộc hai mẹ con cô đã sống như thế nào mà một cậu bé mới sáu tuổi lại trở nên như vậy? Sau đó, anh ta có sai Quan Nghĩa đi điều tra Trình Đoan Ngọ nên hiểu được phần nào cuộc sống mấy năm qua của cô, nhưng lúc đó anh ta đang tức giận với sự xuất hiện đột ngột của thằng bé. Anh ta nghĩ sao người phụ nữ này lại có thể như vậy chứ? Lén lút sinh đứa con với anh ta rồi lại muốn cưới người khác.

Giờ nghĩ lại, cô cũng là vì bị cuộc sống dồn đến bước đường cùng mà thôi. Anh ta lúc nào cũng hùng hổ hăm dọa cô, nếu làm phép so sánh, những điều anh ta làm với cô bây giờ cũng không quá sợ với những gì cô đã làm với anh ta trước kia.

Điều mình không thích thì đừng làm với người khác. Anh ta cũng bắt đầu suy ngẫm.

Nghĩ như vậy, anh ta ôm cô, chặt hơn. Trình Đoan Ngọ đã ngủ rất say nên anh ta mới dám ôm cô. Nghĩ thế, anh ta lại cười đau khổ.

Trình Đoan Ngọ rất gầy tay chân đều rất dài, dáng người cũng thuộc dạng khá đẹp, nếu béo lên chút nữa thì có lẽ sẽ đẹp hơn nhiều.

Những năm qua, anh ta đã gặp đủ loại phụ nữ nhưng vẫn cảm thấy chẳng ai có thể thay thế được vẻ đẹp của cô.

Lòng ngực anh ta cảm nhận được hơi ấm của Trình Đoan Ngọ, bỗng cảm thấy ấm áp lạ thường. Anh ta muốn qua nên Trình Đoan Ngọ thấy khó chịu, cô khẽ vùng tay anh ta ra. Lục Ứng Khâm tưởng là cô tỉnh giấc nên vội vã buông tay, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Trình Đoan Ngọ chỉ khẽ vùng ra rồi lại nằm im. Lục Ứng Khâm căng thẳng đến mức tim đập tình thịnh, một lúc sau mới dần bình tĩnh lại, đưa tay ra ôm cô. Lần này Trình Đoan Ngọ không vùng ra nữa.

Anh ta thờ dãi về mặt môi, “Em nói xem, rốt cuộc anh phải làm thế nào với em đây?”

...

Cả đêm ấy, Trình Đoan Ngọ không hề ngủ. Đến nửa đêm, Lục Ứng Khâm nghĩ cô đã ngủ say nên mới dám ôm cô, hơi thở của anh ta choán hết mọi giác quan của cô, cô thấy căng thẳng đến mức không dám động đây. Hơi thở ấm áp của anh ta cứ phảng phất bên tai càng lúc càng gần, cô bỗng cảm thấy không thoải mái, người nôi da gà, lúc anh ta áp sát người cô, cô đã giãy ra theo bản năng.

Rồi lúc Lục Ứng Khâm vội vã buông tay, cô bỗng thấy trống vắng, trong lòng cũng trống trải, không hiểu tại sao lại như vậy. Cô không động đây nữa, cũng không tỉnh dậy để vạch trần anh ta.

Một lúc sau, Lục Ứng Khâm lại áp sát.

Anh ta nói: “Em nói xem, rốt cuộc anh phải làm thế nào với em đây?”

Một câu than thở nhẹ nhàng nhưng thấm vào tận đáy lòng cô.

Trái tim mà cô luôn cho rằng cứng như sắt đã bỗng mềm đi, trong khoảnh khắc ấy, sự buồn bực, khó chịu bỗng dâng trào...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Tâm trạng phức tạp đó kéo dài rất lâu. Mỗi lần Lục Ứng Khâm thể hiện sự quan tâm và thỏa hiệp, Trình Đoan Ngo lại cảm thấy mình như được nâng lên tận chín tầng mây, cô rất sợ đột nhiên bị ngã xuống đến mức thịt nát xương tan.

Ngày sinh nhật hôm đó, Lục Ứng Khâm khiến cô ngạc nhiên, thật không giống anh ta chút nào.

Chiếc váy cưới được thiết kế cho mẹ cô, bà đã mặc trong ngày cưới, nó rất đẹp, đến mức cô không dám đến gần. Trong khoảnh khắc ấy, Trình Đoan Ngo có cảm giác như thời gian quay ngược trở lại, mọi thứ đều quay trở về thuở ban đầu, nhẹ nhàng và bình yên.

Dường như chỉ cần với tay là có thể chạm đến thiên đường, hạnh phúc bỗng trở nên dễ dàng như trở bàn tay khiến cô quên đi những đau khổ mà mình đã phải chịu đựng trước kia, chìm đắm trong đó, không thể thoát ra.

Tình yêu vốn là như vậy, càng trao đi nhiều thì điều nhận lại sẽ càng đau đớn. Chẳng ai có thể làm tổn thương đến ai, người bị tổn thương rốt cuộc cũng bởi vì họ quá dễ tâm, và cũng vì thế mà họ càng thấy đau đớn.

Lục Ứng Khâm là người như thế nào, khi yêu thương ai đó, anh ta sẽ đưa họ đến tận mây xanh, khiến người đó quên đi tất cả, đến khi anh ta không còn yêu thương nữa, anh ta sẽ mờ mắt, trừng trừng nhìn người đó từ trên trời rơi xuống đất.

Trình Đoan Ngo luôn biết anh ta người như vậy, nhưng cô không thể ngăn cản mình, cứ chìm đắm trong đó, không thoát ra được.

Rõ ràng cô không thể yêu người nào khác nhưng lại dễ dàng bị Lục Ứng Khâm gọi lại những tình cảm ấy mới vững chãi như vậy, nó cứ tiến triển như trong cõi mộng vậy, và đỉnh điểm là khi Lục Ứng Khâm thả một chiếc nhẫn kim cương vào trong cốc nước của cô. Cô cầm chiếc nhẫn kim cương cùng những giọt nước đó, đeo lên ngón tay áp út của mình, chấp nhận sự thỏa hiệp của anh ta,

Những giọt nước lạnh lẽo chảy trong lòng bàn tay khiến cô như bừng tỉnh khỏi giấc mộng đẹp. Cô chợt tỉnh táo trở lại.

Đúng là “Trăng tròn rồi lại khuyết.”, Đôi khi hạnh phúc quá cũng chưa hẳn đã tốt. Chẳng hạn như Trình Đoan Ngo lúc quá hạnh phúc, cô lại sợ có một ngày, tất cả sẽ trở về như trước kia.

Trước kia, bố cô cũng đã cho cô một cuộc sống hạnh phúc như vậy, cuối cùng thì sao?

Cô không muốn lại phải xuống địa ngục một lần nữa, cô không muốn lại phải đấu tranh, vật lộn với những nỗi thống khổ.

Nhưng tất cả sự bình yên ấy bị phá vỡ bởi một cuộc điện thoại.

Đó là một buổi sáng cuối tuần, Trình Đoan Ngo và Lục Ứng Khâm thức dậy như mọi ngày, còn Đông Thiên vẫn mơ màng ngủ, cô không nổi đánh thức cậu bé. Lục Ứng Khâm đang tắm thì chuông điện Thoại vang lên, Trình Đoan Ngo nhìn vào màn hình điện thoại, thấy một dãy số lạ. cô không nhắc máy, chỉ nói với Lục Ứng Khâm “Có điện thoại.”

Anh từ “Ừ” một tiếng. “Em nghe giúp anh, bảo lát nữa anh sẽ gọi lại.”

Trình Đoan Ngo cũng chẳng nghĩ ngợi gì liền bắt máy. Ở đầu dây bên kia là giọng nói của một người phụ nữ, vừa buồn bã lại vừa thất vọng: “Ứng Khâm là em.” Chỉ bốn từ thôi nhưng lại khiến Trình Đoan Ngo như rơi xuống hang đá lạnh lẽo.

Là Dư Giai Giai, cô không thể nghe lầm được.

Trình Đoan Ngo không nói câu gì nhưng Dư Giai Giai cũng cảm nhận được có điều gì đó bất thường. cô ta im lặng một lúc rồi hỏi thăm dò: “Đoan Ngo?...” Giọng nói nhẹ nhàng, không có chút oán hận, chỉ có sự xúc động. “Anh ấy lại để chị nghe điện thoại cơ à?”

“Ừ...” Trình Đoan Ngo mím môi, hít một hơi thật sâu. “Anh ấy đang tắm.”

Người đàn ông vốn thuộc về cô ta nhưng một người phụ nữ khác lại nói cho cô ta biết anh ta đang làm gì. “Anh ấy đang tắm.” Câu nói này sao mà thân

thiết và mờ ám đến vậy! Trình Đoan Ngọ nghĩ ngợi mà cảm thấy thật tội lỗi.

“...” Dư Giai Giai trầm mặc một hồi rất lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, vô cùng buồn bã nói: “Tôi sớm đã nghĩ đến điều này, chỉ không dám tin mà thôi.”

Trình Đoan Ngọ chẳng biết nên nói gì, hồi lâu sau mới cất tiếng: “Lát nữa tôi sẽ bảo anh ấy gọi lại cho cô.”

“không cần đâu. Anh ấy đã quyết định bỏ tôi ở đây sẽ không có ý định để tôi quay trở về, nhưng tôi sẽ không từ bỏ đâu.”

Trình Đoan Ngọ nắm chặt điện thoại của Lục Ứng Khâm, cuối cùng chỉ nói một câu: “Tôi sẽ bảo anh ấy, nếu không có việc gì nữa tôi tắt máy đây.” cô định tắt điện thoại thì Dư Giai Giai khẽ cười, nói: “Đoan Ngọ, tin tôi đi, chị sẽ không ở bên Lục Ứng Khâm được lâu đâu.” Giọng cô ta chân thành, sâu sắc như đang khuyên bảo một người bạn đã quen biết từ lâu.

“...”

Tắt điện thoại, trong lòng cô bỗng trào lên rất nhiều cảm xúc. cô không nghĩ mình lại nghe điện thoại của Dư Giai Giai, lại càng không ngờ mình có cảm thấy bất an thế này. cô sẽ không ở bên cạnh Lục Ứng Khâm được lâu, điều này không phải cô không biết, nhưng cô có thể làm như thế nào?

Trình Đoan Ngọ cứ thấy lo lắng không yên, lòng nặng trĩu như đeo đá, cô có cảm giác không thở nổi. cô không muốn hỏi Lục Ứng Khâm điều gì cả, không muốn biểu lộ rằng cô đang rất dễ tổn thương, nhưng cũng không có cách nào khiến mình không thể không dễ tổn thương.

Tắm xong, Lục Ứng Khâm vừa lau đầu vừa bước ra ngoài với vẻ rất thoải mái, dễ chịu, liếc mắt nhìn thẳng bé vẫn đang nằm trên giường. “Thằng bé lớn rồi, ngủ một mình được rồi.”

Trình Đoan Ngọ cũng không để ý câu nói của Lục Ứng Khâm cho lắm, trong đầu cứ vang lên giọng nói bình tĩnh mà tuyệt vọng của Dư Giai Giai. cô ta chỉ “ừ” một tiếng.

Đương nhiên Lục Ứng Khâm không biết cô đang nghĩ gì, thấy cô đồng ý để con ngủ riêng anh ta lập tức mỉm cười, nét mặt rõ hân hoan, phấn khởi.

“À, đúng rồi, vừa rồi ai gọi vậy?”

“Dư Giai Giai.” Giọng Trình Đoan Ngọ lạnh lùng, chẳng có chút cảm xúc. cô ngược mắt nhìn, Lục Ứng Khâm ngừng lại một chút, vì ngược sáng nên anh ta nheo nheo mắt, cô không nhìn rõ biểu cảm của anh ta lúc này. “cô ấy nói gì?”

Trình Đoan Ngọ không trả lời mà hỏi lại: “Anh đưa cô ấy đi đâu vậy?”

Lục Ứng Khâm nhàu mày, sốt ruột hỏi, giọng bỗng trở nên lạnh lùng: “cô ấy nói gì?”

Trình Đoan Ngọ cười mỉa mai rồi lên tiếng hộ người phụ nữ đáng thương đó: “cô ấy chẳng nói gì cả, còn anh thì sao? Lục Ứng Khâm anh đưa cô ấy đi đâu rồi? Số điện thoại dài thế, chắc là đến một nơi rất xa, phải không?”

“Việc không liên quan đến em thì em không cần quan tâm.” Lục Ứng Khâm nhắc nhở cô một cách rõ ràng, cô không nên vượt quá giới hạn đó.

“Vậy em có thể liên quan đến ai?”

“Quan tâm đến em, quan tâm đến Đông Thiên.”

“Vậy sao?” Trước kia, Trình Đoan Ngọ cứ nghĩ rằng, tình cảm lạnh lùng của Lục Ứng Khâm chỉ là đối với người ngoài, giờ nghĩ lại, cô nhận ra rằng tất cả những người phụ nữ làm anh ta mất hứng thì anh ta đều như vậy. cô cũng không phải là trường hợp ngoại lệ.

“Vậy em thì sao?” Trình Đoan Ngọ nhìn anh chằm chằm. “Người tiếp theo sẽ là em chứ, lúc anh đã chán em rồi, anh sẽ cho em đến nơi đâu?”

Lục Ứng Khâm nhàu mày, rất lâu rồi mới lại thấy vẻ mặt nghiêm túc đó của anh ta. Vẻ tức giận lộ rõ trên khuôn mặt anh ta, nhưng cô vẫn không thể kiềm chế mà hỏi câu đó. Nếu dựa vào tình cảm của anh ta để sống qua ngày thì đó là ván bạc quá mạo hiểm, sơ sẩy một chút thôi là sẽ tan xương nát thịt.

Lục Ứng Khâm kiềm chế cảm xúc, quay đi hướng khác không nhìn cô nữa, giọng nói cũng xa cách hơn rất nhiều: “Tại sao em cứ nhất định phải nghĩ theo hướng tiêu cực như vậy? Sao em biết là anh sẽ chán em?”

Trình Đoan Ngọ nhớ lại trước kia Lục Ứng Khâm cố gắng trốn thoát xiềng xích nhà họ Trình như thế nào lúc đêm khuya chạy trốn anh ta còn không quên kéo theo cả Dư Giai Giai cùng đi, cô lại nhớ khoảng thời gian bảy năm qua, Lục Ứng Khâm đã nâng niu Dư Giai Giai như thế nào, anh ta cho cô ta một danh phận và địa vị, một bờ vai để dựa dẫm, khiến cô ta trở thành một nhân vật thần thoại vô cùng.

Đang ngưỡng mộ trong mắt người khác, nhưng kết cục thì sao chứ? Đến cô ta cũng không thoát được số phận như vậy, huống chi là cô! Nếu chỉ dựa vào một chút hứng thú của Lục Ứng Khâm thì cô có thể kéo dài được đến lúc nào?

Cô bỗng cảm thấy sợ hãi, sống lưng lạnh toát. Cô chưa bao giờ cảm thấy ghét bản thân mình đến vậy, cũng chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi khi nghĩ về tương lai như lúc này.

“từ địa ngục trở về đây nên em không thể nào nghĩ theo hướng tốt được.”

Lục Ứng Khâm càng trở nên lạnh lùng và nghiêm nghị. “Vây em hãy làm cho thật tốt để anh sẽ không thấy chán em!”

“Em không làm được.” Anh ta độc ác như vậy, đối với ai cũng như thế, cô không thể toàn tâm toàn ý dựa dẫm vào anh ta. Rốt cuộc trên đời này anh ta để ý đến cái gì, e rằng ngay bản thân anh ta cũng không biết. Trình Đoan Ngọ cảm thấy bất lực, tình cảm của anh ta phức tạp đến mức chính cô cũng không thể hiểu nổi. Cô nắm chặt cánh tay mình, nặng nề nói: “Anh đi đi!”

Ba từ thôi, Lời nói xua đuổi đó đã phá đổ tất cả những gì mà Lục Ứng Khâm làm trong thời gian qua. Lại một lần nữa cô chọn cách tự khóa trái tim để bảo vệ chính mình.

“thật ngang ngạnh!” Lục Ứng Khâm vô cùng tức giận, anh ta buông câu đó rồi phúi tay rồi đi, bóng lưng kiên quyết.

Trình Đoan Ngọ đứng bên cửa sổ, nhìn chiếc xe của Lục Ứng Khâm từ từ rời khỏi khuôn viên rồi biến mất khỏi tầm mắt. cô thấy xót xa, lòng người dễ thay đổi, hổng chỉ là một tình yêu chẳng có chút chắc chắn nào. Lục Ứng Khâm có thể đối xử tốt với cô được bao lâu chứ, đến cuối cùng, liệu có thể chịu đựng được hậu quả của nó không? Nghĩ cho kỹ trước thì trước đây có lẽ Du Giai Giai cũng ở vị trí của cô bây giờ, ánh mắt cũng dõi theo anh ta rồi đi như thế này.

Nhưng cô ta thì thế nào chứ? Giờ cô ta đang ở đâu?

Anh ta vốn là người buồn vui thất thường. Trước kia anh ta lạnh lùng với cô như thế nào, cô đã quá hiểu rồi. Giờ đây, dù anh ta đối xử với cô vô cùng tốt hơn nhưng ai mà biết được sau vài năm nữa, tất cả sẽ thế nào? Trước kia, Du Giai Giai đã từng là một báu vật trong tay anh ta, còn bây giờ thì sao chứ? Trình Đoan Ngọ cũng đang ở vị trí trước kia từng thuộc về cô ta.

Ai đảm bảo rằng sẽ không có một Trình Đoan Ngọ tiếp theo, rồi cả một Trình Đoan Ngọ tiếp theo nữa xuất hiện chứ? Trái tim Lục Ứng Khâm vốn rất khó nắm bắt, nói gì đến chuyện khống chế trái tim ấy?

Lần đầu tiên Lục Ứng Khâm cảm thấy thật nan giải. Trình Đoan Ngọ đã thay đổi, cô không còn là cô gái trước kia, không khó để khiến cô rung động, nhưng khiến cô thực sự cảm động thì lại là việc không dễ. Trình Đoan Ngọ khó lấy lòng hơn những cô gái bình thường, cô không cần những bộ đồ đắt tiền, cũng chẳng cần đến ngọc ngà, châu báu, cái mà cô cần là lời hứa, là tình yêu và trái tim của Lục Ứng Khâm.

Nghĩ đến câu nói cuối cùng của cô trước lúc mình rời đi. Lục Ứng Khâm cảm thấy thật ngột ngạt. Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, những cảnh tượng bên ngoài cứ lùi dần về phía sau như những hình ảnh quay chậm trên màn hình ti vi khiến anh ta càng thêm phiền muộn. Anh ta lấy điện thoại ra, tìm số điện thoại vừa gọi đến, bấm nút gọi.

một lúc sau, đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói uể oải: “Hóa ra anh cũng chủ động gọi cho em à?” vẫn là giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc, rõ ràng có chút oán trách nhưng lại không khiến người ta chán ghét.

“Rốt cuộc buổi sáng em đã nói gì?” Lục Ứng Khâm hỏi thẳng.

Du Giai Giai “hừ” một tiếng giễu cợt, giọng nói lạnh lạnh của cô trở nên cay nghiệt: “Hóa ra là vì người phụ nữ khác, Lục Ứng Khâm, anh đối xử với em như vậy sao?”

Ánh mắt Lục Ứng Khâm dần trở nên trầm hơn, giọng nói cũng không thay đổi, vẫn lạnh lùng như vậy: “Trước đây rất lâu anh đã nói với em rồi, anh thích em vì em nghe lời, bây giờ em đã thay đổi, em không nghe lời anh, khiến anh chẳng còn chút kiên nhẫn.”

“Thích?” Du Giai Giai cười vẻ khinh thường. “Anh thích em? thật buồn cười! Em cũng chỉ là một con rối mà thôi. Lục Ứng Khâm anh cần một người bạn gái như vậy, vì sao chứ? Anh đã không thương tiếc. Lục Ứng Khâm, anh hành động quá tuyệt!” Giọng Du Giai Giai không bình tĩnh được nữa. không còn là vợ chưa cưới của Lục Ứng Khâm, cô chẳng còn gì. không phải cô muốn làm một đóa hoa cao ngạo. Nhưng nếu không là một đóa hoa cao ngạo thì cô sẽ chẳng là gì cả. Cái mà cô muốn không chỉ có điều đó, nhưng Lục Ứng Khâm không muốn cho cô nhiều hơn thế, cô cũng rõ hơn bất cứ ai rằng, ngoài điều đó ra thì chỉ còn lại tình cảm lạnh lùng của Lục Ứng Khâm mà thôi.

cô đang rất kích động, còn Lục Ứng Khâm, anh ta vẫn lắng nghe với sự lạnh lùng vốn có. Trước kia, Du Giai Giai cũng chỉ là một cô gái đơn thuần cả nhát gan, còn giờ đây, với bộ dáng kích động như thế này, thì không giống cô chút nào.

“Giai Giai, rốt cuộc em muốn gì?”

Du Giai Giai hét lên: “Em muốn gì, anh phải biết rõ chứ?”

Lục Ứng Khâm khẽ cười như đang châm chọc: “Vợ của Lục Ứng Khâm bây giờ là Trình Đoan Ngọ.”

“Vây thì chúng ta chẳng còn gì để nói nữa.” Giọng của Du Giai Giai rất cương quyết không hề có ý cứu vãn.

Sắc mặt Lục Ứng Khâm dần trầm xuống, anh ta không còn đủ kiên nhẫn để nói lòng vòng với cô: “Giai Giai, tất cả những việc em làm bây giờ, em có chắc chắn là mình có thể chấp nhận hậu quả hay không?”

Du Giai Giai cười lạnh lùng: “Em không thể, vậy Trình Đoan Ngọ thì sao? Chị ra có thể không?” cô cười lạnh lùng, rõ ràng đang uy hiếp Lục Ứng Khâm

nhưng nghĩ điều lại tự giễu đến đau xót.

“Anh cảnh cáo em. Đừng ép anh không nể tình cũ.”

“Tình cũ... Lục Ứng Khâm, tình của anh, với người này là đường mật, người kia chỉ là thạch tín mà thôi...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Sau mấy ngày liền Lục Ứng Khâm không trở về biệt thự, bà giúp việc chăm sóc hai mẹ con cô cũng bóng gió khuyên bảo: “Việc gì phải đẩy cậu chủ xa hơn như thế chứ?”

Trình Đoan Ngọ nghe xong chỉ cười xòa, cô cũng không biết phải giải thích như thế nào. Đôi với chuyện tình cảm, cô nhất định phải thận trọng dè dặt. cô không muốn lại một lần nữa đau đớn đến thịt nát xương tan.

Ban đầu, Lục Ứng Khâm đối xử với cô cũng có chút kiên nhẫn, anh ta là người đàn ông có nhiều hoài bão, bất cứ việc gì anh ta làm cũng đều có kế hoạch. Trình Đoan Ngọ cũng đâu phải ngoại lệ chứ? Anh ta kiên nhẫn với cô cũng là vì anh ta vẫn còn cảm thấy hứng thú với cô. Nếu sự hứng thú đó dần mất đi thì sao? Kết cục thế nào thì chẳng cần phải nói cũng đoán được.

Trình Đoan Ngọ bỗng cảm thấy chán. Thỏa hiệp? Thương lượng? Cô không muốn làm những việc khiến sự tự tôn của cô lại bị giày xéo. Giẫm đạp nữa.

Buổi sáng, Trình Đoan Ngọ đưa Đông Thiên đến trường. Vì trường học khá gần nhà nên cô không để bà giúp việc đưa đi. Đến khi cậu bé vào cửa lớp rồi cô mới đi.

Cô vừa quay người thì đã thấy Du Đông ở phía không xa mỉm cười chào cô “Hi!” Anh khoanh hai tay trước ngực, tư thế rất hững hờ. Ánh nắng ấm áp chiếu lên người anh.

...

Họ cùng đến một cửa hàng bánh ngọt gần trường học của Đông Thiên. Mùi thơm của bơ và những tia nắng ấm áp của buổi sáng sớm khiến tâm trạng phiền muộn mấy ngày qua của Trình Đoan Ngọ cũng với đi phần nào.

Du Đông gọi một cốc cà phê đen đắng và gọi cho cô một cốc sô cô la. Anh vẫn chăm sóc cô như một đứa trẻ vậy. Dường như anh đã quen với những hành động đó. Trình Đoan Ngọ cứ thấy lòng chua xót. Cô cúi xuống, không muốn nhìn anh, không muốn để lộ sự áy náy của mình. Cô cầm cốc sô cô la nóng hổi trên tay khẽ vuốt ve.

Ngón tay nhỏ nhắn, trắng muốt của cô vuốt trên chiếc cốc sứ bóng mịn, chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón tay áp út dưới ánh mặt trời phản chiếu lên đôi mắt của Du Đông. Anh lặng lẽ nhìn chiếc nhẫn đó rồi ngoảnh mặt đi.

Giọng anh khàn khàn, nụ cười cay đắng: “Anh ta có đối xử tốt với em không?” Mặc dù chẳng nói rõ tên nhưng hai người đều biết “Anh ta” ở đây là ai.

Trình Đoan Ngọ ngập ngừng một chút rồi trả lời “Rất tốt.”

Đôi mắt Du Đông ánh lên sự đau đớn, anh cố gắng kiềm chế sự xúc động muốn nắm lấy tay cô, trầm giọng nói: “Không cần phải nói dối anh. Ngay đến sự tự do, giờ em cũng không có nữa rồi. Lẽ nào em không tò mò tại sao hôm nay cả lái xe và bà giúp việc không đi cùng em?”

Ánh mắt cô trầm lắng, vẻ mặt phúc tạp, rồi như nhận ra điều gì đó, cô liếc nhìn Du Đông: “Là anh?”

“Đúng.” Du Đông nhấp một ngụm cà phê, rõ ràng rất đắng nhưng dường như anh đã mất hết vị giác. “Vì anh muốn gặp em.” Ánh mắt anh không hề có vẻ trốn tránh ngược lên nhìn Trình Đoan Ngọ rồi lại lướt qua chiếc nhẫn trên tay cô.

Trình Đoan Ngọ chú ý đến ánh mắt anh, nhận thấy anh đang nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, cô bỗng cảm thấy vô cùng áy náy, nét mặt trở nên không tự nhiên. Cô nhớ lúc Du Đông tặng cô nhẫn, rồi nhớ lại hôm cô và anh chia tay, lúc anh quay lưng rồi đi, cô kiên quyết nhét chiếc nhẫn mà anh đã tặng vào tay anh. Khi ấy, anh khựng lại một chút nhưng vẫn cầm lấy chiếc nhẫn rồi rời đi.

Anh không muốn mang lại bất cứ phiền phức nào cho cô bởi vì Lục Ứng Khâm đang ở bên trong xe chờ cô cách đó không xa.

Trình Đoan Ngọ thu tay lại, tay trái đặt lên tay phải để che chiếc nhẫn.

“Du Đông, đừng làm những việc nguy hiểm như thế này nữa.” Trình Đoan Ngọ uống hết cốc sô cô la rồi đặt chiếc cốc xuống bàn, chiếc cốc bằng sứ tiếp xúc với mặt bàn tạo nên âm thanh vang vọng, tựa như tiếng chuông nhắc nhở họ tất cả đã kết thúc rồi. “Nếu không có việc gì khác thì sau này đừng mạo hiểm gặp em nữa.” Cô không thể khiến Du Đông gặp nguy hiểm nữa, cho dù anh có tìm mọi cách để gặp cô thì cũng không thể chắc chắn Lục Ứng Khâm sẽ không phát hiện ra.

Cô đứng dậy định rời đi nhưng Du Đông kéo tay cô lại. Lực của anh không mạnh, bàn tay đặt trên cánh tay cô, cô khựng lại, không biết nên phản ứng như thế nào.

“Anh..” cô chưa kịp nói thì có cảm giác tay Du Đông lần xuống phía dưới, anh nhét một mảnh giấy nhỏ vào bàn tay cô rồi vừa nhẹ nhàng chậm rãi khép từng ngón tay cô lại để che đi mảnh giấy nhỏ đó.

“Anh không thể giúp gì cho em nhưng người này thì có thể. Nếu em thực sự muốn rời khỏi người đó, anh nghĩ người ấy có thể giúp em.”

Cô nắm chặt bàn tay, cảm nhận được sự đặc biệt của mảnh giấy đó, lòng bàn tay rịn mồ hôi. Rất lâu sau, cô mới quay người trở lại chỗ ngồi của mình. Cô mở mảnh giấy nhỏ, vừa nhìn trở lại chỗ ngồi của mình. Cô mở mảnh giấy nhỏ, nhìn lướt nhanh thông tin trên đó, sau khi đã nhìn thấy cái tên vừa lạ vừa quen, cô liền vò mảnh giấy lại. “Người ấy sẽ không giúp em đâu.” Giọng cô rất chắc chắn.

“Không thử thì làm sao biết được?” trong cửa hàng bánh ngọt lớn như vậy chỉ có nhân viên và hai người họ. Đôi mắt Du Đông đen láy, giọng nói trầm tĩnh vô cùng. “Giai Giai phải về nước rồi, chắc vài ngày nữa.” Anh dừng lại một chút cẩn thận nói tiếp: “Anh nghĩ, nếu như không có sự cho phép của Lục Ứng Khâm thì nó bị lưu đây ở nước ngoài lâu như vậy cũng không thể quay về được đúng không?”

Anh biết em gái là người như thế nào, cũng biết rõ Trình Đoan Ngọ không phải là đối thủ của cô. Giai Giai gọi cho anh để nói với anh về việc về nước nhưng chỉ là muốn thông qua anh để truyền đến Trình Đoan Ngọ, Lục Ứng Khâm đã “Bỏ lạnh cảm” với cô rồi. Cho dù Lục Ứng Khâm đối xử với Trình Đoan Ngọ như thế nào thì trong ba người bọn họ, cô sẽ là người chịu tổn thương. Anh không muốn Trình Đoan Ngọ phải lâm vào cảnh tù ngục.

Anh vừa nói dứt câu, dường như mọi vật trở nên tĩnh lặng, Trình Đoan Ngọ có cảm giác tai mình bỗng ù đi. Không biết tại sao, gờ cứ nghe đến hai cái tên “Du Giai Giai” và “Lục Ứng Khâm” là cô lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cô thở dài về mặt bất lực nhưng cũng không thể làm thình.

Cô nắm chặt mảnh giấy trong tay, cắn chặt môi, một lúc sau mới nói: “Em biết rồi, Du Đông cảm ơn anh”

“Đoan Ngọ!” Du Đông khẽ gọi tên cô, giống như ngày trước nhẹ nhàng, thân tình, ánh mắt sâu thẳm và dịu dàng. “Nếu có thể, hãy một lần sống vì chính mình.”

“...”

Trình Đoan Ngọ một mình lang thang ở ngoài rất lâu, cô ghi nhớ địa chỉ và số điện thoại trên mảnh giấy, sau đó xé vụn, vứt xuống hồ, nhìn chúng chìm hẳn rồi mới quay về.

Không ngờ cô vừa về đến nhà, Lục Ứng Khâm đã ngồi đợi trên ghế sofa, sắc mặt u ám.

Mấy ngày liền không gặp, hôm nay cô vừa gặp Du Đông thì anh ta lại xuất hiện thật đúng lúc, chẳng cần nghĩ cũng biết tại sao.

Trình Đoan Ngọ cười lạnh lùng, mi mắt rủ xuống, cô không muốn nhìn anh ta.

“Đi đâu vậy?” Lục Ứng Khâm chất vấn, giọng nói vô cùng lạnh lùng, diễn đàn là quý đôn

“Đưa Đông Thiên đi học.”

“Sau đó thì sao?”

“Đi dạo.”

“Ho!” Lục Ứng Khâm liếc mắt lạnh lùng. “Vậy không tình cờ gặp ai à?”

“Du Đông, cùng ngồi uống nước.” Trình Đoan Ngọ chẳng chút giấu giếm, anh ta đã ngồi đợi cũng có nghĩ Du Đông hoàn toàn không lương trước được tất cả mọi người, hoặc có thể ai đó đã đi theo Trình Đoan Ngọ mà cô không phát hiện ra.

“Thừa nhận rất nhanh.” Lục Ứng Khâm nhìn đồng hồ trên tay, lạnh lùng nói: “Uống một cốc nước mà cũng lâu quá nhỉ?”

Trình Đoan Ngọ định đáp lại những nghĩ, có nói nữa thì cũng có ý nghĩa gì chứ, anh ta cũng chỉ muốn không chế cô như không chế một con rối, sự nhẹ nhàng, thỏa hiệp của anh ta chẳng qua cũng chỉ muốn cô trở thành một con rối ngoan ngoãn nghe lời anh ta mà thôi! Cô ngập ngừng một lúc rồi nuốt xuống tất cả những lời định nói. diễn đàn là quý đôn

“Thăm tra xong chưa? Nếu thăm tra xong rồi thì tôi lên lầu đây.” Đối diện với Lục Ứng Khâm, cô luôn có rất nhiều thái độ, hầu như đều là thái độ xa cách ngàn dặm, nhưng Trình Đoan Ngọ rốt cuộc vẫn chỉ là Trình Đoan Ngọ, chẳng thể che giấu được sự mềm yếu của mình, vẫn dễ rung động trước anh ta, cũng chẳng thể làm ra vẻ lạnh lùng, hững hờ và tỏ ra không quan tâm. Vì vậy cô chỉ có thể chọn giải pháp tự vệ, đó là chôn chặt trái tim mình trong một

góc khuất thật xa Lục Ứng Khâm.

Thái độ lạnh nhạt, thờ ơ của cô rốt cuộc cũng chỉ chọc tức Lục Ứng Khâm mà thôi. Anh ta cứ trừng mắt nhìn cô, tóm chặt bàn tay cô. “Tôi đợi em lâu như vậy rồi, ngay đến một câu giải thích của em cũng không có sao?”

Lòng bàn tay cô đau nhói, lông mày nhíu lại, giọng nói cũng cao hơn: “Anh muốn nghe cái gì? Những gì tôi nói, anh có tin không?” Cô nhìn thẳng vào anh ta, không chút né tránh, khóe môi nhếch lên, giọng nói vừa lạnh lùng vừa mỉa mai: “Nếu anh đã quyết định rồi thì cũng đừng để tôi ở đây mà cảm thấy khó chịu nữa, Du Giai Giai trở về rồi thì anh sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn.”

Đôi mắt sâu thẳm của Lục Ứng Khâm bỗng trở nên u ám, ánh mắt kiểm chế và dứt khoát. “Là Du Đông nói cho em biết?! Hóa ra anh ta đến để nói điều đó với em. Tôi muốn có nhiều thế thiếp sao?” Anh ta cười lạnh lùng, “Trình Đoan Ngo, con mắt lựa chọn đàn ông của em cũng chỉ đến thế thôi sao? Nếu anh ta thực sự có bản lĩnh thì đưa em đi đâu rồi, việc gì em phải ở bên cạnh tôi mà vật lộn đấu tranh chứ?”

Trình Đoan Ngo thấy người lạnh toát, cổ siết chặt bàn tay: “Đừng, con mắt lựa chọn đàn ông của tôi chỉ tồi tệ thế thôi! Chính vì thế ngày xưa tôi mới lựa chọn anh. Nếu không thì làm gì đến mức như ngày hôm nay? Giờ đây tôi đang phải trải qua những ngày tháng sống không bằng chết, chẳng có chút tự do. Du Đông có gì sai chứ? Sai lầm lớn nhất của anh ấy là yêu tôi. Vậy mà tôi không có cách nào để đáp lại. Tất cả đều là do anh! Vì một con quỷ như anh!”

Lục Ứng Khâm cũng vô cùng kinh ngạc, trừng mắt nhìn Trình Đoan Ngo, không khí dường như càng lúc càng ngột ngạt khiến Trình Đoan Ngo sắp không thở nổi. anh ta lạnh lùng nhìn cô, nhắc lại lần nữa: “Sống không bằng chết? Hóa ra, ở bên cạnh tôi, em vẫn cảm thấy đau khổ như vậy à?”

“Đừng!” Trình Đoan Ngo nhìn anh ta chằm chằm. chính người đàn ông này đã khiến cô sống khổ sở như vậy chẳng có tự do, chẳng có sự lựa chọn, cũng chẳng có sự tôn nghiêm. Anh ta đưa Du Giai Giai đến một nơi khác rồi lấy cô, nhưng chỉ trong chớp mắt, anh ta lại có ý định đón Du Giai Giai về. Trong mắt anh ta, rốt cuộc phụ nữ là cái gì? Chỉ là một con rối để anh ta chơi đùa thôi sao?

“Mỗi phút, mỗi giây trôi qua đều là sự giày vò, giằng xé. Nếu như không có Đông thiên, tôi đã tự kết liễu đời mình lâu rồi!” Cô nói tiếp, nhanh gọn và quả quyết, không chút do dự. Chính câu trả lời không chút do dự đó của cô khiến con phần nộ của Lục Ứng Khâm lên đến đỉnh điểm.

“Giỏi lắm! Trình Đoan Ngo! Cô giỏi lắm!” Anh ta chỉ thẳng vào mặt cô, vẻ mặt lạnh băng, thậm chí Trình Đoan Ngo còn cảm thấy trong cơn thịnh nộ, không chừng anh ta còn cho cô một cái tát trời giáng. Cô cười tự giễu, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo. Cô còn sợ gì chứ? Cũng đã bị mắng chửi, đánh đập, giày vò rồi, có gì đáng sợ nữa chứ? Thủ đoạn của anh ta cũng chỉ có chừng ấy mà thôi.

Lục Ứng Khâm vô cùng phần nộ, vung mạnh bàn tay đang tóm chặt tay cô. Vì lực quá mạnh nên Trình Đoan Ngo lao đảo chực ngã, lưng đập mạnh vào bàn trà phía sau, chiếc bàn trà phát ra tiếng kêu “tít rít”, dịch chuyển theo hướng cô ngã. Cô đau đớn đến tê dại nhưng vẫn cắn chặt môi chịu đựng, tay phải chống lên trên bàn trà để không bị ngã. Trong lúc cô vẫn đang lao đảo, chưa kịp đứng vững thì Lục Ứng Khâm đã nhanh chóng rút điện thoại ra, bấm số.

Anh ta mở loa ngoài, một lúc sau thì đầu dây bên kia nhắc máy.

“A lô.” Giọng nói của Du Giai Giai ở đầu dây bên kia vừa xa lại vừa gần.

“Giai Giai, về nước! về nước, ngay ngày mai!” giọng Lục Ứng Khâm lạnh lùng như sắt đá, không thể thỏa hiệp thêm nữa. Chứ đợi Du Giai Giai trả lời, anh đã tắt điện thoại rồi xoay người lại, nhìn cô với ánh mắt đầy sự căm ghét, không còn chút kiên nhẫn. Giọng anh ta lạnh lùng, đáng sợ như quỷ dữ thời trung cổ hiện về: ‘Điều cô muốn, tôi sẽ cho cô toại nguyện! Tôi chính là quỷ dữ đấy! tôi sẽ ngồi tận hưởng có cả vợ lẫn thiếp. Nhưng tôi cũng cho cô biết, có hãy tranh thủ lúc này tôi chưa thấy chán cô mà hãy làm được gì thì làm đi! Đợi đến lúc tôi chán cô rồi ngay đến ma quỷ cũng chẳng muốn nhìn cô đâu!’

Từng câu, từng từ lên xuống trầm bổng, giống như những viên đá lạnh đập thẳng vào người Trình Đoan Ngo. Cô không còn cảm thấy đau đớn nữa, chỉ có điều, trái tim cô đang dần rơi xuống vực thẳm, từng chút, từng chút một rơi xuống tận đáy, cho đến khi không nhìn thấy nữa...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Sau khi Lục Ứng Khâm rời đi, Trình Đoan Ngo ngồi bệt xuống nền nhà. Vì Lục Ứng Khâm muốn nói chuyện với cô nên người giúp việc đều chủ động đi ra ngoài, trong nhà chẳng còn ai cả. Cũng chính vì thế mà giờ đây, căn phòng này chẳng khác nào chiếc lồng lạnh lẽo, chỉ có một mình Trình Đoan Ngo không thể thoát ra khỏi chiếc lồng ấy.

Cô cứ nghĩ mình đã quen với sự cô đơn đến thấu xương này rồi, nhưng trong khoảnh khắc mà tất cả sự yếu đuối bị phơi bày, cô mới phát hiện mình nhớ cha, nhớ anh đến phát điên, thậm chí nhớ cả Du Đông.

Những năm qua, cái mà cô gọi là sự kiên cường cũng chỉ là vì bên cô vẫn luôn có sự giúp đỡ và chăm sóc của họ, còn giờ đây, cô đã mất tất cả, vậy mà

cô vẫn cố gắng phải sống, bởi vì trên thế giới này, ngoài cô ra, chẳng ai có thể chăm sóc cho con trai cô nữa.

Đúng lúc cô gần như tuyệt vọng, trong đầu cô hiện lên hình ảnh một người.

Liệu người ấy có giúp cô?

Trình Đoan Ngo cũng không biết nữa. Thực tế, nếu không đến bước đường cùng, cô cũng không nghĩ đến những điều xấu nhất, nhưng suy cho cùng, đây cũng là sự lựa chọn cuối cùng...

Mấy ngày liền Lục Ứng Khâm không về nhà. Anh ta đã bình tĩnh trở lại. Một ngày qua, anh ta luôn suy nghĩ về mối quan hệ của hai người bọn họ. Anh ta cũng không hiểu tại sao đối với anh ta. Trình Đoan Ngo lại giống như một ngọn lửa, lần nào cũng khiến anh ta bùng cháy và cuối cùng khiến cả hai đều bị tổn thương.

Có những lúc Lục Ứng Khâm cũng buồn phiền nghĩ rằng, có lẽ nên buông tha cho cô, đó sẽ là sự cứu rỗi tốt nhất cho hai người họ, chứ cứ ép buộc cô như thế này, cô chỉ cảm thấy như trong lao tù, cũng chẳng ai vui vẻ. Rồi anh ta lại nghĩ, mình cũng không thể chịu được khi nhìn thấy cô kết hôn với người khác. Đối với Trình Đoan Ngo, anh ta luôn có những mâu thuẫn không thể lý giải.

Cô không dịu dàng, đối xử với anh ta chẳng khác nào kẻ thù, cô luôn khoan dung với người khác nhưng với anh ta thì không. Có những lúc mệt mỏi chán nản, anh ta cũng đã nghĩ cô có thể mang đến cho anh ta một chút an ủi, nhưng cái mà cô mang lại cho anh ta luôn là sự cự tuyệt và sự xa cách ngàn dặm. Cô luôn muốn chọc giận anh ta biết rõ hậu quả sẽ thế nào nhưng vẫn cứ làm như vậy. Giữa họ dường như lúc nào cũng căng thẳng, và chỉ có như vậy cô mới cảm thấy thoải mái.

Có yêu không? Đối với họ, chủ đề này thật buồn cười Lục Ứng Khâm cũng chẳng muốn nghĩ đến nữa.

Buổi tối, Du Giai Giai lại gọi điện, Lục Ứng Khâm vừa đi tiếp khách về, đầu óc mơ hồ nhưng vẫn cố tỉnh táo.

“Uống nhiều rượu quá à?” Giọng cô truyền tới từ đầu máy bên kia, chẳng biết tại sao Lục Ứng Khâm có chút ảm áp, có lẽ là bởi đã tức giận quá nhiều khi ở bên cạnh Trình Đoan Ngo. Du Giai Giai là người con gái thông minh, luôn biết phải cư xử trước Lục Ứng Khâm. Những năm qua, ở bên cạnh anh ta, cô làm tốt mọi việc, chẳng phải trước kia anh ta đã từng thích một người phụ nữ thông minh như cô ta sao? Tại sao bây giờ anh ta lại thấy chán ghét chứ?

Anh ta chưa tìm ra câu trả lời thì Du Giai Giai đã chuyển chủ đề khác, giọng cô lại trở nên xa cách, lạnh lùng: “Thôi, chuyện của anh giờ cũng chẳng liên quan đến em, nữa em chỉ muốn nói với anh rằng, khi em về nước, anh hãy đến sân bay đón em.” Giọng điệu như ra lệnh của cô ta khiến Lục Ứng Khâm chau mày, cảm giác hối hận và có lỗi vừa nhen nhóm trong lòng anh ta lập tức biến mất.

“Dựa vào cái gì mà phải đi đón chứ?” Đầu óc anh ta hơi nặng nề nhưng vẫn không thể không buông tiếng cười giễu cợt,

“Ở sân bay có phóng viên, em cần một chút tin tức của Giới truyền thông nên muốn anh xuất hiện trước ống kính một chút.”

Lục Ứng Khâm cười lạnh lùng. “Giai Giai, em nên biết anh ghét nhất là những người phụ nữ tự cho là thông minh.”

Du Giai Giai như đã phòng bị từ trước, chẳng chút lúng túng trả lời rất rành mạch: “Rồi bỏ anh, em cũng cần phải sống. Em đã ký hợp đồng với một công ty trong nước, công ty đó đã đồng ý sẽ nâng đỡ em, em cũng cần anh giúp em một tay.” Vì nói chuyện qua điện thoại nên Lục Ứng Khâm không thể nhìn thấy nét mặt Du Giai Giai, chỉ thấy cô ta im lặng một lúc rồi lạnh lùng, quyết đoán nói: “Lục Ứng Khâm lần này anh nợ em...”

“...”

Hai ngày sau, Du Giai Giai về nước, Lục Ứng Khâm đến sân bay đón cô rất đúng giờ. Du Giai Giai thay đổi rất nhiều, cô mặc bộ quần áo giản dị, mái tóc dài để xõa, chiếc kính đen che gần hết khuôn mặt. rõ ràng đã đeo kính nhưng cô vẫn trang điểm rất kỹ càng, ngay đến khóa môi cũng lấp lánh.

Những phóng viên đứng chờ ở sân bay đã nhanh chóng tác nghiệp, nhưng cô vẫn coi như không biết nữa như cố ý nửa như không để họ chụp tư thế đẹp nhất của mình.

Du Giai Giai không đứng quá gần Lục Ứng Khâm, cũng không ôm ấp anh ta, chỉ thỉnh thoảng mới nói với anh ta vài câu, nở nụ cười tự nhiên và xinh đẹp. Biểu lộ quá giả tạo khiến Lục Ứng Khâm cảm thấy khó hiểu, người phụ nữ đã từng dựa dẫm vào anh ta để tồn tại bây giờ lại có bộ dáng như vậy sao?

Sau khi lên xe, đóng cửa xe lại, Du Giai Giai mới thu lại nụ cười đó, nét mặt trở nên lạnh lùng.

Cả đoạn đường cô không nói thêm câu gì, lúc gần đến điểm dừng, cô bỗng đặt tay lên tay Lục Ứng Khâm, bàn tay trắng trẻo và mềm mại, móng tay được gọt giữa gọn gàng. Quét một lớp son lấp lánh, màu đỏ càng làm nổi bật những ngón tay nhỏ nhắn, trắng ngần của cô.

cô nở nụ cười rất thân mật: “Lục Ứng Khâm, cảm ơn anh đã phối hợp cùng em.”

Lục Ứng Khâm cũng chẳng có biểu hiện gì, chỉ lặng lẽ rút tay lại: “Nhớ đấy, không có lần sau đâu.”

Du Giai Giai vẫn mỉm cười, giọng điệu thể hiện rõ sự trách móc: “thật độc ác.” Nhưng cũng chỉ là trách móc vậy thôi chứ cô không hề oán giận.

Lục Ứng Khâm im lặng nhìn cô, mong sẽ nhìn thấy gì đó trên khuôn mặt và nụ cười của cô, nhưng anh ta chẳng nhìn thấy sự khác biệt: “Du Giai Giai, rốt

cuộc em muốn gì?”

Du Giai Giai khẽ mỉm cười, trả lời: “Anh đoán xem.”

“...”

Sau khi Du Giai Giai xuống xe, Lục Ứng Khâm rời đi ngay đó. cô cứ đứng đó, lặng lẽ nhìn theo bóng xe của anh ta rời đi.

Anh ta hỏi: “Du Giai Giai, rốt cuộc em muốn gì?”

Du Giai Giai cười lạnh lùng, trước kia cô muốn có trái tim của anh ta, còn bây giờ cô chỉ muốn anh ta phải đau khổ.

Anh ta luôn nói ghét những người phụ nữ thông minh, tiếc là cô lại không thể ngu ngốc được. Địa chỉ và số điện thoại của người ấy cô đã mượn tay Du Đồng để đưa cho Trình Đoan Ngọ rồi, bây giờ cô chẳng cần phải làm gì nữa, chỉ lặng lẽ ngồi chờ xem bọn họ tự mình hủy diệt lẫn nhau mà thôi.

Du Giai Giai đón những cơn gió thổi vào mặt mình, mắt ngấn nước, cổ nuốt sự chua xót xuống cổ họng, lòng trống rỗng. Lục Ứng Khâm, nếu trái tim của người đàn ông này có chút tình cảm thì Du Giai Giai cô cũng không phải đến mức như thế này.

yêu bao nhiêu thì sẽ hận bấy nhiêu.

Sức mạnh của truyền thông vô cùng lớn. Chỉ sau hơn mười tiếng đồng hồ, trên các mặt báo, trang tin đã đăng đầy ắp những thông tin liên quan. Những bức ảnh chụp Lục Ứng Khâm và Du Giai Giai thân mật đi bên nhau có mặt trên khắp các mặt báo. Mặc dù khuôn mặt anh ta đã bị che đi nhưng Trình Đoan Ngọ chỉ nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra. trên những tờ báo tài chính thì đều đề cập chuyện một đại gia giàu có giấu mặt, nhưng vì có một người phụ nữ xuất hiện cùng anh ta nên được đăng trên mục giải trí. Điều này không hợp chút nào với tính cách của Lục Ứng Khâm.

Nhiều năm qua, anh ta luôn rất thận trọng, chưa bao giờ dính đến scandal kiểu minh tinh và đại gia khiến mọi người phải bàn tán. Nếu không phải vì người anh ta yêu thật lòng thì sao phải hy sinh danh tiếng của mình để có trái tim cô ấy?

một việc làm rất thành công khiến Du Giai Giai bỗng chốc trở thành nhân vật tiêu điểm của công chúng, chỉ một vài bức ảnh chụp thôi mà cô ta đã trở nên nổi tiếng. Bối cảnh khiến người ta phải tò mò, ngoại hình kiểu diễn viên “Kỹ năng diễn xuất” không thể bình thường. Trình Đoan Ngọ cười lạnh lùng nhìn tờ báo, có thể dự đoán được rằng, cô ta đang là một ngôi sao mới nổi. Còn cô giống như một thiên thạch từ trên trời rơi xuống, tạo nên những cái hố lồi lõm trên mặt đất, có lấp thế nào cũng chẳng thể bằng phẳng được.

Khi đọc tin đó, Lục Ứng Khâm vẫn tỏ ra rất bình tĩnh. Chỉ có Quan Nghĩa là cảm thấy có chút lo lắng. Lục Ứng Khâm trước giờ vốn rất cẩn thận, lần này bị ống kính truyền thông nhắm đến, đối với họ thì chỉ có hại mà thôi. Nhưng Lục Ứng Khâm hình như lại chẳng cảm thấy như vậy, chỉ hỏi: “Báo đã đến tay Trình Đoan Ngọ chưa?”

Quan Nghĩa ngập ngừng một chút: “Đến rồi.”

“Cô ấy phản ứng ra sao?”

“Rất bình tĩnh, xem xong liền đặt xuống bàn.”

“Ừ” Lục Ứng Khâm cũng chẳng có biểu hiện gì. “Cậu đi ra ngoài đi.”

“...”

Buổi tối hôm đó, Lục Ứng Khâm bảo lái xe đưa anh ta về ngôi biệt thự. Trình Đoan Ngọ như đã đợi anh ta từ lâu, cô thư thái ngồi trên sofa xem ti vi, ánh mắt trong veo của cô làm anh ta nhớ đến hình ảnh của cô bảy năm về trước cao ngạo, chẳng có gì đáng để mắt.

“Về rồi à?” Nét mặt Trình Đoan Ngọ rất thoải mái, cô không nhìn anh ta nhưng chủ động nói trước, vẻ bình tĩnh của cô khiến sắc mặt Lục Ứng Khâm có chút u ám.

“Sao vẫn còn ngồi đây?”

“Đợi anh.” Trình Đoan Ngọ mỉm cười, tắt ti vi, đặt chiếc điều khiển xuống rồi bước từng bước đến chỗ Lục Ứng Khâm, trông cô giống như con thiên nga cao quý ngẩng cao đầu với chiếc cổ dài thon thả.

Cô đưa tay với tờ báo đặt trên chiếc bàn bên cạnh đó, lật giờ từng trang, cuối cùng đi đến bên chỗ Lục Ứng Khâm. “Người phóng viên này chụp ảnh rất được, đúng là Kim Đồng – Ngọc Nữ.” Cô cười lạnh lùng. “Lục Ứng Khâm, xin hỏi, anh làm thế này thì rốt cuộc định đặt tôi ở chỗ nào vậy?”

“Đó chỉ là một cái tin bình thường thôi.” Lục Ứng Khâm nhú chặt mày, không nhìn cô

Trình Đoan Ngọ hỏi lại: “Cái này mà gọi là một tin bình thường sao? Lục Ứng Khâm, tại sao những việc nghiêm trọng mà qua miệng anh lại nhẹ như lông hồng thế?”

Ánh mắt giễu cợt của cô như cây kim đâm thuốc độc Lục Ứng Khâm cảm thấy vừa đau vừa buốt, sắc mặt lạnh băng. “Cô có tư cách gì mà hỏi tôi, hả?”

“Đúng.” Trình Đoan Ngo đã hoàn toàn thất vọng người đàn ông trước mặt. Chút tình cảm cuối cùng đối với anh ta cũng tan biến thành tro tàn. “Tôi chính là món hàng mà anh đã bỏ tiền ra mua.” Cô lạnh lùng “hừ” một tiếng như tự cười mình, đó cũng là một lời chế giễu.

Lục Ứng Khâm cảm thấy biểu hiện của cô có vẻ không ổn, rõ ràng cô đang cười nhưng đằng sau nụ cười ấy lại toát lên sự hận thù đến tột độ, không chút tức giận nhưng lại toát lên sự thất vọng. Anh ta cũng không biết tại sao mình lại phiền muộn và cáu kỉnh, giật lại tờ báo trong tay Trình Đoan Ngo, xé “roẹt...roẹt”, tiếng rách của tờ báo giống như con rắn độc đang lè lưỡi trước Trình Đoan Ngo, cô cảm thấy cảnh tượng đó vừa thảm thương vừa buồn cười.

“Trình Đoan Ngo! Tôi nói cho cô biết, bất kể cô nghĩ thế nào thì cũng phải trung thực với tôi một chút, có những việc không đến lượt cô chất vấn tôi! Đây là việc của tôi và cô ấy!” Lục Ứng Khâm chẳng biết nên phản ứng thế nào. Cô chất vấn anh ta cũng có nghĩa không phải cô không có cảm giác gì với anh ta, nhưng Lục Ứng Khâm lại cảm thấy rất bất an.

Đã lâu lắm rồi, đây là lần đầu tiên anh ta có cảm giác đó. Anh ta có cảm giác như sắp mất cô rồi...

Nụ cười của cô vô cùng kỳ lạ, ánh mắt ấy như bị tổn thương, tối sầm, giọng cô lạnh lùng như sắt đá: “Đúng, đây là việc giữa anh và cô ấy, vậy thì không nên kéo tôi vào rồi. Lục Ứng Khâm, anh hãy để cho tôi đi!”

Lục Ứng Khâm trả lời theo bản năng: “Cô nằm mơ à?”

“Bốp!”

Một cái tát mạnh khiến con tức giận của Lục Ứng Khâm lên đến đỉnh điểm. Anh ta nhìn Trình Đoan Ngo vẻ khó tin nét mặt cô không có chút biểu cảm, vẫn bình tĩnh như thế, vậy mà người cô vừa cho anh ta một cái trời giáng.

Lục Ứng Khâm vô cùng tức giận, kéo mạnh tay Trình Đoan Ngo. “Cô bị say thuốc à? Động tí là ra tay. Ai cho cô to gan như vậy?! Cô điên rồi phải không, Trình Đoan Ngo?”

“Đúng!” Nét mặt cô vô cùng đau khổ, nụ cười như mê mụ. “Tôi đang bị say thuốc đấy! Tôi bị anh giày vò đến mức phát điên. Mẹ kiếp, tôi bị điên rồi!”

“Được lắm!” Lục Ứng Khâm tức giận đến bật cười, gật gật đầu. “Được lắm! Trình Đoan Ngo! Cô điên rồi phải không? Vậy thì tôi sẽ để cô điên đến cùng!” Anh ta đẩy mạnh khiến cô không đứng vững. Khi thấy cô lao đảo chuẩn bị ngã xuống sàn nhà, anh ta liền ôm ngang eo cô rồi kéo tay cô ra phía sau lưng.

Tất cả diễn ra nhanh như chớp, Trình Đoan Ngo chưa kịp phản ứng thì đã bị Lục Ứng Khâm ném xuống chiếc giường to.

Anh ta chẳng thèm đóng cửa, đè lên người cô như một con quỷ hung dữ. Trình Đoan Ngo hiểu rõ anh ta định làm gì. Cô phản kháng kịch liệt, hét lên: “Lục Ứng Khâm! Anh rút đi cho tôi! Rút! Đừng động vào người tôi!”

Lúc ấy, toàn bộ lý trí của Lục Ứng Khâm đều bị con tức giận điều khiển. Anh ta cười lạnh lùng, “cô gọi đi! cô gọi mọi người đến đi! Đến mà nhìn bộ dạng điên điên khùng khùng của cô!”

Trình Đoan Ngo tức giận đến mức trong mắt nổi rõ những tia máu, nhưng lại không có sức phản kháng. Cửa ngoài vẫn chưa đóng, cô sợ đánh thức Đông Thiên dậy, cô không muốn cậu bé nhìn thấy mình trong bộ dạng như thế này.

cô lặng lẽ giãy giụa, dùng hết sức mình đâm vào lưng Lục Ứng Khâm, còn anh ta chẳng thèm để ý, cắn mạnh lên xương quai xanh của cô, đến nỗi rớm máu. Trình Đoan Ngo ra sức phản kháng chẳng có tác dụng, cô không địch nổi sức mạnh của anh ta, anh ta đè lên người cô, cô không thể cử động được.

Anh ta kéo mạnh váy cô lên, tiến vào cơ thể cô.

Trình Đoan Ngo đau đớn gần như phát ngất, cô cắn chặt môi, nhìn Lục Ứng Khâm, ánh mắt đầy thù hận. Vừa rồi cô còn ra sức la hét, nhưng khi anh ta và cô như hòa thành một thì cô không la hét nữa. cô không muốn tiếng kêu của mình khiến anh ta đạt khoái cảm.

“Ghe tởm!” Trình Đoan Ngo lạnh lùng nhìn Lục Ứng Khâm, nói câu cuối cùng rồi quay đi chỗ khác, không nhìn thẳng vào mắt anh ta nữa.

cô không hề phát ra tiếng động, lông mày nhíu chặt. Lục Ứng Khâm biết cô rất đau, thực ra, anh ta cũng rất đau, nhưng sự đau đớn dường như lại khiến người ta mê mụ. Lục Ứng Khâm cảm thấy mình sắp mất hết kiểm soát rồi. Trong cảm xúc mãnh liệt ấy, anh ta chợt nhớ lại ánh mắt Trình Đoan Ngo của tuổi mười bảy, khi ấy, cô cũng cắn chặt môi như thế này, không phát ra âm thanh nào.

Về nhãn nhin đó của cô khiến cảm xúc của anh ta dâng trào, khoái cảm này khiến anh ta không thể từ bỏ. Anh ta biết rằng, cô rất hận anh, nhưng dù có như vậy thì anh ta vẫn muốn níu giữ cô.

đã thăm dò, giày vò cô lâu như vậy, anh ta mới nhận ra sự thật rằng, cho dù là vì bất cứ lý do gì thì anh ta cũng không thể mất cô được...

Lúc Trình Đoan Ngo tỉnh lại thì cuộc giãy vò như dưới địa ngục đó đã dừng lại. Toàn thân rã rời, cô gần như không còn chút sức lực. Những sợi tóc dính vào mặt, người vô cùng khó chịu.

không biết Lục Ứng Khâm đã rời đi từ lúc nào, nhưng trong căn phòng vẫn lưu lại mùi của anh rất nồng đậm, đến mức cô không thể không chú ý. cô

nhìn lên trần nhà, ánh mắt trống rỗng, từng giọt nước mắt thi nhau chảy xuống, thấm đẫm gối tựa như những cánh hoa tan nát.

cô vẫn không động đậy, giữ nguyên tư thế áp bức và lẳng nhục vừa rồi, cuộn tròn trong chăn. Phần dưới cơ thể cô như tê dại. Từ nhỏ đến lớn, Lục Ứng Khâm luôn tìm cách làm nhục cô, đến mức cô chẳng còn chút tôn nghiêm. Còn cô, ngoài việc rơi nước mắt thì chẳng thể làm gì.

Chỉ có điều, lần này sẽ là lần cuối cùng cô trải qua kiếp nạn này, đôi mắt trống rỗng cứ mở trừng trừng cả đêm, cuối cùng cô cũng đưa ra quyết định...

Ngày hôm sau, mọi thứ lại trở lại guồng quay như thường ngày. Trình Đoan Ngo cố chịu đựng nỗi đau thể xác, bế Đông Thiên đi ra ngoài. Người lái xe có khuôn mặt rất lạ, không phải là người lái xe như mọi ngày, nhưng Trình Đoan Ngo cũng chẳng cảm thấy lạ lẫm.

“Du Giai Giai muốn anh đến à?”

Lái xe không nói gì, như ngầm thừa nhận.

Hôm trước, khi tin tức đó xuất hiện, không biết Du Giai Giai lấy số điện thoại của cô ở đâu mà gọi tới. Trong điện thoại, cô ta nói thẳng: “Chỉ có tôi mới giúp được chị.”

“Giúp tôi.” Hai từ đó cho cô ta biết quyết định của cô.

Lái xe đưa cô đến địa chỉ đó. một khu vực được bảo vệ nghiêm mật với cánh cổng rất cao. Trước khi Trình Đoan Ngo đi vào, cô ôm Đông Thiên vẫn đang mơ màng, thân mật áp má mình lên má mềm mại của con, cựa bẻ lại cao hơn rồi, nhưng vẫn ngây thơ dụi dụi mắt nhìn mẹ, tò mò hỏi: “Mẹ, đây là đâu? Hôm nay không đi học à?”

Trình Đoan Ngo cố kìm nén nước mắt, cố nén tất cả đau đớn, khẽ hôn lên má cậu bé. “Đông Thiên, nghe này, bây giờ mẹ sẽ đưa con đến gặp cụ ngoại. Sau này, bất kể có chuyện gì xảy ra thì con nhất định phải nghe lời cụ nhé!”

Đông Thiên vẫn lơ mơ không hiểu. “Con có cụ ngoại sao? Tại sao trước kia chưa từng gặp nhỉ?”

“Ngoan nào, bây giờ con không phải hỏi gì cả, chỉ cần hứa với mẹ là sau này bất kể có chuyện gì xảy ra thì con nhất định phải nghe lời cụ!” Trình Đoan Ngo nói đến gần cuối câu thì giọng cũng nấc nghẹn.

Đông Thiên thấy lo lắng, vội vã cầm tay Trình Đoan Ngo. “Mẹ đừng khóc, con hứa với mẹ mà!”

Trình Đoan Ngo hít một hơi thật sâu, nhìn khuôn mặt ngây thơ của Đông Thiên, ánh mắt vô cùng quyến luyến nói như sắp phải xa cách: “Con ngoan, con phải nhớ nhé, nếu có một ngày mẹ rời xa con thì không có nghĩa là mẹ không yêu con nữa mà là vì mẹ đã quá mệt rồi...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Từ khi sinh ra cho đến nay, Trình Đoan Ngo chưa từng liên lạc với Âu Hán Văn. Trước kia, mẹ cô-Âu Liễm Nguyệt vì yêu Trình Thiên Đạt mà bị bạn bè xa lánh, người thân ghét bỏ. Âu Hán Văn đã tuyên bố cắt đứt quan hệ với mẹ cô. Từ đó trở đi, mối quan hệ huyết thống giữa ông và mẹ cô bị cắt đứt hoàn toàn.

Âu Liễm Nguyệt vừa buông thả lại vừa ương ngạnh. Bà bất chấp tương lai xán lạn mà người thân đã vẽ ra để đi theo tiếng gọi của tình yêu, đi theo Trình Thiên Đạt. Âu Liễm Nguyệt là con gái duy nhất của Âu Hán Văn, mãi đến lúc ba mươi tuổi ông mới có mẹ cô. Ông cũng không ngờ rằng trong gần ba mươi năm làm trong giới cảnh sát, đứa con gái duy nhất mà ông nuôi dưỡng lại từ bỏ tất cả đi theo một trùm xã hội đen. Có lẽ trên thế giới này, trắng và đen chẳng bao giờ có giới hạn tuyệt đối, nhưng cũng không có nghĩa, một lãnh đạo trong giới cảnh sát như Âu Hán Văn lại để cho con gái mình lấy tên trùm xã hội đen.

Âu Liễm Nguyệt không chịu thỏa hiệp, Âu Hán Văn cũng tuyệt đối không chịu nhượng bộ. Cuối cùng hai cha con cắt đứt liên hệ từ đó không liên lạc với nhau nữa.

Lúc Trình Đoan Ngo và Trình Lạc Minh khó khăn nhất cũng không tìm đến Âu Hán Văn nhờ giúp đỡ. Khi ấy, hai người họ là những kẻ ở dưới cùng đáy của xã hội, đôi khi nhìn thấy Âu Hán Văn trên ti vi nhưng cũng xem như 1 người xa lạ mà thôi. Cô còn nhớ như in lúc sắp ra đời, mẹ cô chớp chớp đôi mắt vô định, có chút tiếc nuối nói: “Kiếp này mẹ không có gì phải hối tiếc, nhưng buồn một chút, cũng chẳng biết tại sao. Kiếp sau mẹ vẫn muốn làm con gái của ông ấy...”

Âu Liễm Nguyệt cả đời sống tự do hơn những người bình thường, lúc còn bé thì được Âu Hán Văn cưng chiều hết mực, đến khi lấy Trịnh Thiên Đạt cũng được bố cô vô cùng cưng chiều, nhưng dù may mắn như vậy thì cũng không thoát khỏi sự đau xót và giày vò của bệnh tật. Mẹ cô chết vì bệnh bạch cầu.

Trình Đoan Ngo đã nghĩ đến rất nhiều khả năng và khả xấu nhất là Âu Hán Văn sẽ không muốn nhận cô là cháu gái, nhưng cô không còn cách nào khác cũng không còn ai để giúp cô.

Âu Hán Văn đã ở tuổi thất thập nhưng trông ông không già chút nào, có thể là vì nhiều năm làm trong ngành, luyện tập nhiều nên ông vẫn rất khỏe và dẻo dai. Ông không quá ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Trình Đoan Ngo. Ngồi đối diện cô ông vẫn thản nhiên và thoải mái pha trà.

Còn Trình Đoan Ngo, một tay nắm chặt vạt váy, còn một tay nắm chặt tay Đông Thiên. Cậu bé ngây thơ ngập ngừng nhìn Trình Đoan Ngo rồi lại nhìn Âu Hán Văn nhưng không dám nói gì chỉ ngoan ngoãn ngồi im.

Trình Đoan Ngo hít một hơi thật sâu rồi nói : “Đông Thiên, con chào cụ ngoại đi!”

Đông Thiên ngẩng, đầu rụt rè nói : “Cụ ngoại...”

Âu Hán Văn ngược nhìn cậu bé, ánh mắt trù mến rồi mỉm cười. Ông chẳng đáp lại, cũng chẳng phủ nhận, cầm chiếc ấm Tử Sa được chạm khắc tinh xảo, rót nước đầu tiên lên những chiếc chén nhỏ đặt trên bàn, động tác rất thành thục.

Trình Đoan Ngo không biết rốt cuộc mình nên đối diện với Âu Hán Văn với danh phận gì, cô cứ cắn chặt môi, đợi phản ứng của ông. Khi ấm nước thứ hai của ấm trà còn chưa kịp sôi, Âu Hán Văn đã gọi và giúp việc dẫn Đông Thiên đi. Vì vẫn còn lạ lẫm nên cậu bé rất căng thẳng, cứ bám chặt lấy tay của Trình Đoan Ngo, cô phải động viên một lúc, cậu bé mới buông tay mẹ.

Âu Hán Văn hỏi thẳng vào vấn đề, “không biết cô Trình tìm lão già tôi có việc gì vậy?” Ông gọi cô là “cô Trình”, nghe thật xa lạ. Ôn vẫn cố chấp không quên chuyện trước kia.

Trình Đoan Ngo cắn môi, khẽ nói: “Mẹ cháu... đã qua đời lâu rồi...”

“Hơ” Âu Hán Văn cười. “Vậy sao?” Ông chẳng tỏ ra ngạc nhiên. “Tính ra thì cũng gần hai mươi năm rồi. Con bé nhẩn tâm, lời nguyện của nó thật linh nghiệm, đến cuối đời tôi vẫn không có con gái.” Ông nheo nheo mắt trên khuôn mặt hiện rõ những nếp nhăn của tuổi già nhưng biểu cảm vẫn thản nhiên và cứng cỏi. Âu Liễm Nguyệt rất giống ông ở điểm này, dù tính bà phóng túng đến mức đáng sợ.

Âu Hán Văn rót trà vào chiếc chén trước mặt Trình Đoan Ngo, cất giọng ôn hòa: “Cậu bé đó, mấy tuổi rồi?”

Âu Hán Văn nhướn mày, chỉ tay về phía Đông Thiên.

Trình Đoan Ngo lễ phép trả lời: “Sáu tuổi ạ!”

Âu Hán Văn thờ dãi, xúc động nói: “Già rồi, quả nhiên đã già rồi.” nói rồi ông khẽ mỉm cười. “nói đi, tại sao lại tìm đến tôi?”

Trình Đoan Ngo ngập ngừng một chút rồi quả quyết nói: “Cháu biết yêu cầu của cháu có phần quá đáng, nhưng giờ đây ngoài ông ra chẳng ai có thể giúp cháu được nữa. Đông Thiên... cháu hi vọng có thể gửi gắm nó cho ông... Xin ông chăm sóc nó giúp cháu, đưa nó rời khỏi nơi đây, càng xa càng tốt...”

“...”

Âu Hán Văn không hỏi cô lý do tại sao. Ông cũng biết khá nhiều chuyện về cô, mặc dù ông chấp nhận không thừa nhận cô nhưng vẫn âm thầm quan tâm đến cô. Biết được điều ấy, với cô là quá đủ rồi.

Sau này, khi Trình Đoan Ngo xuống dưới đó, tìm thấy Âu Liễm Nguyệt cô có thể nói cho bà ấy rằng: “Ông đã tha thứ cho mẹ rồi...”

Trong đời người, rất nhiều chuyện không thể đoán được. Ví dụ như sự đau đớn, Nhưng ta chẳng thể tránh được nó.

Trình Đoan Ngo không phải là một người mẹ tốt. Cả đời này, cô thấy có lỗi nhất là lấy mạng mình để đổi lấy một đứa trẻ, vì hồ đồ mà cô đem đứa bé đến với thế giới này, để nó phải chịu khổ cực, rồi lại không giữ lời hứa đi cùng nó đến tận giờ phút cuối cùng.

Giờ phút cuối cùng đó, cô đã từng nghĩ sẽ vứt bỏ tất cả thù hận mà cao chạy xa bay, nhưng khi nắm tay Đông Thiên, cô không thể không nghĩ đến những tổn thương mà Lục Ứng Khâm mang đến cho mình. sự phẫn nộ và thù hận khiến cô không thể chịu đựng và quên đi được.

Đôi khi, hận thù... cũng phải có sự thay đổi về lượng thì mới có thể thay đổi về chất được.

Lúc cô chào tạm biệt Âu Hán Văn thì Đông Thiên đã ngủ say. đi với cô từ lúc sáng sớm, cậu bé cũng đã quá mệt rồi, trong trận chiến của người lớn này, cậu bé ngây thơ, vô tội đã phải chịu đựng quá đủ rồi. Cũng may là...sau này sẽ không có cô nữa, cuộc sống của cậu bé sẽ yên bình, thuận buồm xuôi gió...Chỉ có điều, sẽ chẳng còn cô nữa...Có lẽ như vậy sẽ là tốt nhất cho nó chăng?

Trước lúc rời đi, Trình Đoan Ngo lặng lẽ hôn lên má Đông Thiên. Sáu năm qua mỗi lần hôn lên má con, cô lại cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Nhưng lần này cô đã có một quyết định hoàn toàn khác.

cô tự lái xe trên con đường cao tốc hướng về thành phố. đã bảy năm rồi, không lái xe cô cũng cảm thấy hơi cứng tay nhưng cô nhanh chóng tìm lại cảm giác quen thuộc ngày xưa, chỉ có điều người dạy cô lái xe giờ đây không còn nữa.

Tiếng cười khúc khích của Trình Thiên Đạt dường như vẫn vang vọng bên tai cô: “Đoan Ngo...đạp côn đi...”

Giọng nói vừa sốt ruột vừa nghiêm túc của Trình Lạc Minh cũng vang vọng: “Đoan Ngo, anh dạy em bao nhiêu lần rồi, sao em lại quên? Chúng ta có đúng là anh em ruột không vậy? Sao chỉ có IQ lại khác nhau thế...”

“...”

Tất cả như mới ngày hôm qua, nhưng thực ra điều ấy chỉ còn là hoài niệm.

Sáng sớm hôm nay, Trình Đoan Ngo tỉnh dậy sau một trận giã vò và lãng nhục, cô nghe thấy những người giúp việc trong nhà xôn xao bàn tán về nhau: “Cậu chủ muốn đưa thiếu gia ra nước ngoài thật à? Cậu bé vẫn còn nhỏ như vậy, cô chủ lại không đi cùng thì sao mà được chứ?”

“Ai biết được! Nghe anh Lưu nói hôm qua hai người lại cãi nhau, thật là oan gia...”

“Thực ra cô chủ cũng rất khổ...Hôm trước báo chí cũng có đăng tin, cô Giai Giai về nước rồi, cô chủ sợ phải nhường lại ngôi vị, chả trách mà cậu chủ muốn đưa thằng bé đi, không muốn lưu lại hậu quả...”

“...”

Đầu óc cô bỗng bị ù các loại âm thanh chiếm chỗ, các dây thần kinh đều căng ra, dường như chỉ cần chạm nhẹ là sẽ đứt. Cô yêu Lục Ứng Khâm nhưng cũng hận anh ta. Bao nhiêu năm qua, chưa lúc nào cô thấy hận a ta như lúc này, đến lúc muốn xé nát anh ta ra, ăn tươi nuốt sống. Anh ta có thể làm nhục cô, không yêu cô, có thể vứt bỏ cô nhưng tuyệt đối không được phép hành hạ con trai cô.

Cho dù đứa trẻ này là do cô làm trái ý anh ta mà sinh ra, anh ta cũng không nên...không nên trút giận lên đầu nó...

Cô đau đớn đến mức gần như không thể khống chế được nữa. Cô nhắm mắt, hít thở thật sâu, cố gắng không nghĩ đến nữa, rồi khi mở ra cô cũng lấy lại chút bình tĩnh.

Cô lái xe đến eo biển gần ngoại ô. Từ trên cao nhìn xuống là cả một bờ biển rộng lớn tuyệt đẹp. Mặt biển như một dải lụa sẫm màu lẫn lẫn tăn gọn song. Cô dừng xe cách đài quan sát vài trăm mét, xe cô ẩn khuất sau một hàng xe cạnh đó, xung quanh không một bóng người, có lẽ những chiếc xe ấy là những du khách đến đây ngắm biển.

Bầu trời u ám, những hạt mưa bụi lất phất bay, trên đường vắng lặng, chẳng có bóng người, thỉnh thoảng vài chiếc xe lướt qua rất nhanh.

Trình Đoan Ngo nhìn cảnh tượng vừa xa lạ vừa thân quen ấy mà trong lòng bỗng trào dâng nỗi buồn man mác. Lúc lâu sau, cô bấm điện thoại gọi Lục Ứng Khâm. Anh ta nghe máy rất nhanh, giọng nói vô cùng giận dữ, nhưng Trình Đoan Ngo vẫn chẳng tỏ ra hoảng loạn, cô nói cho anh ta biết chỗ của mình một cách rõ ràng.

Lục Ứng Khâm sẽ đến, Thậm chí anh ta còn chẳng hỏi xem rốt cuộc cô muốn làm gì. Chỉ hỏi đi hỏi lại: “Cô đang ở đâu?”

Lần này cô không suy nghĩ gì nữa, cũng không muốn cho mình một con đường để rút lui. Lúc đưa chìa khóa cho cô, Âu Hán Văn có hỏi cô: “việc gì phải đi tìm anh ta chứ?”

Cô không phản bác, chỉ kiên định trả lời: “Cháu có bị tổn thương ngàn lần thì cũng phải khiến anh ta bị tổn thương như vậy”

Ngoài việc cùng anh ta đi đến chỗ chết, cô không nghĩ được khả năng nào khác với Lục Ứng Khâm. Chính anh ta đã dẫn cô đến bước đường cùng.

Chưa đầy nửa tiếng, xe của Lục Ứng Khâm đã xuất hiện trong tầm mắt của cô. Trình Đoan Ngo nhìn chiếc xe không chớp mắt. Chiếc xe ấy điên cuồng lao về phía cô, anh ta cầm vô lăng, mắt không ngừng tìm kiếm xung quanh.

Anh ta chỉ đến một mình, Trình Đoan Ngo nghĩ, như vậy cũng tốt, đây sẽ là kết cục tốt nhất.

Chuông điện thoại reo, Trình Đoan Ngo vẫn đứng nhìn người về phía người đàn ông đang sốt ruột cầm điện thoại ấy, ngập ngừng một chút rồi nghe máy.

“Cô đang ở đâu?” Giọng Lục Ứng Khâm vừa lạnh lùng vừa phẫn nộ.

“Tôi đang lái xe.” Cô trả lời.

“Lái xe?! Trình Đoan Ngo! Cô làm gì có bằng lái?”

“Tôi biết.” Trình Đoan Ngo bình tĩnh trả lời.

Còn Lục Ứng Khâm thì vô cùng ngạc nhiên. “Cô muốn chết à?!” Anh ta gầm lên. Mặc dù ngồi trong xe nhưng Trình Đoan Ngo nghe rất rõ giọng nói như cuồng loạn của anh ta.

Trình Đoan Ngọ không trả lời anh ta, giọng vẫn rất bình tĩnh: “Lục Ứng Khâm, tôi muốn hỏi anh một vài câu.”

“Cô hãy dừng xe lại, nói cho tôi biết cô đang ở đâu, tôi đến đón cô, muốn hỏi gì thì gặp mặt rồi hỏi trực tiếp.”

“Tôi hỏi xong rồi thì sẽ dừng xe lại.”

“Được. Cô hỏi đi!”

Trình Đoan Ngọ lau chiếc kính chắn, rõ ràng chẳng có chút bụi bẩn nhưng cô vẫn muốn lau cho nó sạch hơn, để nhìn rõ hơn. Bóng dáng đang sốt ruột đi đi lại lại của Lục Ứng Khâm ở phía không xa trông thật quen thuộc.

“Câu hỏi đầu tiên, Lục Ứng Khâm, bảy năm trước, lúc chú tôi báo cáo việc của bố tôi, anh cũng đã biết trước rồi đúng không?”

Lục Ứng Khâm bỗng khựng lại. “Đúng! Nhưng sự việc không đúng như cô nghĩ đâu. Tôi....”

“Đủ rồi.” Trình Đoan Ngọ bình tĩnh ngắt lời anh ta. “Tôi chỉ muốn biết có biết trước việc đó không, còn những việc khác tôi không muốn biết.” Cô nắm chặt điện thoại, giọng không cao không thấp: “Câu hỏi thứ hai, có phải anh muốn đưa Đông Thiên ra nước ngoài không?”

“Đúng.” Lục Ứng Khâm trả lời rất nhanh gọn, cũng chẳng giải thích gì thêm, giống như mũi giao nhon đâm vào trái tim Trình Đoan Ngọ, cô cảm thấy lòng đau đớn nhưng vẫn cười, một nụ cười tuyệt vọng và bi thương.

“Câu hỏi cuối cùng.” Trình Đoan Ngọ nắm chặt chiếc điện thoại đang nóng dần lên, hít thở thật sâu. “Lúc tôi đến câu lạc bộ đêm làm, anh đã cố ý bảo người khác nói cho anh tôi biết, anh muốn dẫn tôi đến bước đường cùng để tôi phải đến cầu xin anh, đúng không?”

Lục Ứng Khâm đang vô cùng tức giận bỗng bình tĩnh một cách lạ thường. Anh ta đang đứng quay lưng về phía Trình Đoan Ngọ nên cô không nhìn thấy biểu cảm của anh ta lúc này chỉ thấy tiếng thở dồn dập vì tức giận của anh ta bỗng nhiên biến mất. Rất lâu sau, anh ta mới khẽ cười, tự giễu: “Trình Đoan Ngọ, hóa ra cô nghĩ như vậy à? Rõ ràng cô đã biết câu trả lời, tại sao vẫn còn phải hỏi tôi?”

“Tôi chỉ muốn anh trả lời đúng hay không đúng thôi.”

Lục Ứng Khâm cười lạnh lùng: “Đúng.”

“Được rồi. Thế là đủ rồi.” Trình Đoan Ngọ cười về một mối.

“Rầm.” Trình Đoan Ngọ đột nhiên vặn chìa khóa xe. Tiếng khởi động chiếc xe khiến Lục Ứng Khâm chú ý.

Anh ta cảnh giác hỏi cô: “Rốt cuộc cô đang ở đâu?”

Trình Đoan Ngọ không trả lời, chỉ lạnh lùng quay vô lăng, nói câu cuối cùng, rất rõ ràng: “Lục Ứng Khâm, sau ngày hôm nay chúng ta không ai nợ ai nữa.”

Nói rồi, cô giảm chân ga, chiếc xe rú lên, tất cả mọi vật lùi lại phía sau trong chớp mắt. Giống như những cảnh quay nhanh trong phim vậy, mọi cảnh vật, màu sắc đều trở thành một luồng sáng vụt qua trong nháy mắt.

Cửa sổ xe đang mở, gió lạnh từ ngoài tấp lên mặt nhưng Trình Đoan Ngọ không có cảm giác gì. Có lẽ toàn thân cô cũng giống như trái tim cô, lạnh băng, tê dại, không còn chút cảm giác.

Chiếc điện thoại cô vút ra khỏi cửa sổ xe. Xe chạy nhanh đến nỗi cô thậm chí không còn nghe tiếng chiếc điện thoại đáng thương ấy vỡ vụn thành từng mảnh.

Lúc ấy, ánh mắt cô chỉ tập trung vào một điểm duy nhất, dường như chẳng còn nhìn thấy bất cứ thứ gì khác ngoài bóng đen cách cô chỉ vài trăm mét phía trước mặt.

Cả hai... sẽ cùng chết.

Chân phải cô... đạp mạnh hết cỡ, chiếc xe lao nhanh về phía chiếc ô tô trên đài quan sát. Đúng lúc đó Lục Ứng Khâm đứng bên cạnh chiếc xe con, khó khăn lắm mới quay người lại được, chẳng kịp phản ứng.....

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Đêm không trăng, ánh đèn đường lung linh chiếu vào căn phòng. Cửa sổ mở to, gió đêm làm lay động tấm rèm cửa khiến những ánh đèn đêm lung linh ấy lúc ẩn lúc hiện, lúc tỏ lúc mờ. Trình Đoàn Ngo đứng bên cửa sổ, khoanh tay trước ngực, lặng lẽ ngắm nhìn thành phố ngập tràn ánh đèn. Thành phố vốn náo nhiệt này dường như càng náo nhiệt hơn vào buổi đêm, nó tràn đầy sức sống chứ không yên ắng, tĩnh mịch như ở phương Đông. Rõ ràng cô đang sống trong bầu không khí náo nhiệt ấy nhưng sao cô lại cảm thấy trống vắng lạ thường.

Cô đến thành phố xa lạ này cũng gần một năm rồi nhưng mọi chuyện dường như chỉ mới xảy ra đêm qua. Những cơn ác mộng đêm nào cũng đến với cô, cứ giày vò, hành hạ tâm can cô.

Những thông tin về vụ đâm xe kinh hoàng gây chấn động cả thành phố ấy chỉ sau một ngày đã bị chặn đứng hoàn toàn, thỉnh thoảng có vài người nhắc đến nhưng cũng chỉ khẽ thờ dài.

Trình Đoàn Ngo chỉ quyết tâm trong giây phút đó mà thôi. Cô và Lục Ứng Khâm chỉ còn lại kết cục thảm khốc đó mà thôi. Cô cũng chẳng suy nghĩ gì về lựa chọn đó. Cả người và xe sẽ cùng anh ta lao xuống biển, từ từ chìm xuống, nước biển sẽ dần chìm vào trong xe, người cô sẽ chìm trong nước, trôi nổi trong xe. Trong khoảnh khắc ấy Trình Đoàn Ngo cảm thấy mỗi tế bào trên cơ thể mình được thả lỏng, cái chết sẽ mang đến cho cô một kết thúc tốt đẹp. Khi con người ta sống quá khổ sở và mệt mỏi thì cái chết cũng có sức hút lạ thường. Khi nước biển bao trùm đến mức nghẹt thở, cô cảm thấy bình yên vô cùng, dường như cô thực sự được giải thoát.

Nước biển lạnh lẽo lan tràn khắp cơ thể rồi lên đến đỉnh đầu, Trình Đoàn Ngo không thể thở được nữa, nhưng cô lại cảm thấy toàn thân thật nhẹ nhành và tất cả như trở về với cát bụi.

Cô và Lục Ứng Khâm rốt cuộc chẳng ai nợ ai nữa.

Trong khoảnh khắc linh hồn cô đang rời khỏi thân xác, trong khoảnh khắc cô từ từ nhắm mắt thì bỗng cảm thấy ai đó đang cố gắng đập vỡ cửa xe đã bị khóa chặt. Trong tình cảnh hỗn độn ấy, cô cũng không nhìn rõ được người đó là ai, chỉ cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng như không trọng lượng, ai đó tóm chặt nách cô rồi kéo cô ra từ trong khoang xe đầy nước. Nước biển mênh mông khiến mắt cô mờ đi, ý thức cũng không còn rõ ràng nữa, không khí trong lồng ngực cũng dần cạn kiệt, trở nên đau nhói.

Cô cảm thấy buồn ngủ, sức lực dần mất đi, trong khoảnh khắc cô chuẩn bị buông tay, nhắm mắt, cô bỗng cảm nhận được sự tiếp xúc vừa mềm mại, vừa lạnh lẽo trên môi, từng chút, từng chút đi vào lồng ngực, cơn buồn ngủ tốt cùng dần thuyên giảm.

Cô cố mở mắt, nước biển mặn chát đọng trong mắt nhưng cô vẫn nhìn rõ người đã cố truyền oxy cho cô - Lục Ứng Khâm.

Có lẽ giây phút ấy là giây phút bình yên nhất của Trình Đoàn Ngo và Lục Ứng Khâm suốt những năm qua. Chẳng có thù hận, chẳng có tranh cãi, cũng chẳng có những giày vò vốn chưa bao giờ chấm dứt. Lục Ứng Khâm cố gắng cứu cô, anh ta không muốn cô chết.

Trong khoảnh khắc ấy, đôi mắt vốn đã khô cạn từ lâu của Trình Đoàn Ngo bỗng ướt.

Như vậy là đủ rồi. Cô đã từng yêu anh ta say đắm. Ít nhất trong lúc này anh ta cũng không trốn chạy khỏi cô, dù biết rằng cô muốn anh ta chết nhưng anh ta vẫn cứu cô. Với cô, như vậy là đủ rồi.

Nếu có kiếp sau, hy vọng họ có thể trở thành người bình thường, trong thế giới bộn bề tấp nập, trong dòng người hối hả, họ chỉ tình cờ lướt qua nhau mà thôi. Cho dù là yêu hay không yêu thì cô cũng không muốn liên quan gì đến Lục Ứng Khâm nữa.

Lúc Trình Đoàn Ngo đâm xe thẳng về hướng Lục Ứng Khâm, cô không hề nghĩ đến việc mình có thể sống sót. Nhưng số phận trêu thay, khi một lần nữa mở mắt ra trước mặt cô là một đứa trẻ, hai mắt đỏ hoe và một ông già đã ở tuổi thất thập.

Nhìn thấy Trình Đoàn Ngo từ từ mở mắt, cậu bé đang vô cùng sợ hãi và đau khổ bỗng òa khóc, khóc đến khản giọng, nấc nghẹn. Trái tim tê dại của Trình Đoàn Ngo bắt đầu hồi phục từng chút một, sự áy náy và day dứt khiến cô cũng khóc theo. Cô không còn chút sức lực nhưng vẫn cố gắng ôm cậu bé vào lòng.

Đã lâu rồi cô không nói giờ mở miệng thấy thật khó khăn. “Con ngoan, đừng khóc, đừng khóc ....” Cô nói nước mắt cứ lăn dài.

“Mẹ...mẹ...mẹ...” Cậu bé dường như chẳng biết nói gì, cứ khóc thút thít, không ngừng gọi Trình Đoàn Ngo, từng câu như chạm đến ruột gan cô, khiến cô đau đớn. Cậu bé là đứa thông minh, lớn trước tuổi so với những đứa trẻ cùng trang lứa, cậu luôn tỏ ra kiên cường, điều ấy khiến Trình Đoàn Ngo càng đau lòng. Mấy năm qua, cô chưa bao giờ thực sự nhấn tâm rồi bỏ cậu bé. Giờ nghĩ lại hành động điên cuồng của mình, cô thấy vô cùng hối hận, đến mức máu trong người cũng muốn sôi lên.(ĐD Lê quý don)

“Mẹ....Tại sao lại rời bỏ Đông Thiên...” Đông Thiên mở to đôi mắt ngây thơ, giọng nói thể hiện sự tủi thân nhưng lại không hề có ý trách móc, chỉ có cảm giác buồn không muốn cách xa.

“Mẹ xin lỗi...” Nước mắt mặn đắng lăn xuống khóe miệng, khiến vết thương trên môi đau nhói, nhưng cô chẳng cảm thấy đau đớn, dường như mọi đau đớn chẳng thể so được với nước mắt của cậu bé.

Sao cô lại có thể điên rồ như vậy? Sao cô lại vô trách nhiệm như vậy? Cậu bé đâu có tội tình gì. Cô đã cố tình đưa nó đến thế giới này, vậy mà lại nhấn tâm bỏ lại nó một mình?

“Mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi...” Cô siết chặt bàn tay, nước mắt nhạt nhòa, liên tục nói xin lỗi, nhưng có nói bao nhiêu lần cũng chẳng thể đủ.

Cô cũng không biết rõ đã bao lâu trôi qua, cậu bé cứ khóc như vậy cho đến lúc ngủ thiếp đi, Trình Đoan Ngo đau đón ôm cậu bé vào lòng, chẳng cho bất kì ai đến gần.

Ông cô vẫn đứng bên cạnh nhưng không hề nói câu nào. Ông chấp tay sau lưng, ưu tư xoay người lại, giọng nói có chút trách móc: “Giờ mới thấy không nỡ bỏ thằng bé à? Lúc trước thì làm gì chứ?” Ông lạnh lùng “hừm” một tiếng. “Giống hệt con bé đó, ích kỷ, chỉ nghĩ cho mình, không bao giờ nghĩ đến người khác.”

Trình Đoan Ngo biết “con bé đó” mà ông nói đến chính là mẹ cô- Âu Liễm Nguyệt. Cô liền phản bác theo bản năng: “Cháu không phải...” Nhưng nói đến đó cô liền dừng lại, không nói tiếp nữa. Cô nên phản biện như thế nào đây? Tội lỗi mà một người mẹ như cô gây ra, có chết cũng đáng.

Âu Hán Văn lạnh lùng liếc nhìn cô. “Nếu không phải ta cảm thấy bất an mà phải người lạ lẽ đi theo thì giờ này cháu đã chết lâu rồi. Sao cháu lại đại dốt thế chứ? Cho dù muốn báo thù thì cũng giết người đàn ông đó thôi, sao lại tự tìm đến cái chết như vậy?!”

Trình Đoan Ngo cúi đầu, ánh mắt u ám. “Nếu cháu vẫn sống, nếu cháu vẫn mang theo Đông Thiên thì cũng sẽ có ngày anh ta tìm đến cháu, con trai cháu, khi ấy mục tiêu sẽ là cả hai người chứ không phải một người nữa. Cháu không muốn, không muốn con mình lại sống trong sự giam cầm của anh ta!”

Âu Hán Văn chau mày, lạnh lùng nhìn Trình Đoan Ngo, ánh mắt sắc nhọn, dường như khiến tất cả những ý nghĩ u tối trong đầu cô bị phơi bày. “Hà tất phải viện cớ như thế? Sự thù hận đã khiến cháu trở nên ngu ngốc. Cháu muốn đẩy trách nhiệm cho ai? Ngay cả bản thân mình thì cháu cũng không cần thì ai sẽ giúp cháu chăm sóc con trai cháu chứ? Trả thù? Rốt cuộc cháu muốn trả thù hay muốn tự giải thoát? Ta nghĩ bản thân cháu là người rõ nhất.”

“Cháu...” Trình Đoan Ngo lúng túng nhìn Âu Hán Văn, cô chẳng thể phản bác được câu gì.

“Không cần giải thích với ta, ta không muốn nghe.” Âu Hán Văn tiến lại gần, nhìn xuống Trình Đoan Ngo. “Dù sao thì cháu vẫn may mắn, vết thương không nặng lắm nên tỉnh lại sớm. Đợi sức khỏe của cháu tốt hơn, ta sẽ đưa cháu ra nước ngoài, sẽ có người bảo vệ cháu chu toàn hơn.”

“Ông ngoại...” Trình Đoan Ngo không biết nên nói gì, tâm trạng vô cùng phức tạp.

“Ngay cả con gái, ta cũng không có thì lấy đâu ra cháu ngoại chứ?”

“Vậy thì... ông Âu, cảm ơn ông....”

“Không cần cảm ơn ta, nếu muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn ông trời đã tha mạng cho cháu, để cháu thoát được cửa ải này, tranh thủ lúc người đàn ông đó vẫn đang bị thương nặng, vẫn chưa tỉnh lại, cháu hãy mau rời khỏi đây đi.”

Trình Đoan Ngo gạt nước mắt và nói với vẻ mặt không an tâm: “Cháu đi rồi, ông sẽ làm thế nào? Nhất định anh ta sẽ không bỏ qua cho ông đâu....”

Âu Hán Văn cười lạnh lùng. “Cậu ta dựa vào cái gì chứ?” Giọng điệu rất chắc chắn. “Ta có thể để cháu đi rồi thì đương nhiên sẽ phải có trách nhiệm với những vấn đề liên quan. Cháu chỉ cần lo cho mình là được.”

“....”

Tai nạn điên khùng đó cũng đã qua hơn một năm rồi nhưng nó vẫn để lại nỗi ám ảnh cho tất cả mọi người. Ví dụ như Đông Thiên, nửa năm trời cậu không rời Trình Đoan Ngo nửa bước, kể cả ban đêm, cậu bé cố thức vì sợ mẹ sẽ biến mất một lần nữa.

Cách mà cậu làm chẳng chút giấu giếm, vòng vo, tất cả đều là phản ứng tự nhiên, điều ấy khiến Trình Đoan Ngo thấy xót xa vô cùng.

Trình Đoan Ngo chỉ học hết cấp ba rồi không động gì đến sách vở nữa. Giờ mình cô đưa cậu bé đến một đất nước xa lạ ở nơi đất khách quê người để sinh sống. Nửa năm đầu tiên, hai mẹ con luôn sống trong lạc lõng vì ngoại ngữ không biết, mọi thứ đều lạ lẫm. Hai người chỉ biết nương tựa vào nhau. Nhất là qua tai nạn, đó cậu bé vô cùng nể cảm, chỉ một chút biến đổi thôi cũng khiến nó trở nên yếu đuối.

Sau nửa năm sống một cuộc sống bình lặng. Trình Đoan Ngo đã có thể nói những câu tiếng Anh đơn giản để giao tiếp với hàng xóm, cũng dần hòa nhập với cuộc sống nơi đây.

Trước kia tầm mắt cô thật hạn hẹp. Cả thế giới sáu tỷ người, chỉ cần muốn ăn nấu thì cho dù Lục Ứng Khâm có bản lĩnh thông thiên thế nào thì cũng không thể ngày một, ngày hai mà tìm ra được. Nếu cô biết trước điều này thì có lẽ tất cả sẽ không như thế này chăng?

Đêm Khuya, bình tĩnh sau cơn ác mộng, Trình Đoan Ngo ngồi dậy, đi về phía cửa sổ, hít thở không khí để những mệt nhọc và nặng nề trong đầu mình được vơi bớt.

Cả bầu trời đêm được ánh đèn lung linh trong thành phố chiếu sáng, cho dù là không có sao thì nó vẫn sáng như ban ngày.

Những điều trong giấc mơ ấy dường như mới xảy ra đêm qua thôi, nhưng rõ ràng nó đã ở một nơi rất xa rồi. Trình Đoan Ngo biết rõ những điều ấy nhưng vẫn bị kí ức giày vò. Cô khẽ thở dài, chăm chăm nhìn những ngôi nhà sáng đèn phía dưới. Cô thổn thức nghĩ: Đã không thể quay lại, hà có gì không quên đi thôi. Đã không có duyên thì cũng chẳng thể thế duyên. Giờ đây chẳng còn gì nữa, đã thành những kẻ xa lạ rồi.

Hãy quên đi, tất cả đã lắng xuống rồi...(^D D L Q D*)

Tai nạn gần như cướp đi sinh mạng của Lục Ứng Khâm cũng đã qua hơn một năm trời rồi. Cả Lục Ứng Khâm và những người bên cạnh anh ta đều mặc

định rằng không bao giờ được nhắc đến chuyện đó nữa.

Lục Ứng Khâm phải nghỉ ngơi đúng nửa năm trời thì sức khỏe mới hồi phục, bàn tay trái vốn đã bị mất một ngón giờ trở nên tàn phế, gần như không thể cử động bình thường.

Anh ta vẫn nhớ như in từng giây, từng phút sự cố ngày hôm đó. Giống như trong một bộ phim, chi tiết tỉ mỉ đến từng động tác trong từng cảnh một.

Tiếng động cơ chuyển động với tốc độ cao như xé màng nhĩ, anh ta hỏi Trình Đoan Ngọ : “Rốt cuộc đang làm gì vậy? Cô đang ở đâu?”.

Không có tiếng trả lời rồi tắt máy nhưng tiếng động cơ vẫn chuyển động với vận tốc cao vẫn vang lên bên tai, càng lúc càng tiến gần. Khi anh ta quay đầu lại thì đã nhìn thấy chiếc xe đang tiến thẳng về phía mình. Trình Đoan Ngọ đang cảm vô lăng, về mặt đây kiên quyết. Cô muốn đâm anh ta.

Trong khoảnh khắc ấy, ý nghĩ duy nhất trong đầu anh ta là: Hóa ra, cô lại hận anh ta đến mức này. Trái tim anh ta bỗng nhói đau.

Nhận thức đó khiến anh ta cứ đứng đờ đẫn, cũng chẳng muốn tránh.

Chiếc xe lao vun vút đến, đâm sầm vào anh ta, kéo anh ta đi, đâm vào lan can chắn ở eo biển, rồi cả người và xe cùng lao xuống biển. Anh ta hòa cùng con sóng lớn, dần chìm xuống. Nhưng cũng thật tình cờ, chính nước biển đã cứu mạng anh ta, sức nâng của mặt nước đã giảm rất nhiều sự va đập của ô tô, anh ta vẫn giữ được mạng sống của mình khi nằm dưới xe của Trình Đoan Ngọ.

Cố chịu đựng cơn đau, theo bản năng, anh ta định bơi lên, nhưng khi nhìn thấy chiếc xe đang chìm dần, anh ta bỗng muốn kéo lại.

Anh ta không phải là người lấy oán báo oán. Đối với những người đã làm hại mình, anh ta luôn báo thù gấp mười lần, gấp trăm lần. Nhưng trong khoảnh khắc ấy, trong lòng anh ta không có chút thù oán nào đối với Trình Đoan Ngọ.

Trong giây phút chìm xuống, đôi mắt đầy phức tạp và tuyệt vọng của Trình Đoan Ngọ dường như khắc sâu vào trái tim anh. Lục Ứng Khâm có cảm giác thấm sâu trong đáy lòng mình, từng giây, từng phút đều bị ánh mắt đó của cô làm cho sợ hãi.

Anh ta cũng không biết lúc rốt cuộc ấy mình nghĩ gì, nhưng trong tiềm thức, anh ta không muốn Trình Đoan Ngọ chết như thế, cũng không hi vọng họ lại kết thúc như vậy.

Trình Đoan Ngọ từng nói với anh ta, tất cả những chuyện xảy ra giữa họ chỉ giống như nghiệt duyên, nhưng dù có là nghiệt duyên đi chăng nữa thì cũng là một cái duyên khó có được, anh ta không muốn bỏ.

Anh ta dồn toàn bộ sức lực của mình đập vỡ cửa kính xe, Trình Đoan Ngọ khi ấy đã nhắm mắt, từ bỏ sinh mạng của mình, bộ dạng tự hủy hoại của cô khiến Lục Ứng Khâm có cảm giác như tìm mình bị đè nặng.

Đau đớn.

Anh ta cố gắng lôi cô ra, truyền cho cô chút dưỡng khí ít ỏi còn lại của mình, anh ta dùng cách riêng của mình để cứu cô, mặc dù anh ta biết rằng, có lẽ như vậy sẽ khiến họ chết nhanh hơn. ....

Anh ta lao lên mặt nước, đưa Trình Đoan Ngọ lên sát bờ, người không còn chút sức lực, thậm chí, anh ta cũng không kịp kiểm tra xem Trình Đoan Ngọ còn sống hay không. ....

Khi anh ta tỉnh lại thì đã thấy mình nằm trong viện, cố mở đôi mắt nặng nề, tập trung tìm kiếm nhưng chẳng thấy hình bóng cô đâu.

Anh ta hỏi liên tiếp ba lần, Quan Nghĩa vẫn không trả lời. Vẻ mặt xanh xám của Quan Nghĩa khiến những suy nghĩ trong lòng Lục Ứng Khâm càng chắc chắn.

Ngày thứ ba sau khi tỉnh lại, anh ta nhìn ra phía ánh nắng chói chang ngoài cửa phòng bệnh, ánh mắt lạnh lẽo, cố gắng trấn tĩnh: “Cô ấy chết rồi, đúng không?” Rõ ràng một câu hỏi nhưng giọng điệu lại mang sự khẳng định lạ thường.

Quan Nghĩa không nói gì, hồi lâu sau, anh ta mới chậm rãi trả lời: “Đúng vậy.” Giọng nói thẳng thắn và tỏ rõ sự mệt mỏi.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi chính tai mình nghe được điều ấy, anh ta vẫn cảm thấy như trời đất sụp đổ.

Tất cả những gì xảy ra dưới lòng biển, từng chút hiện lên trong đầu anh ta. Lúc chưa bơi nên được mặt nước, Trình Đoan Ngọ đã nhắm nghiền mắt. Không biết do sức nâng của nước hay do cơ thể cô nhẹ bẫng, rõ ràng anh ta đang kéo theo cả cô vậy mà không hề cảm thấy có chút nặng. ...

Trong ba ngày qua, anh luôn tự nói với chính mình rằng có lẽ...có lẽ...sẽ không...cô ấy sẽ không chết như vậy. Anh ta vẫn mơ hồ cảm thấy được hơi thở của cô...

“Chết rồi?” Dù đã gầy đi rất nhiều nhưng trông Lục Ứng Khâm vẫn rất khôi ngô chỉ có đôi mắt làm thâm quầng, đôi môi khô đến nứt nẻ, ánh mắt đầy vẻ hoài nghi. “Tìm thấy xác chưa?! Có đúng là cô ấy không?”

Quan Nghĩa nhú mày: “Không tìm thấy xác nhưng không thấy chút vết tích của cô ấy, có lẽ...trôi dạt ở nơi nào đó rồi. ...”

Không tìm thấy xác?

Đối với Lục Ứng Khâm, đây là một tin vô cùng tốt, đôi mắt của anh ta lúc này cũng đã lấy lại được thần sắc. “Chỉ cần chưa tìm thấy xác thì có nghĩa cô ấy vẫn có thể còn sống. Tiếp tục tìm kiếm! Sống thì phải nhìn thấy người, chết thì phải nhìn thấy xác!”

“....”

Một năm qua, mỗi lần gần bờ biển xuất hiện xác của ai đó là Lục Ứng Khâm ngay lập tức bỏ hết tất cả mọi công việc để đến nhận xác. Mỗi lần đến đó lại là một lần lo lắng, khi đã xác định không phải cô, anh ta lại thờ phào nhẹ nhõm, yên tâm trở lại.

Ít nhất, ít nhất cũng không phải là cô, điều đó có nghĩa là có thể cô vẫn còn sống. Đối với Lục Ứng Khâm, đó là tin rất tốt rồi.

Trình Đoan Ngo mất tích, con trai cô cũng mất hút theo. Không phải Lục Ứng Khâm không hoài nghi, anh ta cũng phải người đi tìm khắp nơi, kiểm tra tất cả hồ sơ xuất cảnh nhưng dù có tìm thể nào cũng không thấy.

Trước kia, anh ta luôn uy hiếp Trình Đoan Ngo, cô chẳng thể thoát khỏi bàn tay của anh ta, cho dù cô có đi đến phương trời nào thì anh ta cũng dễ dàng tóm được cô. Sự thực thì sao?

Sự thực thì trong số sáu tỷ người trên thế giới này, Lục Ứng Khâm có bản lĩnh đến đâu thì cũng chẳng thể tìm được người phụ nữ có tên “Trình Đoan Ngo”.

Một năm qua, chẳng ai dám nói đến Trình Đoan Ngo trước mặt anh ta. Cô là tia sét của anh ta, chẳng ai dám động đến. Bản thân anh ta cũng không nhắc đến. Anh ta cố vui đầu vào công việc, khiến mình bận rộn đến mức mệt mỏi, hết giờ làm việc lại đi tiếp khách đến say mềm, anh ta nghĩ rằng cuộc sống như vậy có thể làm dịu đi nỗi cô đơn sau khi mất Trình Đoan Ngo.

Thế nhưng, cứ mỗi đêm thức giấc, một mình đối diện với căn phòng trống vắng, đối diện với mùi hương vẫn còn phảng phất đâu đó của cô, bóng dáng yếu ớt của cô như vẫn còn đâu đó trong căn phòng, anh ta mới phát hiện ra rằng, hóa ra Trình Đoan Ngo đã ngự trị trong trái tim anh ta từ lúc nào không hay, anh ta không dám thừa nhận rằng mình yêu cô mất rồi.

Cho dù cảm giác yêu thương đó rất lạnh lùng, cho dù cảm giác yêu thương đó đến thật muộn nhưng nó lại tăng lên từng ngày. Anh ta thường có ảo giác, dường như con người ấy vẫn lẫn khuất một góc nào đó trong ngôi nhà này, đợi anh ta trở về, để rồi họ lại đấu khẩu với nhau. . .

Anh ta cố vui đầu vào đồng tài liệu. Quan Nghĩa gõ cửa bước vào, đứng thẳng người trước bàn làm việc của anh ta, ngập ngừng một lúc mới nói: “Gần bờ biển có phát hiện một xác chết, đại ca có muốn đi xem không?”

Lục Ứng Khâm liền dừng bàn tay đang viết, chiếc bút bi vạch một đường dài trên giấy. Anh ta im lặng một lúc rồi mới ngẩng lên, hỏi: “Hơn một năm nay, rốt cuộc tôi đã đi nhận xác bao nhiêu lần rồi?”

“Bốn mươi bảy lần.” Quan Nghĩa liền trả lời không cần suy nghĩ.

Lục Ứng Khâm nheo nheo mắt, thẫn thẫn nói: “Hóa ra một năm nay lại có nhiều người chết ở biển như vậy.”

Quan Nghĩa chăm chú nhìn Lục Ứng Khâm, không đoán được tâm trạng lúc này của anh ta, im lặng, không nói gì nữa.

Lục Ứng Khâm chậm rãi buông chiếc bút rồi bước về phía cửa sổ, kéo cửa kính, lặng lẽ nhìn ra bên ngoài. “Mỗi năm có nhiều người chết ở ngoài biển như vậy, thêm cô ấy nữa thì có gì lạ lùng chứ? Chắc là chỉ mình tôi mới cao số mà còn sống như vậy.”

Quan Nghĩa nghiêng đầu nhìn bóng lưng của Lục Ứng Khâm. “Đại ca....”

Quan Nghĩa chưa kịp nói tiếp thì Lục Ứng Khâm đã quả quyết nói: “Bắt đầu từ hôm nay cô ấy đã chết, không cần phải đi nhận xác nữa.”

Trước lúc tắt điện thoại, Trình Đoan Ngo đã bình tĩnh nói rằng: “Lục Ứng Khâm, từ hôm nay trở đi, chúng ta không ai nợ ai nữa.”

Giữa hai người họ, rốt cuộc là ai nợ ai chứ? Cả đời này, có lẽ sẽ chẳng còn cơ hội để làm rõ điều ấy. Anh ta đã khắc những vết thương lên tim cô và cô đã dùng cách thâm nhất để trả thù anh ta.

Có lẽ như vậy đã đủ rồi, tất cả nên dừng lại thôi.

Chỉ đến đây thôi, đến khoảnh khắc cuối cùng này thôi. ....

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Hai năm sau. ...

Một năm là 365 ngày, 8760 tiếng, 525600 phút, 31536000 giây, thêm hai tích tắc nữa mới tròn hai năm. Những con số ấy nghe lại thì thật lớn nhưng khoảng thời gian hai năm ấy đối với Lục Ứng Khâm dường như chỉ là hạt bụi rơi trên vai, khẽ phôi là hết.

Hai năm qua, anh ta cũng đã làm rất nhiều việc, mở rộng quy mô công ty, đầu tư thêm vài dự án ở nước ngoài, biết thêm được rất nhiều đối tác làm ăn mới, tiếp xúc với vài người phụ nữ nhưng chẳng có ai khiến trái tim anh ta thực sự rung động.

Hai năm qua, chẳng có bất cứ tin tức gì của Trình Đoan Ngo. Có lẽ cô thực sự đã chết rồi, mà cũng có lẽ cô chỉ ẩn mình ở đâu đó, không muốn gặp lại anh ta nữa.

Trong hai khả năng ấy, là khả năng nào thì Lục Ứng Khâm cũng không muốn chấp nhận.

Cánh tay trái gần như tàn phế luôn nhắc nhở anh ta về sự tồn tại của quá khứ tàn khốc đó, nhưng tất cả cũng giống như một giấc mơ. Cô dùng cách tàn khốc đó để cắt đứt mọi quan hệ với anh ta.

Những ngày tháng qua đã trở thành lưỡi dao sắc nhọn cứa sâu vào trái tim anh ta. Sự biến mất của cô trở thành sợi dây xích vô hình khiến anh ta luôn mơ thấy ác mộng rồi mất ngủ. Anh ta thường thức giấc, người ướt đẫm mồ hôi, cảm giác thất vọng và trống rỗng.

Anh ta luôn khiến mình phải bận rộn, bởi vì bận rộn với công việc sẽ khiến anh ta quên đi những ký ức phiền muộn đó. Nhưng cũng có những lúc lại hoàn toàn ngược lại, chẳng hạn như lúc này.

Đêm hôm trước uống rượu say đến mềm người, rõ ràng cơ thể anh ta mệt mỏi vô cùng nhưng không hiểu sao ý thức vẫn tỉnh táo lạ thường. Anh ta nôn mửa lần, cuối cùng lái xe tay phải đưa anh ta về ngôi biệt thự. Anh ta không thích người khác động vào mình, lảo đảo bước vào phòng tắm, do nhìn không rõ nên va phải chiếc đèn tường, trán bị xước một đường dài, máu chảy qua lông mày rồi xuống khóe miệng, anh ta vô thức liếm một cái, cảm giác vừa tanh vừa mặn nhưng anh ta chẳng cảm thấy đau đầu chút nào.

Tắm xong, Lục Ứng Khâm liền vui đùa(.....)

Lục Ứng Khâm bỗng cảm thấy hình như trí nhớ của mình không được tốt, mới có hai năm thôi mà sao anh ta đã không thể nhớ nổi hình dáng cô rồi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, anh ta điên cuồng tìm kiếm như muốn lật tung cả ngôi biệt thự, cuối cùng cũng tìm thấy một tập ảnh để trong góc ngăn kéo bàn làm việc. Những tấm ảnh ấy là do Quan Nghĩa chụp trộm lúc anh ra sai Quan Nghĩa theo dõi cô. Khoảng cách chụp xa, góc chụp cũng mờ, không rõ, gần như không nhìn thấy được mặt cô, nhưng khi nhìn hết một lượt những bức ảnh đó, Lục Ứng Khâm lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Khuôn mặt diễm lệ của Trình Đoan Ngo dần hiện rõ trong đầu anh ta. Anh ta vô thức rút trong tập ảnh đó ra một bức ảnh rồi để vào trong ví mình.

Đó là bức ảnh chụp trộm tệ nhất, hình như là lúc ấy Trình Đoan Ngo đang quay đi, chỉ nhìn thấy mái tóc đen và bờ vai trắng ngần của cô. ...

Đến lúc thức dậy, đi đánh răng, rửa mặt, nhìn vào gương, anh ta mới phát hiện ra vết thương trên trán, chạm nhẹ mới có cảm giác đau. Nhưng vì tóc ngắn, chẳng thể che nổi vết thương ấy nên anh ta cứ để mặc như vậy.

Khi những làn gió của buổi sáng sớm thổi vào, anh ta cảm thấy đầu đau dữ dội, huyết thái dương giật liên hồi. Tỉnh lại sau cơn say rượu, toàn thân anh ta nhức mỏi ra rồi, tay cũng không bình thường. Rõ ràng anh ta chẳng nghĩ nhưng không hiểu sao trong lòng lại trống trải vô cùng.

Mới sáng ra, Du Đông đã gọi điện, cô thư ký liền nói ngay cho anh ta. Họ hàn huyên chuyện với nhau vài câu, sau cùng Du Đông mời anh tạt ham dự buổi tiệc chúc mừng lễ ra mắt bộ phim mới của Du Giai Giai. Sau hai năm, Du Giai Giai đã trở thành nhân vật nổi tiếng trong làng giải trí, bộ phim mới của cô được nhân giải thưởng lớn của hội điện ảnh. Nhưng những điều ấy đã không còn nằm trong phạm vi quan tâm của Lục Ứng Khâm nữa. Anh ta từ chối lời mời của Du Đông.

Một năm trước, Du Đông đầu tư làm ăn thất bại, Lục Ứng Khâm có mời anh ta về công ty cùng làm ăn, cũng coi như một cách để bồi thường tâm lý. Đối với Du Đông, Lục Ứng Khâm không cảm thấy lúng túng với hành vi bù đắp ấy. Vậy mà đối với Trình Đoan Ngo, không hiểu sao trong lòng anh ta luôn có một khoảng cách rất lớn.

Anh ta đối xử với vô theo cách riêng, nhưng cô không hiểu, anh ta cũng không giải thích. Anh ta luôn hy vọng cô có thể nhận ra sự nhượng bộ của anh ta. Cuối cùng, hành động của anh ta lại dồn ép cô đến bước phải bỏ đi, biến mất trong thế giới này.

Hai năm qua, anh ta cũng đã hiểu ra rất nhiều điều.

Những thù hận của quá khứ, anh ta đã vứt sang một bên, bắt đầu học cách dùng thái độ hòa nhã để nhìn nhận các sự việc và đối đầu với người khác.

Nhưng tất cả đã muộn rồi.

Hai năm trước, khi Lục Ứng Khâm xuất viện, Du Giai Giai cũng gọi điện cho anh ta.

Cô không chút giấu giếm nói: “Là em cố ý. Em cố ý chọn thời điểm này để quay lại, cố ý gọi điện cho Trình Đoan Ngo, cố ý chọc tức anh. Đều là do em cố ý.”

Lục Ứng Khâm nắm chặt điện thoại, biểu cảm không có chút thay đổi. “Anh biết rồi... Anh biết là em biết tất cả nhưng anh không ngờ Trình Đoan Ngo lại tuyệt tình như vậy.” Anh ta bật cười. “Bảo ứng! Lục Ứng Khâm cũng có ngày này.... Đúng là bảo ứng!”

Lục Ứng Khâm trầm mặc, trước lúc Trình Đoan Ngo đâm xe vào anh ta, cô đã hỏi anh ta ba câu. Để trả lời cho ba câu hỏi đó, trong lòng cô đã tự vẽ ra một Lục Ứng Khâm với tội ác tày trời, không thể tha thứ, đó là “giết bố cô”, “giết anh cô”, “cướp con cô”. Anh ta không giải thích, cũng không muốn giải thích. Khi ấy anh ta chỉ cảm thấy tức giận vì Trình Đoan Ngo không hề tin tưởng anh ta, rồi khi anh ta quay người lại, cô đã lái xe nhắm thẳng vào anh ta.

Anh ta không còn cơ hội để giải thích nữa rồi.

Anh ta thở dài. “Giai Giai, làm như vậy em vui không?”

Sự ghen tuông đã khiến một người phụ nữ thay đổi đến mức điên cuồng. “Em đã ở dưới địa ngục lâu rồi, giờ phải kéo anh xuống cùng, đó mới là niềm vui lớn nhất của em.”

Lúc mất đi Trình Đoan Ngo, anh ta đã từng tức giận đến mức muốn phá hủy tất cả, nhưng khi bình tĩnh lại, anh ta lại cảm thấy thật vô vị, phá hủy cả thế giới thì cũng có ích gì chứ, cô cũng không quay trở về nữa.

“Giai Giai, anh không trách em. Em theo anh từ khi mới mười bốn tuổi, mọi việc em làm đều rất tốt, là do anh có lỗi với em. Từ hôm nay, chúng ta không ai nợ ai nữa.”

Sự khoan dung của Lục Ứng Khâm khiến Du Giai Giai ngẩn người, cô im lặng hồi lâu rồi mới hỏi: “Lục Ứng Khâm, anh thực sự yêu Trình Đoan Ngo sao?”

Lục Ứng Khâm không trả lời nhưng trong lòng đã rõ đáp án rồi.

Du Giai Giai lại hỏi tiếp: “Nếu như có một ngày Trình Đoan Ngo trở về anh sẽ làm thế nào?”

Lục Ứng Khâm ngập ngừng một lúc rồi khẽ trả lời: “Bù đắp cho cô ấy.”

Câu trả lời ngắn gọn mà nhiều hàm ý Du Giai Giai nghe xong liền mỉm cười, yếu ớt nói: “Chị ấy không bao giờ trở lại! Lục Ứng Khâm, bất kể là anh thấy có lỗi với em hay muốn bù đắp cho chị ấy thì cũng muộn rồi.”

“...”

Hai năm trôi qua, cuộc sống của Trình Đoan Ngo đơn giản và bình lặng. Cô được bảo vệ một cách tuyệt đối, không liên lạc với bất cứ ai. Cô có một cái tên mới với chứng minh thư hoàn toàn mới, Đông Thiên cũng vậy.

Sức chịu đựng của cậu bé còn mạnh mẽ hơn cô. Cậu bé đã quen với tên mới: “Tom”, còn cô thì vẫn chưa hoàn toàn quen cái tên “Ashely”.

Cô thường ngẩn ngơ suy nghĩ đến mức người khác liên tục gọi tên mình mà cũng chẳng có phản ứng. Định thần lại, chính cô cũng chẳng biết rốt cuộc mình đang nghĩ gì nữa.

Trong hai năm ấy, chỉ có một lần cô nhìn thấy người đó từ phía xa.

Cô sống trong một thành phố có mật độ dân số cao, xa hoa, trụy lạc, một thành phố cả cả sự phồn vinh và tội ác cùng tồn tại. Ban đầu, Âu Hán Văn chọn thành phố này vì nó vừa phát triển lại vừa hỗn loạn. Ẩn trốn ở đây đúng là nguy hiểm nhưng cũng an toàn nhất.

Thực tế đúng như ông nghĩ, trong thành phố với rất nhiều cư dân vượt biên và dân di cư như nơi này, việc ẩn trốn thật dễ dàng. Hai năm qua, cô cũng đã có một cuộc sống vô cùng yên ổn.

Ngoại trừ lần ấy, cô nhìn thấy anh ta từ phía xa.

Trong lễ khởi công một công trình ở thành phố, anh ta là một trong những nhà đầu tư. Xem ra quy mô kinh doanh của anh ta ngày càng lớn, giờ đã mở rộng đầu tư cả nước ngoài. Anh ta là người có đầu óc kinh doanh, biết suy nghĩ, tính toán.

Anh ta là một trong những đại diện phát ngôn của hội thương nhân tài chính ở Trung Quốc.

Người đến tham dự chật kín, máy quay phim và máy ảnh của giới báo chí truyền thông vây quanh họ. Trình Đoan Ngo chỉ nhìn thấy anh ta trên màn hình lớn ở gần đó.

Anh ta vẫn như trước kia. Việc kinh doanh vẫn thuận buồm xuôi gió, quả thật anh ta biết nhìn xa trông rộng. Anh ta nói tiếng anh chuẩn lưu loát khiến người nghe phải trầm trồ thán phục. Nhưng cũng chỉ có vậy. Ánh mắt anh ta vẫn như xưa, chẳng có lấy một chút ấm áp, từ người anh ta vẫn toát lên vẻ xa cách ngàn dặm.

Cô cũng không biết tại sao lại dừng bước cùng đám đông. Trong khoảnh khắc ấy cô không cảm thấy lo rằng mình sẽ bị phát hiện, cứ bình tĩnh đứng xem anh ta đứng trên bệ thuyết minh, nghe giọng nói vừa thân quen vừa xa lạ.

Dường như đã lâu lắm rồi. Cô trầm mặc, từng cơn đau thắt trào dâng trong lồng ngực. Những chuyện cũ tưởng chừng đã lạnh từ lâu giờ đây lại rỉ máu.

“Ashely!”

“Ashely!”

“Ashely!”

Một người bạn đi cùng cô gọi liên tục ba lần cô mới định thần lại. Cô ấy giật Trinh Đoàn Ngo nhanh chóng rời khỏi đó vì bị chứng bệnh “sợ đám đông”.

Trinh Đoàn Ngo đồng ý, quay lại nhìn Lục Ứng Khâm thêm lần nữa.

Khuôn mặt anh ta trên màn hình lớn càng trở nên rõ nét, ngũ quan vẫn sáng sủa và tuấn tú như ngày nào, người đàn ông ở độ tuổi ba mươi phong độ nhất, toàn thân toát lên vẻ hấp dẫn, ánh mắt bình tĩnh và quyết đoán, đó là biểu hiện của sự tự tin tuyệt đối. Anh ta phát biểu trước giới truyền thông một cách rất lịch sự, thành thạo liếc nhìn xuống đám đông, dáng vẻ lịch lãm và sang trọng, khác xa người đàn ông bạo lực như trong ký ức của Trinh Đoàn Ngo. Có lẽ con người ta luôn thay đổi. Trinh Đoàn Ngo nghĩ như vậy. Cô mỉm cười rồi cùng người bạn kia rời đi.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày mình quay trở lại nơi ấy, đi tìm người đàn ông ấy, đối diện với những ký ức kinh khủng.

Rất nhiều lần cô cảm thấy bất lực khi phải đối diện với số phận. Cô muốn sống một cuộc sống bình thường nhưng số phận lại không muốn cô có được một cuộc sống như thế, sẽ không thể trốn thoát khỏi nó. Số phận không cho cô có được một gia đình bình thường, không cho cô có được một tình yêu như cô mong muốn, thậm chí số phận không cho cô có thể gọi lại chính tên mình: “Trinh Đoàn Ngo”, tất cả những điều ấy cô đành buông tay từ bỏ.

Nhưng thế vẫn chưa đủ, số phận vẫn không buông tha cho cô.

Sau khi Trinh Đoàn Ngo thu dọn xong hành lý, bà hàng xóm vuốt ve khuôn mặt cô, ánh mắt không nỡ rời xa. “Ashely, cháu thực sự phải trở về sao? Ở đây không tốt sao?”

Trinh Đoàn Ngo một mở cửa, gió lạnh bên ngoài thổi vào mặt, từng cơn lạnh lẽo, cô càng quyết tâm hơn, nắm chặt chiếc vali, nói với bà hàng xóm: “Cháu nhất định phải quay về, cháu không còn nhiều thời gian nữa, cho dù đây có là giải pháp xấu nhất thì cháu cũng phải thử xem thế nào, không còn thời gian nữa rồi, cháu không thể chậm trễ thêm nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Qua cửa sổ máy bay, Trinh Đoàn Ngo vô thức nhìn những đám mây tưởng chừng như chỉ cần với tay là tới được, đầu óc trống rỗng, chẳng nghĩ ngợi được gì.

Bước xuống máy bay đã nhìn thấy rất đông người ở sân bay. Những gương mặt phương Đông rất quen thuộc với làn da vàng, mái tóc đen, Trinh Đoàn Ngo cảm thấy cảnh tượng ấy như đã xa lắm rồi. Giọng nói quê hương quen thuộc phả vào tai, Trinh Đoàn Ngo cứ đứng ở đó rất lâu. Hai năm qua, cô đã có một cuộc sống bình lặng ở nước ngoài, cứ nghĩ rằng có con ở bên mình rồi thì cô sẽ không nhớ về nơi toàn ký ức buồn đau ấy nữa. Nhưng khi thực sự trở về đây, cô mới phát hiện ra rằng, hóa ra nỗi nhớ ấy đã khắc sâu vào tận xương tủy, chỉ cần chạm nhẹ vào là nỗi nhớ ấy lại bùng phát.

Chẳng có ai ra đón cô. Cô cứ khăng khăng đòi quay về, Âu Hán Văn rất giận dữ, mắng cô một trận xối xả trong điện thoại. Trinh Đoàn Ngo cũng không phản bác, chỉ lặng im nghe, nhưng vẫn không thay đổi quyết định. Âu Hán Văn vô cùng tức giận, nắm mạnh tay vào chiếc chân bông, trước khi đập máy, ông chỉ nói với Trinh Đoàn Ngo hai tiếng: “Ngu xuẩn!”

Trinh Đoàn Ngo biết những điều cô nghĩ, cô làm thật nực cười, giống như Âu Hán Văn nói, năm năm hay mười năm sau, nhất định cô sẽ hối hận vì quyết định vội vàng và ngu ngốc này của mình. Bản thân cô cũng thấy như vậy, có lẽ chẳng cần đến năm năm, chỉ cần cho cô hai tháng để do dự, có lẽ cô sẽ có câu trả lời khác. Nhưng cô không còn thời gian để do dự nữa, giờ đây cô không còn sự lựa chọn nào khác, chẳng còn con đường nào khác nữa rồi.

Cô chỉ còn lại duy nhất bảo bối này trên thế giới thôi, cô phải bảo vệ nó, cho dù cô phải bỏ cả mạng sống, cô cũng không tiếc nuối.

Vừa trẻ trung vừa có tiền thì lúc nào cũng có phụ nữ vây quanh. Người đàn ông đó có thanh cao hay lạnh lùng thế nào đi nữa thì cũng chẳng thể qua được ải mỹ nhân. Đây cũng là nguyên nhân khiến bên cạnh Lục Ứng Khâm lúc nào cũng có các cô gái vây quanh.

Anh ta cũng đã quen với việc đó. Anh ta ngồi vắt chân, tư thế tự nhiên, tao nhã ngồi ở hàng ghế khách mời đầu tiên. Những cuộc họp cao cấp như thế này, anh ta đã tham gia rất nhiều lần, trên thương trường, việc lừa gạt, lợi dụng lẫn nhau là chuyện thường tình. Việc những tập đoàn cấp dưới lợi dụng

tiền bạc và mỹ nhân để “biếu xén” cũng chẳng có gì lạ lắm với anh ta, nhưng chưa bao giờ anh ta thích chiêu bài này. Không phải anh ta không có những ham muốn chốn nhân gian mà chỉ là anh ta không cảm thấy hứng thú mà thôi.

Tiền tài, quyền lực, cờ bạc, gái đẹp, xe sang, những thứ này Lục Ứng Khâm đều không cần. Anh ta đã đứng trên đỉnh vinh quang, tự ép mình phải làm thật tốt, đứng ở vị trí thật cao, nhưng đó vẫn không phải là mục đích cuối cùng của anh ta.

Lục Ứng Khâm buồn chán nhìn lên khán đài rồi lại đưa mắt nhìn những người bên cạnh mình. Người phụ nữ ngồi bên cạnh anh ta có ngoại hình và trí tuệ xuất chúng, nếu xét trên tiêu chuẩn để lựa chọn bạn đời thì cô ta cũng không tệ. Hai năm nay, Lục Ứng Khâm đã gặp không ít phụ nữ, nhưng chưa có ai có thể khiến ánh mắt anh ta dừng lại. Cô gái này đã thu hút được sự chú ý của anh ta.

Trong lúc đi tham quan thị sát, anh ta vô tình làm rơi ví. Trong ví không có bất cứ giấy tờ nào có thể chứng minh được là của anh ta nhưng vẫn trở về tay anh ta một cách thần kỳ. Tất cả đều là nhờ người phụ nữ ngồi bên cạnh. Lúc cô tìm thấy anh ta, thái độ rất thân thiện, nụ cười luôn nở trên môi, vô cùng quyến rũ và xinh đẹp. “Ông chủ Lục, ví của anh này.”

Lục Ứng Khâm ngẩng lên gương mặt cô rất đỗi quen thuộc.

Anh ta cũng không biết tại sao mình lại đồng ý cho cô ngồi bên cạnh. Một người phụ nữ cô cùng thông minh, nói chuyện với Lục Ứng Khâm cũng rất đúng mực, chủ đề câu chuyện cũng rất hợp, không có ý xu nịnh, cũng không có dáng vẻ uốn éo kiêu cách.

Cô thông minh nhưng cũng lại mắc sai lầm ở chỗ tự cho rằng mình thông minh. Cô khẽ ngược mắt, hàng mi dài như chiếc quạt che đôi mắt kiêu diễm trong trẻo như nước, đôi môi như cánh hoa danh đào khẽ nhếch lên. “Ông chủ Lục, bức ảnh trong ví có phải là phu nhân của anh không?”

Lục Ứng Khâm không quay đầu lại, nụ cười dừng đọng đầy ý vị sâu xa, anh ta gật gù đầu. “Đúng.”

Người phụ nữ ấy không hề tỏ ra ngạc nhiên. Những điều tra chi tiết trước đó đã cho thấy rõ người vợ chưa hề lộ diện của Lục Ứng Khâm đã qua đời vì tai nạn, nhưng từ trước tới giờ người vốn nổi tiếng lạnh lùng này lại có tình cảm rất đặc biệt với người vợ đã qua đời đó, gần hai năm qua, tuy cũng có một vài tin tức mập mờ, không rõ ràng những người quen biết anh ta đều biết rằng đã hai năm qua, anh ta không tiếp xúc với một người phụ nữ nào. Sự lạnh nhạt của anh ta với người khác giới càng khiến người khác muốn tìm hiểu đến cùng. Vừa rồi cô gái kia nhặt được ví tiền của anh ta, bên trong đó có bức ảnh chỉ nhìn thấy mái tóc mà không thấy khuôn mặt, cảm thấy rất tò mò. Tâm lý hiếu kỳ không phải chỉ đàn ông mới có.

Cô ta mỉm cười. “Mặc dù không nhìn thấy được khuôn mặt nhưng có thể tưởng tượng được chị ấy rất đẹp. Thật tiếc!” Vẻ mặt thể hiện sự tiếc nuối của cô ta có vẻ rất chân thành, không có chút gì khiến người ta cảm thấy ghét.

Khóe miệng khẽ nhếch lên thành nụ cười, anh ta chậm rãi nói: “Đôi mắt em rất đẹp, từ lúc em ngồi đây, tôi đã cảm thấy em rất quen. Nghĩ hồi lâu, hóa ra trông rất giống kẻ thù của tôi. Nhưng Lục Ứng Khâm tôi ghét nhất kiểu phụ nữ tự cho mình là thông minh, thật tiếc, am nói chuyện sai chủ đề rồi. Trong một phút, tôi hy vọng em có thể biến mất khỏi tầm mắt của tôi.”

Người phụ nữ đó hoảng hốt đứng dậy, đôi mắt yêu kiều ngơ ngác như mất nai, vẻ mặt ngỡ ngàng, không hiểu chuyện gì của cô ta trông rất giống Trình Đoan Ngo, Lục Ứng Khâm mỉm cười, lạnh lùng nói: “Không đi à? Vậy thì... nửa phút nhé!”

“...”

Cuộc họp kết thúc, Lục Ứng Khâm ngồi vào ghế sau xe, hàn huyên vài câu chuyện với lái xe. Anh ta mở chiếc ví, bức ảnh đó của cô lại thu vào tầm mắt.

Xinh đẹp ư? Mái tóc đen dài, bóng mượt nhưng không nhìn được khuôn mặt cô.

Lục Ứng Khâm cũng chẳng biết tại sao mình lại chọn bức ảnh đó. Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà anh ta lại đi nhét tấm ảnh của người phụ nữ ấy trong ví, nhưng trong tiềm thức, anh ta cũng không muốn bị người khác biết.

Người phụ nữ ấy chính là điểm yếu mềm nhất, nhân tính nhất và cũng là điểm mà anh ta không muốn để người khác biết nhất trên con người mình.

Gió thổi vào trong xe, anh ta nhìn bức ảnh ấy rất lâu, nhớ lại đôi mắt long lanh, hoảng hốt như nai tơ đó, rồi nhớ lại đôi mắt kiên cường, không chịu khuất phục mà nhìn thẳng vào anh ta, cuối cùng khẽ thở dài, cất bức ảnh ấy vào trong ví.

Xã hội thượng lưu luôn có đủ các kiểu hội họp, họp báo, họp ăn uống...đó là các hoạt động được tổ chức để những người giàu có và nổi tiếng gặp gỡ, giao lưu, chẳng khác nào một cuộc thi thố, khoe khoang, xe đẹp, khoe khoang gia thế, khoe khoang đàn bà.

Lục Ứng Khâm không hề thích hoạt động như vậy. Nếu như không phải vì Du Đông mời mấy lần liền thì anh ta cũng chẳng lãng phí thời gian mà tham gia mấy trò này.

một buổi họp báo ra mắt sản phẩm ví da mới, một dự án hợp tác giữa công ty con của anh ta với một doanh nghiệp xuyên quốc gia, anh ta là một trong những khách quý được mời.

Anh ta cứ yên lặng ngồi ở khu vực dành cho khách quý. Bữa ăn buffet kết thúc, buổi họp báo mới bắt đầu. Anh ta chỉ cần phát biểu vài lời chào mừng, nhìn qua một chút là có thể rời đi, không phải ngồi ở đó đến khi kết thúc.

Cúi xuống nhìn đồng hồ, đã sắp bắt đầu rồi. Đây thực sự là thông tin tốt đối với anh ta.

Trình Đoan Ngọ không thích hợp lắm với những nơi như thế này. một buổi họp báo vô cùng hiện đại, thiết kế độc đáo, hài hòa và sang trọng. Những người đến tham dự đều là những nhân vật nổi tiếng và có tiền. Trong đám đông ấy, Trình Đoan Ngọ chọn cho mình một góc khuất ít người chú ý để đứng, liếc nhìn từ phía để tìm kiếm mục tiêu duy nhất của cô trong buổi tối hôm nay. cô cầm trên tay chiếc ly rượu để cao, lắc lắc về bất an, nước rượu màu tím hồng không ngừng lay động trong chiếc ly pha lê cũng giống như lòng cô đang thấp thỏm không yên.

cô phải cầu xin Du Đông hết lần này đến lần khác thì anh ta mới dụ được Lục Ứng Khâm tham gia buổi họp báo này. Nhưng anh cũng chỉ làm được đến mức ấy, chứ giờ trò gì mờ ám với Lục Ứng Khâm thì quá nguy hiểm. Lúc cô nói ra yêu cầu của mình, ánh mắt anh khiến cô cảm thấy vô cùng có lỗi, nếu Du Đông biết rõ mục đích chính của cô thì e rằng không chỉ có Âu Hán Văn mừng cô là “ngu xuẩn”.

Trình Đoan Ngọ tìm rất lâu mà vẫn không tìm thấy bóng dáng của Lục Ứng Khâm, bắt đầu cảm thấy sốt ruột, thấp thỏm nắm chặt bàn tay. Đúng lúc này, buổi họp báo bắt đầu, ánh đèn trong hội trường được tắt bớt, xung quanh dần trở nên tối hơn, Trình Đoan Ngọ càng khó tìm. Đúng lúc cô đang loay hoay không biết làm thế nào thì mục tiêu của cô xuất hiện, tiến lên sân khấu.

Ánh đèn laser chiếu trên đỉnh đầu anh ta, ánh mắt của người đến tham dự đều tập trung về phía anh ta. Về trẻ trung, khôi ngô, tuấn tú của Lục Ứng Khâm khiến không ít cô gái nhìn lần đầu tiên phải trầm trồ, bán tán. rõ ràng chẳng phải là nhân vật thời thượng gì nhưng lại thu hút không ít sự chú ý của giới truyền thông. Anh ta đứng trên bục đọc lời khai mạc, những lời lẽ vốn rất sách vở và cũ kĩ khiến người ta phải buồn ngủ nhưng qua giọng đọc trầm ấm của anh ta, chúng bỗng trở nên có sức cuốn hút lạ thường, khiến người ta có cảm giác như một luồng ánh sáng vụt qua trong đêm tối vậy.

Tiếc rằng lúc này Trình Đoan Ngọ không có hứng thú để thưởng thức những lời lẽ ấy. cô vẫn chưa quên mục đích tối nay của mình.

cô đặt ly rượu xuống bàn, cố gắng lườn qua đám đông thật nhanh để tiến về phía Lục Ứng Khâm. cô đi quá nhanh nên không để ý nhân viên phục vụ đang cầm khay rượu phía trước, cô đâm sầm vào cô gái đó, rượu trên khay rơi xuống sàn.

Nhưng ly rượu thủy tinh để cao rơi xuống nền đá cẩm thạch, phát ra những tiếng lanh lảnh vang vọng khắp căn phòng.

Đám đông đang tập trung chú ý nhìn lên khán đài liền quay đầu lại, hướng ánh mắt tò mò không hiểu chuyện gì về phía trước Trình Đoan Ngọ. cô lúng túng đứng bên nhân viên phục vụ đó, không biết phải làm thế nào.

“Xin lỗi, tôi không chú ý...” Trình Đoan Ngọ lúng túng đưa tay ra.

Cũng may là nhân viên phục vụ ở đây đều rất chuyên nghiệp, khiêm tốn, nhã nhặn và lịch sự. cô gái ấy lập tức đứng lên, dọn dẹp rồi trước khi rời đi còn lễ phép cúi đầu chào đám đông.

Trình Đoan Ngọ đứng ngây ra đó, hồi lâu sau mới biết rằng sự việc mà cô gây ra đã kết thúc rồi.

Chỉ có điều, sau khi sự việc kết thúc, cô ngẩng đầu nhìn về phía sân khấu với ánh đèn rực rỡ thì bóng dáng Lục Ứng Khâm đã biến mất.

cô nhướn lông mày, buồn phiền với chính mình vì nóng ruột mà làm hỏng việc.

cô nắm chặt lấy bàn tay rồi xoay người lại. Vừa xoay người, bỗng đâm sầm vào một vòng tay ấm áp. Hơi thở vừa quen thuộc lại vừa xa lạ bao trùm toàn bộ giác quan của cô. Đầu óc cô chột trống rỗng, da đầu có cảm giác như bị một thứ gì đó tóm chặt khiến cô đột nhiên mất đi phản ứng.

cô chậm rãi ngẩng đầu lên. Ánh mắt đầy ác ý và tàn bạo thu vào tầm mắt cô. Đôi lông mày lưỡi mác dựng đứng, rõ ràng chủ nhân của nó đang chuẩn bị phát hỏa.

Ánh đèn nhấp nháy trong hội trường lướt trên khuôn mặt anh ta khiến những biểu cảm trên khuôn mặt ấy lúc tỏ lúc mờ, ánh đèn lúc sáng lúc tối xen kẽ, nét mặt anh ta vừa xa xôi lại vừa chân thực. Nhạc nổi lên, màn trình diễn của buổi họp báo bắt đầu, ánh đèn xanh đỏ rực rỡ đan xen.

Trình Đoan Ngọ vẫn chưa hoàn hồn, cô chỉ nghe thấy tiếng cười giễu cợt bên cạnh. “Sao thế, tìm tôi à?”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Lục Ứng Khâm không ngờ mình lại có thể gặp lại cô trong tình cảnh này. Một năm trước, anh ta đã từ bỏ việc tìm kiếm cô, tự nhắc mình rằng, cho dù người phụ nữ này có nơi đâu đi chăng nữa thì ít nhất trong trái tim anh ta cô đã chết rồi. Anh ta vẫn sẽ nhớ đến cô, nhưng về mặt tình cảm, với một người có khả năng kiềm chế mạnh mẽ như anh ta, một khi đã từ bỏ thì thực sự sẽ từ bỏ được.

Nhưng cô lại một lần nữa bước vào cuộc sống của anh ta.

Anh ta một mình đứng ở giữa khán đài lớn. Những cảnh trang nghiêm như thế này đã quen thuộc với anh ta. Bài diễn thuyết trên tay do MC vừa mới đưa, lời mở đầu và kết thúc anh ta đã đọc rất nhiều lần rồi, công thức và cũ rích. Anh ta cười đọc hết bài diễn thuyết. Tiếng vỗ tay phía dưới vang lên

như sấm. Anh ta biết rằng sự thể hiện của mình vô cùng hoàn hảo. Anh ta đặt bài diễn thuyết xuống, đang định bước xuống khán đài thì nghe thấy tiếng rơi vỡ loảng xoảng phía dưới, tiếp đó là tiếng người ồn ào, huyên náo.

Anh ta không thích kiểu ồn ào. Vốn chẳng có hứng thú với buổi họp báo này. Anh ta chỉ vô tình liếc nhìn xuống đám đông. Khi nhìn rõ người đứng ở trung tâm của sự ồn ào đó thì ánh mắt anh ta không thể rời đi chỗ khác được nữa.

Đã hai năm rồi, cái mà cô để lại cho anh là ánh mắt tuyệt tình cuối cùng, là những giấc mơ đêm nào cũng giày vò tâm trí anh ta. Giờ đây cô lại xuất hiện trước mặt anh ta, khiến quá khứ tưởng như đã hoàn toàn biến mất ấy lại một lần nữa trở về.

Vì là chương trình biểu diễn của buổi họp báo khán đài cách người xem không xa, để tại hiệu ứng nổi bật cho khán đài, tất cả đèn trong hội trường được điều chỉnh đến mức tốt nhất. Nhưng chỉ cần nhìn qua thôi Lục Ứng Khâm cũng đã nhận ra cô. Cô thay đổi thành một người hoàn toàn khác, chiếc váy dạ hội hồ vai để lộ làn da trắng như tuyết, đôi giày cao gót cũng màu với chiếc váy khiến cô vốn đã cao trông lại càng nổi bật giữa đám đông, mái tóc dài đen bóng được búi cao tạo nên một phong cách cổ điển như Audrey Heoburn.

Dung mạo của cô chẳng thay đổi chút nào, vẫn xinh đẹp nhưng cũng dường như khác xưa rất nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn, cặp lông mày vừa cao vừa dài, một người con gái trong sáng, thuần khiết trở thành một người phụ nữ cuốn hút và quyến rũ, cô trang điểm rất kỹ, giống cô mà cũng chẳng giống cô chút nào.

Cô vẫn thích gây chuyện như vậy. Cô đâm vào người phục vụ nhưng còn lúng túng hơn cả cô ta. Cô cứ đứng ở đó, chẳng biết làm thế nào ngoài việc xin lỗi, trong đôi mắt kiều diễm ấy hiện rõ sự áy náy và lo lắng.

Người phục vụ đứng dậy, nhanh chóng thu dọn rồi rời đi, đám đông cũng tản ra, ánh mắt của mọi người lại hướng lên phía khán đài. Trình Đoan Ngọ thì vẫn hoảng hốt đứng ngay ra đó.

Lục Ứng Khâm không biết mình đi xuống khán đài bước đến bên cạnh “Kẻ gây chuyện” đó như thế nào. Dường như thật sự là có ý chí của đại não nữa, cứ thế đi về phía Trình Đoan Ngọ, càng đến gần thì tìm anh ta càng đập càng nhanh, cảm giác như tất cả mọi việc đều không phải là thật.

Anh ta dừng lại phía sau Trình Đoan Ngọ, chỉ cách một bước chân nhưng không dám tiến gần thêm nữa. Trong lòng rối bời, anh ta vừa mừng vừa lo nhưng cũng vô cùng tức giận. Anh ta cảm thấy như sắp phát điên.

Trình Đoan Ngọ quay phắt lại, đâm sầm vào anh ta. Anh ta cảm nhận được hơi ấm quen thuộc của cơ thể cô, mùi hương phảng phất ùa vào khứu giác, tìm anh ta đập mạnh, tựa như con ngựa hoang đứt mất dây cương.

Gặp lại người vợ đã mất tích hai năm trời thì nên thể hiện thái độ như thế nào đây?

Nếu người vợ đã mất tích hai năm ấy từng muốn đâm anh ta xuống đáy biển, muốn anh ta cùng chết với cô thì nên có thái độ như thế nào?

Mối quan hệ phức tạp ấy khiến tâm trạng của Lục Ứng Khâm rất phức tạp, anh ta muốn ngay lập tức trút bỏ nhưng cũng chẳng biết làm thế nào ngoài cách quen thuộc, trọn tròng đôi mắt lạnh băng nhìn. Trình Đoan Ngọ, như muốn xé cô ra thành trăm mảnh, “Sao thế, tìm tôi à?” Trình Đoan Ngọ cảm thấy lúc đó, thời gian như dừng lại, những âm thanh ồn ào bên tai biến mất, cô không nghe thấy tiếng gì khác ngoài tiếng trái tim mình đang đập thình thịch, thình thịch, thình thịch.

cô đứng ngây ra đó, nhìn Lục Ứng Khâm chăm chăm. Cách xa trăm sông ngàn núi, cô phải qua bao trắc trở mới có thể trở về nơi quen thuộc này. Vì buổi tối hôm nay, cô đã phải mất hai tiếng trang điểm, sửa đi sửa lại để trông mình càng nổi bật, có sức cuốn hút. Thu hút người khác, cô không phải là người phụ nữ biết cách làm cho mình hấp dẫn hơn trong mắt người khác, vì vậy cô thấy vô cùng căng thẳng.

cô nghĩ xoay người lại, sẽ không có chuyện gì xảy ra, cuộc hội ngộ không lấy gì làm vui vẻ này cũng sẽ không diễn ra. cô đã làm hỏng mọi việc, cô va vào người phục vụ rồi lại đâm sầm vào Lục Ứng Khâm. cô hốt hoảng, lo sợ...

cô buồn bã nắm chặt chiếc túi xách, cắn chặt môi, im lặng nhìn Lục Ứng Khâm.

Khỏe miệng Lục Ứng Khâm khẽ run run, hai đầu lông mày nhíu chặt, như muốn nói điều gì đó nhưng lại bị người đàn ông bên cạnh ngắt lời. Người đàn ông đó không nhìn thấy Trình Đoan Ngọ, chỉ thấy Lục Ứng Khâm, nói với giọng nịnh bợ: “Tổng giám đốc Lục, show sắp bắt đầu rồi, anh có trở về chỗ ngồi bây giờ không ạ?”

Lục Ứng Khâm lạnh lùng liếc nhìn Trình Đoan Ngọ giờ tay phải kéo mạnh cô vào lồng ngực, đặt tay lên eo cô.

Sau hành động đột ngột đó của Lục Ứng Khâm, người đàn ông vừa nói chuyện với anh ta mới phát hiện thấy sự tồn tại của Trình Đoan Ngọ, vẻ mặt vô cùng lúng túng, cười gượng gạo nói: “Tổng giám đốc Lục, vị tiểu thư này sẽ đi cùng anh ra đó chứ ạ?” Giọng anh ta dần nhỏ lại, căng thẳng hơn. Cũng chẳng trách anh ta được, rõ ràng thấy Lục Ứng Khâm đến đây một mình, vậy mà đột nhiên bây giờ lại ôm eo một người phụ nữ chẳng rõ từ đâu đến khiến anh ta không kịp phản ứng.

Lục Ứng Khâm không nói gì, chỉ ôm Trình Đoan Ngọ hướng về phía sân khấu.

Dáng người Lục Ứng Khâm cao to, bước chân sải rộng, cũng chẳng chú ý đến Trình Đoan Ngọ. cô bị anh ta kéo đi xềnh xệch. cô đập đập cánh tay anh ta đang ôm cô nhưng anh ta lại càng siết chặt, cô vừa bẻ vừa kéo tay anh ta nhưng không thể thoát khỏi sự kìm kẹp của anh ta.

Lục Ứng Khâm được sắp xếp ngồi ở hàng ghế khách quý, Trình Đoan Ngọ ngồi bên cạnh anh ta. Sau khi ngồi xuống ghế, anh ta không nói gì thêm câu

nào nữa nhưng tay phải vẫn nắm chặt tay Trình Đoan Ngo. cô bắt đầu tức giận, thấp giọng nói: “Anh làm gì vậy? Buông tay ra!”

“Tại sao lại trở về?” Giọng nói hờ hững, anh ta chẳng thèm quay ra nhìn cô, cũng chẳng trả lời câu hỏi của cô, lại còn hỏi lại.

Trình Đoan Ngo khó chịu liếc nhìn anh ta. “Liên qua gì đến anh?”

Lục Ứng Khâm quay đầu về phía cô, ánh mắt lạnh lùng nhìn. Bàn tay anh nắm chặt hơn, tưởng như muốn bóp nát tay cô. cô cảm thấy rất đau, những gân xanh trên trán vì đau đớn mà đập mạnh. “Buông ra, Lục Ứng Khâm, đau!”

Lục Ứng Khâm ngẩn ra một lát, nhìn khuôn mặt đau khổ của Trình Đoan Ngo, vừa chuyên tâm vừa nghiêm túc tựa như muốn nhìn thấy điều gì đó trên mặt cô rồi bật cười. Anh ta buông tay Trình Đoan Ngo, đút hai tay vào túi quần, dáng vẻ thành thót, ánh mắt hướng về phía những cô người mẫu đang đi đi lại lại trên sân khấu.

“Thế à?” Anh ta nhếch miệng cười. “Nếu đã không liên quan gì đến tôi thì cô có thể rời khỏi đây.”

“Dựa vào cái gì chứ?” Trình Đoan Ngo xoa xoa bàn tay vẫn chưa hết đau, khó chịu nói.

“Hiện cô đang ngồi ở hàng ghế dành cho khách quý. Muốn ngồi ở chỗ này, cô có đủ tư cách không?” Anh ta lạnh lùng liếc nhìn cô. “Du Đông cứ dặn đi dặn lại là tôi nay nhất định phải đến, hóa ra để tiện cho cô. Trình Đoan Ngo, thủ đoạn như thế này cũng chẳng hay ho gì đâu.”

Những lời nhắc nhở Trình Đoan Ngo tự nói với chính mình trước khi đến đây bỗng hoàn toàn biến mất. Lời nói của Lục Ứng Khâm giống như móng vuốt mèo, cào lên tim cô, vừa đau vừa ngứa nhưng vẫn phải cố nhẫn nhịn.

Hai tay cô nắm chặt chiếc túi xách, chiếc túi xách bằng da biến dạng, trong lòng cô ngột ngạt, khó chịu, cô hít một hơi thật mạnh rồi thả lỏng toàn thân, khẽ mỉm cười. “Tại sao lại muốn tôi đi? Anh sợ cái gì? Thủ đoạn của tôi không hay ho gì nhưng đủ dùng là được rồi.”

Đôi mắt thâm sâu của Lục Ứng Khâm bỗng tối đen, anh ta quay sang phía cô, vẻ mặt đầy hàm ý sâu xa. Anh ta nhìn Trình Đoan Ngo từ đầu đến chân, khóe miệng nhếch lên. “không tồi. Cũng có tiến bộ hơn một chút đấy!” Ánh đèn trong hội trường mờ mờ ảo ảo khiến biểu cảm của Lục Ứng Khâm cũng lúc tỏ lúc mờ, trong ánh mắt anh ta vẫn còn phản chiếu dáng người thon dài của những cô người mẫu lướt qua, Trình Đoan Ngo không chắc chắn phản ứng của Lục Ứng Khâm, chỉ thấy anh ta dựa lưng vào ghế, biếng nhác và tự tại, dừng dừng hỏi cô: “nói đi, rốt cuộc trở về đây là có mục đích gì?”

Trình Đoan Ngo cố giữ nhịp thở bình thường tỏ vẻ thản nhiên trả lời: “Trả thù, khiến anh phải yêu tôi.”

Nói xong, cô lạnh lùng hít một hơi thật sâu.

Lục Ứng Khâm nghe xong, khóe miệng nhếch lên, cười dí dỏm. “Nếu vậy thì tại sao phải nói cho tôi biết?”

Trình Đoan Ngo ngẩng cao đầu, chiếc cổ thon dài càng khiến cô trở nên xinh đẹp như thiên nga, giọng nói mềm mại: “Tôi không có ý định giấu anh.”

“Vậy sao?” Lục Ứng Khâm cười. “Cô tự tin thế à? Cô dựa vào cái gì chứ?”

Trình Đoan Ngo lắc đầu. “Chẳng dựa vào cái gì cả, thấy người ta đồn rằng, anh đối với người vợ “đã mất” vẫn còn rất nặng tình, tôi chỉ muốn biết điều đó có thật hay không thôi.”

Cô mỉm cười, vẻ mặt vô tội như một đứa trẻ, dường như thực sự chỉ muốn kiểm chứng lời đồn đại của mọi người. Còn Lục Ứng Khâm thì như đang trầm ngâm suy nghĩ...

Buổi trình diễn kết thúc, giới truyền thông bắt đầu phong vấn. Các khách mời đến tham sự đều được chuẩn bị tân phòng lớn để ký tên chụp ảnh.

Lục Ứng Khâm chưa bao giờ tham gia phần này. Anh ta là một thương nhân, không phải người trong làng giải trí, vì vậy không thích kiểu phô trương đó.

Nhưng lần này anh ta lại có thái độ rất khác thường, nắm tay Trình Đoan Ngo, bước lên trước tấm phòng lớn. Anh ta ôm Trình Đoan Ngo một cách rất tự nhiên, kéo cô đứng sát vào mình một chút, vẻ rất thân mật, mỉm cười và mỉm cười.

Lúc đứng ký tên, hai người họ đều đứng quay lưng về phía báo giới. Trình Đoan Ngo vừa cầm bút ký tên một cách chậm rãi, hỏi nhỏ: “Ông chủ Lục, xin hỏi, thế này là ý gì vậy?”

Lục Ứng Khâm ký tên mình như rồng bay phượng múa, khẽ nhếch miệng, “Tôi thấy đề nghị của cô không tồi, tôi chấp nhận sự báo thù của cô. Nhưng cô Trình Đoan Ngo, xin hỏi có khả năng làm cho tôi yêu cô không?”

Trình Đoan Ngo im lặng, cuối cùng ung dung ký lên tấm phòng. Ký xong tên mình, cô đẩy nắp bút.

“Không thử thì làm sao biết được là anh sẽ không yêu chứ?”

“...”

Cuộc họp báo kết thúc tốt đẹp. Trình Đoan Ngo lên xe của Lục Ứng Khâm.

Có lẽ dư âm của hai năm trước vẫn còn quá lớn nên đã rất lâu Lục Ứng Khâm không lái xe. Đêm nay là ngoại lệ.

Âm thanh đều đều, trầm thấp của động cơ xe xua đi phần nào sự lúng túng và im lặng giữa hai người bọn họ. Lục Ứng Khâm một tay lái xe, còn tay kia đặt lên cửa xe đang mở to gió đêm thổi vào tóc anh ta, tư duy cũng trở nên lộn xộn. ánh đèn đường neon hòa cùng với ánh trăng mờ ảo, bóng Trình Đoan Ngo in lên cửa kính mờ nhạt. Cô như đang ngẩn ra, suy nghĩ điều gì đó. Đôi môi cong lên đầy hấp dẫn người ta muốn ngay lập tức được hôn lên đó.

Hai năm đủ để một người phụ nữ thay đổi. Cô thay đổi rất nhiều, thậm chí khiến Lục Ứng Khâm có cảm giác không kịp phản ứng.

“Trình Đoan Ngo!” anh ta bất giác gọi tên cô. Cô ngẩng ra một chút, sau đó quay đầu nhìn anh ta. Còn anh ta, sau khi đã gọi tên cô, phát hiện rằng mình chẳng biết nói gì nữa, nghĩ ngợi hồi lâu mới nói: “Con trai tôi đâu rồi?”

Trình Đoan Ngo bỗng thấy xót xa nhưng cảm giác đó qua đi rất nhanh. “Cái này cũng nằm trong kế hoạch báo thù của tôi. Đợi đến khi tôi cảm thấy đủ rồi, tự nhiên tôi sẽ để anh gặp nó.”

Lục Ứng Khâm cười. “Rất tốt! Trình Đoan Ngo, rất tốt!” Anh ta nhếch khóe miệng, vừa hay đến chỗ đèn đỏ, anh ta liền đạp phanh xe. “Sống ở đâu vậy?”

“Vừa mới trở về, ở khách sạn.”

“Âu Hán Văn để cô sống ở khách sạn à?”

“Ông không biết tôi quay trở về.” Lục Ứng Khâm biết Âu Hán Văn, Trình Đoan Ngo cũng không lấy làm ngạc nhiên, anh ta đã điều tra rất kỹ, chỉ có điều tin tức bị đứt đoạn trong tay Âu Hán Văn, những điều này ông cũng đã nói cho cô biết.

“Được lắm!” Đôi mắt thâm sâu của Lục Ứng Khâm lại càng trở nên lạnh lùng trong bóng đêm, anh ta khẽ mỉm cười. “Tất cả đều được sắp xếp rất hoàn hảo, Trình Đoan Ngo, tiếp theo thì sao? Phải làm thế nào?”

Cô chớp chớp mắt, hàng mi khép lại, che giấu tâm tư phức tạp. Cô cắn môi, hít một hơi thật sâu. “Lục Ứng Khâm. Nếu tôi nói lên giường thì anh cảm thấy thế nào?”

“...”

Đã lâu lắm rồi Du Đông không cảm thấy mệt như vậy.

Mấy hôm trước, anh đột nhiên nhận được một cú điện thoại lạ, không ngờ giọng nói của người đầu dây kia lại rất quen. Mới có hai, ba năm trôi qua thôi mà mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi, đúng là vật đổi sao dời.

Trình Đoan Ngo đã trở về. Anh nóng lòng muốn gặp cô, gặp rồi lại chẳng biết nói gì. Hai người ngồi đối diện anh cũng không hỏi cô hai năm qua đã đi đâu, chỉ tham lam nhìn cô thật kỹ.

Hai năm qua, cô cũng thay đổi rất nhiều, một Trình Đoan Ngo xinh đẹp không cần son phấn, khuôn mặt mộc mạc, ăn mặc giản dị trước kia giờ không còn nữa, thay vào đó là một Trình Đoan Ngo với khuôn mặt được trang điểm cầu kỳ. Cô ăn mặc rất thời thượng, ăn nói sang trọng, giống phong cách của những cô gái Thượng Hải nhưng Du Đông lại cảm thấy thật xa cách. Hai năm không gặp, họ bỗng trở nên thật xa lạ, nói chuyện không được tự nhiên, đôi lúc ngắc giữa chừng vì cả hai không biết nói gì nữa.

Hai năm qua, Du Đông làm ăn thất bại, chuyện tình cảm cũng không được như ý, cuối cùng đành phải cầu cứu sự giúp đỡ của Lục Ứng Khâm. Trước kia, khi anh rời khỏi công ty của Lục Ứng Khâm, anh ta đã nói rằng: “Rồi sẽ có ngày anh phải quay lại đây.”

Không ngờ câu nói đó lại thành sự thật.

Điều đáng mừng duy nhất đó là quan hệ giữa anh và Du Giai Giai dần trở nên như lúc đầu. Cô không quở trách vì anh quay trở lại. Họ đã cùng nhau lớn lên trong cô nhi viện, không có hoài bão lớn, cũng chẳng có khí phách như những người khác. Được sống, đó là hy vọng duy nhất của họ.

Nhưng anh vẫn chưa nói cho Trình Đoan Ngo biết, anh muốn lưu lại hình ảnh đẹp trong tim Trình Đoan Ngo.

Sau lần gặp mặt đó, Du Đông nghĩ rằng sẽ không gặp lại cô nữa, không ngờ sau hai năm, cô lại gọi điện cho anh,

Cô muốn anh giúp cô tìm cách gặp được Lục Ứng Khâm, muốn anh giúp cô tại một thời cơ.

Ngon lửa vui mừng trong anh ngay lập tức bị “Yêu cầu” của cô dập tắt, giống như bỗng bị dội một gáo nước lạnh khiến toàn thân lạnh băng, vô cùng bối rối. Cuối cùng anh vẫn đồng ý. Với cô, chưa bao giờ anh biết từ chối.

Lại một lần nữa gặp cô ở buổi họp báo. Anh là một trong những người phụ trách tổ chức, anh đứng ngoài hội trường để phụ trách các công việc liên quan đến buổi họp báo. Còn cô, trong bộ váy dài thướt tha bước vào hội trường. Thời gian trôi đi nhưng vẻ đẹp của cô vẫn không hề phai nhạt mà càng trở nên đậm thắm, nhưng vẫn vẻ đẹp ấy từ trước đến nay cũng chỉ khoe sắc cho một người mà thôi.

Vậy mà người ấy chẳng thèm để ý, chẳng biết quý trọng.

Anh siết chặt bàn tay, lòng thất lại.

Bất giác anh nhớ tới người vợ quá cố, người phụ nữ cũng có diện mạo rất giống Trình Đoan Ngo, ngay cả đôi mắt cũng giống hệt cô. Anh cười tự giễu, rồi nhớ lại rất nhiều chuyện cũ nhục nhối, thời gian trôi nhanh như thời đưa, quay đầu nhìn lại bỗng thấy thật xót xa...

Cuộc họp báo kết thúc, người trợ lý ngồi cùng xe anh về nhà, anh ta cứ lúi lo chuyện này, chuyện kia, hào hứng kể tới qua gặp chuyện vui nhưng anh đang mất hứng nên cũng chỉ nghe qua loa, câu được câu chăng.

“Anh Du Đông! Rốt cuộc anh có nghe em nói không vậy?” Người trợ lý ào náo nói, Giọng đầy trách móc.

“Hử?” Du Đông nhướn mày. “Cậu vừa nói gì nhỉ?”

Người trợ lý đảo mắt, lẩm bẩm: “Em biết ngay là anh không hề nghe em nói mà! Em nói là hôm nay, lúc ông chủ rời đi ôm eo một người phụ nữ. Mọi người đang bàn tán không biết có phải là người yêu mới của sếp không. Anh và sếp là chỗ thân cận, anh có biết người phụ nữ đó không?”

Du Đông nhớ lại cảnh tượng lúc Lục Ứng Khâm ôm eo Trình Đoan Ngo rời đi, cảnh tượng đó hiện ra mồn một ngay trước mắt anh. Hai người họ trông rất xứng đôi, tựa như một bức tranh sơn mài tuyệt đẹp nhưng chẳng ai có thể chạm vào được.

Anh khề thờ dãi: “Cô ấy không phải là người yêu mới, mà là của vợ sếp, Trình Đoan Ngo.”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40

Trình Đoan Ngo ngủ trong phòng ngủ chính, trong căn phòng ấy chỉ có mình cô. Tiếng tích tách của chiếc đồng hồ La Mã rõ ràng có tác dụng thôi miên khiến người ta chìm vào giấc ngủ dễ dàng hơn nhưng lúc này nó lại là thủ phạm khiến Trình Đoan Ngo không thể nào chợp mắt được. Những âm thanh theo quy luật đó khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu. rồi khỏi đây hai năm rồi, cách bày trí căn phòng này đã thay đổi hoàn toàn.

Trình Đoan Ngo gối đầu lên gối, hướng ánh mắt trốn rỗng lên trần nhà, chẳng biết tại sao cô cứ thấy lòng trống vắng.

Hai tiếng trước cô vẫn còn thấp thỏm không yên ngồi trên xe của Lục Ứng Khâm. Anh ta hỏi: “Trình Đoan Ngo, tiếp theo thì sao? Phải làm thế nào?”

Cô cắn răng nói: “Lục Ứng Khâm! Nếu tôi nói lên giường thì anh cảm thấy thế nào?” Cô thực sự cảm thấy lo lắng, không vòng vo tam quốc, cô muốn vào ngay chủ đề chính.

Lục Ứng Khâm bỗng phanh xe. Hành động đột ngột đó của anh khiến cô không kịp chuẩn bị, người bị đẩy về phía trước. Nếu trước đó không thắt dây an toàn, cô đã bị đập đầu vào kính chắn gió rồi. Cô vẫn chưa hoàn hồn, vỗ vỗ lồng ngực vẫn còn đang thờ hồn hên, trừng mắt nhìn sang Lục Ứng Khâm, ánh mắt dữ dằn. Nhưng tên thủ phạm gây sự đó vẫn đứng đưng như không, quay sang, nhìn Trình Đoan Ngo, ánh mắt đầy ý tứ thâm sâu rồi lập tức quay vô lăng.

Trình Đoan Ngo đang rất tức giận nhưng sau khi đã hiểu rõ lộ trình mà Lục Ứng Khâm sẽ đi nên mím chặt môi. ....

Nhìn những cảnh tượng ngày càng quen thuộc, lòng cô thấy lo lắng, tay nắm chặt dây an toàn. Cô thậm chí không dám chớp mắt. Mọi việc tiến triển thuận lợi hơn cô nghĩ rất nhiều. Lục Ứng Khâm đưa cô về căn biệt thự ở ngoại ô.

Ngôi biệt thự hai tầng màu trắng, nhìn bên ngoài không có bất cứ thay đổi gì, vẫn tĩnh mịch như vậy, phía tây bắc ngôi nhà là một hồ nước, những hàng cây hạnh nhân xanh tốt in bóng xuống mặt nước tĩnh lặng.

Cô đi sau anh, chẳng ai nói với ai câu gì. Sự trang hoàng trong căn biệt thự hoàn toàn khác hai năm trước, mặc dù rất lộng lẫy nhưng chẳng có hơi người, lạnh lẽo, trống trải.

Chẳng biết tại sao, từ khi bước chân vào nơi này, Trình Đoan Ngo cảm thấy có gì đó khác thường. Cô lại rơi vào hồi ức trước kia. Căn phòng chứa đựng rất nhiều ký ức này khiến cô cứng đờng ngay ra.

Anh ta dẫn cô vào phòng ngủ chính. Trình Đoan Ngo cúi đầu, bước theo anh ta, hai bàn tay nắm chặt. Rõ ràng cô đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi thực sự vào trong, cô bỗng cảm thấy sợ sệt.

Lục Ứng Khâm đột nhiên dừng bước, không quay đầu lại. “Ồ đây tốt hơn khách sạn nhiều. Nếu cô thực sự muốn tiếp cận tôi thì tôi sẽ cho cô một cơ hội.”

“.....” Trình Đoan Ngo không ngờ Lục Ứng Khâm sẽ nói như vậy. Cô cũng thờ phào nhẹ nhõm nhưng lòng rối bời.

Trong đầu bỗng nhiên hiện đủ loại cảnh tượng lộn xộn, giống như những cảnh quay trong phim, cuối cùng dừng lại khuôn mặt nhợt nhạt của một đứa trẻ. Máu trong cơ thể dồn lên đỉnh đầu, sự xấu hổ, oán hận, phức tạp ngưng đọng thành một đám mây mù.

Cô hít một hơi thật sâu, siết chặt bàn tay rồi lập tức buông ra, cô gắng tiến lên, ôm chặt Lục Ứng Khâm từ phía sau. Lưng anh ra to rộng, rắn chắc, còn Trình Đoan Ngo có ý ép sát ngực mình vào đó. Cô hiểu rõ rằng, cái ôm chặt chẽ như vậy, đối với một người đàn ông có ý nghĩa như thế nào.

Mùi hương dịu dàng phảng phất trong không khí, mùi hương nước hoa Feelmor trước ngực cô thoang thoảng, chỉ áp sát mới có thể ngửi thấy. Cô muốn gọi lên tâm tư nên mới dùng loại nước hoa lưỡng tính đó. Cô có thể cảm nhận rõ ràng khoảnh khắc ấy, Lục Ứng Khâm bỗng nhiên cứng người lại, anh ta lại chẳng nhúc nhích, trái tim cô cũng đập liên hồi. Hai cánh tay vô thức ôm càng chặt. Hồi lâu sau, Lục Ứng Khâm mới có phản ứng, anh ta đưa tay gỡ từng ngón tay của Trình Đoan Ngo đang siết chặt lấy mình, thoát khỏi vòng tay của cô.

Anh ta quay người lại, bắt Trình Đoan Ngo nhìn thẳng vào anh ta. Trình Đoan Ngo ngẩng lên, nhìn vào mắt anh ta, không chớp, tựa như muốn nhìn thấu trái tim anh ta. Còn gương mặt anh ta như bị kéo căng, ánh mắt nóng bỏng khiến Trình Đoan Ngo cảm thấy hoảng hốt. Anh ta nhìn cô chằm chằm rồi khẽ mỉm cười, khoe miệng nhếch lên, biểu cảm vừa tự nhiên và ảm áp.

Nụ cười ấy khiến hai người họ rất căng thẳng bỗng trở nên nhẹ nhõm.

Lục Ứng Khâm chạm nhẹ lên má cô, khẽ ngữ: “Rất dễ chịu, nước hoa gì vậy?”

Trình Đoan Ngo nhìn anh ta: “Feelmor.”

Lục Ứng Khâm cười hi hi, vuốt ve chiếc cằm nhỏ gọn của cô, điều bộ ấy thân mật đến ám muội. Anh ta nhếch miệng, lạnh lùng nói: “Trình Đoan Ngo, đừng vội vàng quá, nên biết rằng dục tốc bất đạt.”

“.....”

Lục Ứng Khâm đứng ngoài ban công, trên tay là điều thuốc lá. Điều thuốc đang cháy, tàn thuốc giống như tàn tro của thời gian, vô tình bị gió cuốn đi. Khói thuốc lượn lờ như khiến ý thức của anh ta cũng như đang lơ lửng, anh ta cứ ngẩn người nhìn phong cảnh bên ngoài, mặt bẽ bội phẳng lặng, vài loại cây dại không biết rõ tên đang nở những bông hoa màu đỏ rạn rở, những cơn gió thổi tới cuốn theo mùi hương ngào ngạt đến mức mũi, át đi mùi thuốc lá khó chịu. Thực ra anh ta đã cai thuốc từ lâu. Anh ta là người quyết tâm, một khi muốn làm việc gì thì nhất định phải đạt được mục đích mới thôi. Nỗi đau khổ đến tan xương nát thịt của người khác đối với anh ta cũng chẳng đáng gì.

Nhưng ai cũng có điểm yếu, sống đến độ tuổi tam thập nhị lập, Lục Ứng Khâm bỗng nhiên phát hiện ra điểm yếu của mình, đó chính là Trình Đoan Ngo.

Hít một hơi thuốc lá thật sâu, cái vị kích thích đó thông đến tận phổi khiến anh ta tỉnh táo lên một chút.

Anh ta mua căn nhà này hai năm trước, ngoài ngôi biệt thự ở ngoại ô, anh ta mua thêm một căn ở phía nam và một căn ở phía bắc để kiểm chế ham muốn quay về ngôi biệt thự ở ngoại ô. Anh ta không có ham muốn đối với căn nhà này, chỉ có ham muốn với ngôi biệt thự mang lại cho anh ta nhiều hồi ức. Trong căn nhà ấy đã từng có người đó và hơi thở của người đó như vẫn còn lưu lại.

Trong lúc khó dứt bỏ tình cảm nhất, anh ta đã sai người trang trí lại toàn bộ căn nhà nhưng cảm thấy chưa đủ. Cuối cùng, anh ta định bán căn nhà ấy để xóa sạch mọi ký ức, nhưng chẳng hiểu tại sao lại không thể hạ quyết tâm.

Thay đổi một thói quen, vứt bỏ một vụ làm ăn dễ hơn rất nhiều so với việc quên đi sự đau khổ vì một người nào đó.

Trình Đoan Ngo đối với Lục Ứng Khâm như một loại thuốc độc được tôi luyện qua những năm tháng dài đằng đẳng, một loại độc được khiến người ta say mê đến mức nghiện, không thể nào cai nổi – đó chính là thuốc phiện.

Anh ta dập tắt điều thuốc còn lại, những tàn thuốc màu trắng bay theo gió, một ít tàn thuốc vương lên chiếc áo vest, anh ta phui nhẹ để nó rơi xuống, trầm mặc hồi lâu rồi rút điện thoại, và gọi cho Quan Nghĩa. Đang đêm khuya, giọng Quan Nghĩa lộ rõ vẻ ngái ngủ và biếng nhác. Anh ta nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Điều tra xem Trình Đoan Ngo từ đâu trở về, còn nữa, điều tra xem con tôi đang ở đâu, nhân tiện để mắt đến lão già ấy, tôi cảm thấy có điều gì đó không bình thường.”

“.....”

Trình Đoan Ngo đã có phòng bị. Lần này trở về, cả cô và Lục Ứng Khiêm đều không giống như trước kia nữa, điều này thì họ đều rất rõ.

Trong khoảnh khắc cuối cùng lúc Lục Ứng Khâm rời đi, anh ta bỗng đưa tay ôm lấy cô, rất nhẹ nhàng, với thái độ rất quý trọng, tựa như cô là báu vật mất đi rồi tìm lại được.

Nếu nói không sốc thì là lừa dối. Trong ấn tượng của cô, người đàn ông hoàn toàn không biết tôn trọng người khác ấy giờ đây đã có chút thay đổi.

Cánh tay phải của anh ta rất có lực, nhưng cánh tay trái thì hình như không có chút lực nào. Đây là cảm nhận duy nhất của Trình Đoan Ngo với cái ôm này của anh ta.

Hóa ra lời đồn đại là thật. Cánh tay trái của Lục Ứng Khâm đã bị tàn phế.

Trình Đoan Ngo bỗng cảm thấy trái tim như vỡ tan. Những giọt nước mắt ấm nóng chực trào nơi khóe mắt, cô không dám động đậy, sợ những giọt nước mắt sẽ rơi xuống.

Cô chưa từng thấy hối hận đối với sự việc xảy ra cách đây hai năm. Những trở ngại giữa Lục Ứng Khâm và Trình Đoan Ngo đã vượt qua giới hạn chịu đựng của người bình thường từ lâu. Ngoài việc hủy diệt lẫn nhau, cô chẳng nghĩ được khả năng nào khác. Số phận thực sự kỳ diệu. Nếu cả hai người đều chết trong sự cố đó thì mọi việc đã kết thúc, nhưng ngược lại, cả hai người đều sống.

Vậy những ký ức chẳng thể nào vứt bỏ kia sẽ phải làm thế nào? Rốt cuộc họ phải làm thế nào?

Bị dồn vào đường cùng, cô chỉ có thể ép mình vứt bỏ.

Còn đối với Lục Ứng Khâm, cho dù đã từng có tình yêu thì cũng là quá khứ mà thôi.

Trình Đoan Ngo luôn tự nhắc nhở mình: Đừng nhớ lại quá khứ nữa, chẳng thể nào quay lại được nữa rồi.

Chưa đến năm giờ sáng Trình Đoan Ngo đã thức giấc, không biết có phải do cơ thể chưa thích nghi với sự chênh lệch múi giờ hay không mà bất kể khi ngủ hay lúc thức giấc, thời gian đều rất hỗn loạn.

Mới sáng ra cô đã bảo lái xe đưa cô vào trung tâm thành phố. Căn đúng thời gian, cô đến bệnh viện công cộng gọi ra nước ngoài. cô đã hẹn bác sĩ chữa bệnh cho Đông Thiên - bác sĩ Smith - là mỗi tuần ít nhất phải gọi điện nói chuyện với ông một lần. Đây là yêu cầu duy nhất của bác sĩ Smith khi cô về nước.

Điện thoại đã được kết nối, giọng nói của bác sĩ Smith từ đầu bên kia vọng lại “Ashely, you’re so crazy!” Đây luôn là câu mở đầu của ông trong cuộc điện thoại, Trình Đoan Ngo nghe đã quen rồi.

Sau khi nghe ông răn dạy, quờ mắt, Trình Đoan Ngo hỏi thăm tình hình của Đông Thiên. Khi biết được tình trạng của cậu bé vẫn ổn định, cô cũng thấy yên tâm hơn một chút.

Bác sĩ Smith nghe giọng cô có vẻ thản nhiên, vẫn tỏ rõ sự tức giận: “Ashely, rốt cuộc cô có phải về nước tìm máu dây rốn tương thích không?!!! Tôi đã nói với cô rồi. Máu dây rốn là giải pháp xấu nhất, cô không thể dùng nó.”

Trình Đoan Ngo chau mày: “Tôi biết rồi.”

“Ashely, hãy để cậu bé đợi thêm một thời gian nữa, biết đâu có thể tìm thấy tủy xương thích hợp! cô đừng hành động thiếu suy nghĩ! Nếu xảy ra chuyện gì thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Trước tiên, không nói đến chuyện cô có thể tìm được bố đứa bé hay không. Cho dù có tìm được đi chăng nữa thì chắc chắn sẽ không tán huyết không? Cho dù có tiêm phòng đi chăng nữa thì cũng không đảm bảo chắc chắn một trăm phần trăm an toàn. Mà bản thân cô cũng rất có thể vì thế mà gặp sự cố. Ashely, bệnh của cậu bé, tôi sẽ cố gắng nghĩ cách chữa trị, cô đừng liều mạng như vậy!”

“Tôi biết, bác sĩ nói hàng trăm lần rồi! Tôi biết rồi!”

“không! cô không biết! Chúa ơi, tại sao tôi phải nói với cô điều này nhỉ, đáng lẽ tôi phải sớm nghĩ đến việc cô bị kích động như vậy chứ!”

Bác sĩ Smith không ngừng trách cứ. Trình Đoan Ngo không kìm nén được nữa, trong lòng đau xót và khó chịu. Đông Thiên đã bị căn bệnh đó hành hạ đến mức mặt tái xanh nhưng vẫn cố chịu đựng, khuôn mặt ấy của Đông Thiên cứ khắc sâu trong tâm trí cô. Mỗi sáng thức dậy, cậu bé đều phải rút máu, dù các loại điều trị hành hạ cơ thể khiến cậu bé vô cùng yếu ớt. Đôi mắt vốn long lanh như những vì sao giờ cũng trở nên u ám bởi căn bệnh lâu ngày ấy. Từ khi được chẩn đoán chính xác, câu mà cậu nói nhiều nhất với cô là: “Mẹ, đừng khóc nữa, con không đau đâu!”

một đứa trẻ vô tội, cho dù có bị báo ứng nặng hơn đi nữa thì cũng trút lên người cô mới đúng. cô đã sống đến từng tuổi này rồi mà không biết M7 là cái gì, cái gì mà bệnh bạch cầu cấp tính chứ? Tại sao không phải cô mà lại là Đông Thiên?

Vì thuộc nhóm máu hiếm, cậu bé cũng không tìm được tủy xương thích hợp.

Trình Đoan Ngo biết mình thuộc nhóm máu O, chứ cũng không biết mình có nhóm máu Rh âm tính. Lúc sinh Đông Thiên, cô bị mất nhiều máu cũng là Trình Lạc Minh truyền máu cho cô. Bệnh viện khi ấy cũ kỹ, bị lạc hậu nên các loại kiểm tra, xét nghiệm cũng chỉ qua loa.

Cho đến khi Đông Thiên thực sự bị bệnh, cô mới phát hiện ra rằng, Đông Thiên được di truyền từ cô nên cũng mang dòng máu quý hiếm đó. Nhưng cũng chính vì dòng máu quý hiếm đó mà giờ đây tính mạng của cậu đang bị đe dọa.

Bác sĩ Smith vẫn tiếp tục khuyên ngăn cô: “Ashely, hãy nghe tôi, bất cứ người đàn ông nào biết tình trạng thật của cô cũng sẽ không giúp đâu! cô đừng ngốc nghếch nữa! Cho dù cô may mắn có thai đi nữa, cô cho rằng Tom sẽ đợi đến bốn mươi mấy tuần sao?”

“.....”

Hồi lâu sau, Trình Đoan Ngo hít một hơi thật sâu, cương quyết nói: “Bác sĩ Smith, tất cả những điều bác sĩ nói đều là muốn tốt cho tôi, nhưng Tom còn quan trọng hơn tính mạng của tôi. đã bảy tháng rồi, không phải chúng ta vẫn chờ đợi tìm được tủy xương thích hợp sao? Chúng ta không thể đợi thêm được nữa, cho dù chỉ có một phần hy vọng, tôi cũng phải thử. không có Tom, tôi không thể sống được.”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41

Bỏ lại Đông Thiên ở một nơi xa lạ khi mới đến đó sống chỉ có hai năm. Đây hoàn toàn không phải là chủ ý của Trình Đoan Ngọ nhưng cô không còn lựa chọn nào khác.

Cứ đợi tìm được tủy xương thích hợp thì quá bị động, cô không thể tiếp tục khoanh tay chờ chết như thế được.

Bác sĩ Smith đã nói, dùng máu dây rốn để cứu Đông Thiên có hy vọng rất ít, tỉ lệ thành công chỉ vài phần nghìn mà thôi. Cô cũng từng nghe nói có bà mẹ vì muốn cứu con mà sinh thêm một đứa nữa, kết quả, đứa bé đó vừa sinh ra cũng bị bệnh bạch cầu.

Tất cả mọi người đều ngăn cản cô, mắng chửi cô, thậm chí, nếu Lục Ứng Khâm biết rõ chân tướng sự việc, với tính cách của anh thì có thể anh ta sẽ giết cô, nhưng cô không thể không làm.

Sức khỏe của Đông Thiên ngày càng yếu, lần điều trị hóa chất đầu tiên, Trình Đoan Ngọ ở bên cạnh để giữ cậu bé, sợ cậu bé vùng vẫy quá mạnh sẽ khiến nội tạng bị thương tổn. Sức đề kháng của cậu bé ngày càng kém, ngay cả Trình Đoan Ngọ muốn vào gặp cậu bé cũng phải đeo khẩu trang.

Điều trị hóa chất là phương pháp điều trị đau khổ nhất. Sau khi điều trị, sức đề kháng của cậu bé cũng giảm đi rất nhiều, nhưng Trình Đoan Ngọ cũng chẳng có cách nào khác, cô hoàn toàn bất lực. Là một người mẹ, điều cô sợ nhất là không thể chịu khổ thay con.

Một đứa trẻ tám tuổi thì kiên cường thế nào chứ? Tiêm cũng đã nhiều, rút máu cũng đã nhiều rồi, Đông Thiên rất sợ bác sĩ và y tá, mỗi lần nghe thấy tiếng xe đẩy của cô y tá là cậu bé lại chau mày. Tất cả những cử chỉ nhỏ đó của Đông Thiên, Trình Đoan Ngọ đều chú ý.

Nhưng cậu bé luôn tỏ ra gan dạ trước mặt cô, sợ cô sẽ lo lắng nên cậu bé vẫn cố ngẩng khuôn mặt tái mét, nói: “Mẹ, con không đau!”

Tìm cô như có một luồng điện chạy qua, rồi một lưỡi dao sắc nhọn đâm nát trái tim ấy ra làm trăm mảnh, đến mức không còn biết đau là gì nữa.

Từ nhỏ đến giờ, Đông Thiên vốn rất hay ốm. Từ bé cho đến lúc năm tuổi, cậu bé thường xuyên bị cảm sốt, động một tí là bị viêm phổi. Hồi nhỏ, Trình Đoan Ngọ vô cùng vất vả và túng thiếu. Đến lúc lớn hơn thì sức đề kháng của cậu cũng tốt hơn, cậu bé trở nên vui vẻ, hoạt bát, ai gặp cũng yêu quý. Cậu bé học cũng khá, khả năng tiếp nhận và thích nghi nhanh.

Trình Đoan Ngọ luôn cảm thấy mình phải tu mấy đời mấy kiếp mới may mắn có được một đứa con như vậy. Có ngờ đâu cuộc đời lại trở trêu như thế.

Đông Thiên bỗng sốt rất cao, lúc cô đưa cậu bé đến bệnh viện khám, các bác sĩ kiểm tra xong mặt ai nấy đều biến sắc. M7, hơn bảy mươi phần trăm là tế bào ác tính, Trình Đoan Ngọ nghe các bác sĩ giải thích về chuyện tình mà đầu óc cô như ngây dại.

Cô thực sự không dám tin, sao cuộc sống của cô giống như trong phim vậy, tại sao chuyện gì cũng có thể xảy ra? Tại sao người bị bệnh không phải là cô chứ? Tại sao bất hạnh đều đổ lên cậu bé chứ?

Lúc cậu bé trong tình trạng sốt cao không hề thuyên giảm, Trình Đoan Ngọ chỉ biết trơ mắt nhìn. Suốt đêm cậu bé xoay bên nọ, xoay bên kia, nước mắt Trình Đoan Ngọ cứ thế tuôn rơi, lúc ấy cậu bé đang hôn mê nên cũng không biết cô khóc, liên tục gọi “mẹ ơi”. Có những lúc cậu run bắn bật, thậm chí có lúc nguy cấp quá phải thở oxy.

Ban đầu, khi Đông Thiên chưa biết mình mắc căn bệnh nghiêm trọng ấy, thấy Trình Đoan Ngọ khóc, cậu bé ngây thơ nhìn cô, hỏi: “Mẹ, tại sao mẹ lại khóc?” Trình Đoan Ngọ không biết trả lời thế nào, nghĩ ra đủ các lý do để đánh lừa cậu: “Mẹ ngáp ngủ đó chứ”, “bụi bay vào mắt mẹ”.....

Về sau, Trình Đoan Ngọ chẳng biết nói gì nữa. Hằng ngày phải trải qua rất nhiều cuộc điều trị, Đông Thiên dần dần ý thức được nó đang bị một căn bệnh rất nghiêm trọng.

Căn bệnh bạch cầu cấp tính không như các loại bệnh khác, ngày nào cũng phải làm đủ các loại kiểm tra, xét nghiệm từ sáng sớm. Đến khi kiểm tra xong thì Đông Thiên cũng chẳng muốn ăn gì nữa. Đông Thiên vẫn còn là một đứa trẻ nên nhiều lúc cũng xự xự theo cảm hứng, Trình Đoan Ngọ phải nghĩ đủ mọi cách để dỗ cậu. Đông Thiên không ăn, cô cũng thấy xót xa, cô ép cậu ăn, nhưng vì trong người khó chịu nên ăn rồi lại nôn ra hết.

Tay chân Đông Thiên chỉ chít vết kim tiêm. Cứ nhìn thấy y tá đến tiêm là cậu bé sợ hãi, khóc âm lên. Vết tiêm nọ chồng lên vết tiêm kia, trên người cậu giờ đây chẳng còn chỗ nào là không có vết kim tiêm.

Khoảng thời gian đó thật sự là con ác mộng đối với Trình Đoan Ngọ. Hằng đêm, cô chẳng dám ngủ, vì thế dù buồn ngủ thế nào, cô vẫn cố gắng thức.

Trong thời gian tìm tủy xương thích hợp, bác sĩ cũng đã nói với cô, nhóm máu của Đông Thiên rất hiếm, vì vậy việc tìm được nhóm máu thích hợp với cậu khó hơn rất nhiều so với những đứa trẻ khác.

Trình Đoan Ngọ không còn ai thân thích, Trình Thiên Đạt đã chết, Trình Lạc Minh cũng chết rồi, cả cô và Âu Hán Văn đều không thích hợp.

Lần cuối cùng Âu Hán Văn đến thăm Đông Thiên cũng thông báo cho cô biết một tin: Các kết quả kiểm tra sức khỏe chi tiết của Lục Ứng Khâm cũng đã làm xong, nhóm máu của anh ta cũng không thích hợp.

Cả bầu trời như sụp đổ. Trình Đoan Ngo cảm thấy mình không còn sức lực để chống đỡ nữa.

Năm ấy, Đông Thiên đón giáng sinh trong bệnh viện. Lúc ấy sức khỏe của cậu bé đã khá hơn một chút, tinh thần cũng tốt hơn, nhưng vì sợ bị nhiễm bệnh nên cô không dám cho cậu bé xuất viện. Cậu bé được điều trị trong một bệnh viện tư đắt tiền, để cậu một mình một phòng cũng rất cô đơn nên vào lễ giáng sinh, các bác sĩ đã phá lệ để cậu bé chơi đùa, hát hò cùng các bạn khác trong bệnh viện, còn được xem bắn pháo hoa qua cửa kính của phòng cách ly.

Nhìn nụ cười ngây thơ, trong sáng của cậu bé, Trình Đoan Ngo chỉ hy vọng thời gian có thể dừng lại, cô đã chịu đựng quá đủ những ngày tháng sợ hãi chạy đua với tử thần rồi.

Dùng máu dây rốn cứu cậu bé không phải là lựa chọn tốt, chưa nói đến chuyện cậu bé có đợi được đến lúc đó hay không, tình trạng sức khỏe hiện tại của Trình Đoan Ngo cũng không thích hợp cho việc đó, nhưng cô không còn cách nào khác. Cô không muốn phải hối hận. Cho dù cách nào đi nữa, chỉ cần có thể cứu được cậu bé, cô đều phải thử. Cô muốn nụ cười đó sẽ mãi mãi như vậy, cô muốn con cô được khỏe mạnh và trưởng thành như những đứa khác.

Trước kia, cô luôn nghĩ rằng sẽ phải nuôi dưỡng Đông Thiên thành người thế này, học hành thế kia, nhưng giờ đây cô chỉ cầu mong một điều duy nhất, đó là cậu bé được khỏe mạnh.

Lúc Trình Đoan Ngo chuẩn bị về nước thì Đông Thiên đang nằm trên giường vẽ tranh. Cậu bé che lại không cho cô nhìn thấy.

Sau đó, y tá đến đưa Đông Thiên đi lấy máu, Trình Đoan Ngo nhìn thấy cậu bé đang vẽ cái gì. Mặc dù những nét vẽ không phải là xuất sắc nhưng cũng thấy được sự tỉ mỉ và công phu, đó là một bức tranh về gia đình, cậu bé lặng lẽ vẽ cô, Lục Ứng Khâm và cả mình nữa.

Mặc dù chưa bao giờ Đông Thiên nhắc đến Lục Ứng Khâm trước mặt cô nhưng cô biết nó cũng nghĩ đến bố.

Nhìn tác phẩm non nớt của Đông Thiên, nước mắt của Trình Đoan Ngo cứ lăn chã rơi.

Cô cho mình thời gian một tháng. Một tháng. Bất kể cô thành công hay không thì cũng phải trở về bên cạnh cậu. Đông Thiên không thể không có cô bên cạnh. Vì vậy lần này trở về, thời gian rất gấp, cô phải tranh thủ thật nhanh, thật nhanh. ....

Dạo này Lục Ứng Khâm đang tập trung vào một dự án xuyên quốc gia về một thương hiệu thời trang mới. Ban đầu, anh ta cũng không có hứng thú với dự án này lắm, nhưng vì Du Đông ra sức thúc đẩy nên anh cũng đành làm theo.

Sáng hôm nay, anh ta đã sắp xếp đi thị sát để chuẩn bị xây dựng một trung tâm nghiên cứu. Thật ra Lục Ứng Khâm không cần phải tham gia, chỉ cần Quan Nghĩa và Du Đông có mặt ở đó là được rồi, nhưng vì cả đêm không ngủ được nên ngay từ sáng sớm, anh ta đã lái xe cùng mọi người đến đó.

Trung tâm nghiên cứu sẽ được xây dựng trên một khu đất quy hoạch vừa mới được phá dỡ và dời đi. Khu đất này do phía đầu tư trúng thầu. Phía trước mặt là trường học, phía sau cách đó vài trăm mét là khu dân cư, một khu đất như thế này có thể nói là rất đặc địa. Phía tây có một hồ nước, ánh nắng ấm áp phản chiếu xuống mặt hồ trông thật hiền hòa, những hàng liễu xanh mơn mẫm cạnh hồ nhẹ nhàng rủ xuống, những làn gió xuân tựa như chiếc lược vô hình xuyên qua kẽ lá khiến khung cảnh càng trở nên thơ mộng và dịu dàng.

Anh ta đội một chiếc mũ lao động rồi cùng kỹ sư đi khảo sát thực địa. Kỹ sư giảng giải cận kề bản quy hoạch, Lục Ứng Khâm cũng tập trung lắng nghe.

Điện thoại bỗng đổ chuông. Sớm thế này mà ai đã gọi điện thoại thế nhỉ? Lục Ứng Khâm ngẩng đầu lên nhìn ánh nắng chói mắt, rút điện thoại.

Một số lạ nhưng Lục Ứng Khâm vừa nhìn thấy liền mỉm cười.

Đưa máy lên nghe, quả nhiên như Lục Ứng Khâm đoán đúng người ở đầu bên kia là ai.

“Anh đang ở đâu?” Trình Đoan Ngo hỏi thẳng vào vấn đề chính, chẳng vòng vo.

Lục Ứng Khâm mỉm cười, giẫm lên những viên đá lồi nhô trên mặt đất, nói: “Hỏi để làm gì?”

“Muốn nói thì nói, không nói thì tắt điện thoại đi!”

“Giờ cô lại muốn hỏi tôi cơ đấy, gan cũng không nhỏ đấy chứ!” Lục Ứng Khâm mỉm cười.

“Anh...” Trình Đoan Ngo cứng miệng, đang nghĩ xem nên nói tiếp câu gì thì đã thấy giọng Lục Ứng Khâm vang lên từ phía bên kia điện thoại: “Công trường ở đường XX, đằng sau trường tiểu học XX.”

“Làm gì ở đó?”

“Khảo sát.”

“Phải mất bao lâu?”

“Không biết, ít nhất là một, hai tiếng.”

“Ồ...” Trình Đoàn Ngo định nói: “Vây tôi qua đó rồi cùng anh đi ăn cơm” nhưng lại không nói nữa.

“Vây thôi nhé!”

“Ừ.”

Hai người cùng tắt điện thoại, chẳng chút lưu luyến nhưng cả hai cùng nắm chặt điện thoại rất lâu.

Ánh mặt trời dần lên cao, công việc khảo sát thực địa diễn ra khoảng hai tiếng đồng hồ. Hai bên bàn kế hoạch họp để trao đổi công việc liên quan. Lục Ứng Khâm và kỹ sư nói chuyện với nhau một lúc. Đến gần trưa, công ty phía đối tác mời Lục Ứng Khâm ăn trưa. Anh ta cười và từ chối, vừa đi vừa cời chiếc mũ bảo hộ lao động và giặt tay, đưa cho Quan Nghĩa.

Anh ta vừa cúi đầu vừa bước đi, cũng chẳng biết mình đang nghĩ gì nữa, đầu óc cứ xoay chuyển một cách vô thức.

Vừa rời khỏi công trường khoảng vài mét, anh ta bỗng nhiên quay đầu lại.

Anh ta rất tỉnh táo, nhận ra ngay người phụ nữ đang ngồi cạnh bờ tường của công trình để hóng gió chính là người bạn đời của mình – Trình Đoàn Ngo.

Anh ta bước đến trước mặt Trình Đoàn Ngo, khoanh tay trước ngực, ngao ngễ nhìn cô, vẻ mặt đầy ý vị sâu xa, hỏi: “Cô đến đây làm gì?”

“...”

Trình Đoàn Ngo muốn nhanh chóng có con, cô nhất định phải lên giường với Lục Ứng Khâm, nhưng anh ta vốn là người đàn ông rất biết kiềm chế, nếu anh ta không muốn thì cô có làm cách gì đi nữa cũng không Hạ gục được anh ta. Cô biết rõ dùng những cách tầm thường để quyến rũ Lục Ứng Khâm hoàn toàn không có tác dụng, chưa nói đến chuyện Lục Ứng Khâm là nhân vật tuyệt vời như thế nào, chỉ nhìn những người phụ nữ mà anh ta đã tiếp xúc những năm qua cũng đủ thấy rằng Trình Đoàn Ngo có tu luyện ra sao cũng chẳng thể đột phá được

Cô cũng nghe rất nhiều lời đồn đại về anh ta. Nghe nói anh ta rất nặng tình, sau khi cô “Chết”, anh ta không có mối quan hệ với bất kỳ cô gái khác nào. Nhưng lời đồn đại cũng chỉ là đồn đại mà thôi. Theo cô thấy thì Lục Ứng Khâm luôn giữ bộ dạng kín đáo với mình, chẳng gần mà cũng chẳng xa, cứ như chơi trò mèo vờn chuột vậy, từng chút một trêu chọc khiến người ta cảm thấy ngứa ngáy và khó chịu.

Cô chẳng có nhiều thời gian chơi trò chọc gẹo tình ái với anh ta.

Trình Đoàn Ngo tự bắt xe đến địa chỉ mà Lục Ứng Khâm đã nói hồi sáng. Cô ngồi dưới bờ tường bao quanh công trình sưởi nắng, nhìn ra mặt hồ đang sóng sánh ánh mặt trời, khung cảnh đẹp đẽ khiến nổi buồn phiền, bất an trong lòng cô vơi bớt. Cô ngồi yên lặng thư giãn, đưa mắt nhìn về phía chân trời xa thẳm mà lòng cảm thấy dễ chịu.

Cô cũng không biết mình đã ngồi đó bao lâu, ánh nắng ấm áp, dễ chịu dần trở nên gay gắt, cô vô thức đưa tay lên nhìn đồng hồ, hóa ra đã gần trưa rồi

Từng tiếng bước chân vang lên bên tai Trình Đoàn Ngo, cô thất thần nghe những âm thanh ồn ào đó vọng lại. Rồi đập vào mắt cô là đôi giày da bong loáng, hướng theo đôi giày da đó nhìn lên trên là khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú của Lục Ứng Khâm, khuôn mặt ấy vẫn chẳng chút nào thay đổi gì so với mấy năm trước.

Ánh nắng chói chang chiếu vào đôi mắt của Trình Đoàn Ngo, ánh nắng rực rỡ ấy khiến cô bỗng ngẩn ngơ, tựa như thời gian đang quay ngược trở lại. Trình Đoàn Ngo của tuổi 17 đã từng đợi Lục Ứng Khâm như thế này.

Hồi ấy, anh ta bận cùng các bậc đàn anh “đi làm ăn”. Lúc đó, anh ta chỉ kinh doanh nhỏ lẻ thôi chứ chưa được như bây giờ, cũng phải đến nơi nọ nơi kia để trao đổi làm ăn, có lúc đến cả những nơi tửu sắc để treo đôi công việc, Trình Đoàn Ngo biết như vậy nên dọa sẽ đến tận nơi tìm anh ta. Khi ấy, Lục Ứng Khâm vẫn còn trẻ, chưa có vốn liếng làm ăn, chỉ có lợi thế là được sự yêu mến của Trình Đoàn Ngo và sự bảo trợ đặc biệt của Trình Thiên Đạt nên mới được các bậc đàn anh để ý. Nhưng anh ta chưa bao giờ có ý lợi dụng “đặc quyền” đó, lần nào đi cũng uống say mềm. Trình Đoàn Ngo cũng không có ý đi đến đó cản trở, làm anh hờn đến anh ta. Cô biết Lục Ứng Khâm rất gét cô, nhưng cô không thể kiềm nén được lòng yêu mến anh ta, cho nên mặc dù cảm thấy rất đau lòng nhưng vẫn không can dự vào công việc của anh ta, cứ ngốc nghếch đứng đợi trước cổng của những nơi tửu sắc với những hộp đèn nhấp nháy mập mờ cho đến khi anh ta bước ra

Những lúc ấy, anh ta luôn trong bộ dạng say mềm, vừa bước ra đã nhìn thấy Trình Đoàn Ngo. Ban đầu, ánh mắt anh ta vừa dịu dàng lại vừa mơ màng, có lẽ do quá uống say nên nhận lầm người, anh ta hoàn toàn yên tâm mà dựa vào cô. Đó có lẽ là giây phút mà Trình Đoàn Ngo cảm thấy hạnh phúc nhất. Nhưng chỉ một lúc sau, khi đã nhìn rõ là cô, anh ta lập tức đẩy cô ra

Chuyện cũ giờ tan thành tro nhưng vẫn hiện ra rõ ràng trước mắt. Trình Đoàn Ngo nhìn vào Lục Ứng Khâm với ánh mắt như thiêu đốt. Chẳng nói được câu gì

Lục Ứng Khâm khẽ nhếch miệng, hỏi: “Cô đến đây làm gì?”

Trình Đoàn Ngo lặng thinh, nuốt nước bọt rồi trả lời: “Đợi anh”

Anh ta nhưn mầy: "Đội tôi làm gì?"

Trình Đoan Ngo im lẳng một lúc rồi rất nghiêm túc: "Tôi đã nói là tôi quay về để trả thù mà. Để làm cho anh yêu tôi thì tôi cũng phải làm điều gì đó chút.

Nghe cô nói xong câu đó, người Lục Ứng Khâm cứng đờ như khúc gỗ, sau đó anh chau mày: "Chỉ vì điều đó thôi sao?"

"Không thì sao chứ?"

Lục Ứng Khâm bắt đầu tỏ vẻ bức mình, đưa tay dây ấn đường. "Trình Đoan Ngo, đừng thách thức sự kiên nhẫn của tôi, đừng nói những câu tôi không thích nghe!"

Trình Đoan Ngo Cảm thấy biểu hiện không tốt đó của anh ta nhưng cũng chẳng lo lắng gì, ngược lại còn khẽ mỉm cười. Cô chậm rãi nói: "Lục Ứng Khâm, anh có yêu tôi không?"

Câu hỏi không hề vòng vo khiến Lục Ứng Khâm không kịp trở tay, đứng ngây ra. Người đưa câu hỏi đó lại tỏ ra không hề sốt ruột muốn có câu trả lời ngay, chậm rãi nói: "Tôi có một ý kiến. Lục Ứng Khâm, hãy cho tôi thời gian một tháng, trong một tháng ấy, chúng ta hãy sống như vợ chồng bình thường. Nếu trong một tháng, tôi không thể làm cho anh yêu tôi thì coi như tôi thua."

Lục Ứng Khâm nhếch miệng: "Tôi dựa vào cái gì mà phải đồng ý?"

Trình Đoan Ngo mỉm cười: "Tại sao anh phải từ chối chứ?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Tối hôm đó, Lục Ứng Khâm không đưa ra bất cứ câu trả lời nào với Trình Đoan Ngo. Đương nhiên, cô cũng không truy hỏi.

Thực tế, ở thời điểm hiện tại, quan hệ giữa hai người họ, bất kể là tình yêu hay hận thù đều là những chuyện của ngày hôm qua, giờ đây đã chết rồi. Trình Đoan Ngo không còn là Trình Đoan Ngo trước kia nữa, Lục Ứng Khâm cũng không còn là Lục Ứng Khâm của ngày trước. Trong những mảnh vỡ của thời gian, hai người họ dừng lại một ngã ba, rất gần, nhưng chẳng thể tiến lại. Trình Đoan Ngo không khao khát tình yêu của anh ta nữa, còn anh ta, cũng không bao giờ bị tình cảm làm cho mờ mắt.

Từng cơn gió lạnh thổi đến, Trình Đoan Ngo kéo chiếc áo choàng trên vai, đôi mắt run rẩy, ánh mắt cũng chẳng biết lạc nơi nào. Mùi hương thơm mát của cỏ cây theo gió ủa đến, giống như một liều thuốc an thần kì diệu khiến những dây thần kinh đang căng lên của cô từ từ thả lỏng.

Lục Ứng Khâm không rời đi, cũng không giải thích, cô cũng không hỏi, giống như đôi vợ chồng đã sống với nhau nhiều năm, chỉ ngầm hiểu để giải thích những chuyện xảy ra. Bóng dáng ẩn hiện trong phòng tắm, đã hai năm rồi, cả Lục Ứng Khâm và Trình Đoan Ngo cảm thấy có chút xa lạ. Chỉ có điều, cũng chỉ là xa lạ mà thôi.

Màn đêm tĩnh mịch, lặng lẽ như tờ, tiếng nước chảy trong nhà tắm nghe càng rõ. Vàng trắng màu bạc treo trên bầu trời, ánh trăng lai láng chiếu xuống, tựa như lớp bạc mỏng trên mặt đất. Trình Đoan Ngo đứng dựa vào lan can ngoài ban công, trong lòng bề bộn cảm xúc, một chút vui sướng như được sinh ra một lần nữa ở cõi Niết Bàn, một chút bất lực khi quay lại điểm xuất phát, một chút cay đắng với thế sự xoay vần. ....

Màn đêm không mang đến cho

cô sự cứu rỗi, ngược lại mang đến cho cô những ưu tư vô hạn.

Hai năm qua, cô không hề nghĩ mình sẽ trở lại bên người đàn ông này. Thực ra, cô cũng học được cách sống yên phận trong thế giới không có anh ta. Thậm chí, nếu lần này cô mang thai, cô cũng hy vọng sẽ có thể biến mất khỏi cuộc sống của anh

Ta mà không để lại một chút dấu vết.....

Cô đang mải mê suy nghĩ thì Lục Ứng Khâm đã từ trong nhà tắm đi ra. Anh ta choàng chiếc khăn tắm trên người, một cơ thể cường tráng, những giọt nước trên tóc chảy xuống, rơi lách tách trên sàn nhà, âm thanh ám muội đến kỳ dị. Anh ta đưa chiếc khăn lau lên tóc, ngẩng lên nhìn Trình Đoan Ngo, hỏi:

"Không ngủ à?"

Cô nhìn chiếc giường to trong phòng ngủ, chẳng phải cô đang chờ đợi thời khắc này sao? Cô trở về chẳng phải là vì điều này sao? Tại sao đến lúc này lại do dự chứ?

Cô chỉ chỉ lên giường: "Cùng nhau?"

Lục Ứng Khâm khẽ mỉm cười: "Cũng được, tôi ngủ trên giường, cô ngủ dưới đất."

"..."

Đèn tắt, Căn phòng tối đen như mực, tấm rèm cửa khẽ lay động, ánh sáng yếu ớt bên ngoài chiếu vào căn phòng, lúc ẩn lúc hiện theo sự lay động của rèm cửa. Lục Ứng Khâm nằm trên giường, tỏ rõ là người có quy tắc, còn Trình Đoan Ngo chẳng biết tại sao toàn thân như đông cứng, nằm im, chẳng dám nhúc nhích. Cô nằm nghiêng, quay lưng về phía anh ta, căng thẳng cắn móng tay. Rất lâu mà anh ta cũng chẳng có động tĩnh gì, cô chỉ nghe thấy tiếng tích tắc, tích tắc đều đặn của chiếc đồng hồ La Mã cạnh đó, cơn buồn ngủ ập đến, bất giác mí mắt cô nặng trĩu.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, Trình Đoan Ngo cảm thấy có một bàn tay ôm chặt lấy thắt lưng mình, chẳng cần quay đầu lại

cũng biết rõ là ai, hương sữa tắm dễ chịu còn vương trên người anh ta khiến cô cảm thấy như vừa uống rượu vậy, cảm giác mơ hồ.

"Làm không?" Giọng Trình Đoan Ngo biếng nhác và yếu ớt, cũng chẳng biết là vì buồn ngủ hay vì lý do gì mà giọng nói của cô lại hấp dẫn, mê hoặc như mời gọi.

Lục Ứng Khâm không nói gì, nhưng cô có thể cảm nhận được hơi thở gấp gáp của anh ta. Cô mặc chiếc váy ngủ bằng lụa, khoe những đường cong trên cơ thể, những đường nét lung linh ẩn hiện. Cô không mặc áo ngực, nhưng không phải vì muốn quyến rũ anh ta, đó chỉ là thói quen của hai năm qua, chưa thể thay đổi ngay được.

Lục Ứng Khâm ôm cô, tay đặt trên eo rồi dịch chuyển lên trên một chút để cảm nhận được sự mềm mại cơ thể cô. Nhưng anh ta không dịch chuyển lên trên thêm nữa, chỉ khẽ xoay người cô lại, nắm lấy bàn tay mềm mại. Anh ta cứ nắm chặt như vậy, cuối cùng lại buông ra.

Một bàn tay nắm lấy tay cô, tay kia dè dặt, thận trọng dò tìm rồi viết từng chữ lên lòng bàn tay cô, nét ngang, nét dọc, ngang dọc, ngang dọc.....

Anh ta cứ viết như vậy, Trình Đoan Ngo như ngừng thở, cẩn thận cảm nhận từng nét chữ mà anh ta viết: "Trình", "Đoan", "Ngo".

Trình Đoan Ngo cảm thấy hơi thất vọng, nhưng nghĩ lại, cô cũng không biết rốt cuộc mình đang chờ đợi điều gì.

Rốt cuộc anh ta muốn viết gì? Cô cũng không hỏi.

"Đoan Ngo!" Giọng Lục Ứng Khâm vang lên trên đỉnh đầu cô, giọng nói nồng nàn tựa như một loại rượu ngon ủ từ rất lâu rồi, ý vị sâu xa, thậm chí cô còn cảm nhận được sự chuyển động yểu hèn của anh ta.

"Đây."

Hơi thở của anh ta vẫn đều đều, hồi lâu sau mới chậm rãi nói:

"Hai năm trước, anh cứ nghĩ.....em đã chết rồi."

"Ừ."

"Anh đã tự nói với chính mình rằng, em đã chết, mọi chuyện trước kia đều chết rồi." Anh ta mím môi: "Nhưng giờ đây em đã quay về, giống như một giấc mơ, nhưng lại không phải là mơ. Anh cũng không rõ mình như thế nào, chỉ có một điều mà anh thấy rất rõ."

"Ừ."

"Nếu em đã quay trở về thì đừng rời xa anh nữa nhé!"

Trình Đoan Ngo cười miễn cưỡng, bình tĩnh nói: "Anh không thể níu giữ nổi em, hai năm trước không thể giữ được thì hai năm sau cũng vẫn như vậy."

Lục Ứng Khâm không phản bác, chỉ mỉm cười, nhưng nụ cười ấy có chút giả dối. Anh ta ngáp ngừng một lúc rồi kéo nhẹ vai cô, cô ngẩng đầu về ngạc nhiên, nhìn vào đôi mắt long lanh như ánh sao của anh, nghe anh ta chậm rãi nói: "Trình Đoan Ngo, tình cảm trước kia tình cảm em dành cho anh từ đâu có còn

chút nào không?”

Trình Đoan Ngo không ngờ anh ta lại hỏi câu đó, cô ngây ra, miễn cưỡng cười rồi lắc đầu: “Không còn một chút nào nữa.”

Cô nhìn ngọn lửa trong mắt Lục Ứng Khâm cứ tắt dần, anh ta lúng túng hướng mắt ra phía khác, giọng nói như cam chịu:

“Lần trước em nói với anh rằng em muốn trả thù, Trình Đoan Ngo, cũng không cần thiết nữa, em đã thành công rồi.”

Trình Đoan Ngo ngơ ngàng.

Thành công rồi? Ý anh ta là sao?

Cô trả thì thành công rồi? Anh ta yêu cô rồi?

Chín năm trôi qua, cô yêu anh ta bảy năm trời, sinh cho anh ta một đứa con giờ đã tám tuổi, giờ đây, cuối cùng cô cũng nghe được câu trả lời của anh ta.

Cô thôn thức, thấy buồn bã, xúc động hơn là giải được hận. Như đang bị ai bóp cổ, cảm giác càng lúc càng khó thở, khóe miệng cô khẽ run run. Trong khoảnh khắc ấy, cô bỗng chẳng biết nói gì, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Lục Ứng Khâm, giữa chúng ta luôn có sự khác biệt. Nếu chín năm trước anh nói như thế này với em cho dù có phải đi đến chân trời góc bể, dù có phải lao vào dầu sôi lửa bỏng em cũng sẵn sàng, nhưng giờ đây, hai chúng ta cách xa nhau đến năm châu bốn bể, với khoảng cách như vậy, làm sao chúng ta có thể vượt qua?”

“Anh biết.” Lục Ứng Khâm trả lời, như có như không, thậm chí Trình Đoan Ngo còn nghĩ rằng anh ta đang bị ảo giác.

Cả hai đều không nói gì nữa, căn phòng không bật đèn giống như một căn phòng tối om, không có lối ra, hai người họ như tự giam cầm chính mình, khép chặt chính mình và cự tuyệt đối phương.

“Ngủ thôi.” Lục Ứng Khâm nói lòng tay, anh ta cũng không buông cô ra nhưng cũng không có hành động gì khác. Hai người họ, mỗi người chiếm một góc riêng trên chiếc giường King Size, nếu dùng một câu nói hình tượng nguyên thâm để miêu tả thì đó chính là “đồng sàng dị mộng.”

Sáng sớm, lúc Trình Đoan Ngo thức dậy thì Lục Ứng Khâm đã đi rồi. Một góc nệm hằn vết lõm nhắc nhở cô rằng sự thật đã có người ở đây.

Cô vuốt ve tóc, mái tóc dài theo từng ngón tay cô mà lay động. Theo thói quen sau khi thức dậy, cô gấp chăn, chiếc chăn khổ lớn được chỉnh lại gọn gàng rồi phủ lên trên đệm.

Những chiếc gối rơi xuống chân giường, cô vói tay hồi lâu mà không lấy lên được, cuối cùng đành phải quỳ xuống, nhặt lên. Cô rất thích công việc này, thậm chí còn mỉm cười khi nhìn thấy chiếc giường đã được mình thu dọn gọn gàng.

Cô vén tóc ra sau tai, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Lục Ứng Khâm, anh ta đã đứng ở cửa rất lâu, nhìn tất cả những việc cô làm từ nãy đến giờ.

“Sao anh lại về đây?”

“....” Lục Ứng Khâm không trả lời, nhanh như chớp tóm lấy cô từ trên giường, động tác của anh ta đẹp mắt như điệu valse, cánh tay mảnh khảnh của

cô bị kéo mạnh, toàn thân cô theo quán tính xoay nửa vòng rồi cuối cùng áp vào tường, tất cả xảy ra rất nhanh và đẹp mắt như một điệu nhảy nhưng cũng..... vô cùng nguy hiểm.

Lục Ứng Khâm tiến sát đến, giống như một kẻ xâm lược muốn nhanh chóng chiếm đoạt người khác, anh ta áp sát vào người cô, khoảng cách giữa họ gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng lướt trên da thịt của đối phương. Mùi hương thơm ngát trên người cô càng lôi cuốn Lục Ứng Khâm. Anh ta đặt hai tay cô lên cao, giống như tư thế của các phạm nhân bị bắt trong phim truy bắt tội phạm. Hai tay anh ta cứ giữ chặt tay cô như thế, còn cô lại chẳng có bất kỳ sự phản kháng nào. Khóe miệng cong lên như mỉm cười, khóe mắt ánh lên sự cuốn hút rất mê người.

“Làm gì vậy?”

Lục Ứng Khâm ngao ngễ nhìn cô. Lông mi của cô trông tựa như cánh ve, chớp chớp mắt khiến anh ta lập tức muốn hôn lên môi cô. Anh ta nghĩ như vậy và cũng làm như thế, tiến đến hôn lên đôi môi tốt đẹp tựa như cánh hoa ấy của cô.

một nụ hôn nồng cháy tràn đầy ham muốn, hai cơ thể như hòa làm một.

Anh ta cắn nhẹ môi cô: “Anh nghĩ... Ý kiến lần trước của em thật sự rất hay.”

Nụ hôn của anh ta làm cho ý thức của cô trở nên mờ lung, cô thở hổn hển: “Ý kiến nào cơ?”

“Cái ý kiến đánh bại anh trong một tháng ấy. Anh đồng ý.”

“Hả? Ừ...”

Anh ta không cho cô cơ hội hỏi tiếp, hôn lên cằm cô, cổ cô. Anh ta khẽ vén chiếc váy ngủ bằng lụa của cô, cơ thể duyên dáng dần lộ ra trong khoảng không se lạnh.

Tay anh ta đặt lên cơ thể mềm mại, cô bỗng chẳng có chút sức lực trước sự xâm chiếm bất ngờ của anh ta, cứ để anh mặc sức xâm chiếm, cô khẽ nhắm mắt, thế giới trước mặt bỗng trở nên mờ lung và mơ hồ.

Anh ta nhắc bổng người cô, cô bỗng chốc mất điểm tựa, chỉ có thể bám vào người anh ta, đôi chân dài thon gọn bám chặt lấy thắt lưng săn chắc của anh ta.

Anh ta nhanh chóng loại bỏ hoàn toàn cản trở giữa hai người, cô cảm nhận được ham muốn của anh ta. Trong khoảng khắc ấy, cô bỗng bình tĩnh.

cô ngẩng đầu, chau mày, mở to mắt nhìn anh ta, bờ môi nhấp nháy muốn nói điều gì đó nhưng chẳng thể nói được. Đây là khoảng khắc cô vô cùng mong chờ, cô không nên nói bất cứ câu gì để phá vỡ khoảnh khắc này.

Tình dục và tình yêu, trong rất nhiều trường hợp, nó là hai cá thể hoàn toàn không liên quan. Chỉ có điều, hai cá thể ấy lại bị những người phụ nữ ngốc nghếch, thích lừa dối chính mình đánh đồng làm một mà thôi.

Lục Ứng Khâm vẫn để ý từng biểu hiện của Trình Đoan Ngo. Anh ta ép sát cô vào tường, làn da trắng như tuyết của cô hiện ra khiến anh ta muốn phạm tội xúc phạm thân thể người khác. Đôi mắt to tròn long lanh của cô dần ánh lên nỗi sợ hãi và phản kháng. Biểu hiện bất lực ấy của cô khiến trái tim anh khẽ run lên.

Anh ta bỗng dừng lại, nhưng chỉ một khoảnh khắc mà thôi, rồi anh ta lại cắn mạnh lên ngực cô, dần giọng nói: “Đừng mong chạy trốn, không kịp nữa rồi.”

“...”

Ngon lửa hùng hực ấy không ngừng thiêu đốt, ai cũng biết rằng sau khi cháy hết, cuối cùng chỉ còn lại tro tàn.

Cũng chẳng ai nhớ hôm đó rốt cuộc họ đã trải qua mấy lần, chỉ biết rằng cả hai mệt rũ rồi, ngủ thiếp đi.

rõ ràng sáng hôm đó, Lục Ứng Khâm đã rời khỏi nhà nhưng chẳng hiểu mà xui quỷ khiến thế nào, anh ta lại quay về.

Vừa trở về nhìn thấy Trình Đoan Ngo đang trải lại ga giường. Đôi chân thon dài và trắng muốt, ánh nắng sớm mai nhẹ nhàng chiếu lên người cô, khoảnh khắc ấy khiến anh ta quên cả thở.

Lục Ứng Khâm vốn là người không phải theo chủ nghĩa cấm dục, nhưng thâm thoát đã hai năm không dính dáng đến chuyện ấy, cho đến đêm hôm đó, anh ta mới nhớ ra rằng, hóa ra mình vẫn còn ham muốn.

Buổi chiều, khi anh ta tỉnh giấc, Trình Đoan Ngo vẫn ngủ say. Mái tóc dài đen mượt bám vào cơ thể cô tựa như những sợi dây leo tạo nên biểu tượng thiên nhiên thật đẹp. Mái tóc cô rất đen, làn da lại trắng nõn, sự tương phản ấy tạo nên một hình ảnh thật đẹp. Hai má cô ửng hồng, đôi môi đỏ hồng như cánh hoa anh đào, toàn thân như e ấp ý xuân. Trên cơ thể vẫn lưu lại vết tích của một đêm phóng dăng.

Vừa tỉnh giấc đã nhìn thấy cô đang ngủ ngon lành bên cạnh, bất giác làm anh cảm thấy thật nhẹ nhàng.

Bất kể anh dùng cách nào để có được cô thì ít nhất cô cũng bằng lòng cho anh ta. Sự phối hợp của cô rất cứng nhắc nhưng lại mang đến cho anh ta sự

vui sướng tột độ.đã nhiều năm rồi anh không có cảm giác đó.

Anh ta cúi xuống hôn lên trán cô, vuốt nhưng sợi tóc ướt đầm mồ hôi vương trên trán cô. Anh ta cứ nhìn, cứ nhìn, anh hôn lên một lần thì điện thoại reo khiến dòng suy tư của anh bị ngắt quãng.

Anh ta nhẹ nhàng chui ra khỏi chăn, bước ra ngoài ban công, trên tay vớ lấy điện thoại mà tối qua anh vứt trên bàn, ngậm trong miệng.

Anh ta cúi nhìn số điện thoại người gọi đến là Quan Nghĩa.

“A lô!” Lục Ứng Khâm một tay cầm điện thoại, một tay cầm điều thuốc. Làn khói thuốc văng vất khiến khoảng không trước mắt anh trở nên mờ mịt.

“Đại ca, là em”

“Biết rồi.”

“Hôm nay, bên XX đã gửi fax thông báo sơ qua tình hình của cô Trinh hai năm qua ở bên đó. Vì có người nào đó cố tình che giấu nên những thứ mà em điều tra được cũng không nhiều.”

“Ừ, nói vấn đề chính đi.”

“Theo thông tin của bản fax, thì con trai của đại ca hiện đang nằm bệnh viện tư nhân Saint Mary. Cậu bé được một bác sĩ riêng chăm sóc và điều trị.”

“Nằm viện?” Lục Ứng Khâm chau mày, cảm giác có điều gì đó không bình thường, anh ta lập tức đập tắt điều thuốc trên tay.

Quan Nghĩa ngập ngừng một lúc rồi mới dè dặt nói tiếp: “Là bệnh bạch cầu cấp tính.”

“Cái gì?”

“Là một loại bệnh bạch cầu...”

“Tôi không hỏi cái đó! Tôi muốn hỏi là tại sao con trai tôi đang bị bệnh bạch cầu mà Trinh Đoàn Ngo lại bỏ nó để về nước!”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

“Tôi không hỏi cái đó! Tôi muốn hỏi là tại sao con trai tôi đang bị bệnh bạch cầu mà Trinh Đoàn Ngo lại bỏ nó ở đó để về nước?” Lục Ứng Khâm gầm lên, không chút kiềm chế. Anh ta nắm chặt chiếc điện thoại đến mức các khớp ngón tay trắng bệch. Anh ta nhủ thầm về sốt ruột, nhìn về phía xa, ánh mắt bỗng trở nên thâm trầm.

Quan Nghĩa ở đầu dây bên kia cũng trầm lặng một lúc, đắn đo suy nghĩ hồi lâu mới nói tiếp: “Đây cũng là điều mà em muốn báo cáo với đại ca. Nếu đoán không nhầm, có lẽ Trinh Đoàn Ngo muốn sinh thêm cho đại ca một hoàng tử thứ hai hay một cô công chúa nữa nên mới trở về đây.”

“Cái gì?” Lục Ứng Khâm bực mình: “Cái gì mà hoàng tử thứ hai hay công chúa chứ? Vớ vẩn! Tôi lấy đâu ra lắm con thế!”

Quan Nghĩa cho biết rằng cho dù mình có nói vắn về thế nào đi nữa thì cũng chẳng có ích gì, vì vậy quyết định nói thẳng: “Lục Đông Thiên rất cần có tùy xương tương thích để điều trị bệnh, nhưng hiện tại vẫn chưa cấy ghép thành công. Có lẽ... có lẽ Trinh Đoàn Ngo trở về... là để sinh thêm một đứa nữa với đại ca... và dùng máu dây rốn để cứu cậu bé...” Giọng nói của Quan Nghĩa càng lúc càng ngập ngừng, anh ta đang cố hết sức để chọn lọc từ ngữ. Lục Ứng Khâm cảm thấy như có ngọn lửa hừng hực thiêu đốt cơ thể mình. Anh ta đang định nói tiếp thì bỗng thấy long bàn tay mình nhẹ bẫng.

Một bàn tay trắng muốt giằng lấy điện thoại của anh ta, anh ta vô thức quay đầu lại.

Một bóng dáng nhẹ nhàng bước tới – là Trinh Đoàn Ngo. Cô vừa thức giấc, mái tóc rối lòa xòa trên bờ vai, vài lọn tóc của cô chạm vào áo của anh ta, những tia nắng yếu ớt của buổi chiều tà chiếu lên người cô. Cô cầm chiếc điện thoại mỉm cười.

Nếu là những ngày bình thường khác thì có lẽ anh ta bị đánh điệu dịu dàng và tự nhiên đó làm cho mê mẩn mà lại bế cô lên giường vài lần nữa, nhưng lúc này thì khác. Anh ta đã tiếp cận với chân tướng sự việc và đang giận dữ, gần như muốn nổ tung.

Anh ta đưa tay lên day day ấn đường những chẳng thể làm giảm bớt ngọn lửa giận dữ đang bùng lên. Đã nhiều năm rồi anh ta không bị như thế này. Lúc này, toàn thân anh ta căng cứng như dây cung bị kéo căng.

Trinh Đoàn Ngo đứng cách anh ta khoảng hai bước chân, khoanh hai tay trước ngực, một tay nghịch chiếc điện thoại, màn hình mỏng của chiếc điện

thoại cũng xoay chuyển theo động tác của cô.

“Không cần phải hỏi Quan Nghĩa nữa. Có vấn đề gì thì cứ trực tiếp hỏi em, không phải tốt hơn sao?” Trên khuôn mặt cô không có bất cứ biểu hiện nào của sợ hãi hay bất ngờ.

Lục Ứng Khâm cố kiềm chế ngọn lửa tức giận, tỏ ra trấn tĩnh nói: “Hôm nay có phải là “ngày nguy hiểm” với em không?”

Trình Đoan Ngo nhún vai. “Nếu em nói rằng em đã sử dụng biện pháp tránh thai ngay sau khi sinh Đông Thiên thì anh có tin không? Em nói rằng đây là thời kỳ an toàn của em thì anh có tin không? Rõ ràng anh đã biết rồi, còn hỏi em làm gì?”

Nét mặt của cô vừa hồ hững vừa xa cách, dường như cô là một con người hoàn toàn khác so với sự nồng nhiệt như ngọn lửa cách đây không lâu. Lúc này, Lục Ứng Khâm có cảm giác như bị dội một gáo nước lạnh từ đầu đến chân. Anh ta bắt đầu tỏ ra run lên, siết chặt tay, trái tim tựa như có một bàn tay vô hình nào đó tóm chặt, anh ta cảm thấy vẫn chưa hết hy vọng, ngẩng lên nhìn Trình Đoan Ngo chăm chăm. “Em trở về là vì điều ấy sao?” Anh ta chỉ vào bụng cô. “Có thêm một đứa bé nữa? Để cứu nó?”

Về mặt Trình Đoan Ngo vẫn không biến đổi, cô không phủ nhận: “Đúng.”

Lục Ứng Khâm chưa bao giờ nghĩ rằng người phụ nữ đã từng coi mình là tâm điểm của cuộc sống lại có thể nói một câu lạnh lùng như vậy. Những việc mà cô làm đều biến anh ta trở thành kẻ đại ngốc. Từ nhỏ đến lớn, anh ta chưa biết yêu bất cứ ai.

Từ khi bị bố mẹ vứt bỏ, Lục Ứng Khâm chẳng còn nhà nữa, anh ta bị đưa đến cô nhi viện. Trước mặt người lớn, bọn trẻ trong cô nhi viện cố tìm mọi cách để được giáo viên và quần giáo yêu mến, nhận nuôi, nhưng sau lưng thì luôn có thái độ lạnh lùng và đề phòng. Sau đó, anh ta được Trình Thiên Đạt nhận về nuôi. Anh ta vô cùng cảm kích vì ông ta đã mang lại cho anh ta mọi thứ, nhưng không ngờ những thứ mà ông ta mang lại cho anh là để bắt anh ta phải phục tùng, anh ta phải nhất định lấy con gái ông ta. Chỗ thương tưởng lừa gạt lẫn nhau, cho dù có là huynh đệ đã từng sống chết có nhau thì vẫn có thể phản bội nhau, người phụ nữ mà ông ta thích cuối cùng cũng biến thành một kẻ toan tính, chuộc lợi, mọi người đều đề ý đến tiền bạc, quyền lợi và địa vị mà ông ta có thể mang đến cho họ. Lớn lên trong môi trường phức tạp ấy, Lục Ứng Khâm không còn niềm tin nữa, trên thế giới này chẳng có thứ gì là bất biến, chẳng có thứ gì tồn tại vĩnh hằng, đặc biệt là tình cảm mà người khác đã dành cho mình, đó là thứ rẻ mạt nhất, bất ổn nhất và cũng dễ dàng bị thu lại bất cứ lúc nào.

Đối với Trình Đoan Ngo, anh ta cứ nghĩ rằng cô gái ngốc nghếch vẫn còn một trái tim ấy sẽ không như vậy.

Cô đã từng yêu anh ta một cách thống khổ rồi lại khổ sở sinh cho anh ta một đứa con nhưng chưa bao giờ yêu cầu anh ta bất cứ điều gì. Anh ta cũng chẳng thêm ban cho cô một chút tình cảm, vậy mà cô vẫn không từ bỏ. Anh ta đã nghĩ rằng cô là người phụ nữ duy nhất mà anh ta mắc nợ trên thế giới này, rồi khi thực sự mất cô, anh ta mới phát hiện ra rằng mình không thể sống thiếu cô.

Cho dù cô có muốn đâm xe vào anh ta thì anh ta vẫn cảm thấy không thể sống thiếu cô được....

Cô trở về chỉ là muốn anh ta hiền tình cho cô, để cô có thể mang thai và sinh con thôi sao? Anh ta cười tự giễu. “Chỉ vì một đứa bé?” Trình Đoan Ngo, chỉ vì một đứa bé?” Anh ta đau đớn. “Cứ nói thẳng ra, không được sao?! Việc gì mà phải vòng vo tam quốc? Trả thù? Trình Đoan Ngo! Cảm giác đùa cợt với một thằng ngốc thế nào?”

“....” Ánh mắt Trình Đoan Ngo như tối sầm lại. Thực ra cô đã nghĩ đến tình huống này từ rất lâu rồi, chỉ có điều cô không nghĩ nó xảy ra như vậy. Mấy hôm nay, cô cảm giác thất sót ruột, thời gian rụng trứng cũng chỉ có một đến hai ngày trong một tháng thôi, cô nhất định phải tận dụng những “ngày nguy hiểm” này. Trước kia, chỉ một lần thôi mà cô đã mang thai Đông Thiên, nhưng giờ đây cô mới cảm nhận được nỗi khổ của những phụ nữ muốn có con, tất cả mọi thứ đều phải tính toán, kiểm tra thật kỹ lưỡng. Ngày hôm qua, tình cảm của Lục Ứng Khâm quá mãnh liệt khiến anh ta quên mất việc tránh thai, vừa đúng hợp ý cô. Ban đầu vốn chỉ định lợi dụng Lục Ứng Khâm thôi nhưng càng ngày cô càng nhập sâu vào vai diễn.

Không ngờ cô lại bị phát hiện sớm. Nếu như trong ba ngày mà trứng không rụng thì cô lại phải nghĩ cách khác.

Anh ta hỏi cô: “Cứ nói thẳng ra, không được sao?!”

Đó là câu hỏi cô chưa từng nghĩ tới. Giờ nghĩ lại, cô mới ý thức được rằng, chẳng qua cũng chỉ là không muốn làm liên lụy đến anh ta mà thôi.

Rõ ràng đó là câu trả lời trong tiềm thức của cô, lẽ ra cô không cảm thấy buồn mới đúng. Nhưng nhìn khuôn mặt trắng bệch của Lục Ứng Khâm, cô bỗng cảm thấy không nhẫn tâm. Đôi mắt vốn thâm sâu, đầy vẻ tĩnh lặng của cô bỗng trở nên sợ hãi, ngạc nhiên và... bị tổn thương.

Trình Đoan Ngo nắm chặt chiếc điện thoại của anh ta. Chiếc điện thoại vừa kết thúc cuộc gọi nên vẫn còn ấm, cũng giống như tâm trạng thấp thòm không yên của cô lúc này.

Cô mím môi, hít một hơi thật sâu. “Sinh con là việc của riêng em. Em thấy không cần thiết phải nói ra.”

Ngọn lửa giận dữ đã bùng lên trong đáy mắt sâu thẳm của Lục Ứng Khâm. Mắt anh ta tối đen như mực, đằng đằng sát khí, anh ta tiến đến trước mặt Trình Đoan Ngo, một tay nâng mạnh cằm cô, lực mạnh đến mức như muốn xé nát da thịt cô.

Anh ta lạnh lùng “hừ” một tiếng. Trình Đoan Ngo! Cô nghĩ như vậy à? Sinh con là chuyện của riêng cô sao?!

Tám năm trước cô cũng sinh ra thằng bé đó như vậy, đúng không? Rồi tám năm sau cô vẫn muốn thêm một lần nữa. Cô có bị điên không?!”

Trình Đoan Ngo có ra lệnh cho mình phải bình tĩnh. Cô cố gắng hít thở, cố gắng nói với chính mình, người đàn ông trước mặt chỉ là Lục Ứng Khâm, chỉ là bố của Đông Thiên về mặt huyết thống, giờ đây chẳng qua cũng chỉ cần anh ta hiền tĩnh mà thôi. Ngoài ra, anh ta cũng giống như những người đàn ông khác trên đường, chỉ là một người khách qua đường trong cuộc đời cô, chỉ vậy mà thôi!

Rõ ràng cô đã cố gắng trấn tĩnh nhưng tại sao lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi? Cô quay mặt đi, quay lưng lại với sự kìm kẹp của Lục Ứng Khâm, lạnh lùng nói: “Tôi không điên!”

Nét mặt Lục Ứng Khâm trở nên hung dữ. “Thằng bé bị bệnh, tại sao lại không nói với tôi?”

“Nói cho anh biết, sau đó thì sao? Anh có thể mang lại cho tôi cái gì? Tiền? Hay là vài câu quan tâm? Lục Ứng Khâm, tất cả những thứ ấy tôi đều không cần. Từ nhỏ đến lớn, Đông Thiên bị ốm rất nhiều lần rồi, tôi chưa bao giờ dựa dẫm vào anh, lần này cũng như vậy thôi!”

“Cũng như vậy thôi!” Trong mắt Lục Ứng Khâm như có ngọn lửa đang bùng cháy. “Bệnh bạch cầu mà nói với tôi cũng như vậy à? Không tìm được tủy xương tương thích mà nói với tôi cũng như vậy à?”

Lúc này Trình Đoan Ngo có chút hoảng loạn. Nhắc đến cậu bé, cô không thể im lặng được nữa. Sắc mặt trắng bệch, cô chau mày, không giấu được sự đau lòng, “Đông Thiên không thể đợi được nữa. Lục Ứng Khâm, không còn cách nào khác để cứu nó nữa. Dùng máu dây rốn có lẽ là cách xấu nhất, nhưng nếu không dùng cách này thì cũng chỉ có kết cục xấu nhất mà thôi!”

Lục Ứng Khâm nghiêm nghị, trong lồng ngực anh ta như có một ngọn lửa không tên đang bùng lên. “Cô có hỏi xem tôi có đồng ý hay không chưa?”

“Đông Thiên cũng là con anh!”

“Vừa rồi không phải cô nói là việc riêng của cô sao?”

Trình Đoan Ngo không nói được gì nữa, hồi lâu sau, cô cũng dịu giọng, giống như những lần thỏa hiệp với anh ta trước đây, hèn mọn đến cực độ: “Lục Ứng Khâm, coi như em cầu xin anh. ...Đông Thiên vô tội, cho dù có trăm ngàn lần sai thì cũng là do em!”

Cô nhìn anh ta với ánh mắt khẩn cầu. Anh ta chau mày khiến cô cảm thấy bất an. Cô nhất định phải nghĩ đường rút lui, nếu lần này cô không mang thai thì cô vẫn cần đến anh ta.

Lục Ứng Khâm lạnh lùng nhìn cô, môi mím chặt thành một đường thẳng.

Anh ta chưa kịp nói thêm câu gì thì chiếc điện thoại trong tay cô đổ chuông. Cô vô thức nhìn tên người gọi đến hiện trên màn hình, vẫn là Quan Nghĩa.

Cô đưa điện thoại cho anh ta, Lục Ứng Khâm liếc nhìn rồi quay lưng lại, nhận cuộc gọi.

Cô đứng im lặng sau lưng anh ta, lòng thấp thỏm không yên nhìn bóng dáng anh ta. Anh ta vừa cố ý tránh xa lại vừa cố ý nói thật nhỏ. Bộ dạng đó khiến Trình Đoan Ngo thấy tức mắt.

Ánh hoàng hôn lằng lằng, mặt trời phía chân trời đỏ rực như lửa dường như cũng thiêu đốt trái tim cô, cô cảm thấy rất sốt ruột và lo lắng.

Bỗng nhiên điện thoại để trong phòng ngủ cũng đổ chuông. Cô nhìn Lục Ứng Khâm rồi đi vào phòng ngủ, lấy điện thoại của mình.

Trên màn hình hiện lên một dãy số dài. Số điện thoại đó cô đương nhiên nhận biết, cô cũng đã yêu cầu rằng, trừ phi vạn bất đắc dĩ, còn thì nhất định không được gọi cho cô.

Tìm cô đập mạnh, cô bỗng có dự cảm không tốt.

“A lô!” Giọng Trình Đoan Ngo bắt đầu run rẩy.

“Là tôi, bác sĩ Smith.”

“Vâng.”

“Ashely, nghe tôi nói này, cô nhất định phải bình tĩnh. Cô phải bình tĩnh thì tôi mới nói.”

Trước mắt cô bỗng trở nên tối sầm lại. Trình Đoan Ngo nhanh chóng vịn vào thành giường, cô đứng vững, giọng nói run rẩy đến mức không thành câu: “Có phải là....Tom...xảy ra chuyện gì rồi không?”

Bác sĩ Smith thờ dãi một tiếng, chân thành nói: “Ashely, cô cũng biết rằng, khi cô nắm chặt hai bàn tay thì kỳ thực cô lại chẳng nắm chắc được thứ gì, nhưng khi cô buông tay ra tất cả thế giới lại nằm trong tay cô.”

Trình Đoan Ngo cũng đã đoán được cái tin sắp đến nhất định là sét đánh ngang tai, cô lắc đầu về không thể nào tin nổi, giọng nấc nghẹn: “Tôi không cần tất cả thế giới, tôi chỉ cần Tom thôi!”

“Ashely, cô quay về đi, có lẽ Tom sẽ không cố gắng thêm được lâu nữa đâu. ...”

Chương 44

“Không thể nào!”. Sắc mặt Trình Đoan Ngo bỗng trở nên nhợt nhạt, tựa như có hàng ngàn mũi tên đang đâm vào trái tim cô, cổ họng đắng ngắt. “Không thể nào! Vài hôm trước bác sĩ còn nói với tôi là tình trạng rất tốt mà! Bác sĩ còn nói với tôi là đợi thêm một thời gian nữa có lẽ sẽ có chuyển biến mà!”

“Ashely, bình tĩnh! Hãy bình tĩnh một chút, được không? Bệnh tình của cậu bé có chút biến đổi, chúng ta đều không hy vọng nhìn thấy điều này. Hãy nghe tôi nói, mau trở về đi!”

Biến đổi... Từ đó giống như một tảng đá to đập vào đầu cô. Trình Đoan Ngo thấy đầu mình trống rỗng. Nỗi đau đớn tột cùng đến từ từ phương tâm hướng, cô có cảm giác một luồng khí lạnh từ sống lưng lan truyền khắp cơ thể. Tay chân cô run lên bần bật. Cô cảm thấy như mình không thể nào đỡ nổi.

“Ashely...Ashely...” Bác sĩ Smith lo lắng gọi tên cô từ đầu bên kia điện thoại.

Trình Đoan Ngo cố gắng trấn tĩnh. “Tôi sẽ trở về ngay.”

“.....”

Trình Đoan Ngo vứt điện thoại vào một góc, quần áo cũng không kịp thay, giày cũng quên không đeo, cầm vội chiếc túi của mình rồi chạy ra cửa. Cô vừa mở cửa thì Lục Ứng Khâm tóm lấy tay cô.

“Cô đi đâu?” Anh ta nổi giận đùng đùng, trợn tròn mắt nhìn Trình Đoan Ngo, như muốn xé cô ra thành trăm mảnh.

“Buông ra!” Trình Đoan Ngo hất mạnh tay anh ta, nhưng lực của anh ta mạnh hơn cô tưởng, anh ta chỉ dùng một tay thôi nhưng cũng khiến tay cô đau nhói. Cô cố gắng kìm nén để nước mắt không trào ra. “Hãy nghe đây, Lục Ứng Khâm! Anh hãy ngay lập tức, ngay tức khắc buông tôi ra! Giờ tôi nhất định phải trở về bên con! Đó là con tôi! Là mạng sống của tôi! Anh hiểu không?!”

Lục Ứng Khâm nhìn cô, ánh mắt đầy phẫn nộ. Anh ta vẫn tóm chặt tay cô, nghiêng răng nói: “Đến giờ này rồi mà cô vẫn muốn đi một mình sao?! Trình Đoan Ngo! Tôi nói cho cô biết, cô có thể đi đâu được chứ? Cô chẳng khác nào một con ruồi mất đầu! Cô muốn đi đâu?!”

“Buông tay ra! Lục Ứng Khâm! Buông ra! Con tôi sắp chết rồi!”

“Bốp!”

Lục Ứng Khâm tát cô một cái thật mạnh. Trình Đoan Ngo như đang điên loạn bỗng bị cái tát của anh ta làm cho loạn choạng, suýt ngã. Mái tóc dài che đi toàn bộ biểu cảm của cô. Cô đưa tay ôm lấy mặt, trầm lặng như một hồn ma.

“Cô tỉnh lại đi!” Anh ta nhíu mày, giọng nói trầm xuống: “Bây giờ cô ngay lập tức đi thay quần áo, giày dép cho tôi! Quan Nghĩa vừa nói với tôi rồi. Cậu ấy đã đặt vé máy bay, giờ tôi và cô sẽ cùng đi. Hãy bình tĩnh lại!”

Trình Đoan Ngo vẫn đứng yên, không động đậy. Lục Ứng Khâm lại chuẩn bị nổi giận thì cô ngẩng lên. Trên khuôn mặt trắng nõn hằn dấu năm ngón tay dỏ bưng, nhìn mà thấy đau lòng, đôi mắt vốn không chịu khuất phục của cô giờ hiện rõ vẻ tuyệt vọng, đỏ hoe, đọng đầy nước mắt. Rõ ràng cô hỏi anh ta nhưng lại như hỏi chính mình: “Vẫn có thể cứu được, đúng không? Nhất định là sẽ cứu được, phải không?” Vẻ mặt vừa đau đớn vừa tuyệt vọng của cô tựa như con thú mẹ bị thương.

Lục Ứng Khâm ngăn người, cố gắng nuốt câu “không biết” xuống dưới cổ họng. Anh ta không thích nói những câu không chắc chắn, cũng chẳng biết tại sao mình lại buột miệng nói: “Có thể cứu được.”

“....”

Mười mấy tiếng ngồi trên máy bay rồi chuyển máy bay. Rõ ràng hai người đã mệt nhưng vẫn ngay lập tức chạy đến bệnh viện.

Chỉ hơn có mười mấy ngày không gặp mà Đông Thiên đã gầy rộc đi. Cậu bé vừa rút xong máu, mấy hôm nay cường độ điều trị quá lớn, cậu bé yếu đến mức ngủ mê mết. Trình Đoan Ngo nhìn con như vậy, nước mắt cứ lăn chã ròi.

Cậu bé nằm co quắp trên giường, bị sốt nên mồ hôi ướt đầm áo. Cậu khó chịu lăn lộn khắp giường khiến tấm ga trải giường trở nên lộn xộn và nhàu nhĩ. Cậu bé thở gấp, toàn thân run rẩy, cứ mỗi lần sốt là người cậu lại lên cơn co giật giống như người nghiện ma túy vậy. Vì lo ngại bị nhiễm trùng máu nên mỗi lần cậu phát bệnh nghiêm trọng, bác sĩ lại phải rút máu cho cậu.

Cậu bé bị đủ các loại trị liệu hành hạ đến mức chỉ còn thoi thóp thở.

Trình Đoan Ngọ nhìn cậu bé gầy đến mức không còn hình dạng người mà nước mắt cứ trào ra, lòng quặn đau. Cô nhanh chóng cầm chiếc khăn lau trên tay cô ý tá, ngồi cạnh cậu bé, cẩn thận lau mồ hôi cho cậu.

Bộ dạng nhũn nhẽo của cậu bé trông rất giống Lục Ứng Khâm. Trên người cậu đã xuất hiện những vết máu.

Mới chỉ có mười mấy ngày thôi, cô mới chỉ rời cậu bé có mười mấy ngày thôi mà. Tại sao tất cả lại biến đổi thế này? Lúc cô rời đi, rõ ràng tình trạng của Đông Thiên đã ổn định hơn rất nhiều rồi mà?

Cậu bé như cảm nhận được sự ấm áp của chiếc khăn lau trên người nên cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, đầu lông mày cũng dần ra, mắt lim dim như chú mèo con lười biếng.

Vài phút sau, vì tiếng động xung quanh quá lớn nên Đông Thiên tỉnh dậy.

Cậu bé nức nở nhưng vẫn nở nụ cười vui vẻ, “Mẹ, mẹ đã trở về rồi!” Rồi cậu đưa ánh mắt yếu ớt của mình nhìn Lục Ứng Khâm, mắt sáng lên “Bố... Bác...”

Trình Đoan Ngọ nhìn con mà lòng đau nhói, vội vã lau nước mắt, cô mỉm cười. “Mẹ ở đây rồi, để mẹ xem nào, Đông Thiên đau ở đâu?”

Cậu bé lắc đầu. “Không đau...” Cậu bé thờ yếu ớt, rõ ràng cậu đang cười nhưng nước mắt lại lăn dài trên má. “Mẹ đã trở về rồi, con chẳng thấy đau chỗ nào cả. Con cứ nghĩ rằng vì con bệnh mà mẹ không còn cần con nữa... Mẹ, con sẽ mau khỏi lại thôi, mẹ đừng bỏ con, có được không?”

Trái tim Trình Đoan Ngọ nhói đau dữ dội. Cô ôm chặt Đông Thiên, nước mắt cứ rơi là chảy, một đứa trẻ bé nhỏ như vậy, rốt cuộc nó có tội tình gì mà ông trời lại đối xử với nó như thế?

Giọng cô run rẩy cất lên: “Con trai ngốc... Làm sao mà mẹ lại không cần con được chứ? Mẹ... sẽ không bỏ con,, Mẹ đi tìm thuốc chữa bệnh cho Đông Thiên... Hãy tin mẹ! Sau này mẹ sẽ không bao giờ rời xa con nữa đâu... Con ngoan! Con ngoan của mẹ!”

“...”

Lục Ứng Khâm đứng ngoài cửa, chứng kiến cảnh tượng ấy mà vô cùng xúc động. Anh ta không nghĩ sẽ lại gặp lại đứa con trong tình cảnh thế này. Thực tế, anh ta không có cảm giác sâu sắc về việc làm bố. Trong khái niệm của anh ta thì chỉ có thêm một đứa trẻ, trong người đứa trẻ ấy có một nửa dòng máu của anh ta, chỉ vậy mà thôi. Nhưng trong giây phút này, lần đầu tiên anh ta cảm nhận được, từ “bố” không đơn thuần chỉ là một câu xưng hô, nó bao hàm trách nhiệm và nghĩa vụ rất lớn. Lục Ứng Khâm vốn không phải kẻ nhạt gan, nhưng lúc này đây anh ta không dám bước tiếp, anh ta không dám đến gần hai mẹ con họ.

Cũng chẳng biết là bao lâu, Đông Thiên thấy yên lòng, ngủ thiếp đi. Lúc này Trình Đoan Ngọ mới lau nước mắt, đứng dậy.

“Có thể giúp em để mắt đến con được không?” Giọng cô khàn khàn, gần như không muốn nghe rõ nhưng nét mặt vẫn thản nhiên và kiên định.

Lục Ứng Khâm gật đầu rồi lập tức chặn bước cô. “Em đi đâu?”

“Đi nói chuyện với bác sĩ.”

Lục Ứng Khâm quay ra nhìn cậu bé rồi lại nhìn Trình Đoan Ngọ. “Anh đi cùng em.”

Trình Đoan Ngọ lưỡng lự một chút rồi gật đầu. Cô gọi ý tá vào trông nom cậu bé rồi hai người họ cùng đi gặp bác sĩ.

Lục Ứng Khâm không biết bác sĩ điều trị cho Đông Thiên. Đó là một người đàn ông da trắng với đôi mắt xanh biếc, cách nói chuyện vô cùng lịch sự và thận trọng. Sau khi họ chào hỏi đơn giản, anh ta nghe Trình Đoan Ngọ nói chuyện với ông ấy bằng tiếng Anh rất lưu loát.

Họ nói đến rất nhiều từ chuyên môn của bệnh bạch cầu anh ta cũng chỉ hiểu đại khái, nhưng qua lời bác sĩ giải thích, anh ta cũng biết được rằng tình trạng của cậu bé không được tốt lắm.

Anh siết mạnh bàn tay nhưng không nói chen vào.

Cậu bé sáu tuổi ấy... Trước đây, Trình Đoan Ngọ đã mất bao mồ hôi, xương máu, chịu bao khó khăn, vất vả để nuôi cậu bé lớn lên. Họ chỉ mới gặp lại nhau có vài tháng, sau đó cô lại ra nước ngoài, lại một mình chăm sóc cậu. Lần đầu tiên anh ta hiểu rõ cậu bé ấy có ý nghĩa như thế nào với Trình Đoan Ngọ. Anh ta bỗng cảm thấy Trình Đoan Ngọ trước mắt không còn là Trình Đoan Ngọ mà anh ta đã từng biết. Anh ta tự hỏi sao Trình Đoan Ngọ lại có sức mạnh vô biên đến vậy? Anh ta chợt nhớ ra rằng có lần cô đã từng nói, thằng bé là mạng sống của cô. $\text{đi} \rightarrow \text{đàn} \rightarrow \text{kế} \rightarrow \text{quý} \rightarrow \text{đ} \rightarrow \text{ôn}$.

Nhưng có lẽ lúc này “mạng sống” của cô sắp không còn nữa.

Lục Ứng Khâm bỗng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Bác sĩ Smith nói với Trình Đoan Ngọ là đã tìm được tủy xương tương thích, nhưng bệnh viện vẫn đang cố gắng liên hệ, người có tủy xương thích hợp không đồng ý hiến tủy.

Trình Đoan Ngọ nghe thấy vậy, chợt mừng rỡ nhưng cũng lại lo lắng. “Có thể nói cho tôi biết là ai không? Để tôi đi cầu xin họ, có được không? Tôi cầu xin bác sĩ!”

“Xin lỗi...” Bác sĩ Smith cũng thấy rất buồn. “Xin đừng xâm phạm tới sự bảo mật của chúng tôi. Đây là nguyên tắc cơ bản, chúng tôi sẽ tiếp tục liên hệ, nhưng không thể nói cho các vị biết thông tin của người hiến tủy.”

“Người ấy cần bao nhiêu tiền? Người ấy muốn bao nhiêu tôi cũng có thể đáp ứng!”

“Vấn đề không phải là tiền.” Bác sĩ Smith cũng thấy bất lực. Là một chuyên gia nổi tiếng trong lĩnh vực này, ông cũng đã gặp rất nhiều trường hợp như thế này. Nhưng trên đời này không phải bất cứ chuyện gì cũng có thể giải quyết được bằng tiền. “Ashely, hãy bình tĩnh một chút, chúng tôi sẽ cố gắng nghĩ cách.”

“...” Trình Đoan Ngọ nghe câu nói đó, cũng chẳng còn sức mà khóc nữa.

Con trai cô đáng yêu như vậy, ngoan ngoãn như vậy, tại sao ông trời lại không muốn cứu nó chứ?

Một tuần sau đó cũng chẳng thấy có tin tức gì về nguồn tủy xương tương thích. Trình Đoan Ngọ ngày càng thấy nóng ruột.

Ban đầu, cô còn bình tĩnh, cuối cùng thì gần như sụp đổ. Cô thường tranh thủ lúc Đông Thiên ngủ để trốn ra ngoài khóc thật to. Cô ngày càng gầy hơn, cậu bé ngày càng yếu. Lần đầu tiên Lục Ứng Khâm thấy mình vô dụng, chẳng biết phải làm thế nào và cũng chẳng có cách nào.

Thuộc hạ của anh ta cũng đang lạng lè điều tra người có tủy xương tương thích nhưng không muốn hiến đó. Độ bảo mật thông tin ở nước ngoài chặt chẽ hơn rất nhiều so với trong nước. Thông thường bác sĩ và y tá đều không có tư cách tiếp cận trực tiếp với nguồn thông tin. “Có tiền mua tiền cũng được”, câu nói này không phải lúc nào cũng đúng. Sự tôn trọng và tuân thủ quy tắc nghề nghiệp của họ khiến người khác phải kính phục, chẳng thể làm khác được.

Trình Đoan Ngọ lại trải qua một đêm mất ngủ. Đã rất lâu rồi cô không nói chuyện với Lục Ứng Khâm, hàng ngày, nếu không nói chuyện với cậu bé thì cô lại ngồi thẩn người mà khóc, giống như người điên mất chứng tự kỷ.

Mỗi con đầu đón của cậu bé lại như rút một sợi dây thần kinh của cô

Lục Ứng Khâm cũng rất đau lòng nhưng bất lực. Cô tự khép mình, tự đóng cửa trái tim, chẳng ai có thể xâm phạm được.

Mới sáng sớm Quan Nghĩa đã gọi điện đến. Lục Ứng Khâm nhìn Trình Đoan Ngọ đang chuyên tâm nói chuyện với Đông Thiên trong phòng bệnh rồi thở dài một tiếng, đi ra ngoài nghe điện thoại.

“Đại ca, cấp dưới có thông tin rồi. Đã tìm thấy người đó. Đó là một người Trung Quốc mở một công ty trên phố Chinatown, cũng có chút tiền của cho nên không muốn hiến. Cấp dưới cũng đã cho người đến nhà ông ta.”

“Có chắc chắn không?” Lục Ứng Khâm biết rất rõ rằng mặc dù Quan Nghĩa chỉ mới nói sơ qua như vậy nhưng thực ra anh ta cũng đã chắc chắn.

“Phía ông Âu cũng đã sắp xếp người đến rồi, chắc không có vấn đề gì đâu ạ!”

“Được. Vậy nhanh chóng thu xếp đi!”

“Dạ!”

“...”

Chưa đến vài tiếng đồng hồ sau, bệnh viện gọi điện đến, người hiến tủy đã đồng ý!

Đây là thông tin tốt nhất trong hơn một tuần nay.

Trình Đoan Ngọ vui mừng đến mức muốn ngất đi. Cô biết rằng Lục Ứng Khâm và Âu Hán Văn chắc chắn sẽ có cách, con cô là một người mẹ ích kỷ. Cô chỉ muốn cứu con trai, những thứ khác, cô cũng chẳng để ý.

Nhưng điều tàn nhẫn nhất là, ông trời lại an bài tất cả khổ nạn cho họ.

Đứa con đáng thương của cô chưa đợi được đến lúc tiến hành phẫu thuật thì đã xảy ra biến cố lớn.

Một trận sốt cao không thuyên giảm khiến Đông Thiên lâm vào tình trạng vô cùng nguy hiểm. Cậu bé liên tục kêu đau bụng nhưng vẫn cố gắng kiên cường, không khóc. Trình Đoan Ngọ cũng biết rằng do nội tạng của cậu bị xuất huyết nên mới đau như vậy. Ngày nào cậu cũng bị đi ngoài ra máu, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng, không khóc, Toàn thân ướt đẫm mồ hôi nên chiếc áo của cậu trở nên rúm rỏ. Từ mùa thu năm ngoái khi Đông Thiên bị bệnh cho đến bây giờ, cậu bé chưa được tắm lần nào. Từ trước đến giờ, cứ mùa đông là cậu không thích tắm, trông rất nhếch nhác. Từ khi bị bệnh, Trình Đoan Ngọ cũng không dám để cậu tắm, sợ cậu bị cảm lạnh. Cô chỉ dám lấy khăn lau người cho cậu bé. Sau khi hóa trị thì sức đề kháng của cậu bé rất kém, rất dễ bị ốm, bác sĩ cũng đã nói với Trình Đoan Ngọ rằng rất nhiều bệnh nhân bị bệnh bạch cầu đều qua đời không phải vì bệnh đó mà nguyên nhân chính là vì bệnh truyền nhiễm.

Trình Đoan Ngọ không dám mạo hiểm, cô luôn rất cẩn thận, chăm sóc và giữ gìn cho cậu bé từng tí từng tí.

Nhưng trẻ con rốt cuộc vẫn là trẻ con, sức chịu đựng không thể bằng người trưởng thành. Qua một thời gian dài điều trị bệnh, cơ thể cậu bé đang dần bị phá hủy, nhưng cậu bé sợ mẹ nhìn thấy sẽ buồn nên cố gắng chịu đựng.

Tất cả những điều này Trình Đoan Ngọ đều biết.

Nguồn tủy xương thích hợp đã có, nhưng bác sĩ cũng nói rất rõ ràng, nếu muốn tiến hành cấy ghép thì ngay bây giờ phải tiến hành vài đợt điều trị bằng hóa chất, phải kiểm tra cấu trúc của tủy xương, chọc dò tủy sống, rút máu thì lại càng không cần ohair nói đến, chỉ cần có một chút triệu chứng là lại phải rút máu. Với tình trạng hiện tại của cậu bé thì có lẽ chưa kịp tiến hành cấy ghép, cậu đã đi rồi.

Quá trình trị liệu vô cùng gian nan, Trình Đoan Ngọ cũng hiểu điều đó.

Việc điều trị hóa chất cũng làm Đông Thiên bắt đầu bị rụng tóc, y tá giúp cậu cạo trọc. Đông Thiên sờ lên đỉnh đầu nhẵn thín của mình, hỏi Trình Đoan Ngọ: “Mẹ ơi, sắp đến mùa hè rồi à? Tại sao lại phải cắt tóc?”

Nước mắt Trình Đoan Ngọ cứ trào ra. Đã lâu lắm rồi cậu bé không soi gương nên cũng chẳng biết bộ dạng hiện tại của mình thế nào. Trước kia, mùa hè đến là Trình Đoan Ngọ lại đưa cậu bé đi cắt tóc thật ngắn để cậu thấy mát mẻ hơn. Còn giờ thì...

Cứ nghĩ đến là cô lại thấy lòng đau như cắt.

Lục Ứng Khâm cũng hiểu được tình hình hiện tại. Bác sĩ cũng nói chuyện với anh ta vài lần. Với tình trạng hiện tại của cậu bé thì không thể tiến hành phẫu thuật được. Nhưng họ cũng biết rõ, nếu bây giờ ai đó nói với Trình Đoan Ngọ rằng sẽ không tiến hành phẫu thuật nữa thì e là sợ cô sẵn sàng liều mạng với người đó.

Việc tiến hành phẫu thuật cấy ghép cho dù có thành công đi chăng nữa thì cũng sẽ không tuyệt đối an toàn, khả năng tái phát cũng rất lớn, những vấn đề có thể phát sinh sau khi phẫu thuật cũng rất nhiều.

Tất cả những nguy hiểm này đều khiến Lục Ứng Khâm nhủ mảy.

Nhìn đứa trẻ bé nhỏ bị hành hạ như vậy, anh ta cũng rất đau lòng nhưng anh ra cũng không thể nói với Trình Đoan Ngọ rằng hãy bỏ cuộc.

Hôm nay, Đông Thiên sốt đến ba mươi chín độ. Cậu bé sốt li bì, liên tục kêu gào, gọi mẹ. Trình Đoan Ngọ cứ ôm chặt cậu trong lòng.

Vì cậu bị sốt nên việc dùng thuốc trị liệu cũng phải tạm thời dừng lại. Điều này rất bất lợi. Giờ đây sức đề kháng của cậu đã rất kém, cơ thể cũng gầy rộc đi, chỉ còn da bọc xương.

Da cậu vốn cũng trắng như da Trình Đoan Ngọ. Từ khi bị bệnh, đã mấy tháng liền không tiếp xúc với ánh nắng, chỉ thỉnh thoảng đi quanh quẩn ở ngoài sân bệnh viện, vì vậy giờ da cậu trở nên trắng bệch khiến ai nhìn thấy cũng sợ. Cậu bé sốt rất cao, con người sạ xuống, không ngừng co giật, mọi người đều nghĩ rằng cậu bé sắp đi rồi, cả bác sĩ, y tá và Lục Ứng Khâm đều cảm thấy rất buồn, còn Trình Đoan Ngọ thì hoảng sợ đến ngất đi.

Lúc cô tỉnh lại thì cậu bé cũng đã được cứu sống, chỉ có điều cậu bé vẫn hôn mê.

Trình Đoan Ngọ yếu ớt ngồi dậy trên giường bệnh, bầu trời bên ngoài âm u, đây là lần duy nhất thay đổi thời tiết trong mấy ngày qua, những đám mây nặng trĩu, trời như sắp đổ mưa.

cô cứ ngẩng ra nhìn bầu trời u ám ngoài cửa sổ. Qua lớp kính phản quang, cô hầu như không nghe thấy tiếng bước chân ấy.

Anh ta đứng bên cạnh cô nhưng không nói câu gì. Cuối cùng Trình Đoan Ngọ là người mở miệng trước: “Anh định khuyên em là không nên tiến hành phẫu thuật nữa, phải không?”

Lục Ứng Khâm im lặng một lúc rồi gật đầu, “Có lẽ thằng bé không chịu được nữa đâu, bác sĩ cũng nói tình trạng của nó không thể chịu đựng được những đợt kiểm tra và trị liệu với cường độ lớn, đặc biệt là những đợt điều trị bằng hóa chất sắp tới. Ông ấy cũng khuyên chúng ta nên đưa con ra ngoài chơi, thỏa mãn nguyện vọng của con.”

Trình Đoan Ngọ thấy sống mũi cay cay, cô hòng ghen đáng, cô hiểu rằng điều ấy có nghĩa là bác sĩ đã ban cho cậu “án tử hình” rồi.

cô không muốn chấp nhận số phận, “Lần trước chẳng phải ông ngoại cũng đã nói rằng bây giờ ở trong nước cũng có mấy chuyên gia về bệnh bạch cầu đó sao? Có lẽ... có lẽ em cũng không nên bi quan như thế này, em không thể rời bỏ con như vậy được, không thể!”

Lục Ứng Khâm ngáp ngừng một lúc rồi nói: “Anh vừa nói với em rồi, đó là kết luận của tất cả các bác sĩ tham gia hội chẩn. Cơ thể thằng bé đã quá yếu rồi, không thể chịu được nữa.”

“...” Trình Đoan Ngọ bật khóc.

Chưa bao giờ Lục Ứng Khâm thấy Trình Đoan Ngọ khóc nhiều như thế. cô tựa như một đập nước chẳng bao giờ khô cạn, bất cứ lúc nào cũng có thể tuôn chảy.

cô vui đầu vào trong khuỷu tay, chỉ có thể nhìn thấy lòng cô đang run rẩy. cô khóc, giọng nói nức nện: “Em cứ nghĩ rằng... em cứ nghĩ rằng sẽ có một kỳ tích xảy ra... Tại sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy? Tại sao không thể cho em thêm một chút thời gian nữa... Tại sao không cho con em thêm một chút thời gian nữa...”

“...”Lục Ứng Khâm im lặng rất lâu. Trình Đoan Ngọ cứ ngồi tựa bên cửa sổ và khóc, bầu trời bên ngoài dường như cũng cảm nhận được nỗi đau đớn tột cùng của cô mà đổ mưa. Những hạt mưa trong trẻo vạch lên cửa sổ kính những đường ngang dọc tựa như đường số phận trắc trở, gập ghềnh của cô. Lục Ứng Khâm có thể cảm nhận được nỗi bi thương tột cùng này của Trình Đoan Ngọ nhưng anh ta thực sự không biết mình có thể làm được điều gì, lòng đau nhói từng cơn.

Anh ta tiến tới, ôm chặt cô vào lòng, người cô gầy rộc đi, chẳng khác nào cành củi khô, anh ta khẽ thở dài nói: “Hãy để Đông Thiên cảm thấy nhẹ nhõm một chút...”

...

Rất lâu sau khi Trình Đoan Ngọ mới quay trở về phòng bệnh. cô khóc đến mức hai mắt đỏ hoe, sưng húp nhưng vẫn cố gắng tỏ ra nhẹ nhõm, mỉm cười với cậu bé. Cậu đã hết sốt và tỉnh lại, tuy trông vẫn rất yếu ớt nhưng cũng có chút thần sắc so với những hôm trước. đã một tuần rồi cậu bé mới thay bộ quần áo bệnh nhân khác, nhưng bộ quần áo cứ rộng thùng thình so với dáng người ngày một gầy guộc của cậu. sự sống của cậu ngày càng mong manh.

Cậu bé dường như cũng cảm nhận được tâm trạng của Trình Đoan Ngọ.

Cậu cười híp mắt nhìn cô, khẽ nói: “Mẹ, có phải sau này con sẽ không cần phải tiêm và rút máu nữa không?”

Trình Đoan Ngọ cảm thấy mùi tanh nồng của máu dâng trong cổ họng, khoang miệng. cô nuốt xuống, cố gắng mỉm cười đau đớn. “Đúng rồi, sau này Đông Thiên sẽ không phải tiêm, không phải rút máu nữa, có thể ra viện rồi.”

Khuôn mặt hốc hác, hai hốc mắt trũng sâu khiến đôi mắt Đông Thiên trông càng to. Cậu chớp chớp mắt rồi cười rạng rỡ, mắt híp lại thành một đường nhỏ, khoe miệng nhếch lên, vui vẻ nói: “Vậy sau này con có thể đá bóng không hả mẹ?”

Cậu bé mới tám tuổi, vẫn đang trong độ tuổi ham chơi, vậy mà phải nằm trong bệnh viện, chịu đựng những cơn đau đớn tột cùng của bệnh tật.

Trình Đoan Ngọ cắn môi, vừa cười vừa xoa cái đầu nhẵn bóng của Đông Thiên. “Có chứ, sau này con thích làm gì cũng được, mẹ nhất định sẽ không nỡ con đâu!”

“Vây...” Cậu bé dè dặt nhìn Trình Đoan Ngọ, hỏi: “Sau này... Đông Thiên có thể sống cùng với bố và mẹ không?”

cô lại nện ngào, khoe mắt rung rung: “Có thể chứ! Con trai ngốc, sau này bố và mẹ sẽ không rời bỏ con đâu!”

Đông Thiên lại cười mãn nguyện. Rất lâu sau, cậu bé bỗng đưa cánh tay gầy guộc của mình ôm lấy cổ Trình Đoan Ngọ, ghé sát khuôn mặt nhỏ bé mềm mại của mình vào người mẹ, ghé tai vào tai mẹ, nói: “Mẹ, con biết là con được ra viện không phải vì con khỏi bệnh. Con sắp phải đi gặp Thượng Đế rồi nên con mới có thể được về nhà, đúng không?” Giọng nói của cậu bé vừa bình tĩnh vừa ngây thơ. Thái độ của cậu chẳng giống một cậu bé tám tuổi chút nào. Trình Đoan Ngọ cắn chặt môi, chẳng biết trả lời sao.

Cậu bé ôm chặt cổ mẹ. “Mẹ con không sợ đâu! Cho nên mẹ đừng khóc nhé! Trước đây, cô giáo đã từng nói rằng thiên đường là nơi đẹp nhất, đi đến đó thì con không sợ... Mẹ con đã được đến thế giới này rồi. Rất tuyệt!”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Ngày Đông Thiên rời xa thế giới là một ngày rất đẹp. Thượng đế đã chọn một buổi trưa nắng vàng rực rỡ để đưa cậu đi.

Sau khi xuất viện sức khỏe cậu bé càng lúc càng tệ, nhưng vì không phải tiêm và rút máu nữa nên cậu bé cười rất nhiều, ban ngày đọc sách, vẽ tranh, thỉnh thoảng xem ti vi, cậu thích hát cùng Trình Đoan Ngọ. Cậu hát không hay, thường bị sai nhạc nhưng lại rất thích hát, mỗi lần hát cậu cười híp mắt và rất hạnh phúc.

Mặc dù rất nhiều lần chảy máu cam và ngất xỉu nhưng Trình Đoan Ngọ vẫn cố gắng tận dụng từng giây phút ít ỏi mà ông trời lưu lại cho mẹ con cô.

Hôm đó, Đông Thiên thức dậy rất sớm. Mới bốn giờ sáng cậu bé đã tỉnh, sức khỏe cậu đã vô cùng yếu ớt, không còn sức để nói nữa, nói chuyện lâu một chút là lại thở hổn hển, nhưng hôm đó bé lại muốn đi đá bóng.

Trình Đoan Ngo nhìn cơ thể gầy như thanh củi của con mà lòng xót xa vô cùng. Cô không biết phải từ chối cậu bé như thế nào, im lặng hồi lâu, cuối cùng không thể kìm nén được nước mắt chạy nhanh ra khỏi phòng cậu, quay lưng khóc. Cuối cùng thì cô cũng phải chịu đau hàng số phận rồi.

Rất lâu sau, cô tắm nước lạnh lên mặt mình rửa trôi những vệt nước mắt, rồi cô ngẩng lên nhìn, trong gương là một người phụ nữ gương mặt hốc hác, mắt sưng húp, mặt trắng bệch. Cô mím môi, xoa xoa mặt, cố gắng mỉm cười cố gắng khiến sắc mặt mình tốt lên một chút.

Lúc cô từ nhà vệ sinh bước ra thì Lục Ứng Khâm đã giúp Đông Thiên mặc xong quần áo.

Nụ cười gương mặt biến mất, cô tròn mắt, cất giọng: “Anh định đưa con đi đâu? Nó không thể đá bóng đâu!”

Lục Ứng Khâm thờ dãi. “Anh biết là con không thể đá bóng, anh muốn đưa con đi xem đá bóng.”

Trình Đoan Ngo biết mình đã hiểu nhầm Lục Ứng Khâm nhưng vẫn thấy lo lắng, hai tay cô nắm chặt lại, lòng vô cùng đau xót, khoe miệng khẽ nhếch lên. “Nhưng... nhưng bên ngoài...”

Lục Ứng Khâm ngắt lời cô: “Chỉ đi xem một lúc, không sao cả, em đi lấy khẩu trang lại đây.”

Trình Đoan Ngo hít một hơi thật sâu, cố kìm nén dòng nước mắt, đi lấy khẩu trang.

Gần nơi ở của Trình Đoan Ngo có một trường học, đúng lúc ấy ở trường đang chuẩn bị tổ chức giải thi đấu bóng đá dành cho học sinh. Các cậu bé trong đội bóng đang cố gắng luyện tập. Lục Ứng Khâm bế Đông Thiên chọn một vị trí có góc nhìn đẹp nhất ngồi xuống. Từ lúc ra khỏi nhà, tình trạng của Đông Thiên đã không tốt, cậu có vẻ rất buồn ngủ, cứ ú ớ nói mê sáng nên cô cũng không nghe cậu bé nói gì.

Hai người lớn và một đứa trẻ ngồi trên khán đài xem đá bóng hơn hai tiếng đồng hồ, Lục Ứng Khâm nói cho cậu nghe về đội bóng AC Milan, về Ronaldo, Beckham, rất nhiều quy tắc trong thi đấu bóng đá mà Trình Đoan Ngo nghe cũng không hiểu lắm. Đông Thiên nghe rất chú tâm, cố gắng để không nhắm mắt ngủ, thỉnh thoảng không hiểu lại mở miệng hỏi vài câu.

Trình Đoan Ngo gần như không dám nhìn con, cô sợ phải nhìn thấy cậu bé ngủ, sợ khi ngủ rồi, cậu bé sẽ không tỉnh lại nữa, sẽ không mở mắt ra nữa...

Mặt trời dần lên cao, trời trở nên nóng bức, những tán cây rậm rạp đằng sau khán đài cũng che bớt phần nào ánh mặt trời nhưng vẫn cảm nhận được sự đỏ rát trên da. Ánh nắng xuyên qua kẽ lá tạo thành những bóng loang lổ chiếu rọi lên khuôn mặt Đông Thiên. Nét mặt cậu bé rất hài lòng, đôi mắt khẽ nhắm lại, khoe miệng khẽ vênh lên.

“Mẹ!” cậu đang nói chuyện với Lục Ứng Khâm thì bỗng nhiên lại gọi Trình Đoan Ngo.

Cô hốt hoảng, lo lắng như một đứa trẻ. “Mẹ đây!”

Giọng cậu rất yếu ớt: “Mẹ, con muốn ăn kẹo sô cô la đậu phộng, mẹ đi mua giúp con được không?”

Trình Đoan Ngo gật đầu, trước khi đi cô còn vuốt nhẹ lên đôi má ấm áp và mềm mại của Đông Thiên.

Cô chỉ rời đi một lúc thôi, có lẽ chỉ năm phút, mà cũng có thể chưa đến năm phút.

Khi cô quay trở về thì cậu bé đã không còn tỉnh táo nữa. Tiếng bước chân của cô không nhỏ nhưng cậu bé cũng chẳng hề nghe thấy. Cậu cứ lầm rầm nói chuyện với Lục Ứng Khâm. Cô lắng nghe giọng nói ngây thơ của Đông Thiên, trong đầu hiện lên từng cảnh tượng từ lúc Đông Thiên mới sinh ra cho đến lúc lớn lên. Cô không bước tiếp nữa, cứ đứng im ở đó để nghe hai cha con nói chuyện. Giọng nói của hai cha con họ cứ lúc xa lúc gần, Trình Đoan Ngo có cảm giác như không phải là thật/

“...”

“Bố, thực ra con không muốn ăn kẹo sô cô la đậu phộng đâu, con chỉ muốn nói với bố vài điều mà không muốn để mẹ nghe thấy...”

“Được rồi, con nói đi.”

“Bố, trước đây mẹ thường nói rằng, nuôi con là để sau này con lớn lên sẽ hiếu thuận với mẹ, nhưng có lẽ con không thể hiếu thuận với mẹ được rồi, con sẽ phải đi gặp Thượng Đế để hưởng phúc trước rồi.”

Lục Ứng Khâm quay lưng về phía Trình Đoan Ngo nhưng cô vẫn nhìn thấy rõ lưng anh ta đang run lên, giọng nói cũng khàn khàn. “Con trai ngốc, đừng nói những điều ngốc nghếch! Con sẽ không đi gặp Thượng Đế đâu! Sẽ không đâu!”

Đây là câu nói mà thời gian này Trình Đoan Ngo và Lục Ứng Khâm thích nói nhất. Hai người họ là những ông bố bà mẹ không mẫu mực. Rõ ràng họ đều biết kết cục như thế nào nhưng vẫn cố chấp và lừa dối người khác.

Chẳng biết Đông Thiên có nghe rõ câu nói của Lục Ứng Khâm hay không, cậu bé nói tiếp: “Bây giờ mẹ không có ở đây, con có thể cầu xin bố một việc được không?”

Lục Ứng Khâm nghẹn ngào nói: “Con nói đi! Bố nhất định sẽ đồng ý điều con nói.”

“Sau này...sau này mẹ già rồi...bố phải thay con hiếu thuận với mẹ nhé! Được không?”

“Được...”

Trình Đoan Ngo vẫn đứng ở đó, những chiếc kẹo sô cô la đậu phộng trong túi bị cô bóp chặt đến vỡ vụn. Nhưng cô không thể phát ra bất cứ âm thanh nào, cô không muốn làm ồn để cậu bé biết, cô không muốn cậu bé nhìn thấy cô khóc.

“Bố. con buồn ngủ rồi, con muốn ngủ một lát..”

“Bố, bụng con đau, con muốn bố xoa bụng...”

“...”

Giọng nói của cậu bé càng lúc càng nhỏ, dường như mỗi từ nói ra đều phải dốc hết sức lực mới nói được.

Chẳng biết bao lâu, Trình Đoan Ngo thấy toàn thân Lục Ứng Khâm run lên. Cô ý thức được rằng, giây phút mà họ luôn sợ hãi cuối cùng đến rồi...

Cô vẫn đứng yên ở trên đó, không dám tiến lại gần, chỉ nghe thấy tiếng Lục Ứng Khâm gọi tên Đông Thiên, gọi ba cậu liền mà không thấy cậu bé trả lời...

Ánh nắng rực rỡ, trái đất vẫn chuyển động như bình thường nhưng con trai cô lặng lẽ rời bỏ cô rồi. Trình Đoan Ngo cảm thấy nhịp tim mình cứ chậm dần, chậm dần rồi gần như dừng lại, tựa như có ai đó đang cầm dao mà tàn nhẫn khoét hết lực phủ ngũ tạng của cô ra, cô cảm thấy cơ thể trống rỗng, từng con gió cứ thổi tới, lấp đầy cơ thể trống rỗng ấy nhưng lại chẳng hề cảm thấy đau đớn...

Rất lâu sau cô mới tiến về phía trước, vỗ vỗ vai Lục Ứng Khâm, anh ta không quay đầu lại, chỉ ôm chặt thằng bé, không chút động đậy. Trình Đoan Ngo quỳ xuống, tiến đến gần thằng bé lúc này đang nằm trong lòng Lục Ứng Khâm, nét mặt rất bình thản, trên mặt vẫn hiện lên nụ cười thỏa mãn...

“Đưa cho em được không?” Giọng cô rất bình tĩnh, Lục Ứng Khâm thần thò, cô nhìn rõ một con sóng ngầm ánh lên trong khóe mắt Lục Ứng Khâm. Anh ta vô cùng đau đớn, nhưng vì là đàn ông nên anh ta nhanh chóng kiềm chế, lặng lẽ đưa cậu bé cho Trình Đoan Ngo, đôi tay cô run rẩy đón lấy cậu.

Giây phút chạm tay vào người cậu bé, toàn thân cô bỗng run lên. Cô đưa tay lên mũi xem Đông Thiên còn thở hay không.

Cậu bé đã tắt thở nhưng rõ ràng trông cậu chỉ như đang ngủ mà thôi.

Khoảnh khắc ấy, nỗi đau đớn tưởng như đã tê liệt của cô bỗng chốc nổ dậy. Nỗi bi thương và đau đớn ứa về, bủa vây lấy cô, tấn công dữ dội. trái tim nhói đau vô hạn, cảm giác đau đớn ấy bắt đầu từ trái tim rồi lan khắp cơ thể. Cô cảm thấy như mình sắp nghẹt thở

Dường như trời đất bỗng sụp đổ, mọi vật đều ập xuống đầu cô, dường như những con sóng lớn dữ dội, đất đá từ mọi nơi đều ứa vào người cô. Mọi thứ trước mắt đều mang một màu xám xịt. Cô không thể nào chống chọi được với sự tàn nhẫn của số phận, tia hi vọng cuối cùng của cô cũng bị phá hủy rồi, cô cảm nhận thấy mọi thứ trên thế giới này đều mất hết sắc màu, cô tuyệt vọng đến muốn chết.

Trình Đoan Ngo cứ ôm chặt cậu bé như vậy, người cô cứng nhắc như một bức tượng, máu trong người cũng như đông lại, lạnh băng cô ôm chặt cậu bé, mở to đôi mắt chẳng còn chút thần sắc, tự nói với mình như một người điên: “Con trai ngoan của mẹ, giờ thì không đau chút nào nữa rồi, sẽ không còn đau nữa... Con ngủ ngoan nhé, khi tỉnh lại thì tất cả sẽ tốt đẹp, mẹ nhất định sẽ cứu con... đợi đến khi con hết bệnh rồi sẽ lại đưa con đến Paris để học đá bóng, đưa Đông Thiên đi gặp những ngôi sao mà con muốn gặp... Mẹ còn muốn con thi đỗ đại học, sau này lấy một người vợ thật xinh đẹp, hiếu thuận với mẹ...Nghe lời mẹ nhé, chỉ được ngủ một chút thôi đấy...”

“...”

Trình Đoan Ngo cứ ôm chặt cậu rất lâu, nói chuyện với cậu bé rất lâu, nói đến khi miệng trở nên khô khốc, khóe miệng sưng mà cậu bé vẫn không tỉnh lại. Chân tay cậu bắt đầu lạnh dần...

Rõ ràng hai tiếng trước, cô vẫn còn vuốt ve mặt cậu, nó ấm áp, mềm mại, vậy mà hai tiếng sau thì...

Cậu sẽ không mở mắt ra và nói với cô một cách đáng thương: “Mẹ, con làm xong bài tập thì mẹ cho con đi đá bóng nhé?”, cũng sẽ không còn ăn vụng kẹo rồi sau đó cảm thấy áy náy, chủ động giúp cô làm việc nhà, sẽ không lủi rủ kể cho Trình Đoan Ngo nghe những chuyện ở trường học, sẽ không đâm lưng cho cô mỗi khi cô mệt mỏi, sẽ không vẽ tranh tặng cô vào ngày lễ của mẹ nữa...

Con trai cô, không còn nữa rồi, nó đã chết rồi...

Nhưng hình ảnh từ nhỏ đến lớn của cậu bé cứ hiện lên trong đầu cô, Cậu bé không may mắn ấy ở bên cô chưa được hưởng phúc một ngày nào, khó khăn lắm mới có được cuộc sống tốt hơn thì cậu lại bị bệnh...

Sự đau đớn và áy náy xâm chiếm toàn bộ giác quan của Trình Đoan Ngo. Cô cảm thấy cứ mỗi lần hít thở lại như có một mũi dao đâm vào tim...

Lục Ứng Khâm cứ đứng phía sau Trình Đoan Ngo. Cậu bé rời khỏi vòng tay anh ta, anh ta cũng đau đớn không kém Trình Đoan Ngo, nhưng không nỡ làm phiền cô. Anh ta cứ lặng lẽ đứng sau cô giống như một bức bình phong che chắn cho hai mẹ con cô trong một phạm vi rất nhỏ, khoảnh khắc ấy, anh

ta không muốn bị bất cứ người nào làm phiền.

Rất lâu sau, Trình Đoan Ngo vẫn chìm đắm trong đau đớn tột cùng, anh ta gọi mấy lần mà cô cũng chẳng có phản ứng. Bầu trời tối dần, mặc dù Lục Ứng Khâm rất đau đớn nhưng vẫn đủ tỉnh táo. Anh ta nắm lấy vai Trình Đoan Ngo, giọng nói khàn khàn cất lên: “Đoan Ngo, về nhà trước được không?”

Trình Đoan Ngo vẫn không có phản ứng. Trong thời gian cậu bé bị bệnh, cô cứ khóc suốt, nhưng từ giây phút cậu bé ra đi, cô lại không nhỏ một giọt nước mắt, rõ ràng đau đớn vô cùng nhưng cô lại không thể khóc...

Người Lục Ứng Khâm cứng đờ, anh ta thực sự không nỡ nhìn Trình Đoan Ngo như vậy. “Đoan Ngo, đừng như vậy nữa, có tâm trạng gì thì cứ trút hết ra, Đông Thiên không muốn nhìn thấy em tự hành hạ mình như vậy đâu!”

Trình Đoan Ngo ôm cậu bé, từ từ đứng dậy. Mặc dù cậu bé đi rồi nhưng cũng không phải là không có chút trọng lượng nào. Từ lúc cậu bé bị bệnh, Trình Đoan Ngo cũng gầy róc đi, tiêu tụy và hốc hác, nhưng giây phút cô bế cậu bé lên. Lục Ứng Khâm lại cảm thấy cô giống như một người khổng lồ, còn cậu bé là toàn bộ sức mạnh của cô vậy. Anh ta không dám mở miệng bảo cô đưa cậu bé cho mình, anh ta sợ cô thực sự sẽ sụp đổ.

Ánh mắt Trình Đoan Ngo cứ mông lung nhìn ra phía sân bóng. Hồi lâu sau, cô mới khẽ nói với Lục Ứng Khâm: “Cảm ơn anh đã bên cạnh con em đến tận giờ phút cuối cùng, cảm ơn anh đã mang lại cho Đông Thiên một gia đình toàn vẹn trước lúc nó rời đi, cảm ơn... cảm ơn anh...”

Câu nói cảm ơn của cô khiến anh ta cảm thấy bối rối, anh ta nhú mày. “Cảm ơn anh làm gì, Đông Thiên cũng là con anh mà...”

“Không, không phaim nó là đứa trẻ mà anh không hy vọng sẽ được sinh ra, là đứa trẻ mà em cứ khẳng khái muốn sinh ra. Giờ thì tất cả đều là báo ứng, là báo ứng, báo ứng vì em đã làm được ý trời... chỉ có điều... chỉ có điều... đã làm khổ đến con em... Đáng lẽ con không phải chịu tội ấy, con ngoan ngoãn như vậy, nghe lời như vậy, đáng lẽ không phải chịu tội như thế...”

Lục Ứng Khâm thấy sự bất thường của Trình Đoan Ngo liền tiến lên, giữ chặt Trình Đoan Ngo. “Đoan Ngo! Nghe anh nói! Em đã làm rất tốt. Đông Thiên rất yêu em. Nó cảm thấy rất tự hào vì có một người mẹ như em. Em đừng tự trách mình. Tất cả đều là lỗi của anh. Anh đã không làm tròn trách nhiệm của một người cha. Em đừng tự trách mình như vậy!”

“Không phải!” Trình Đoan Ngo đẩy mạnh Lục Ứng Khâm ra, giọng như con thú mẹ đang nổi giận, gầm lên: “Là lỗi của em! Tất cả đều là lỗi của em! Lẽ ra em không nên ích kỷ như vậy! Em không nên! Tất cả đều là lỗi của em! Em đáng chết! Tất cả đều là do em!”

Cô bỗng không thể kiềm chế, chạy về phía sân bóng như phát điên. Cô vẫn ôm cậu bé trên tay nhưng chạy rất nhanh, dường như trút toàn bộ sức để chạy. Chẳng ai biết là cô chạy đi đâu, ngay đến chính bản thân cô cũng không biết nữa.

Lục Ứng Khâm đuổi theo cô. Anh ta có thể hiểu được nỗi đau đớn đến mức không muốn sống của cô, hiểu được cô không thể nào chấp nhận được sự thật này, nhưng anh ta chỉ có thể hiểu chứ không thể để cô tự hủy hoại chính mình.

Anh ta tóm chặt lấy cánh tay của Trình Đoan Ngo, cô muốn hất tay ra nhưng đành bế cậu bé nên không mạnh.

“Lục Ứng Khâm! Buông em ra!”

Lục Ứng Khâm nhìn cô, vẻ mặt rất nghiêm túc, giọng như gầm lên; “Em muốn bế con đi đâu?”

Trình Đoan Ngo bỗng bị tiếng gầm của anh ta làm cho khựng lại, lúc này cô mới vô thức cúi đầu nhìn Đông Thiên, cô đau đớn như đứt từng khúc ruột, trái tim như rỉ máu, có cổ họng nghẹn đắng nhưng không thể khóc được. Nỗi đau như xé nát tim gan ấy khiến cô cảm thấy người lắc lư, lao đảo.

“Đừng vậy!” Cô tự nói với mình. “Em có thể đi đâu? Em chẳng thể đi đâu được, chẳng thể đi đâu được...”

Lục Ứng Khâm nắm chặt cánh tay cô, khuyên cô một cách chân thành: “Nghe lời anh, Đoan Ngo, hãy cùng anh quay về đã, những việc khác, chúng ta sẽ cùng bàn bạc.”

“Quay về? Quay về đâu?” cô mở to đôi mắt trống rỗng như mắt hồn nhìn Lục Ứng Khâm: “Mẹ đi rồi, bố đi rồi, anh đi rồi, Đông Thiên cũng đi rồi, trên thế giới này chỉ còn lại mình em, quay về đâu? Quay về đâu chứ? Em không còn nhà nữa rồi! Em chẳng còn gì nữa rồi! Mất hết rồi!”

Lục Ứng Khâm nhìn cô tuyệt vọng như vậy mà chẳng biết mình có thể làm được gì. Anh ta không dám buông tay ra, sợ Trình Đoan Ngo cũng sẽ bỏ đi cùng cậu bé.

Giờ đây, trong ánh mắt Trình Đoan Ngo không còn chút tình cảm nào nữa, trái tim cô đã nguội lạnh như tro tàn, anh ta sợ cô sẽ tìm đến cái chết bất cứ lúc nào.

“Nghe lời anh, Đoan Ngo, hãy nghe anh, em không chỉ có một mình, vẫn còn có anh, vẫn còn có anh nữa...” Lục Ứng Khâm chân thành nói, chưa bao giờ anh ta muốn gấp gấp chứng minh tình cảm của mình với một người phụ nữ như lúc này. Những dù anh ta có gấp gấp bộc lộ tình cảm như thế nào đi nữa thì Trình Đoan Ngo vẫn chẳng chút lay động, cô giống như người điên chẳng có chút sinh khí, cứ lầm nhảm nói một mình...

Khoảng thời gian cô vội vã quay về bên Đông Thiên cho đến lúc cậu bé qua đời là đúng bốn mươi tám ngày. Trong bốn mươi tám ngày ấy, mọi thứ đều diễn ra quá nhanh khiến họ không kịp trở tay tựa như một cơn ác mộng vậy.

Trình Đoan Ngo cứ nghĩ rằng mình đang hoang tưởng, khi tỉnh lại thì tất cả mọi thứ sẽ trở về như bình thường.

Nhưng chỉ là cô nghĩ thế mà thôi.

Đông Thiên qua đời tròn một tuần, cô cũng mất ngủ một tuần. Ngày nào cô cũng ôm lọ tro cốt của Đông Thiên không muốn gặp bất cứ người nào, sống khép mình. Cô cứ chìm đắm trong những ký ức đẹp đẽ, không thể nào thoát ra được, trầm lắng như một cái xác không hồn.

Lục Ứng Khâm cũng không làm phiền cô. Anh ta sợ xảy ra chuyện gì nên ngày nào cũng ngồi ở chiếc giường nhỏ bên cạnh chiếc giường của cô để trông chừng. Anh ta cũng không khuyên cô trở về nước, chỉ cho cô thời gian để tự sắp xếp.

Có lúc có những cuộc điện thoại liên quan đến công việc, anh ta nhận điện thoại ngay trước mặt cô, một phút cũng không rời xa cô.

Ngày Tết Thiếu nhi hôm đó, Trình Đoan Ngọ như bỗng tỉnh lại, cô lười hết đồ chơi trong nhà ra, thổi rất nhiều bóng bay, cắt rất nhiều ruy băng màu, trang trí căn phòng như một vương quốc trẻ lộng lẫy.

Lục Ứng Khâm không thể ngăn cản cô, đó cũng là lần đầu tiên cô nói chuyện với anh ta kể từ khi Đông Thiên qua đời.

“Qua ngày mừng một tháng sau, em sẽ đưa Đông Thiên về nước, để cho Đông Thiên sống cùng bố và anh trai em. Họ sẽ giúp em chăm sóc Đông Thiên.”

Lục Ứng Khâm thấy rất vui vì Trình Đoan Ngọ đã chủ động nói chuyện với mình, anh ta xúc động trả lời: “Được! Được! Qua ngày mừng một tháng sáu sẽ quay về!”

“Tôi nay có thể để em và Đông Thiên ở cùng nhau được không? Chỉ một đêm thôi.”

Lục Ứng Khâm hoài nghi lời thỉnh cầu đó của cô. “Tại sao?”

Trình Đoan Ngọ nhìn Lục Ứng Khâm, ánh mắt trống rỗng, “Chẳng tại sao cả, em sẽ không chết đâu, em sẽ không tự sát, cho nên anh không cần phải sợ hãi mà trông chừng em thế này đâu. Con trai em đừng cảm như vậy, em không thể là một người mẹ khiến nó mất mặt được.”

Lục Ứng Khâm trầm lắng, cuối cùng cũng đồng ý với yêu cầu của Trình Đoan Ngọ, Nhưng anh ta vẫn thấy không yên tâm, liền ngủ ngoài cửa phòng cô, không cho cô khóa cửa, cứ 10 phút mở cửa một lần.

Cho dù Lục Ứng Khâm có trông chừng chặt chẽ như vậy, Trình Đoan Ngọ vẫn xảy ra chuyện.

Đến quá nửa Đêm, Lục Ứng Khâm cũng mệt mỏi quá nên ngủ thiếp đi. Hơn bốn giờ sang thì anh ta thức giấc, mở cửa phòng thấy cô đang ngủ. Cốc nước anh rót để trên bàn chỉ còn một nửa, tất cả mọi thứ đều bình thường. Lục Ứng Khâm thấy cô ngủ nên không muốn làm phiền. Đến 8 giờ sáng thì Lục Ứng Khâm mới thấy có gì đó không bình thường. Anh ta đi vào lay lay cô nhưng lại không tỉnh dậy. Anh ta lập tức bế cô lên, chiếc khăn trên giường bị xô kéo, một hộp thuốc bằng nhựa va chạm trên nền gạch phát ra “Lách Cạch” rồi lăn trên sàn nhà, xa vài mét.

Lục Ứng Khâm ôm Trình Đoan Ngọ mà toàn thân run lên, chưa bao giờ anh ta lại cảm thấy sợ hãi như lúc này.

Trình Đoan Ngọ gần như không còn sức sống nữa nhưng Lục Ứng Khâm cảm nhận được hơi thở yếu ớt của cô, anh ta do dự 1 giây và lập tức gọi xe cấp cứu...

Trình Đoan Ngọ được cứu sống sau khi ruột thừa đã được rửa trôi 50 viên thuốc ngủ, với lượng thuốc đó thì chưa đến mức chết người nhưng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Trình Đoan Ngọ đang trong tình trạng hôn mê, lần này Lục Ứng Khâm nhất định sẽ không rời khỏi cô một phút nào nữa.

Người phụ nữ này nhẫn tâm hơn anh ta nghĩ,

Phải đến ngày thứ hai Trình Đoan Ngọ mới tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy ngay khuôn mặt giận dữ của Lục Ứng Khâm rồi cô nhìn lên trên ống truyền dịch đang treo lơ lửng, đương nhiên cô biết chuyện gì đã xảy ra.

“Không phải em muốn tự sát.” Giọng Trình Đoan Ngọ khan khan cất lên. Câu đầu tiên của cô là một sự giải thích như thế.

Lục Ứng Khâm không muốn nghe lời nói vô nghĩa đó của cô. 50 viên thuốc ngủ đã là bằng chứng xác thực của mọi sự việc.

“Không muốn tự sát? Không muốn tự sát thì việc gì phải uống 50 viên thuốc ngủ?! Đoan Ngọ, em đã nói với anh đừng cảm là cái gì chưa! Không để Đông Thiên phải mất mặt cái gì chưa! Chẳng phải tất cả những điều ấy là lừa dối sao?”

“Không phải!” Trình Đoan Ngọ đau khổ ôm trán, về mặt lý trí, cô biết rằng tất cả những điều mình làm đều không đúng, cô không nên tự hại bản thân, không nên tiêu cực, không nên tuyệt vọng vì những ký ức đau thương ấy. Nhưng sao nó cứ như một sợi dây gai quấn chặt lấy cô và không thể thoát ra được, tưởng chừng như từng giây từng phút cô đều không thở được.

Mất đi Đông Thiên, cô giống như bị ai đó lấy đi trái tim, không biết mình sẽ phải sống tiếp như thế nào, không biết mình sống tiếp vì điều gì nữa.

Cô đã mất đi tất cả dũng khí, sự tồn tại của cô chẳng còn nghĩa gì nữa. Cuộc sống của cô mất đi mục đích, thậm chí ngay đến một người để cô quan tâm

Anh ta muốn dùng những lời lẽ nghiêm trọng hơn để mắng cô, để thức tỉnh cô, nhưng khi nhìn thấy những giọt nước mắt từ kẽ tay cô chảy xuống, anh ta lại mềm lòng.

Cô khóc và hỏi anh ta: “Em phải làm thế nào đây? Sống đã quá mệt mỏi rồi...”

Cô khóc và hỏi anh ta: “Phải làm thế nào đây? Em phải làm thế nào đây?”

Từng câu, từng từ giống như mũi kim đâm vào trái tim anh ta. Lục Ứng Khâm ngẩn ngơ không biết trả lời như thế nào. Chưa bao giờ anh ta lại thấy thương cô như vậy, dường như anh ta cũng đồng cảm với nỗi đau đớn của cô.

Chín năm trước, bố cô đã rời bỏ cô. Hai năm trước, anh trai cô cũng rời bỏ cô. Còn bây giờ là đứa con trai mà cô đứt ruột đẻ ra. Trong số phận đau khổ đó của cô, anh ta đóng vai trò là kẻ chủ mưu. Anh ta chẳng có tư cách gì để chỉ trích cô cả.

Anh ta bỗng thấy chân động, gần như mất hồn. Anh ta đưa tay nắm lấy chiếc khăn đã ướt đẫm nước mắt của cô, giúp cô lau những giọt nước mắt còn sót lại. Ánh mắt anh ta trở nên dịu dàng tựa dòng suối thu mát lạnh.

Trên hàng mi dài của cô vẫn vương nước mắt, đôi mắt tròn to trên khuôn mặt nhợt nhạt càng nổi bật, cô nhìn Lục Ứng Khâm, ánh mắt ngơ ngác.

“Đoan Ngo...” Lục Ứng Khâm khẽ gọi tên cô. Anh ta muốn nói với cô điều gì đó nhưng lời nói chưa ra khỏi tai miệng thì anh ta cảm thấy sợ rằng nói ra tất cả rồi cũng chỉ nhận được cái nhìn lạnh lùng của cô. Giờ đây, Trình Đoan Ngo chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng, sự đau đớn và căm ghét thế gian này. Trái tim cô liệu còn có thể chứa được tình yêu của anh ta nữa không?

Nước mắt cô đã ngừng rơi, nhưng đôi mắt lại dần u ám.

Lục Ứng Khâm vẫn nắm chặt tay cô, hít một hơi thật sâu, nói: “Trình Đoan Ngo, nghe này, em không chỉ có một mình, em vẫn còn có anh. Hãy cho anh một cơ hội, được không?” Ánh mắt anh ta như chứa ngọn lửa nóng bỏng và chân tình nhìn Trình Đoan Ngo, đầy mong chờ và khẳng định. “Hãy cho anh một cơ hội để anh đền tội, để anh dùng nửa cuộc đời còn lại bù đắp cho nửa cuộc đời trước kia của em... Đoan Ngo, anh yêu em! Đoan Ngo, hãy cho anh thêm một cơ hội nữa.”

“....”

Trình Đoan Ngo ngồi thẫn thờ trên máy bay, ngón tay vô thức đặt trên thành cửa sổ. Móng tay đã lâu không cắt cọ xát vào thành cửa phát ra âm thanh chói tai.

Máy bay vẫn chưa khởi hành, Lục Ứng Khâm ngồi bên cạnh cô, mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Gần như chỉ có lúc ngủ, hai đầu lông mày anh ta mới dẫn ra. Mặc dù ở độ tuổi ba mươi nhưng khuôn mặt anh ta trông vẫn rất bất mãn và nổi bật. Khuôn mặt ấy vẫn chưa in hằn chút dấu vết của tuổi tác, ngược lại, càng tôn lên phong cách dứt khoát đã được tôi luyện qua thời gian, toát lên vẻ tuấn tú của người đàn ông ở độ tuổi trưởng thành.

Cô chưa bao giờ thấy người đàn ông này chịu khuất phục, trừ một lần duy nhất ở trong bệnh viện đó. Anh ta nắm lấy tay cô, bày tỏ tình cảm một cách rất chân tình.

Nhưng trái tim cô dường như đã bị tê dại, chẳng còn cảm giác gì nữa.

Cô lạnh lùng trước những lời bày tỏ chân tình đó của anh ta.

“Lục Ứng Khâm, trước kia anh là tất cả thế giới đối với em, còn giờ đây, anh chỉ là một người rất đỗi bình thường trên thế giới này. Những lời nói vừa rồi, anh có thể nói cho một Trình Đoan Ngo mười bảy tuổi nghe được không? Trình Đoan Ngo ấy rất muốn nghe anh nói như vậy... Còn Trình Đoan Ngo của hiện tại đã không còn cần điều đó nữa rồi, không còn cần bất cứ sự đồng cảm nào hay một tình yêu chuộc tội nào... Lục Ứng Khâm, em chẳng còn cơ hội nào để có thể cho anh nữa. Quá khứ là quá khứ rồi.”

“....”

Trình Đoan Ngo từ chối một cách quyết đoán và dứt khoát, không hề dãi dụa. Cô không muốn có vướng mắc tình cảm với bất cứ người nào trên thế giới này nữa. Tình thân, tình yêu... những tình cảm ấy cô đều không cần nữa. Cô đồng ý với Lục Ứng Khâm là sẽ tiếp tục sống, cô đồng ý với anh ta là sẽ về nước, cô chỉ có thể làm được đến giới hạn đó mà thôi. $\text{đi} \Rightarrow \text{đàn} \Rightarrow \text{k} \Rightarrow \text{quý} \Rightarrow \text{đ} \Rightarrow \text{ôn}$

Giờ cô chỉ là một cánh bèo trôi dạt, chẳng còn đường về. Cô chẳng biết tự cứu mình như thế nào nên cứ để mình rơi xuống vực thăm thẳm tối vô tận. Giống như một người lạc đường giữa sa mạc, khô khát, xa thăm, cô đơn, chỉ có thể lặng lẽ chờ chết mà thôi.

Lục Ứng Khâm tỏ rõ sự thất vọng đối với câu trả lời của cô. Sự cay đắng và u ám hiện lên trên khuôn mặt anh ta, cô đều nhìn rõ. Nhưng anh ta cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên. Anh ta cũng đã thay đổi, nếu vẫn giống như trước kia nhất định anh ta sẽ dùng một cách cực đoan nào đó để chiếm đoạt cô, nhưng giờ đây, anh ta đã học được cách tôn trọng, anh ta không làm khó Trình Đoan Ngo, chỉ cười nhạt một tiếng rồi cất giọng khàn khàn nói: “Không sao. Chỉ cần em chăm sóc tốt cho bản thân, những thứ khác không quan trọng. Đoan Ngo, trước khi em suy nghĩ kĩ xem mình muốn đi đâu thì có thể tạm thời ở bên cạnh anh.”

Ý kiến đó khiến Trình Đoan Ngo nhìn anh ta với ánh mắt hoài nghi, còn anh ta thì vội vã giải thích: “Nếu có một ngày em muốn rời đi, anh sẽ không ngăn cản em đâu!”

....

Những ngày trở về nước, cô sống một cuộc sống bình lặng. Lục Ứng Khâm cũng không kè kè bên cô nữa, thay vào đó là lái xe, người giúp việc trong nhà. Chỉ cần cô vào phòng tắm hơn nửa tiếng chưa ra thì nhất định sẽ có người đến gõ cửa.

Cô biết là anh ta chỉ sợ cô chết. Anh ta không hiểu rằng, giờ đây cô mới đúng là sống không bằng chết, cô như một cái xác không hồn.

Lục Ứng Khâm cũng không quản việc cô gặp ai, nhưng cô lại đau khổ phát hiện ra rằng, trên thế giới này, cô chẳng có lấy một người bạn.

Chẳng biết có phải là Lục Ứng Khâm cũng phát hiện ra cuộc sống đơn điệu đến đáng thương của cô hay không mà anh ta tìm lại cho cô người bạn đã làm cùng với cô ở siêu thị trước kia – Trương Kiều. ជំនួញដំណើរការដ៏ល្អឥតខ្ចី

Mới có hai năm trôi qua nhưng Trương Kiều cũng đã trở thành phụ nữ nhiều tuổi rồi. Trương Kiều gọi điện cho Trình Đoan Ngọ là bởi cô ấy sắp kết hôn, bố mẹ muốn cô ấy cưới một người đàn ông qua mai mối.

Lúc gặp nhau, hai người đều cảm thấy không tự nhiên. Trương Kiều có dáng vẻ rất giản dị. Cô ấy nhìn Trình Đoan Ngọ vẻ dè dặt, ban đầu cô cảm thấy hơi ngạc nhiên, sau đó thấy cô ấy cứ nhìn lên người mình cô mới nhận ra rằng chính cách ăn mặc của cô đã tạo ra khoảng cách giữa họ.

Hai năm qua, Trình Đoan Ngọ được Âu Hán Văn chăm sóc, ông mạng lại cho cô một cuộc sống vương gia, đồng thời còn dạy cô cách đầu tư, làm ăn. Cô dần tìm lại được vẻ dư dả, tự tại như công chúa trước kia của mình. Về dư dả về vật chất của cô khiến Trương Kiều không thể tỏ ra tự nhiên khi gặp lại.

Trương Kiều uống một ngụm trà, do dự rất lâu mới nói: “Là ông chủ Lục đến tìm chị...” Cô ấy đã cố gắng chọn lọc từ ngữ rồi dè dặt nói: “Anh ta có nói vài chuyện của em... bảo chị đến tâm sự với em...”

Trình Đoan Ngọ cảm nhận suy tư rồi chậm rãi nói: “Vậy à? Vậy anh ấy thực sự đã có trái tim rồi.”

Trương Kiều cảm nhận được sự lạnh lùng của Trình Đoan Ngọ, bèn nói sang chuyện khác: “Anh Trình... vẫn khỏe chứ?”

Trình Đoan Ngọ ngập ngừng một chút, cười chua xót. “Anh trai em... đã qua đời cách đây hai năm rồi.”

“Sao có thể như vậy chứ?!” Trương Kiều lấy tay che miệng vẻ không thể tin được, trong phút chốc nước mắt cô ấy rung rung.

Trình Đoan Ngọ nhìn Trương Kiều rung tung nước mắt mà không biết nên nói gì nữa, bỗng chốc nỗi đau khổ trong cô lại trào dâng, cô cố gắng kìm nén.

“Anh em bị bệnh động kinh nhiều năm như vậy là do khối u trong não chèn vào dây thần kinh, nhưng em không có điều kiện đưa anh ấy đến bệnh viện để kiểm tra, cứ lần khát mãi nên mới xảy ra chuyện lon như vậy...”

Trương Kiều cứ khóc như thế, rất lâu sau mới nghẹn ngào nói: “Ông trời không nên đối xử với anh Trình như vậy, anh ấy tốt như thế cơ mà.”

“Đúng vậy, tất cả đều là do em đã sai, người chịu trừng phạt phải là em, nhưng ông trời không công bằng, lại toàn báo ứng lên những người xung quanh em...”

“Đoan Ngọ... Xin lỗi... xin lỗi, chị biết là em sẽ đau lòng hơn chị...”

“...” Đối diện với những ký ức đau khổ này, Trình Đoan Ngọ cứ nghĩ rằng mình đã chai sạn rồi. Nhưng khi Trương Kiều nhắc đến, cô mới phát hiện ra tất cả những ký ức ấy, cô vẫn chưa hề quên. Cho dù là bố cô, anh cô hay Đông Thiên, vết thương lòng vẫn còn đó và giờ đây, cô vẫn còn sống cùng những vết thương ấy.

Sau đó, cô cũng đến tham dự lễ cưới của Trương Kiều. Người đàn ông mà Trương Kiều lấy từ ngoại hình cho đến gia thế đều rất bình thường, nghe nói trước đây còn dính dáng đến xã hội đen.

Lễ cưới được tổ chức rất rườm rà, nhiều thủ tục, nự cưới của Trương Kiều cũng rất giả, nhìn là biết cô ấy không tình nguyện cưới, vì là mong muốn của cha mẹ nên cô ấy đành chiều theo ý họ.

Trong lễ cưới, Trình Đoan Ngọ gặp lại Du Đông. Cả hai đều cảm thấy rất ngạc nhiên. Chú rể trước đây từng là thuộc hạ của Du Đông, thường gọi Du Đông là “anh” cho nên Du Đông mới bớt chút thời gian đến tham dự.

Hai người ngồi nói chuyện với nhau một lúc. Cả hai đều thấy không tự nhiên vì quan hệ trước đây của họ, cũng chỉ là hỏi han qua loa. Sau khi buổi tiệc kết thúc, họ cùng rời đi. Du Đông nói cho Trình Đoan Ngọ biết anh đã xin thôi việc.

“Tại sao lại xin thôi việc?”

Du Đông cười. “Mấy năm qua cũng nhận được sự giúp đỡ không nhỏ của Lục Ứng Khâm, nợ cũng đã trả xong, anh cũng gom góp được chút ít nên chuẩn bị đưa Lạc Lạc ra nước ngoài sinh sống.”

Nhắc đến Lạc Lạc, trong lòng cô dâng lên nỗi xót xa, một lúc sau mới đáp: “Ra nước ngoài rất tốt, Lạc Lạc cũng được mở mang tầm mắt.”

“Ừ.” Du Đông gật đầu, khẽ mỉm cười. “Chắc sẽ không quay lại nữa. Đoan Ngo, có vài lời anh sợ sau này sẽ không còn cơ hội nói, giờ cũng chuẩn bị ra đi, cũng chẳng có gì phải câu nệ nữa.”

Hàng mi của cô khẽ rủ xuống, cô lặng lẽ chờ đợi câu nói tiếp theo của Du Đông.

Anh đưa tay vuốt vuốt mái tóc đen dài như thác nước uốn lượn rồi thu tay lại. “Đoan Ngo, thực ra anh đã thích em từ rất lâu rồi. Khi đó em là con gái của Đại ca, rất cao ngạo, chẳng bao giờ để mắt đến những người như anh. Hơn nữa, em lại có tình cảm với Lục Ứng Khâm... anh chẳng dám bày tỏ tình cảm của mình. Sau đó anh lấy vợ, vợ anh tên là Minh Nguyệt, cô ấy rất giống em. Có lẽ đây cũng là số phận, tất cả dừng lại và tình cảm vốn không dám nói với em, anh đều dành cho cô ấy. Anh lấy cô ấy, vì cô ấy mà cái tà quy chính, phản bội Lục Ứng Khâm. Nhưng cô ấy lại vô tình quen biết Lục Ứng Khâm và đem lòng yêu anh ta.” Du Đông kể lại chuyện cũ, mỉm cười đau xót. “Em và cô ấy giống nhau, ánh mắt cũng giống nhau, ánh mắt cũng giống nhau. Sau đó Minh Nguyệt tự sát, cho đến bây giờ anh vẫn không hiểu tại sao cô ấy lại làm như vậy. Đoan Ngo, anh biết là anh không có tư cách gì để nói chuyện yêu đương với em, nhưng bao năm qua anh đã cố gắng tìm kiếm những thứ có thể thay thế được em. Bây giờ anh mới phát hiện ra rằng, chẳng ai có thể thay thế được em cả. Anh biết anh không xứng đáng với em, nhưng nếu một ngày nào đó, em không có nơi nào để đi thì anh có thể tìm đến anh.”

“.....”

Hôm đó, những lời nói của Du Đông khiến lòng cô ngổn ngang cảm xúc. Tình cảm cô dành cho Du Đông là sự biết ơn hơn là tình yêu, lúc cô đang tìm kiếm sự ấm áp thì Du Đông đã mang đến cho cô điều ấy. Nhưng giờ đây, cô không muốn đi sâu thêm nữa, không muốn làm liên lụy đến bất cứ ai nữa.

Cô cứ nghĩ rằng đó sẽ là lần cuối cùng họ gặp nhau, nhưng không phải vậy. Sau đó, họ vẫn còn gặp lại và mọi thứ đều đảo lộn...

Đạo này Trình Đoan Ngo cảm thấy trong người khó chịu, không biết có phải bởi vì đã quá lâu rồi không ra khỏi nhà hay không mà người cứ buồn bực, ăn uống không thấy ngon.

Thời gian ở bên cạnh cô, Lục Ứng Khâm cũng đã bỏ bê nhiều việc nên gần đây phải làm thêm cả ngày, cả đêm, anh ta sợ ảnh hưởng đến cô nên nghỉ ngơi ở chỗ khác.

Nghe nói gần đây cô ăn uống không ngon nên ngày nào anh ta cũng về ăn cơm cùng cô.

Trong bữa ăn, Trình Đoan Ngo có biểu hiện khó chịu, buồn nôn đến ba lần, Lục Ứng Khâm sốt ruột bỏ bát đĩa xuống, nhìn cô rất lâu, lưỡng lự một lúc rồi nói: “Đoan Ngo, ‘ngày ấy’ của em đến chưa?”

Lúc anh ta nhắc như vậy, Trình Đoan Ngo mới nhớ ra là được một tháng rồi mà cô chưa bị. Cô nghĩ rằng do mình quá đau buồn nên bị rối loạn nội tiết chứ không nghĩ đến khả năng đó. Giờ Lục Ứng Khâm hỏi, cô mới nghĩ ngơ. Cô khựng lại, ngồi cắn đầu, im lặng rất lâu.

Nhìn biểu hiện đó của cô, Lục Ứng Khâm cũng đoán được phần nào. “Đoan Ngo, có phải em có thai rồi không?” Anh ta hỏi xong liền chau mày, Đoan Ngo đã uống năm mươi viên thuốc ngủ, nếu có thai thật thì có thể giữ lại được không? Nếu không thể, Đoan Ngo có đồng ý bỏ cái thai không?

Đoan Ngo cắn đầu rồi lại tiếp tục nhai, nuốt xuống rồi nói: “Không biết.”

Lục Ứng Khâm im lặng một lúc. “Ngày mai đi bệnh viện kiểm tra, anh đưa em đi.”

“Ừ”. Trong lòng cô bỗng cảm thấy một chút hưng phấn.

Cả đêm hôm đó, Trình Đoan Ngo không ngủ. Cô cứ sờ bụng mình, bụng cô vẫn phẳng lăm, cô chưa có cảm nhận được bất cứ tín hiệu nào của sự sống trong đó. Nếu như... nếu như thực sự có thai thì thật trùng hợp. Đông Thiên vừa rời đi thì lại có một mầm sống tới.

Cô không cần sự thay thế. Trong lòng cô chỉ có duy nhất Đông Thiên mà thôi, nhưng cô vẫn có cảm giác mong chờ. Cuộc sống của cô thực sự cần có một sinh khí mới. Nếu như lại có thêm một đứa bé nữa thì có lẽ cuộc sống bé tắc hiện tại của cô sẽ vui vẻ hơn phần nào chăng? Hơn nữa, đứa trẻ này đến thật đúng lúc, tựa như sự sống của Đông Thiên lại được tiếp nối....

Sáng sớm hôm sau, Lục Ứng Khâm đưa cô đến bệnh viện. Không biết có phải vì là cuối tuần hay không mà phòng khám sản khoa chật kín người. Lục Ứng Khâm thấy cảnh tượng đó mà không thấy khó chịu, cũng không yêu cầu khám riêng. Hai người họ vẫn xếp hàng, chờ đợi. Ngồi bên cạnh họ là một cặp vợ chồng trẻ, người vợ đang mang thai, bụng rất to, khuôn mặt lộ rõ niềm hạnh phúc. Trình Đoan Ngo nhìn mà thấy rất ngưỡng mộ.

Lúc mang thai Đông Thiên, cô không được ăn uống đầy đủ. Mỗi lần đi khám lại bóp mồm bóp miệng mới có tiền đi khám và toàn là Trình Lạc Minh đưa đi. Đông Thiên là một đứa trẻ xấu số, ngày từ lúc còn trong bụng mẹ đã phải chịu khổ. Người phụ nữ đó có nói vài câu với Trình Đoan Ngo. Biết cô cũng đến khám thai, cô ấy liền vui vẻ nói: “Hai vợ chồng chị đều rất đẹp, em bé sinh ra chắc chắn cũng sẽ rất đẹp!”

Trình Đoan Ngo liếc nhìn Lục Ứng Khâm, không nói gì, chỉ mỉm cười. Vừa hay ý tá gọi đến tên cô, cô liền chào người phụ nữ đó, đi vào phòng khám. Để an toàn, cô làm cả xét nghiệm máu và siêu âm.

Cô và Lục Ứng Khâm không nói gì với nhau. Anh ta ngồi trên ghế, đắm chiêu suy nghĩ, Trình Đoan Ngo có cảm giác anh ta còn căng thẳng hơn cả cô. Nhìn từng cặp vợ chồng từ phòng khám đi ra, người thì nét mặt rạng rỡ tràn đầy hạnh phúc, người thì nét mặt ủ rũ, chán nản. Trình Đoan Ngo cũng thấy bồn chồn.

Cô đang chăm chú nhìn vào phòng khám, Lục Ứng Khâm bỗng phá tan sự im lặng, mở miệng nói: “Đoan Ngo!”

Trình Đoan Ngo quay lại, nhìn Lục Ứng Khâm với vẻ hơi lo lắng. “Ừ?”

“Nếu có thai thật, em định thế nào?”

Trình Đoan Ngo chớp mắt. “Để thôi.”

Câu trả lời này nằm trong dự liệu của anh ta, nhưng cũng chính là điều mà anh ta lo lắng. Nếu như đứa bé này có vấn đề gì đó thì chắc chắn lại là cú sốc tinh thần lớn nữa đối với Trình Đoan Ngo.

“Em có nghĩ là...em uống nhiều thuốc như vậy, liệu có an toàn không?”

Trình Đoan Ngo trầm mặc. “Chưa nghĩ xa như vậy, nhưng nhất định sẽ không bỏ thai đâu. Con là của em, con đến để thay vị trí của Đông Thiên.”

Lục Ứng Khâm bỗng không biết trả lời thế nào, chỉ thờ dài một tiếng. Sự bướng bỉnh của Trình Đoan Ngo dường như anh ta hiểu rõ, dù có nói thế nào đi nữa thì cũng chẳng có kết quả gì. Hai người họ lại tiếp tục ngồi đợi kết quả. Khoảng mười phút sau, Trình Đoan Ngo thấy đau bụng dưới nên đi vào nhà vệ sinh.

Khi nhìn thấy trên quần mình có chút máu, cô bỗng cảm thấy thất vọng. Vậy là kết quả đã có rồi, cô không có thai.

Không biết có phải vì bị rối loạn không mà “nguyệt san” lần này ra rất dữ dội. Trình Đoan Ngo thấy bụng mình cứ cuống lên từng cơn. Khi cô trở lại hàng ghế ngồi thì cứ ướt đầm mồ hôi.

Trình Đoan Ngo cố ngẩng khuôn mặt tái mét của mình lên rồi gạt đầu. “Vâng...”

Người phụ nữ đó mỉm cười, chỉ vào phòng khám. “Lúc chị đi vệ sinh thì bác sĩ gọi đến tên chị. Chồng chị vào đó trước rồi. Chị vào đi!”

Trình Đoan Ngo cố nở nụ cười rồi nói cảm ơn người phụ nữ ấy. Con đau bụng càng lúc càng dữ dội, cô ôm bụng bước vào phòng, cứ mỗi bước chân lại cảm thấy như máu đang chảy ra.

Cửa phòng khám hé mở, Trình Đoan Ngo một tay vịn vào tường, một tay mở cửa phòng. Cô chưa kịp mở cửa phòng khám thì đã nghe thấy bác sĩ nói chuyện với Lục Ứng Khâm.

“Vợ anh chắc chắn đã có thai. Theo tính toán thì thai nhi đã được 7 tuần đến 8 tuần.”

“Thời gian trước đây cô ấy có uống hơi nhiều thuốc ngủ, liệu có ảnh hưởng đến thai nhi không?”

“Bất kể là uống thuốc gì đi nữa thì cái thai này cũng không thể giữ lại được. Lục tiên sinh, rất tiếc phải thông báo báo cho anh biết là, vợ anh mang thai ngoài tử cung. Tranh thủ lúc này vẫn chưa có nguy hiểm gì, tôi khuyên gia đình nên lập tức tiến hành mổ.”

“Mang thai

ùng sợ hãi.

Tất cả mọi thứ trước mắt bỗng tối sầm lại. Từng giọt mồ hôi chảy xuống.

“Chị ơi!...Chị ơi!”

Ý thức cô ngày càng mơ hồ. Cô chỉ nhìn thấy hình như có bóng dáng một y tá chạy về phía cô. Người cô nằm nhũn. Cô ngã xuống nền nhà, tất cả mọi thứ trở nên nhạt nhòa.

Cô mơ hồ nghe thấy giọng nói của Lục Ứng Khâm: “Đoan Ngo! Đoan Ngo! Em sao vậy?! Bác sĩ! Mau cứu cô ấy! Mau lên!”

Cô nắm chặt tay Lục Ứng Khâm, toàn thân không còn chút sức lực nào nữa nhưng vẫn cố gắng tóm chặt lấy anh, cắn chặt môi, con đau đớn tột cùng khiến cô tỉnh táo hơn rất nhiều. Mùi tanh nồng của máu trào lên trong miệng. Trán cô và mồ hôi, cô ngẩng lên nói với Lục Ứng Khâm: “Lục Ứng Khâm, xin anh hãy cứu lấy con!”

Lục Ứng Khâm đưa tay đỡ người Trình Đoan Ngo, an ủi: “Đoan Ngo, nghe anh nói, đừng sợ! Hãy ngủ một giấc, mọi thứ sẽ tốt lên thôi!”

Sau khi kiểm tra, bác sĩ liền nhận định: “Lập tức đưa vào phòng phẫu thuật, bệnh nhân bắt đầu xuất huyết nhiều. Lập tức chuẩn bị huyết tương!”

Trình Đoan Ngo nghe thấy bác sĩ nói vậy càng kích động, cô sợ hãi phản kháng: “Lục Ứng Khâm! Em không làm phẫu thuật đâu! Em không làm phẫu thuật đâu!”

Cô vùng vẫy một cách yếu ớt. Sự vùng vẫy ấy chẳng thấm gì so với sự đau đớn mà cơ thể cô đang phải chịu đựng, chỉ cần một y tá thôi cũng giữ được cô. Cô biết rõ mình không đủ sức đề đầu với họ nên quay ra nhìn Lục Ứng Khâm, nước mắt đầm đìa, đôi mắt to tròn đỏ hoe trông thật đáng thương, cô hét lên: “Lục Ứng Khâm, xin anh, hãy để đứa bé lại cho em, cầu xin anh đấy!”

Lục Ứng Khâm thấy người lạnh toát, anh ta chưa bao giờ sợ bất cứ điều gì, nhưng trong giây phút này anh ta lại sợ đến run người, nước mắt của Trình Đoan Ngo giống như mũi dao cứa vào trái tim anh ta. Anh ta thấy tim mình đau đớn vô cùng. Những đứa bé này không được sinh ra một cách an toàn mà còn nguy hiểm đến cả tính mạng của cô nữa. Câu trả lời cho việc lựa chọn ấy đã quá rõ ràng, Lục Ứng Khâm nắm chặt tay Trình Đoan Ngo. “Đoan Ngo, ngoan nào, sau này chúng ta sẽ còn sinh rất nhiều con. Đứa bé này không giữ lại, có được không?”

“Em không muốn! Em cần đứa bé này! Em cần đứa bé này,xin anh đấy! Cầu xin ông chủ Lục! Cho dù nó tàn tật hay đó chết thì em cũng cần nó! Em cầu xin anh!”

Lục Ứng Khâm bị y tá chặn lại ở ngoài phòng phẫu thuật. Lòng anh ta quặn thắt. Một lúc sau anh ta gọi điện cho Quan Nghĩa: “Quan Nghĩa, lập tức gọi điện cho ngân hàng máy của bệnh viện XX để chuẩn bị nhóm máu 0 Rh âm tính. Trình Đoan Ngo phải phẫu thuật, tôi sợ không đủ máu.”

“Dạ!”

“...” Tắt điện thoại, Lục Ứng Khâm ngẩng lên nhìn, cửa phòng mổ đã đóng chặt, ba chữ “Đang phẫu thuật” giống như 3 mũi dao treo lơ lửng trên đầu Lục Ứng Khâm. Anh ta như bị trôi chất trên một nồi nước sôi, lo lắng đến mức trán rịn mồ hôi.

Anh ta nắm chặt điện thoại, lòng bàn tay cũng ướt đẫm mồ hôi.

Sẽ không có chuyện gì xảy ra với cô ấy. Nhất định là như vậy. Cho dù cô ấy sẽ rất hận anh, cho dù cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, nhưng chỉ cần cô ấy bình an vô sự thì bảo anh phải chết, anh cũng sẵn lòng. Chỉ cần cô được bình an thôi, những thứ khác đều không quan trọng. .

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Có người nói rằng, khổ đau mới có tính trội.

Trình Đoan Ngo nằm trên giường bệnh gần một ngày, người giúp việc thay nhau chăm sóc cô, nhưng cô rất ít nói, không phải cô còn tức giận, mà là bởi cô chẳng biết mình còn có thể nói gì nữa. Lúc không còn ai ở bên nói chuyện, cô thường giống như bây giờ, thần thờ nhìn lên trần nhà. Cô cũng chẳng nhớ quá trình mổ ấy nữa, vừa ngất đi lại vừa bị gây mê cô gần như không có chút ấn tượng gì với cuộc phẫu thuật kinh hoàng đó. Một cái thai chưa kịp có hình hài nên hầu như không có cảm giác gì về sự tồn tại của nó. Cô đã mất nó rồi, Cơ thể cô chẳng còn cảm giác gì nữa nhưng trái tim thì đau đớn đến tê dại.

Rèm cửa sổ được buông kín, cả căn phòng chẳng có chút ánh sáng. Trình Đoan Ngo cảm thấy chỉ khi bóng tối bao phủ như thế này cô mới có thể thở được.

Tiếng mở cửa vang lên, ánh sáng từ ngoài hành lang chiếu vào khiến bóng của người đang đứng ở cửa đồ dài. Anh ta đứng im ở đó. Trình Đoan Ngo vừa cảm thấy chói mắt lại vừa cảm thấy buồn bã với ánh sáng bất ngờ xuất hiện đó, cảm giác buồn bã đến ngạt thở lại quay lại với cô, cô trở mình rồi vùi sâu trong chăn, quay lưng ra phía cửa.

Người đứng ngoài cửa khẽ thở dài một tiếng rồi đóng cửa phòng lại, bật điện lên,

Tiếng sột soạt phía sau lưng vang lên, vài giây sau người đó đi đến gần, ngồi xuống cạnh giường cô, chân thành nói: “Đoan Ngo, anh biết là em hận anh, nhưng anh không có cách nào khác.”

“Trước khi em xảy ra chuyện, anh sợ vì em uống quá nhiều thuốc mà ảnh hưởng đến thai nhi, nhưng lúc em xảy ra chuyện, anh lại cảm thấy cho dù đứa bé cô bị tàn tật hay là có sao đi nữa cũng không quan trọng, chỉ cần nó có thể sống được và sinh ra. Nhưng số phận đã không cho nó được sinh ra, nó đã chọn nhầm chỗ, nếu để nó được sinh ra, nó đã chọn nhầm chỗ, nếu để nó sống lâu thêm nữa thì cũng sẽ lấy đi cả tính mạng của em.” Đây là lần đầu tiên trong một tháng qua anh ta nhắc đến việc phẫu thuật, nhắc đến cái thai chưa kịp sinh ra thì đã chết yểu đó. Anh ta ta lại gọi lên những ký ức với nỗi đau chất chồng mà mãi không thể nào với của Trình Đoan Ngo .

“Đừng nói nữa...” Trình Đoan Ngo nhắm chặt mắt nhưng vẫn không kìm nén được, nước mắt rơi xuống gối, cô cắn môi, cô kiềm chế nỗi đau đớn, nói: “Là do em phúc mỏng . Các con ra đi cũng tốt, sống cũng chịu khổ mà thôi, em chính là sao Chổi, bất cứ ai có quan hệ với em sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp.”

“Đoan Ngo...” Lục Ứng Khâm thấy rất đau lòng nhưng cố gắng nói những lời thật mềm mỏng. Anh ta biết rằng giờ đây cô đang bị tổn thương cả về thể chất lẫn tinh thần. Lúc cô được đưa ra khỏi phòng mổ, người anh ta cứ cứng đờ như một tên gỗ. Khi ấy, mắt cô nhắm chặt, mặt tái nhợt, người mỏng dính như một tờ giấy, anh ta có cảm giác chỉ một cơn gió nhẹ, thổi qua thôi là cô cũng có thể bay đi mất. Anh ta không muốn trải qua cảm giác bất lực không thể nắm giữ được bất cứ thứ gì ấy nữa.

Trình Đoan Ngo lau nước mắt, quay người lại, cô gắng ngồi dậy nhưng người mềm nhũn, vừa gượng dậy đã ngã xuống, Lục Ứng Khâm vội vã chạy tới

đỡ cô nhưng cô xua tay rồi nằm xuống giường.

“Lục Ứng Khâm, em có vài lời muốn nói với anh.”

“Em nói đi!”

“Lúc trở về nước, anh có nói với em rằng anh sẽ không ngăn cản em muốn rời đi. Bây giờ em muốn đi, hy vọng anh sẽ giữ đúng lời hứa.”

Lục Ứng Khâm khựng lại, mặt bỗng sa sầm. “Tại sao nhất định phải rời đi? Em có thể đi đâu? Trình Đoàn Ngo, anh có thể chịu được kiểu cư xử tùy hứng của em, nhưng thời gian này phải trong phạm vi mà anh ta có thể trông thấy được.”

Trình Đoàn Ngo buồn bã lắc đầu, bắt lực nói: “Đi đâu không quan trọng chỉ cần rời xa nơi này là được. Lục Ứng Khâm, anh không phải là em, anh không thể hiểu được nỗi khổ trong lòng em. Em không biết tại sao mình lại sống nữa. Em cũng chẳng phải người phụ nữ mạnh mẽ gì. Thậm chí, em chẳng là cái gì cả, em là người phụ nữ kém cỏi trên thế giới này. Vì vậy anh hãy buông em ra, để em đến một nơi thật xa, Ở nơi đây, mỗi ngày em đều cảm thấy mình không thể nào thở nổi...”

“Nếu thấy buồn thì đi ra nước ngoài cho khuây khỏa, em muốn đi đâu cũng được. Trình Đoàn Ngo, em đã trưởng thành, chạy trốn không phải cách để giải quyết vấn đề đâu.”

“Nhưng...” Trình Đoàn Ngo cắn môi, nước mắt lại tràn ra, đôi mắt cô dường như lúc nào cũng có nước mắt, trông thật đáng thương. “... hăng thẳng nào giải quyết được vấn đề. Lục Ứng Khâm, anh đừng coi trọng em quá! Kiếp này, em cũng không còn sức để chống chọi nữa rồi...”

Lục Ứng Khâm bỗng chẳng biết nói gì, chỉ biết siết chặt bàn tay. Từ trước đến giờ, anh ta có thể hô phong hoán vũ nhưng lại không thể thay đổi được cuộc đời bi thảm của một người phụ nữ, mà ngọn nguồn của tất cả sự bi thảm ấy đều là do anh ta. Anh ta bỗng thấy như hụt hơi. “Đoan Ngo, hãy cho em và cho anh thêm một chút thời gian nữa. Anh sẽ làm cho em dần quên đi tất cả.”

Trình Đoàn Ngo nghẹn ngào lắc đầu. “Không thể quên được, trái tim em đã bị khoét rỗng rồi, làm sao mà quên được?”

Lục Ứng Khâm nóng lòng muốn níu giữ cô nhưng lại chẳng nghĩ ra cách nào. Mọi lời nói đều cứng nhắc và cô ích. Anh ta ôm chặt lấy Trình Đoàn Ngo đang khóc nức nở, anh ta muốn đến gần cô hơn, muốn đến gần trái tim cô hơn.

Trình Đoàn Ngo nghẹn ngào, khản khoản van nài: “Lục Ứng Khâm, hãy buông em ra! Chỉ lần này thôi, hãy thuận theo ý em một lần thôi, cũng coi như không uổng phí quãng thời gian em đã từng yêu anh.”

“...”

Trình Đoàn Ngo lại khóc nức nở, cuối cùng mệt quá mà ngủ thiếp đi. Khi cô mở mắt tỉnh lại thì đã ở ngôi biệt thự ngoại ô của Lục Ứng Khâm rồi. Vẫn là căn phòng trước đây của cô, thời son trước kia ra nước ngoài cô bỏ quên trên bàn vẫn còn nguyên đó. Tất cả vẫn nguyên vẹn như trước lúc cô rời đi, nhưng trái tim cô lại có thêm hàng trăm, hàng ngàn vết thương, tan vỡ và vụn nát.

Cô biết rằng cuộc đàm phán với Lục Ứng Khâm đã thất bại. Vì vậy cô lựa chọn cách tuyệt mĩ thực để thể hiện quyết tâm của mình. Cơ thể cô rất yếu, giờ đã tuyệt thực thì lại càng nghiêm trọng. Lục Ứng Khâm nghe đến thấy vậy liền trở về, hai người cãi nhau rất kịch liệt.

Đã lâu lắm rồi Trình Đoàn Ngo không cãi nhau với Lục Ứng Khâm. Cô đã không ăn uống gì một ngày một đêm nên mới nói được vài câu đã thở hổn hển, chỉ muốn ngã xuống. Lục Ứng Khâm vô cùng tức giận, từ lúc biết cô tuyệt thực, anh ta không thể kiềm chế được cơn tức giận. Anh ta đã rất cố gắng kiềm chế nhưng khi nhìn thấy cô tự hủy hoại chính mình như vậy, anh ta không thể chịu đựng nổi. Anh ta chửi mắng một cách thô bạo, hoàn toàn phản đối cách làm đó của cô.

Cô có thể làm gì tùy thích nhưng phải trong phạm vi cho phép của anh ta và không thể rời bỏ anh ta. Cô cần phải biết giới hạn của mình.

Trình Đoàn Ngo thở hổn hển bám vào thành giường. Có lẽ cô thực sự đã chai sạn rồi. Lục Ứng Khâm có nói những lời lẽ nặng nề hơn thì cô cũng chẳng cảm thấy đau đớn nữa. Giờ đây, cô chỉ muốn rời khỏi đây, rời xa tất cả sự đau khổ, tìm đến một nơi trời cao biển rộng nào đó, sống hết quãng đời còn lại.

Cô không muốn ép bản thân phải mạnh mẽ nữa, không muốn ép mình phải đối diện với bất cứ điều gì nữa. Cô muốn chạy trốn tất cả.

Cô chưa nghĩ sẽ nói gì tiếp theo thì đột nhiên nghe thấy tiếng thỏa hiệp của Lục Ứng Khâm. “Đi ăn cơm thôi. Đừng tự hành hạ mình nữa! Sau này, muốn đi đâu thì đi, anh không quản em nữa.” Nói xong, Lục Ứng Khâm đẩy cửa, bước ra ngoài.

“...” Trình Đoàn Ngo lại một lần nữa chống đối thành công, nhưng cô chẳng cảm thấy chút niềm vui chiến thắng. cô đã rất mệt mỏi nên ngồi xuống giường để nghỉ ngơi.

Buổi tối, cô ăn không nhiều, đã lâu lắm rồi không ăn nên cô không cảm thấy ngon miệng, nôn mấy lần liền. Cô giúp việc thấy vậy đành đi nấu cho cô một ít cháo, cô cố ăn một chút rồi đi ngủ.

Hôm đó, cô ngủ rất ngon. Cô cứ nghĩ rằng cuối cùng mình cũng được giải thoát mà rời đi, đến một nơi chẳng ai quen biết, cô sẽ không phải chịu đựng những cơn ác mộng hằng đêm nữa, không phải chịu đựng những nỗi sợ kéo dài đến tận sáng nữa

Không ngờ Lục Ứng Khâm lại thêm một lần nữa nuốt lời.

Buổi sáng, sau khi thu xếp xong hành lý, Trình Đoan Ngọ liền đi xuống dưới nhà. Vừa bước xuống tầng dưới đã nhìn thấy Quan Nghĩa, hình như anh ta đã đứng đó chờ cô rất lâu rồi. Bên cạnh anh ta là hai “vệ sĩ” đứng rất nghiêm chỉnh.

Trình Đoan Ngọ rất tức giận, hỏi Quan Nghĩa: “Thế này là sao?”

Quan Nghĩa vẫn giữ vẻ mặt khiêm tốn chẳng bao giờ thay đổi đó. “Đây là ý của đại ca. Anh ấy nói nếu cô Trình có ý kiến gì thì ngay lập tức đi cùng tôi đến công ty.”

“Dựa vào cái gì chứ?” Trình Đoan Ngọ chau mày. “Tôi chẳng đi đến công ty gì hết, tôi và anh ấy đã nói rõ với nhau rồi, anh ấy đã để tôi đi rồi mà.”

“Xin lỗi, tôi chưa nhận được chỉ thị như vậy. Ngược lại, ông chủ Lục bảo tôi điều tám vệ sẽ đến đây để chịu trách nhiệm về vấn đề an toàn của cô.”

Trình Đoan Ngọ cười lạnh lùng, nói giễu cợt: “An toàn? Rốt cuộc là chịu trách nhiệm giam giữ tôi hay chịu trách nhiệm về vấn đề an toàn của tôi thì các anh là người rõ nhất!”

Quan Nghĩa không nói gì thêm về công việc của anh ta nữa, chỉ khuyên nhủ cô một cách chân thành: “Đoan Ngọ, cô đã biết rõ rồi thì cần gì phải hỏi nữa?”

“Không! Quan Nghĩa! Tôi rất bức mình. Anh ta lừa tôi!”

“Vậy thì cô cùng tôi đi gặp anh ấy, anh ấy sẽ cho cô một lời giải thích.”

“Tôi không đi! Tôi phải rời khỏi đây! Tôi chẳng gặp ai hết! Tôi phải rời khỏi nơi này! Tôi sắp bị nơi này làm cho phát điên rồi!”

“Cô biết rõ điều này là không thể.”

“...”

Cuối cùng, Trình Đoan Ngọ vẫn phải thỏa hiệp với Quan Nghĩa là đi cùng anh ta, nhưng chỉ là đi cùng anh ta đến công ty mà thôi, đồng thời có ba xe cùng đi, hai xe hộ tống đi trước, một xe đi phía sau. Anh ta quyết tâm kìm kẹp cô. Điều này hoàn toàn ngược lại với lời hứa hôm qua anh ta đã nói.

Trình Đoan Ngọ lạnh lùng cười mới tất cả mọi thứ đang diễn ra rồi im lặng, không nói gì.

Khi đến nơi, Quan Nghĩa mở cửa xe cho cô. Cô chẳng động đậy, chỉ lạnh lùng liếc nhìn anh ta một cái rồi nói: “Quan Nghĩa, đừng có không tin vào sự báo ứng nhé! Đã nhìn thấy kết cục của tôi chưa?”

Quan Nghĩa cười gượng. “Tôi chỉ là người làm công thôi.”

“Trên thế giới có hàng ngàn công việc, tại sao nhất định phải dung túng cho kẻ ác làm điều xấu chứ?”

Quan Nghĩa buông tay. “Trước khi tìm cơ hội tốt hơn thì tôi phải trân trọng những gì trước mắt.” Anh ta ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “câu nói này không chỉ thích hợp trong công việc, tôi nghĩ, dùng trong vấn đề tình cảm cũng không tồi.”

Trình Đoan Ngọ chau mày, lạnh lùng nói: “Thuyết giáo với tôi ít thôi.”

Cô không quay đầu lại nhìn anh ta mà đi thẳng vào tòa nhà nổi tiếng thẳng vào văn phòng làm việc của Lục Ứng Khâm. Cô muốn phun hết cơn thịnh nộ đang chất chứa trong lòng. Còn tên thủ phạm gây ra tất cả những chuyện ấy thì đang vùi đầu vào công việc như thể chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

Cô nổi giận đùng đùng xông vào phòng làm việc của anh ta. Anh ta vừa hay kết thúc cuộc gọi với ai đó, ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Đến rồi à?” Lục Ứng Khâm rõ ràng đã biết mà vẫn hỏi. Trình Đoan Ngọ tỏ vẻ khó chịu, cố gắng nhẫn nhịn. “Nói đi, rốt cuộc anh có ý gì? Nói lời mà không giữ lời là phong cách của anh à?”

Lục Ứng Khâm chẳng có phản ứng gì với câu chỉ trích của cô, tiếp tục vùi đầu vào đồng tài liệu. “Đó chỉ là kế hoãn binh để làm cho em ăn cơm thôi,”

“Được lắm!” Trình Đoan Ngọ tức giận, chỉ tay vào mặt anh ta. “Lục Ứng Khâm, anh hãy nhớ lời anh nói đấy!”

Nói rồi, cô định đẩy cửa bước ra ngoài thì nghe thấy anh ta nói: “Ồ nhà có người canh giữ em 24/24, chỉ cần em có bất cứ hành động gì khinh suất nào thì sẽ có người xuống dưới mò cùng em.” ๑điển-đàn-lê-๑quý-đồn

Anh ta ngẩng đầu nhìn cô, khuôn mặt tươi cười, hình như chợt nghĩ ra điều gì đó rồi chậm rãi nói: “À! Đúng rồi! Em muốn tuyệt thực cũng được. Dù sao ở nhà cũng có bác sĩ, em đói đến ngất đi sẽ có người truyền nước cho em.”

Trình Đoan Ngọ không tin vào tai mình nữa, cô tròn tròn mắt, cuối cùng chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi mà nhả ra hai tiếng. “Đê hên!”

Lục Ứng Khâm mỉm cười, đứng dậy, bước tới chỗ cô, tóm chặt lấy tay cô rồi đẩy mạnh vào tường, cô chưa kịp phản ứng thì anh đã áp sát vào người cô

khiến cô không thể cử động. cô bị bao vây trong vòng tay của anh ta, ngẩng lên chỉ nhìn thấy đôi mắt như quý khát máu của anh ta, ánh mắt ấy thể hiện rõ anh ta cũng đang tức giận không kém.

“Đoan Ngo, anh đã kiên nhẫn hết mức với em rồi, Điều này em phải biết rõ rồi chứ”

“Vậy thì anh hãy để em ra đi!”

“Em biết rõ điều này là không thể mà!”

“Tại sao?” ㄝdiễn-đàn-lê-ㄝquý-đôn

“Vi anh yêu em. Lý do này đã đủ chưa?” Trình Đoan Ngo buột miệng nói, mặc dù giọng điệu như đang gầm lên nhưng câu nói của anh ta lại khiến người ta không thể giận được.

Trình Đoan Ngo vốn đang rất tức giận, gần như muốn xông lên liều mạng với anh ta, nhưng trong khoảnh khắc ấy cô lại giống như một quả bóng bay bị chọc vỡ, xì hơi đến xẹp lép. Tom cô bỗng đập thình thịch, về mặt nghiêm túc của anh ta khiến cô sợ hãi. Cô cố trấn tĩnh nhưng giọng nói vẫn run rẩy: “Lục Ứng Khâm, hãy để em đi đi, chúng ra cứ giằng vò nhau như thế này, anh không thấy mệt sao? Em không muốn tiếp tục như thế này nữa, cứ nhìn thấy những người nào quen thuộc và những sự việc quen thuộc là em lại cảm thấy sống không bằng chết, em sắp không sống nổi nữa rồi, rốt cuộc em phải nói với anh bao nhiêu lần thì anh mới hiểu đây?”

Lục Ứng Khâm chau mày, chớp chớp mắt, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Đoan Ngo, em nói một lần là anh đã hiểu rồi. Em nói em đau khổ, anh cũng có thể hiểu được. Anh có thể cho em thời gian, anh có đủ kiên nhẫn, nhưng tạm thời em không thể rời xa anh được. Em có nói là anh không giữ lời cũng được, em nói là anh áp bức em cũng được, kết cục đều như vậy cả. Em hiểu không? Đoan Ngo, anh không thể để em đi, anh không thể thắng được chính bản thân mình,”

Trình Đoan Ngo kinh ngạc: “Sao anh lại có thể ích kỷ như vậy?”

“Anh là như vậy đấy, cho nên đừng nghĩ đến chuyện rời xa anh!”

“Không thể được!”

Lục Ứng Khâm không tranh luận với cô nữa, day day ấn đường, về mặt mặt mũi, bấm điện thoại gọi Quan Nghĩa tới. “Đưa Đoan Ngo về, chăm sóc tốt cho cô ấy.” Anh ra lệnh mạnh hai tiếng “Chăm sóc.”. Trình Đoan Ngo tức giận đến mức run lên, nhưng chẳng có cách nào khác, cô chỉ giống như cá nằm trên thớt chỉ có điều trước kia anh ta chưa muốn ăn, còn bây giờ thì anh ta lại muốn ăn mà thôi.

Cô bực bội theo sau Quan Nghĩa rời đi. Cô vừa bước ra tòa nhà thì bỗng nghe thấy có người gọi tên cô, quay đầu lại thì hóa ra là Du Đông. ㄝdiễn-đàn-lê-ㄝquý-đôn

Nếu như trước kia thì có lẽ cô sẽ dừng bước, nói chuyện với anh vài ba câu, nhưng lúc này cô đang cáu giận đến phát điên, vì thế cô chỉ gật gật đầu với anh rồi rời đi.

Cô không nhìn thấy nét mặt dần trở nên dửng dưng của Du Đông, cô không phát hiện ra rằng lần trước anh nói rằng anh phải rời khỏi đây nhưng thực ra anh ta chưa rời đi, hơn nữa lại còn được thăng chức...

Lục Ứng Khâm chưa bao giờ nghĩ là mình lại dùng thủ đoạn dê hèn đó để giữ chân cô, nhưng anh ta không còn cách nào khác. Anh ta biết sự uy hiếp và kim kẹp của anh ta chỉ là kẻ hoãn binh để kéo dài thời gian mà thôi, nhưng ngoài cách đó ra, anh ta chẳng còn cách nào khác nữa.

Anh ta nghĩ rằng cô cũng chỉ là tạm thời chiếm giữ trái tim anh ta mà thôi, nhưng nếu cô thực sự không muốn, để cho cô đi, chắc anh ta cũng không đến mức quá đau buồn. không ngờ rằng chỉ một đêm, chỉ có một đêm thôi mà anh ta lại thấy khó chịu như có hàng ngàn con kiến cắn, anh ta bị giằng vò từng giây, từng phút. Anh ta có thể chấp nhận việc cô đi ra nước ngoài du lịch cho anh ta khuấy khuấy, chỉ cần cô vẫn quay trở về bên anh ta thì anh ta có thể nhượng bộ tất cả, nhưng cái mà cô muốn là anh ta cho cô được tự do, điều này thì anh ta không thể.

Anh ta biết mình lại sai rồi, cách làm đó của anh ta chỉ khiến trái tim cô càng ngày càng xa cách, nhưng anh ta cũng chẳng nghĩ được xa xôi như thế, anh ta chỉ nghĩ là trước mắt làm thế nào để nhốt được cô, chỉ cần nhốt được cô ở lại mà thôi.

Sau khi cô rời đi, cả buổi chiều, anh ta không thể nào tập trung vào việc được. Ánh mắt oán hận của cô lúc rời đi cứ in sâu trong đầu anh ta. Đến buổi tối, mọi hôm thì Lục Ứng Khâm sẽ về nhà ăn cơm với cô, nhưng anh ta phá lệ, ra ngoài tiếp khách. Mấy tổng giám đốc công ty bất động sản trong thành phố nhất định mời anh ta đi ăn. Anh ta vốn không phải là người thích rượu chè nhưng chẳng hiểu sao hôm nay lại ép mình uống say khướt. Anh ta chẳng từ chối bất cứ ai đến mời rượu mình.

Đến khi say khướt rồi anh ta mới dám về nhà, mới dám đối diện với cô, mới dám lấy lý do dê hèn ấy để đến gần cô...

Sau khi về đến nhà, Trình Đoan Ngo chẳng nói chẳng rằng, một mình ngồi ở phòng khách xem ti vi. Căn phòng rộng rãi và trống trải, nhưng cô biết cả trong lần ngoài đều có người đang theo dõi mình, chẳng khác nào cô đang sống một cuộc sống trần trụi. thái độ đó của Lục Ứng Khâm thực sự khiến cô càng khó chịu, từ trầm uất chuyển sang phẫn nộ, càng muốn rời bỏ nơi này.

Trên ti vi đang chiếu một chương trình văn nghệ tổng hợp rất “hot”, năm MC trên sân khấu đang nói rất hài hước khiến các khách mời tham gia chương trình cười nghiêng ngả. Cô tăng âm lượng để tai mình chỉ còn nghe thấy những âm thanh đó thôi. Hình như chỉ có như vậy mới khiến cô cảm thấy mình

không thăm hại.

Cửa phòng bỗng nhiên mở rộng. Cô vô thức nhìn ra, chỉ nhìn một cái rồi quay vào.

Trong phòng khách chỉ có ánh sáng nhấp nháy của màn hình ti vi, yếu ớt và loang lổ phản chiếu lên người anh ta, biểu hiện lúc đó của anh ta cũng mờ nhạt không rõ nhưng vẫn có thể nhìn thấy sự chán nản và u ám tỏa ra từ người anh ta. Anh ta bước vào, cô đã nghĩ thấy nồng nặc mùi rượu. Cô chau mày rồi lại lơ đãng nhìn màn hình ti vi.

Trạng thái lơ đãng khiến cô phản ứng chậm chạp. Cái bóng loang lổ ấy cứ tiếng đến gần nhưng cô không nhận ra cho đến khi bóng đen ấy từ sau lưng bổ nhào lên người cô. Mùi rượu nồng nặc phả vào tai cô từ phía sau, Trình Đoan Ngo gần như, choáng váng. Cơ thể cao to, rắn chắc phía sau áp sát vào người cô, hai tay vòng qua cổ cô, đầu anh ta gối lên vai cô một cách thoải mái tựa như cậu bé nũng nịu.

Cái ôm đó khiến Trình Đoan Ngo thấy sợ, cảm giác vừa mơ hồ vừa rõ ràng, một ký ức vừa ấm áp lại vừa buồn đau. Cô có thể cảm nhận được sự ấm áp ấy, mặc dù lẫn trong đó là mùi rượu nồng nặc.

Đầu anh ta di chuyển trên vai cô, má cọ sát vào cô, miệng lầm rầm: “Đoan Ngo...”

Trình Đoan Ngo cứ ngây ra, giọng nói ấm áp của Lục Ứng Khâm cứ vang bên tai cô: “Đoan Ngo... Đoan Ngo...”. Anh ta cứ khẩn thiết gọi tên cô, thậm chí nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô. Nụ hôn ướt át của anh ta như khơi dậy, cô đẩy mạnh anh ta ra, nhưng anh ta còn ôm cô rất chặt, cô chẳng thể nào thoát khỏi vòng tay ấy.

Hơi thở nồng nặc mùi rượu của anh ta phả lên cổ khiến cô thấy có chút tê dại, anh ta lúng túng nói: “Đừng đẩy anh, cầu xin em đấy!”

Đây là lần đầu tiên anh ta nói “cầu xin cô”, cô bỗng chẳng biết phản ứng như thế nào.

“Đoan Ngo, anh biết em hận anh, nhưng anh không có cách nào khác, Anh không thể không có em, chỉ cần em ở lại đây, anh chẳng quan tâm em hận anh thế nào...”

Anh ta khẽ nói, từng lời phát ra từ sâu thẳm trái tim. Hơi rượu trên người anh ta nồng nặc nhưng anh ta lại vô cùng tỉnh táo. Anh ta biết rõ mình đang nói gì. Anh ta run rẩy và hết sức dè dặt, thậm chí anh ta cũng sợ hầu câu trả lời mà cô sẽ nói ra...

“Đoan Ngo... Đoan Ngo... Đừng rời xa anh có được không? Chỉ cần em đồng ý anh thôi thì anh sẽ không có người giám sát em nữa, em muốn thế nào cũng được, có được không? Được không?”

Rượu... quả thực là một thứ tốt. Nó giúp Lục Ứng Khâm có thêm can đảm. Nó giúp anh ta hạ thấp mình mà nói chuyện với cô. Dường như anh ta tự dồn mình vào đường cùng.

“Đoan Ngo...” Anh ta lần tìm đôi má ngày càng gầy đi của cô, trái tim đau đớn.

“Đề em đi!” Nghe xong lời bày tỏ của anh ta. Trình Đoan Ngo trầm lặng một lát rồi nhẹ nhàng nói ba từ ấy.

Lục Ứng Khâm cười cay đắng. “Em lừa dối anh một chút thôi... cũng không được sao?”

Trình Đoan Ngo khẽ thở dài, nét mặt vẫn chẳng có chút biểu cảm. “Chúng ta hãy buông tha cho nhau đi, cần gì phải tự lừa dối lẫn nhau, xảy ra chuyện như vậy anh bảo em phải sống với anh như thế nào chứ? Lục Ứng Khâm, hai chúng ta chỉ là những vết thương của nhau, ai muốn cứ mang theo nó bên mình để tự khiến mình đau đớn chứ?”

Lục Ứng Khâm không đứng vững nữa, run rẩy buông tay khỏi người cô, khẽ nói. “Đây chính là kết cục sao?! Em không thể lừa dối anh dù chỉ một lần sao? Trình Đoan Ngo, em nhẫn tâm như vậy?” Giọng anh ta khàn khàn, nhỏ dần, anh ta cũng dần tỉnh lại.

Trình Đoan Ngo kiên định trả lời: “Đúng vậy.” Chỉ một câu thôi nhưng lại như thanh kiếm sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim anh ta.

Anh ta cười đau khổ. “Được! Rất được! Trình Đoan Ngo em được lắm! Anh sẽ đề em đi! Sẽ đề em đi!” Miệng anh ta đắng ngắt, dường như tất cả chỗ rượu đã uống buổi tối lại trào lên miệng, vừa đắng vừa cay, anh ta đau đớn nói ra câu đề cô đi, rồi sau đó, anh ta nhìn sâu vào mắt cô, chậm rãi nói: “Tết Đoan Ngo, anh tổ chức sinh nhật lần cuối cho em. Sau đó, chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa.”

“Hứa nhé!”

“Ừ.”

Sau hôm đó. Cô không nhìn thấy Lục Ứng Khâm nữa, chỉ thỉnh thoảng thấy thông tin của anh trên mạng và internet. Thời gian mà họ đã giao hẹn cũng sắp đến. Sinh nhật cô là tết Đoan ngo.

Buổi tối hôm trước, anh ta gọi điện cho cô, hai người nghe máy im lặng không nói gì đúng mười phút. Cuối cùng, cô không kiên nhẫn được nữa mà cất tiếng hỏi: “Có việc gì không?”

Giọng anh ta khàn khàn, lúc lâu mới trả lời: “Anh chỉ nhắc nhở em một chút ngày mai là tết Đoan ngo.”

“Em biết rồi. Em chưa quên lời hẹn của chúng ta đâu.”

“...”

Rồi hai người họ lại im lặng. cuối cùng, Lục Ứng Khâm tắt điện thoại. Trình Đoan Ngọ chỉ nghe thấy tiếng thở dài trong điện thoại, ngay cả câu “chào tạm biệt” cũng không có.

Ngày sinh nhật, cô cũng chẳng chuẩn bị gì đặc biệt, chỉ nghĩ rằng đó sẽ là sự giã vò cuối cùng của mình. Sau ngày hôm nay, cô có thể được tự do rồi.

Buổi sáng, sau khi thay đồ cô liền ra khỏi nhà. Lục Ứng Khâm đã cho xe đến đón cô.

Chỉ có điều, khi bước lên xe cô mới phát hiện ra lái xe chính là Du Đông. Cô cũng chẳng để tâm lắm, chỉ buột miệng hỏi: “Sao lại đến đón em?”

Du Đông không quay đầu lại. “Sao, không hi vọng gặp anh à?”

Trình Đoan Ngọ mỉm cười. “Sao lại thế chứ?”

“Nghe nói sau ngày hôm nay em sẽ rời đi?”

Trình Đoan Ngọ ngẩn ra một chút rồi gật đầu. “Vâng”

Du Đông cười chế giễu. “Lẽ nào Lục Ứng Khâm lại trở nên nhân đạo như vậy?”

Trình Đoan Ngọ không muốn trao đổi với anh ấy quá nhiều về vấn đề này, liền nói sang chuyện khác: “Không phải anh nói sẽ đưa Lạc Lạc ra nước ngoài sao? Vẫn chưa đi à?”

“Nước ngoài?” Du Đông vẫn không quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Đưa ai? Lạc Lạc?”

Trình Đoan Ngọ cảm thấy có chút gì đó không bình thường. “Du Đông, anh làm sao vậy?”

Du Đông không trả lời, chỉ nhấn mạnh ga. Trình Đoan Ngọ bị ngã mạnh về phía sau theo quán tính, lưng bị đập mạnh vào thành ghế đau đớn. Cô khó chịu lấy tay xoa xoa chỗ lưng đau. “Du Đông rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

Cô sốt ruột ngẩng lên. Cảnh tượng ngoài cửa sổ khiến cô thấy sợ hãi. Du Đông đưa cô vào thành phố, anh lái xe với tốc độ rất nhanh, cứ lao đi vun vút.

Trình Đoan Ngọ phát hiện ra có chuyện bất thường, hai tay nắm chặt lấy tay nắm cửa xe, hét to: “Du Đông! Rốt cuộc anh muốn đưa em đi đâu vậy?!”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Trình Đoan Ngọ chưa kịp nói gì thêm liền bị Du Đông tiêm thuốc mê. Mùi thuốc gây mê đó ngay tức khắc khiến cô cảm thấy toàn thân tê dại, mọi thứ trước mắt tối tăm...

Khi Trình Đoan Ngọ tỉnh lại thì đã thấy mình bị trói chặt trong một nhà kho bỏ hoang, cũ kỹ, tối tăm dưới lòng đất. Hai Tay cô bị trói sai thành ghế. Ngồi bên cạnh cô là Du Đông với nét mặt bình thản. Thấy cô đã tỉnh lại, anh ta chớp chớp mắt, giây phút ấy, ánh mắt anh có rất nhiều cảm xúc phức tạp.

“Đoan Ngọ, em phải biết rằng, anh không hề muốn làm hại em.” Giọng Du Đông vừa bình tĩnh vừa lại vừa đau đớn.

Trình Đoan Ngọ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cô bị trói chặt, vừa tê vừa đau, cảm giác không cử động được thật là khó chịu. Trình Đoan Ngọ vùng vẫy hồi lâu mới ý thức được rằng, đây không phải là trò chơi chạy trốn, Du Đông thực sự đang bắt cóc cô.

Trình Đoan Ngọ nhìn khuôn mặt dịu dàng của Du Đông, khóe môi anh lúc nào cũng như mỉm cười, kể cả khi anh không nói thì khóe miệng ấy vẫn cong lên, một người thân thiện, ấm áp như vậy, sao có thể như thế này được chứ? Trình Đoan Ngọ vùng vẫy, cô do dự một lát rồi hỏi: “Du Đông, rốt cuộc anh bị sao vậy?” cái nhà kho u tối này khiến người ta cảm thấy lạnh đến run người, nhưng cô cũng nhận thức được rằng giờ không phải lúc để sợ hãi, cô nhất định phải biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cô hỏi dò. “Anh trói em ở đây để làm gì?”

Du Đông im lặng một lúc rồi lạnh lùng nói: “Đoan Ngọ, em phải biết rằng, trên đời này, người mà anh không muốn làm tổn thương nhất là em. Chỉ cần em phối hợp với anh thì anh sẽ thả em. Còn nếu em không chịu phối hợp thì em cũng biết hậu quả rồi đấy!”

Rồi anh rút từ trong người ra một khẩu súng. Trình Đoàn Ngo biết đó là một khẩu súng lục kiểu mới.

Cô hít một hơi thật sâu. “Anh muốn em phối hợp làm gì?”

“Giết Lục Ứng Khâm” Giọng Du Đông vẫn không có chút thay đổi, nhưng câu nói rõ ràng của anh khiến người khác cảm thấy sợ hãi/

Trình Đoàn Ngo liếc mắt nhìn Du Đông, tim đập thình thịch. “Tại sao?”

Gân trên bàn tay Du Đông nổi lên. Đập mạnh và thành ghế đang trói cô, lực mạnh đến mức cô vô cùng sợ hãi. Anh nhìn cô, ánh mắt dữ tợn, đầy vẻ phần nộ, đôi môi mím chặt lại. “Nếu muốn trách thì trách hẳn quá tàn nhẫn mà dồn anh vào đường cùng.”

Trình Đoàn Ngo biết rằng giờ đây không phải là lúc để cô có bất cứ hành động chống ngược được nào, xem ra Du Đông, đang nộ dạng phần nộ đó, bất cứ hành động nào của cô cũng có thể châm ngòi cho cơn phần nộ. Cô phải làm cho anh trấn tĩnh lại. Nếu không, ngay bản thân cô cũng sẽ gặp nguy hiểm. cô bắt đầu thử thức tỉnh anh: “Anh muốn giết anh ấy sao? Anh có biết tội này lớn như thế nào không? Anh làm như vậy Lục Ứng Khâm sẽ ra sao?”

“Lục Ứng Khâm?” Du Đông cười mỉa mai, trong mắt nổi lên những tia máu đáng sợ. Trình Đoàn Ngo nhìn thấy vẻ mặt ngày càng dữ tợn của anh. Nhưng sợi râu dài dưới cằm khiến anh khiến anh vừa trông ngỗ ngược lại vừa suy sụp tinh thần. Anh khác hoàn toàn với Du Đông mà cô từng biết.

“Nếu em không nói thì anh cũng quên mất đấy! Mẹ kiếp, anh cũng muốn đưa cả loại nghiệt chủng ấy đến đây để hai bố con họ cùng chết với nhau!”

“Giờ cơ?” Trình Đoàn Ngo nhíu mày. “Cái gì mà hai bố con họ? Giờ cơ?”

“Mẹ kiếp, Lục Ứng Khâm là tên khốn nạn! Là loài cầm thú! Loại người như hắn dựa vào cái gì mà vẫn sống chứ? Dựa vào cái gì chứ?” Du Đông càng lúc càng mất kiểm soát, anh nhảy lên, rút khẩu súng khiến tim cô đập mạnh. Trình Đoàn Ngo liền ngậm miệng lại, không hỏi bất cứ câu nào khiến anh bị kích động nữa, hy vọng anh sẽ bình tĩnh trở lại. Hai tay bị trói sau lưng nên cô chỉ có thể tóm chặt thành ghế để giữ bình tĩnh.

Vài phút sau, Du Đông cũng bình tĩnh trở lại. Một tay cầm súng, tay kia rút điện thoại từ trong túi ra.

Trình Đoàn Ngo ngẩng lên nhìn mới phát hiện anh đang cầm điện thoại mình. anh bấm “tít tít” một dãy số rồi đưa đến bên tai cô, nói: “Nói với hắn. Bảo hắn đến nhà kho ở đường XX.”

Trình Đoàn Ngo nhìn Du Đông chăm chăm về mặt không thể tin được. Đầu máy bên kia báo bận, vang lên tiếng “tít tít”. Một lúc sau thì nghe thấy giọng nhẹ nhàng của tổng đài thông báo để lại tin nhắn vào hộp thoại. Du Đông đứng rất gần cô nên cũng nghe thấy, đập mạnh một cái xuống nền đất rồi tắt điện thoại.

Trình Đoàn Ngo thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại nói với Du Đông: “Anh muốn lấy em ra để uy hiếp anh ấy à?” Trình Đoàn Ngo ngán người rồi bỗng siết chặt bàn tay. “Sao anh có thể nghĩ đến việc lấy em để uy hiếp anh ấy? Anh ấy sẽ không đến đâu! Anh thực sự quá đề cao vị trí của em trong lòng anh ấy rồi.”

Du Đông nhìn Trình Đoàn Ngo với ý tứ sâu xa, giọng nói lại trầm như lúc đầu: “Chúng ta cứ chờ xem, chẳng phải biết ngay sao?” Anh cười lạnh lùng rồi khẽ nhún vai khiến Trình Đoàn Ngo cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, toàn thân vã mồ hôi.

“Anh...” Trình Đoàn Ngo bỗng tức giận, nhưng lại chẳng biết nói gì, đành khuyên nhủ: “Du Đông hãy nghe em nói, có thể là có sự hiểu nhầm nào đó. Anh đừng xúc động như vậy, có được không? Như thế này chẳng giống Du Đông mà em biết chút nào?”

“Du Đông mà em biết là người như thế nào? Bị cấm sừng, rồi một mình nuôi đứa con gái đến năm năm liền mà chẳng hay biết chuyện gì, còn có ý định đưa nó ra nước ngoài nữa chứ!” Du Đông nhếch miệng cười lạnh lùng. “Trình Đoàn Ngo, chắc chắn em đã gặp một người đàn ông ngu ngốc như vậy rồi nhỉ?”

“Du Đông, nghe em nói này, bất kể là có chuyện gì xảy ra. Chúng ta hãy làm cho rõ ràng rồi tính tiếp. Trước đây không lâu chẳng phải rất tốt đó sao? Không phải anh muốn đưa Lục Ứng Khâm ra nước ngoài sao? Sao lại gọi nó là con gái của người khác? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải là có gì hiểu lầm ở đây không?”

Du Đông ngao ngễ nheo nheo mắt, nhắc lại và nhấn mạnh lời nói vừa rồi của Trình Đoàn Ngo: “Hiểu lầm?” Anh “hừm” một tiếng lạnh lùng. “Bức di thư do chính tay Minh Nguyệt viết ra mà lại có thể nhầm được sao? Cô ta sinh ra nghiệt chủng cho Lục Ứng Khâm! Lại còn tự sát vì Lục Ứng Khâm! Mẹ kiếp, anh là một thằng ngốc từ đầu đến cuối! Bị cấm sừng rồi lại còn thay nó nuôi dưỡng đứa con hoang đó!”

“Không thể như thế được!” Trình Đoàn Ngo vẫn không thể tin nổi. “Lục Ứng Khâm rất giống anh. Anh tìm được bức di thư đó ở đâu vậy?”

“Giống anh? Trước kia, khi anh hai mươi lăm tuổi cũng cảm thấy nó giống anh. Giờ càng nhìn lại càng thấy giống Lục Ứng Khâm. Mẹ kiếp, thế nào lại là con gái hắn chứ!” Du Đông cười thật to, tự giễu. “Thảo nào mà hắn lại chấp nhận cho anh quay trở lại làm việc. Thảo nào hắn chia lợi nhuận cho anh nhiều thế. Hóa ra là sợ con gái hắn không có cơm ăn, Thế rồi lúc anh báo anh ra nước ngoài thì hẳn phải người liên hệ sắp xếp tất cả. Ha Ha! Nếu như không phải lúc anh sắp xếp đồ đạc, nhặt được bức di thư của Minh Nguyệt thì chẳng phải anh sẽ là thằng ngốc cả đời này sao? Em có biết là Minh Nguyệt giấu bức di thư đó ở đâu không? Cô ta giấu trong chiếc áo khoác! Cô ta đã biết rõ anh sẽ không đốt di vật của cô ta. Cô ta biết rõ như vậy. Cô ta biết rõ tất cả. Cô ta chọn đúng lúc để anh cảm thấy không chịu đựng nổi. Cô ta đợi đến lúc anh chuyển nhà, đợi đến lúc anh thu dọn đồ đạc.”

“Du Đông, anh hãy bình tĩnh chút đi!”

“Em bảo anh phải bình tĩnh thế nào? Lục Ứng Khâm dựa vào cái gì chứ? Hấn dựa vào cái gì chứ? Hấn lấy đi mọi thứ của anh. Anh không thể thỏa hiệp với hấn được. Anh phải khiến hấn sống không bằng chết! Anh ta phải làm cho hấn đau đớn hơn anh!” Về mặt Du Đông lúc này vô cùng đáng sợ, anh nhìn Trình Doan Ngo chăm chăm, giọng cảnh cáo: “Tốt nhất là em hãy phối hợp cho tốt. Nếu không phối hợp thì em sẽ xuống mồ cùng với Lục Ứng Khâm đấy!” Anh túm lấy cằm của Trình Doan Ngo, bắt cô phải ngẩng lên nhìn mình.” Không phải em cũng rất hận hấn sao? Không phải em muốn rời xa hấn sao? Trình Doan Ngo! Hãy nghe lời anh! Anh sẽ không làm hại em! Chỉ cần em nghe lời anh thôi!”

“Du Đông...”

“Đủ rồi!” Du Đông ngắt lời Trình Doan Ngo. “Không cần nói gì thêm nữa! Anh biết mình đang làm gì.”

Nói rồi, Du Đông lại tiếp tục giờ điện thoại lên gọi, mở loa to. Lần này đầu máy bên kia nhận cuộc gọi rất nhanh. Âm thanh trong điện thoại có lẫn tạp âm của tiếng gió vù vù, tiếng lá rơi xào xạc.

Lục Ứng Khâm vẫn không hay biết gì, vừa mở miệng đã giáo huấn cô: “Trình Doan Ngo, em đi đâu vậy? Anh gọi cho em bao nhiêu lần mà em không nhắc máy? Em có biết là anh đang tìm em khắp mọi nơi như một thằng điên không?!”

Trình Doan Ngo vội vã vùng vẫy nhưng bị trói quá chặt, cô không thể nào động đậy được. Cô không dám phát ra bất cứ âm thanh nào. Cô không thể để Du Đông dụ anh đến đây được.

Du Đông cầm điện thoại khẽ mỉm cười rồi nói: “Tổng giám đốc Lục! Tìm Doan Ngo à? Cô ấy đang ở cùng tôi!”

Nghe đầu máy bên kia là giọng đàn ông nên Lục Ứng Khâm chuyển giọng: “Du Đông? Anh đưa cô ấy đi đâu vậy? Bảo cô ấy nghe điện thoại đi!”

Du Đông khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Có lẽ không thể được, cô ấy đang bị trói chặt, anh muốn nói chuyện với cô ấy không?”

Lục Ứng Khâm tức ý thức được có điều gì đó bất thường, nói như hét lên: “Anh mang cô ấy đi đâu vậy? Anh muốn làm gì?”

“Làm gì? Tôi chẳng làm gì cả. Tôi chỉ muốn gặp anh thôi.”

“Anh muốn gặp tôi thì sao phải trói cô ấy?! Du Đông! Anh biến thành người lấy phụ nữ ra làm con tin bao giờ vậy?! Anh bảo cô ấy nói chuyện đi! Tôi phải nói chuyện với cô ấy!”

“Đừng nhiều lời! Tôi bảo anh đến đây thì anh đến đi!” Rồi anh đưa điện thoại cho. Trình Doan Ngo, ra lệnh cho cô: “Nói đi!”

Trình Doan Ngo cắn chặt môi, không nói bất cứ điều nào, cứ nhìn Du Đông chăm chăm

Du Đông cũng không sốt ruột, anh rất có kỷ xảo, gì sát sung vào xương đòn của Trình Doan Ngo, từng cơn đau rút dội lên đến không chịu nổi, cô kêu lên đau đớn. Lục Ứng Khâm ở đầu máy bên kia nghe thấy tiếng của Trình Doan Ngo thì lập tức thấy hoảng hốt, vội vã kêu lên: “Doan Ngo! Doan Ngo! Doan Ngo! Em nói gì đi! Doan Ngo! Em không sao chứ? Em thế nào rồi? Anh ta chưa làm gì em chứ?”

Du Đông không để Trình Doan Ngo kịp nói gì đã rút điện thoại, uy hiếp Lục Ứng Khâm: “Nói cho anh biết, trong 3 tiếng đồng hồ anh phải đến nhà kho số XX đường XX! Một mình anh đến thôi! Chỉ cần mang thêm ai nữa thì tôi sẽ bắn cô ấy!”

“Nghe này Du Đông! Tôi sẽ đến một mình! Chỉ cần anh không làm hại đến cô ấy! Anh dám động đến một sợi tóc của cô ấy thì anh biết hậu quả rồi đấy! Tôi...”

Vừa nghe thấy Lục Ứng Khâm nói là sẽ đến một mình. Trình Doan Ngo, cô gắng đứng dậy, xông lên phía trước, hét to: “Lục Ứng Khâm, anh đừng đến đây! Đây là một cái bẫy đấy!”

“Bốp!” Du Đông đập mạnh sung vào cùi tay phải của cô. Cả người và gế nghiêng hẳn về một bên, tiếng va đập lớn vang lên. Cô đau đớn như bị gãy xương.

Lục Ứng Khâm nghe thấy vậy lại càng nóng ruột, giọng run rẩy và lo lắng: “Doan Ngo! Doan Ngo! Em sao vậy?”

Tiếng của Lục Ứng Khâm bỗng chốc vụt tắt trong nhà kho bẩn thỉu đó. Du Đông đã tắt điện thoại. Anh ta nhét điện thoại vào túi rồi cất khẩu súng vào thắt lưng, sau đó bước hai bước đến trước mặt Trình Doan Ngo. Anh ta nhìn xuống Trình Doan Ngo. Một bên mặt cô dính đầy bùn đất vì đã ngã xuống. Trông cô lúc này thật thảm thương, nhưng cô nhìn Du Đông với ánh mắt sắc nhọn như muốn xé thịt anh ta làm trăm mảnh.

Du Đông chẳng tỏ thái độ trước mắt cô ý đồ của cô. Thậm chí, anh ta còn cười với cô rồi quỳ xuống đỡ cô dậy rồi nhẹ nhàng phui phui bùn đất bám trên cô.

Anh ta nắm chặt đôi vai gầy của Trình Doan Ngo, gần từng tiếng: “Doan Ngo, dạo này anh hay nghĩ nếu hỏi đó người mà em thích là anh chứ không phải gã kia, thì có lẽ bây giờ mọi chuyện sẽ không như thế này.”

Anh ta nâng cằm cô lên ngón tay dừng lại trên má cô, anh mắt đầy lưu luyến. Hồi lâu sau, anh khẽ mỉm cười, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói lạnh đến thấu xương: “Đừng trách anh, Doan Ngo! Muốn trách thì trách em không có con mắt mà chọn nhầm người. Muốn trách thì trách chính em vẫn còn chưa tỉnh ra mà phối hợp với anh. Trình Doan Ngo, tất cả đều do em chọn lựa...”

Chương 49

Trình Đoan Ngọ cứ nhìn Du Đông chăm chăm, không chớp mắt, như một người xa lạ. “Du Đông, anh có hiểu tại sao em lại không muốn để anh ấy đến không?” cô đã bình tĩnh hơn nhưng vẫn không dấu được sự xúc động. “Anh làm như vậy chẳng khác nào em là kẻ bất nghĩa. Nếu anh ấy đến, mọi việc chẳng phải đều là do em sao? Em không phải là anh, anh cũng không thù hận đến vậy, em chỉ muốn một mình đi khỏi đây mà thôi. Tại sao anh lại lôi em vào thế này? Tại sao anh không thể tự mình giải quyết vấn đề giữa anh và anh ấy?!”

Du Đông im lặng một lúc nhìn Trình Đoan Ngọ với ánh mắt phức tạp, sau đó chậm rãi nói: “Đến bước này rồi thì anh cũng không quay đầu lại được nữa.

Cô tức tối quả trách: “Anh ấy sẽ không đến! Mà có đến thì em cũng không để anh đưa em ra uy hiếp đâu!”

“Việc này không do em quyết định.” Du Đông lại rút khẩu súng ra khỏi thắt lưng, dùng súng nâng cằm cô lên, giọng uy hiếp: “Nếu em không phối hợp với anh thì chắc chắn phải chịu khổ đấy.”

“Đây là tình yêu mà anh nói là anh dành cho em sao? Anh nói rằng anh thích em là như thế này sao? Anh nói anh thích em từ nhiều năm rồi, đây là cách anh bày tỏ với em sao?”

Du Đông bị cô chạm đến nỗi đau, bỗng chốc trở nên xúc động. “Đừng nhắc đến tình yêu với anh! Đừng nhắc đến từ ‘thích’ với anh! Anh đã từng cho em cơ hội, anh đã nói là anh sẽ đưa em đi. Anh đã từng nói rằng, dù có phải hi sinh tính mạng của mình thì anh cũng sẵn sàng ở bên cạnh em. Là do em! Là do em phản bội anh trước! Em nói em cứu anh? Đoan Ngọ! Em rời xa anh chứ không cứu anh. Không hề có! Rõ ràng em vẫn không bỏ được tên súc sinh Lục Ứng Khâm ấy! Tất cả đều là nguy hiểm! Nguy hiểm!”

Du Đông xúc động mà buột miệng thốt ra những lời đó khiến Trình Đoan Ngọ bỗng ngẩn ngơ. Cô không nói được câu nào nữa. Từ trước đến giờ nghĩ đến cảm giác của Du Đông trước sự lựa chọn của cô. Cô luôn lựa chọn một cách bị động theo bản năng. Cô cũng không bao giờ nghĩ lựa chọn của mình có đúng hay không.

Cho đến hôm nay, Du Đông nhắc tới thì cô mới chợt tỉnh ngộ. Đúng vậy, nếu mọi thứ có thể quay trở lại, cô được lựa chọn lại thì có lẽ tất cả sẽ không như thế này.

Nhưng liệu cô có yêu Lục Ứng Khâm không? Trái tim đã có hàng ngàn vạn lỗ hổng ấy của cô liệu có còn biết tình yêu là gì nữa không?

Cô quay đầu lại, lạnh lùng nhắc lại những lời cô vừa nói: “Anh ấy sẽ không đến! Mà có đến thì em cũng sẽ không để anh đưa em ra uy hiếp đâu!”

Du Đông cười giễu cợt. “Hắn đến hay không, chẳng phải một lát nữa sẽ biết ngay sao?”

“...”

Khoảng nửa tiếng sau, Trình Đoan Ngọ nghe thấy có tiếng động ngoài cửa nhà kho vọng lại. Trái tim cô đập thình thịch. Du Đông nghe thấy thế liền bật cười. Anh ta đi đến, cúi trời cho Trình Đoan Ngọ, đặc chỉ nói: “Em nhìn xem, không phải là hắn đến đó sao?”

Một tay anh ta siết chặt cổ Trình Đoan Ngọ. Cô thấy khó chịu vì không thở được, hai tay cô kéo cánh tay anh của Du Đông, nhưng sức của cô chẳng thể nào so được với anh ta. Cô cảm thấy đầu óc choáng váng vì khó thở, lại thêm sức dùng phụ của thuốc mê nên người cô cho đến bây giờ vẫn mềm nhũn. ~~điên-đần-lê-quý-đôn~~

Tay phải của Du Đông cầm khẩu súng, đặt lên huyệt thái dương của cô, cảm giác lạnh lẽo của kim loại khiến Trình Đoan Ngọ không dám mạnh dạn.

Cổ cô bị siết chặt khiến cô ho liên tục và buồn nôn, “Anh muốn bóp chết em hả Du Đông?”

Du Đông vẫn không nói lỏng tay, ra sức siết chặt lấy cô. “Chẳng có cách nào khác, Lục Ứng Khâm tàn nhẫn hơn anh ta, anh không thể mạo hiểm, nhất định phải hoàn toàn khống chế em, không rời một bước. Nếu không, anh sẽ không thắng được”

Trình Đoan Ngọ vô cùng tức giận. “Bộ dáng của anh thật khó coi!”

“không cần em phải quản!” Du Đông chẳng thèm để ý đến Trình Đoan Ngọ nữa. Anh ta tập trung ánh mắt ra phía ngoài cửa nhà kho.

Lục Ứng Khâm đập tay lên cánh cửa sắt cũ kỹ, han gỉ khiến nó cứ lắc lư, kêu cọt két. Giọng hoảng hốt của Lục Ứng Khâm từ ngoài cửa truyền vào: “Đoan Ngọ! Đoan Ngọ, em có trong đó không?”

Sau đó, Lục Ứng Khâm đập mạnh vào cửa. “Du Đông! Mở cửa ra!”

Du Đông thận trọng hỏi lớn: “Anh đến một mình chứ? Trình Đoan Ngo đang ở trong tay tôi! Chỉ cần tôi phát hiện ra là anh không đến một mình thì lập tức tôi sẽ cho cô ấy xuống mồ!” Nói rồi, anh ta bắn một phát súng xuống đất.

“Pằng” Một tiếng, bụi đất bay tứ tung, để lại trên mặt đất một lỗ đạn sâu hoắm

Lục Ứng Khâm ở ngoài cửa vô cùng hoảng hốt. “Tôi đến một mình! Anh không được làm hại cô ấy!”

Du Đông nhanh chóng lên đạn rồi lại đặt đầu súng lên huyệt thái dương của Trình Đoan Ngo, nói với ra. “cạnh cửa có một vách nhỏ, anh hãy trèo vào một mình thôi.”

Hai phút sau, Trình Đoan Ngo đã nhìn thấy Lục Ứng Khâm trèo qua vách nhỏ đó, đi vào. Bộ vest trên người anh ta dính đầy bùn đất. Cảnh tượng ấy khiến Trình Đoan Ngo khẽ cau mày/

“Giờ hai tay lên trên đầu! Tôi nói cho anh biết nhé Lục Ứng Khâm, đừng có giờ trò gì. Giờ cô ấy đang ở trong tay tôi, anh mà làm loạn một chút thôi thì tôi cũng không dám đảm bảo là đầu súng của tôi sẽ đứng yên đâu nhé!”

Lục Ứng Khâm chậm rãi giờ tay lên. “Đừng làm hại cô ấy! Anh thả cô ấy ra đi, có vấn đề gì thì chúng ta tự giải quyết.”

Du Đông chẳng để ý đến lời nói của Lục Ứng Khâm, nói tiếp: “Cởi áo ra, bỏ hết vũ khí mà anh mang trong người ra.”

Lục Ứng Khâm liền cởi áo, anh chỉ cần dừng lại một chút là Du Đông lại siết chặt cổ Trình Đoan Ngo. Cô gần như không thể thở được. Cô khó chịu kêu lên. Lục Ứng Khâm thấy vậy liền nhanh chóng bỏ khẩu súng giắt bên trái thắt lưng ra để xuống đất.

“Anh đừng làm hại cô ấy!” Anh ta cởi trần, giờ hai tay lên đầu. “Giờ tôi không còn gì nữa rồi, chúng ta có thể nói chuyện được không? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà anh phải hành động như thế này?”

“Chẳng có gì để nói cả. Chuyện gì thì bản thân anh đã quá rõ rồi!” Du Đông chỉ chỉ lên khẩu súng mà Lục Ứng Khâm mang theo. “Tôi gọi anh đến đây chỉ để nói cho anh một chuyện. Hãy lấy mạng anh để đổi lấy mạng của Trình Đoan Ngo. Súng ở trên mặt đất ấy. Anh hãy tự sát rồi tôi sẽ thả Trình Đoan Ngo ra.” ~~điền đàn lè quý đôn~~

“Tôi dựa vào cái gì để tin anh chứ?”

“Vậy thì chẳng có sự lựa chọn nào khác. Tôi đã chôn thuốc nổ ở đây. Ngòi thuốc nổ được cài ở vách cửa vừa rồi anh trèo vào cửa đã vô tình kích nổ, trong ba mươi phút nữa, nó sẽ nổ tung, chẳng ai trong chúng ta chạy thoát cả!” Du Đông cười to rồi lại nói với Lục Ứng Khâm: “Lục Ứng Khâm, thế nào? Sự lựa chọn này có khó không? Cô ấy chết hay anh chết?”

Lục Ứng Khâm chau mày. Anh quay sang nhìn Trình Đoan Ngo, Du Đông đang mắt kiểm soát nên siết cổ cô chặt hơn, cô gần như không thể thở nổi, mặt tím tái, trông vô cùng đau đớn.

Lục Ứng Khâm nhìn cô với ánh mắt phức tạp rồi lại quay sang nhìn Du Đông, cuối cùng nghiêng răng trả lời: “Được, tôi đồng ý với anh.”

Lục Ứng Khâm suy nghĩ chưa đến mười giây đã trả lời khiến cả Du Đông và Trình Đoan Ngo đều cảm thấy bất ngờ. Đặc biệt là Trình Đoan Ngo, cô nắm chặt cánh tay của Du Đông, hét lên: “Lục Ứng Khâm, anh điên rồi! Anh mau đi đi! Em không cần anh phải thế mạng!” ~~điền đàn lè quý đôn~~

Cả Lục Ứng Khâm và Du Đông đều chẳng để ý đến lời nói của Trình Đoan Ngo. Cô không đủ sức để vùng vẫy, cô muốn cản Du Đông nhưng bất lực vì tay anh ta đang chặn trên cổ cô. Cô lo lắng đến mức cắn nát môi nhưng Du Đông cũng chẳng hề lay động. Cô hét lên bất lực: “Lục Ứng Khâm, anh mau đi đi!”

Du Đông cười. “thật thú vị” Anh ta đá khẩu súng dưới đất. “Giờ anh có thể cầm lấy nó. Đợi anh chết rồi, tôi sẽ tức khắc đưa Trình Đoan Ngo rời đi!”

Lục Ứng Khâm nhìn Du Đông với ánh mắt phức tạp, nghẹn ngào nói: “Trước khi chết, tôi có vài lời muốn nói với Trình Đoan Ngo. Nói xong, tôi sẽ nổ súng, được không?”

Du Đông nghe thấy vậy liền đề cao cảnh giác, siết chặt cổ Trình Đoan Ngo, lùi ra phía sau một bước, đầu súng thì mạnh vào da thịt cô. “Tôi nói cho biết nhé, Lục Ứng Khâm, đừng có kéo dài thời gian để dờ dờ! Nếu không thì tất cả chúng ta đều chết đây!”

“tôi không giờ trò gì cả. Tôi chỉ nói vài câu thôi.” Anh vẫn giờ hai tay trên đầu, vẻ mặt rất bình tĩnh.

“Chắc anh cũng chẳng dám. Muốn nói gì thì mau nói đi!”

“Trong áo tôi có thứ muốn tặng cô ấy.” Anh chậm chậm cúi xuống, lấy từ trong túi áo vest ra một quyển sổ nhỏ, nhẹ nhàng đặt trên mặt đất.

Giọng anh vừa ảm áp lại vừa nhẹ nhàng tựa như mặt nước không gợn sóng, không có chút căng thẳng. “Đoan Ngo!” Anh khẽ gọi tên cô. Trình Đoan ngo cố chịu đựng đau đớn nhìn anh.

Lục Ứng Khâm nói tiếp: “Đoan Ngo! Đây là bằng tốt nghiệp trung học của em. Hôm trước, anh đã kịp lấy giúp em. Anh đã hứa với em là sẽ đưa em đi lấy, nhưng anh đã không giữ lời. Xin lỗi em!... Trong bằng tốt nghiệp có kẹp đôi vé bay đi Maldives. Trước đây chẳng phải em đã nói rằng sau khi tốt nghiệp trung học em muốn cùng anh đi du lịch đến đó sao? Xin lỗi, anh đã không giữ lời rồi. . .Nhưng điều anh nói với em hôm trước đều là thật lòng.

Đoan Ngo, cả đời này anh có lỗi với em”

“...”

Trình Đoan Ngo vô cùng kinh ngạc, đầu óc cô trở nên trống rỗng, Tất cả không gian trước mắt như trở nên méo mó. Chẳng còn sự trôi buộc, chẳng còn thuốc nổ, cũng chẳng còn súng nữa...

Cô dường như đang nhìn thấy một Trình Đoan Ngo của tuổi mười bảy.

Cô cầm cây kem, ăn ngon lành như một đứa trẻ, tựa lưng vào Lục Ứng Khâm. “Ứng Khâm, chỉ còn nửa năm nữa là em tốt nghiệp rồi. Đợi em thi tốt nghiệp xong, anh đưa em đi lấy bằng tốt nghiệp, được không?”

Lục Ứng Khâm cũng chẳng thèm nhìn cô, ngồi nhích ra về khó chịu, miễn cưỡng trả lời: “Ừ”

Nhưng Trình Đoan Ngo ngốc nghếch vẫn cười vui vẻ rồi nhảy cẫng lên, hưng phấn nói: “Đợi em tốt nghiệp rồi, chúng ta sẽ đến Maldives nhé, bố em nói là Maldives chi cao hơn mặt nước biển một mét, không chừng sắp bị chìm ngầm! chúng ta phải đến đó chơi mới được!”

Lục Ứng Khâm vẫn miễn cưỡng trả lời: “Ừ.”

Lúc ấy, sao cô lại ngốc nghếch như vậy? Cô không bao giờ nghĩ sẽ xảy ra những chuyện như thế này. cô cứ ngốc nghếch tự vẽ ra hành trình cho mình, vẽ ra một bức tranh đẹp đẽ với Lục Ứng Khâm...

Lục Ứng Khâm đẩy chiếc bằng tốt nghiệp về phía trước, nở nụ cười âm áp với cô. “Đoan Ngo, chúc mừng sinh nhật em!”

“...”

Đây là “Lời trăng trối” Cuối cùng của anh sao? Trước khi chết... anh chỉ muốn nói với cô một câu: “Chúc mừng sinh nhật” thôi sao?

Như thế này chẳng giống anh chút nào! Chẳng giống anh chút nào!

Trình Đoan Ngo cảm thấy tất cả những hồi ức mà cô đã cố gắng kìm nén bấy lâu bỗng chốc như một cơn thủy triều ập đến, nhấn chìm cô.

Từng cảnh tượng lộn xộn và vụn nát cứ hiện lên trong đầu cô, giống như những cảnh quay trong một bộ phim cứ ùn ùn kéo đến...

“...”

“Đây là một khẩu súng lục, tên tiếng anh là Revolver.”

“Em nói xem, rốt cuộc anh phải làm thế nào với em đây?”

“Đoan Ngo, đừng sợ anh! Từ hôm nay, trên thế giới này chỉ có gia đình ba người chúng ta mà thôi được không?”

“Đoan Ngo, anh yêu em!”

“Đoan Ngo, hãy cho anh thêm một cơ hội nữa.”

“Nghe này Du Đông! Tôi sẽ đến một mình! Chỉ cần anh không làm hại đến cô ấy!”

“Đoan Ngo! Đây là bằng tốt nghiệp trung học của em. Hôm trước, anh đã đi lấy giúp em. Anh đã hứa với em là sẽ đưa em đi lấy, nhưng anh đã không giữ lời. Xin lỗi em!”

“Những điều anh nói với em hôm trước đều là thật lòng. Đoan Ngo, cả đời này anh có lỗi với em”

“Đoan Ngo, chúc mừng sinh nhật em!”

...

Từng câu, từng câu mà Lục Ứng Khâm đã nói đều hiện lên trong đầu cô, tốt có, xấu có. Khoảnh khắc ấy cô bỗng thấy đầu mình bị lấp đầy lời nói của anh. Ký ức nặng nề ấy khiến cô không thể nào thờ nổi, khoảng thời gian giây vò đó như đè lên tuyến nước mắt của cô, cô không biết mình có thể nói gì, có thể làm gì. Cô hướng mắt nhìn Lục Ứng Khâm, hành động của anh tựa như thước phim quay chậm hiện ra trước mắt.

Lục Ứng Khâm nhấc khẩu súng dưới mặt đất lên.. rồi chậm rãi đứng dậy... Lục Ứng Khâm lên đạn...phát ra tiếng kêu lách cách... Rồi Lục Ứng Khâm chậm chậm đưa đầu súng lên huyệt thái dương...

Trình Đoan Ngo thấy căm hận, cô vô cùng căm hận bản thân mình.

Tại sao, tại sao trong giây phút này cô lại không muốn rời xa anh...

Trái tim mà cô đã vui sâu từ rất lâu rồi, tình cảm mà cô đã kìm nén và đóng kín từ lâu rồi bỗng chốc như quay trở về...

Cô hận... cô vô cùng căm hận... Vì trái tim... của chính cô... có chết vẫn không thay đổi...

Lục Ứng Khâm vẫn chưa bóp cò.

Trong vài giây ngắn ngủi, Trình Đoan Ngọ bỗng vùng mạnh tay, ngón ta thon dài của cô đặt lên bàn tay đang căng cứng của Du Đông...

Đồng tác của cô quá nhanh, đến mức... chẳng ai nhìn thấy rõ trong khoảnh khắc ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

“Pằng!” một tiếng súng vang lên, xe rách bầu không khí yên lặng trong nhà kho bỏ hoang ấy...

Dường như tất cả trở nên im lặng như tờ, mọi nỗi sợ hãi đều dừng lại, tất cả ân oán đều dừng lại, tất cả đều dừng lại...

“Đoan Ngọ...” Hai người đàn ông cùng hét lên đau đớn, nhưng Trình Đoan Ngọ lại cảm thấy âm thanh ấy vừa xa xôi lại vừa vang vọng, tựa như từ một nơi rất xa, rất xa vọng lại.

Người cô mềm nhũn, cô ngã xuống đất, nhưng chẳng cảm thấy một chút đau đớn, cuối cùng cô đã được giải thoát rồi... Cuối cùng... cô cũng được giải thoát rồi...

Tất cả mọi thứ trước mắt đều trở nên mờ nhạt, loang lổ, cô chẳng còn nhìn thấy gì nữa, tựa như bóng đêm đang ập đến, cô chẳng còn nhìn rõ thứ gì... Cô không còn nhìn thấy nữa...

“Lục Ứng Khâm...” Trình Đoan Ngọ líu ríu, giọng nói nhỏ đến mức chính mình cô có thể nghe thấy... Cô muốn nói điều đó nhưng cuối cùng lại không kịp nói ra câu cô đã chôn giấu nơi thẳm sâu trái tim mình.

Lục Ứng Khâm, em yêu anh...

Cô vẫn chưa kịp nói ra điều ấy.

Mắt cô tối sầm lại, cô thấy bố cô, anh cô và Đông Thiên đến đón cô...

Cô mỉm cười, một nụ cười giải thoát và hạnh phúc... Cô tiến về phía trước, đi cùng những người thân thiết nhất của cô... rồi khi quay đầu nhìn lại, cô chẳng nhìn thấy gì nữa...

Lục Ứng Khâm, em yêu anh.

Cuối cùng thì câu nói ấy vẫn chôn vùi cùng với sinh mạng của cô...

“...”

Vụ án của Du Đông, chúng em đã cố gắng hết sức rồi, nhưng anh ta nhận hết mọi tội lỗi nên chúng em thực sự không còn cách nào nữa.” Quan Nghĩa bất lực nói trong điện thoại.

“Còn cô bé Lạc Lạc, có thật không phải là con của Du Đông không? Rốt cuộc Minh Nguyệt là ai? Tôi không nhớ ra người phụ nữ đó.”

“Đại ca nhớ không sai đâu. Nếu em nhớ không nhầm thì đại ca mới chỉ gặp Minh Nguyệt một lần, lúc ấy đại ca tưởng cô ấy là Trình Đoan Ngọ, lại còn gọi “Trình Đoan Ngọ” nữa. Sau đó, khi nhận ra mình nhận nhầm người, đại ca còn nói xin lỗi cô ấy. Chỉ có đúng lần đó thôi.”

“Vậy tại sao trong di thư cô ấy lại viết Lạc Lạc là con tôi?”

“Vậy thì đại ca phải đi hỏi Minh Nguyệt. Kết quả xét nghiệm AND đã chứng minh đứa bé là đó là con Du Đông.”

“...”

“Đại ca thực sự muốn nhận nuôi Lạc Lạc sao?”

“Ừ, là tôi đã nợ Du Đông.”

“Ngày mai có thể làm xong thủ tục.” Sau khi đã báo cáo tất cả các công việc, Quan Nghĩa ngập ngừng một lúc rồi hỏi một câu riêng tư: “Dạo này Đoan Ngọ đã khá hơn chưa ạ?”

Lục Ứng Khâm thờ dài một tiếng. “Vẫn thế.”

“...”

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, khi Lục Ứng Khâm còn chưa bóp cò thì nghe thấy Trình Đoan Ngọ nắm lấy tay của Du Đông bóp cò trước rồi...

Cô giết chết chính mình để kết thúc mọi chuyện. Cô dùng cách đó để cứu anh.

Nếu lúc ấy tay Du Đông không run rẩy mà bắn lệch đi một chút, nếu viên đạn đó xuyên qua huyết thái dương của cô thì có lẽ.. cô thực sự không còn nữa...

Nhưng sự cố nghiêm trọng ấy đã để lại di chứng cho cô...

Lục Ứng Khâm tắt điện thoại, kéo cửa, bước vào trong phòng. Người phụ nữ ở trong vừa nhìn thấy Lục Ứng Khâm liền mỉm cười, chạy đến ôm lấy anh...

“...”

“Lục Ứng Khâm, sao anh lại thờ dài rồi? Có thật là trước kia anh đối xử với em không tốt không?”

“Ừ”

“Có thật là chúng ta đã kết hôn rồi không?”

“Ừ, Chúng ta đã đăng ký kết hôn mà.”

Trình Đoan Ngọ khẽ sờ lên đầu. “Tại sao em lại trúng đạn?”

“Vi em muốn cứu anh.”

“Vậy có phải trước kia em rất yêu anh không?”

“Ừ”

“Em yêu anh như vậy, tại sao anh lại đối xử không tốt với em?”

“Xin lỗi”

“Tại sao lại xin lỗi?”

“Trước kia em rất yêu anh nhưng anh lại đối xử không tốt với em”

“Không sao, Lục Ứng Khâm, chỉ cần sau này anh đối xử tốt với em là được rồi, dù sao em cũng chẳng nhớ chuyện gì nữa rồi.”

“...”

Lục Ứng Khâm yêu cô nhưng chẳng thể nhiều bằng tình yêu mà cô dành cho anh. Cô đã mất hoàn toàn trí nhớ mà cuối cùng vẫn tha thứ cho anh...

Trình Đoan Ngọ nằm trong vòng tay anh ta nhìn anh với đôi mắt trong trẻo vào vè mặt đầy mãn nguyện.

Lục Ứng Khâm thờ dài tiếc nuối, còn Trình Đoan Ngọ thì mỉm cười.

Hãy để cả thế giới nghĩ rằng cô mất trí nhớ.

Cô không có sự quyết đoán của những người phụ nữ thông minh. Ranh giới giữa tình yêu và hận trong trái tim cô cũng chẳng rõ ràng.

Cứ mơ hồ hờn thậm chí cô cũng hi vọng mình có thể có một cuộc sống tốt hơn một chút mà thôi.

Cô muốn nghe theo trái tim mình, tiếp tục yêu anh, nhưng cô thực sự không thể nào quên tất cả những đau đớn trước kia. Vì vậy cô đã chọn cách tự nói với chính mình rằng không nhớ bất cứ điều gì nữa.

Có thể hạnh phúc này thật ngu ngốc, nhưng dù sao cũng được hạnh phúc.

Cô đã quá mệt mỏi rồi, vì vậy cô mới thiết tha muốn được hạnh phúc như vậy...

_____HOÀN_____

Bạn đang đọc truyện *Hồ Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

